

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

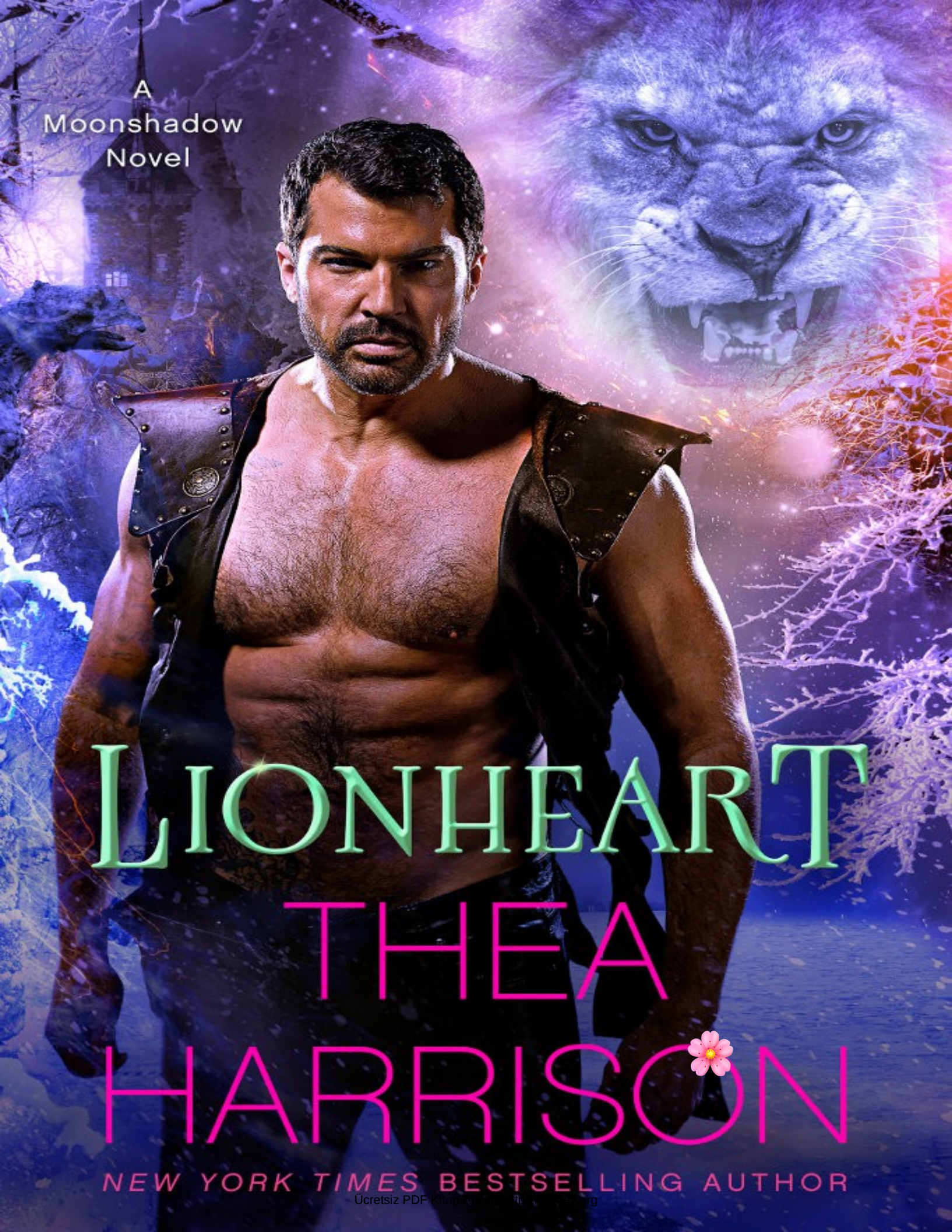
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
Moonshadow
Novel

LIONHEART THEA HARRISON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

New York Times ve USA Today'in çok satan yazarı Thea Harrison'dan büyüleyici Moonshadow üçlemesinin son hikâyesi...

Kral Oberon, Lyonesse'deki Karanlık Saray'ında yüzyıllar boyunca hüküm sürdü, ta ki bir suikast girişimi onu alaşağı edene kadar. Şimdi karlarla kaplı sarayında baygın yatarken, Gücü hayatını sona erdirmekle tehdit eden büyüyle savaşımaktadır.

Yetenekli bir travma cerrahı ve büyü kullanıcısı olan Dr. Kathryn Shaw, New York'ta mesleğinin zirvesinde hüküm sürmektedir. Sonra karşı koyamayacağı bir meydan okuma gelir

-Ondan tedavi edilemez olanı iyileştirmesi istenir. Oberon'u iyileştirmeyi deneyecek kadar yaklaşmak bile tehlikeli bir tekliftir. Ona ulaştığında, Oberon çok erken uyanır.

Kathryn'in varlığıyla karanlıktan uyanan Oberon, hayatını kurtarmak istediğini iddia eden güzel yabancıyla yüzleşir. Ama büyü onun duygularını dondurmuştur. Hiçbir şey hissedemezken ona güvenmeyi nasıl öğrenebilir?

Oberon'un arzusu buz gibidir, tüm şefkatten yoksundur. Kathryn sadece onunla zeka yarıştırmakla kalmamalı, aynı zamanda onun dokunuşuna verdiği tepkiyle de savaşmalıdır, çünkü tehlikede olan kendi tehlike altındaki kalbinden çok daha fazlası vardır.

Çünkü Karanlık Saray şimdiye kadarki en ölümcül tehlikesiyle karşı karşıyadır. Kadim düşmanı Işık Sarayı Kraliçesi Isabeau, onu yok etmeyi kafasına takmıştır ve Oberon'un halkına olan sadakatini ve sevgisini hatırlaması gerekmektedir.

Çünkü onlar için savaşmazsa, Lyonesse'in kendisi de yok olabilir...

Aslan YÜREK

Thea Harrison

Aslan Yürek

Telif Hakkı © 2018 Teddy Harrison LLC ISBN

13: 978-1-947046-09-2

Kobo Baskısı

Frauke Spanuth tarafından kapak tasarımı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın kullanılamaz, çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Moonshadow için Övgüler

"*Moonshadow* tam da bir Thea Harrison hikâyesinden beklediğim gibi, bütün gece ayakta okunacak bir kitap. Muhteşem karakterler, bolca aksiyon ve romantizm ve doğru mizah dokunuşu. Bu kitap benim rafımda yerini alacak. Bu kitaba bayıldım."

~ Patricia Briggs- Mercy'nin *New York Times* çoksatan 1 numaralı yazarı
Thompson serisi

"*Moonshadow*, paranormal romantizm listemde olması gereken tüm doğru işaretleri vuruyor: bir Alfa kahramanı, kış tekmeleyen bir kahraman, gittikçe daha iyi hale gelen dünya inşası ve beni ilk sayfadan itibaren içine çeken buharlı bir olay örgüsü!"

~ Carrie Ann Ryan-NYT *İhanete Uğrayan Kurt'un Çok Satan Yazarı*

"Bu kitaba bayıldım. *Moonshadow*, Thea Harrison'ın en iyi eseri. *Dragon Bound*'dan beri hiç bu kadar heyecanlanmamıştım!"

~ Kristen Callihan-USA Today çoksatan yazarı

"Büyüleyici bir destanda muhteşem bir yeni bölüm! *Moonshadow*, Thea Harrison'ın fantastik *Elder Races* serisinde yeni bir üçleme başlatıyor. Bu dünyaya giren ilgi çekici bir kadın kahramanla, okuyucuların devam eden hikâyeye adım atmaları için mükemmel bir yer. Kahraman yoğun, kadın kahraman zeki ve cinsel gerilim cızırtılı. Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum!"

~ Jeffe Kennedy, *The Twelve Kingdoms (On İki Krallık)* ve *The Keşfedilmemiş Diyarlar*

"Thea Harrison'ın Arthurian alfa savaşçılarından oluşan yeni dünyasına şimdiden bağımlı oldum-özellikle de ciddi büyü güçlerine sahip Amerikalı bir kadın kahraman onlara 21^{inci} yüzyıl kadınları hakkında bir ders verdikten sonra!"

~ Eloisa James, *Güzellik Evcilleştiğinde*'nin *New York Times* çoksatan yazarı
Canavar

"Kavurucu bir kimya, mükemmel bir hız ve unutulmaz karakterler beni duygu dolu bir hız trenine bindirdi! Moonshadow dünyasında yaşamak istiyorum."

~ Katie Reus, *Breaking Her Rules* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Moonshadow çok güzel bir kitap ve tam da ihtiyacım olan şeydi; ateşli bir romantizm, vahşi bir seks ve mutlu bir son. Lütfen Thea Harrison'ın yazdığı hiçbir şeyi kaçırmayın. O bir mucize."

~ Ann Aguirre, *New York Times* çoksatan yazarı

"Heyecan verici ve lezzetli bir şekilde seksi olan Moonshadow, Harrison'ın karmaşık ve ilgi çekici Elder Races dünyasında yeni bir maceraya akıllı, aksiyon dolu bir giriş. Entrika, hem yeni hem de eski okurları memnun edecek bağımlılık yaratan bir romantizmle el ele gidiyor. Sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

~ Elizabeth Hunter, Elemental Gizemler serisinin çok satan yazarı

"Sert, yetenekli bir kadın kahraman ve ona her yönden layık güçlü bir kahramanla tamamlanan nefes nefese, rollercoaster yolculuğu gibi bir hikaye. Aşk, güven ve dostluk bağları, zamanı ve dünyaları aşan bir yıpratma savaşında geriliyor ve bazen kopuyor. Thea Harrison, Moonshadow'da çok iyi bir hikâye anlatımıyla kapıları açıyor."

~ Grace Draven - *USA Today* çok satan *Radiance* kitabının yazarı

İçindekiler

Kapak

Kitap Hakkında

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası

Moonshadow için Övgüler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir Sonsöz

Yazarın Notu

Thea Harrison'ın bu kitaplarına göz atın

Birinci Bölüm

Londra, 1811

SALDIRI, Kral Oberon ve Karanlık Sarayının bir zamanlar ev sahipliği yapmaktan çok hoşlandığı o kanlı maskelerden birinde gerçekleşti.

Yaşlı Irklar'dan olanlar -güçleri ve siyasi nüfuzları nedeniyle seçilmiş birkaç insanla birlikte- Oberon'un maskelerine katılmak için dünyanın dört bir yanından gelirlerdi ve tüm İngiltere, hava nasıl olursa olsun, kış gündönümünde Vauxhall Zevk Bahçeleri'ne her zaman kar yağdığını bilirdi.

Konuklara, tertemiz, karmaşık işlemeli beyaz üniformalar giymiş görevliler tarafından servis edilen egzotik yiyecekler ve sıcak şarap, sihir ve gizemden oluşan cömert bir dizi ikram edilirdi. Entrikalar her zaman eğlencenin ortasında samimi sohbetlerle birlikte gerçekleşirdi. Yasadışı ilişkiler gölgelerde takip edilirdi. Antlaşmalar doğar ve bazen bozulurdu ve her zaman yeni ittifaklar kurma fırsatı vardı.

Ama çoğunlukla yıllık festival Oberon'un en büyük düşmanı Isabeau ve onun Işık Sarayı'na *siktir* git deme şekliydi. Eğlencenin zenginliği, yapmacık aşırılıklar - hepsi şunu söylüyordu: Sana rağmen dans ediyoruz. Gelişiyoruz.

Ta ki bir maskeli baloda, Oberon kostümlü dansçıların girdabını izleyene kadar. Sessiz bir büyü yaptığında, bulutsuz bir gece yarısı gökyüzünden sanki donmuş yıldızların kendileri yeryüzüne düşmüş gibi büyük buz taneleri süzüldü.

Taneler yakındaki şenlik ateşlerinden gelen pagan renkleri yansıtarak havayı parlak altın rengi ve delici bir ışıkla ışıldattı. Tüm dansçılar durdu ve fey müziği açıklıkta telaşlı bir hızla ilerlerken herkes huşu içinde yukarıya baktı.

En güçlü ve yorgun konuklar arasında bile alkışlarla birlikte kahkahalar koptu. Oberon güzel bir Vampir'in ince beyaz eliyle bir pul yakalamak için uzandığını görünce gülümsedi. Parıldayan buz parmaklarının arasında erirken kız şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmış bakıyordu.

Keskin bir sızı, yabancı bir büyü hissiyle birlikte Oberon'un boynunu deldi. Bu onun konsantrasyonunu bozdu ve hava büyüğü parçalandı.

Tepkileri hızlı ve kedi gibiydi ama eldivenli elini o noktaya vurup şiddetle odaklandığında bile kısa süreli acı kaybordu. Etrafında döndü, bakışları kalabalığın üzerinde hızla dolaştı.

Bu bir saldırıydı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Bakışları bir kişiye takıldı; şık gece kıyafetleri içinde, sade siyah bir domino taşı giyen uzun boylu, yakışıklı bir adam. Adam eldivenli elinin parmakları arasında içi boş bir kamış tutuyordu.

Doğrudan ela bakışları Oberon'un kilerle buluştu. "Seni Aydınlık Fae Kraliçesi'nin emriyle öldürdüm ve bunun için üzgün olduğumu söylemeliyim."

Oberon'un dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. Boğazından bir kükreme fırladı ve saldırganı katletmek için ileri atıldı. İleri atılırken bile yoğun bir baş dönmesi dalgası onu yere serdi.

Keskin sesler, avcı şahinlerin çığ çığlıkları gibi tepesinde yükseldi. Nikolas ve Gawain'i tanıdı, hatta odağını tekrar içe çevirip yabancı büyüünün o ölümcül ipliğini ararken bile.

İşte oradaydı, bedenini istila etmiş olan düşman. Büyü daha da derine inmiş, kan dolaşımına girmeye çalışıyordu. Dokunduğu yere soğukluk yayıldı.

Paniğe kapılan eller kollarını kavradı ve farkındalığına daha vahşi bir ses daha girdi: Robin. "Efendim, ne oldu?"

"Suikastçılar," diye tıslamayı başardı.

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Şövalyeleri kükreyerek kalabalığın arasına daldı ve kılıçlarını çekerek şenliği yarıda kesti. İşlerini yapacaklarına güvenerek gözlerini kapadı ve tüm konsantrasyonunu kötü niyetli büyüünün işini tamamlamasını engellemeye verdi.

Saldırıya karşı koymak için büyü üstüne büyü denerken zaman geçti. Maskeli balo erken bitti ve herkes evine gitti. Sonraki birkaç hafta boyunca şövalyeleri Londra sokaklarında dolaşarak Işık Kraliçesi'nin Tazısı Morgan le Fae'yi avladılar, çünkü suikastçı oydu. Büyücünün yerini asla bulamadılar. Görünüşe göre ortadan kaybolmuştu.

Oberon önce taşraya, ardından da Lyonesse'e çekildi ve kendisine içeriden saldıran büyüüyü ortadan kaldırmanın yollarını aramaya devam etti. Bazı büyüler en azından geçici olarak işe yaramış gibi görünüyordu ve bir süreliğine büyüünün ilerleyişi durdu.

Haftalar, aylar, hatta yıllar boyunca Hatta yıllar.

Ancak her seferinde, bir durgunluk döneminden sonra, vücudunu istila eden piç kötülük yeniden uyandı ve her zaman kalbini hedef alarak daha derine indi.

İnkâr edilemez bir hasara neden oldu. Kendisinin değiştiğini hissedebiliyordu. Büyü kalbine yaklaştıkça daha da soğudu. Düşünceleri, duyguları daha da soğudu. Daha acımasız, daha hesapçı oldu.

Bir zamanlar, dokunuşunu özleyen ve onlara verdiği coşkuyu bir kez daha tatmak için peşinden koşan sevgililer edinmişti. Değiştikçe, fetihler yaptı ve onlara verdiği zevk aşırı olsa da, gittiğinde geri dönmesi için yalvarmadılar.

Birkaç yıl sonra, o ve sarayı yıllık maskeli baloya ev sahipliği yapmayı bıraktı ve Yaşlı Yarışlar New York'ta bulunan Wyr malikanesinde yeni bir popüler mekan buldu.

Oberon, bir zamanlar yakınları olarak gördüğü kişilerin gözlerindeki artan çekingenlikte kendi değişimlerinin yansımaları görebiliyordu. Ailesinin. Geri çekilmeye başladılar ve o bunu umursamadı. Hayatta kalma mücadelesi bu şekilde daha kolaydı. Zaten onlara güvenmemeye başlamıştı.

Büyü kalbine baskı yapana kadar daha da derine indi. Sonunda kendi hayatını kurtarmak için son ve umutsuz bir kumar oynaması gerektiğini kabul etti.

Sarayının kıdemli üyelerini bir araya topladı; Nikolas, Gawain, Annwyn ve diğerleri. Disk Robin de tanıklık etmek için geldi.

"Büyücünün büyüü neredeyse kazandı," dedi Oberon onlara. "Kendi büyüm üzerindeki kontrolümü kaybediyorum. Kendimi derin bir uykuya yatırmaya çalışmalıyım, çünkü kendi kalbimin atmasını durdurabilirsem, onun lanetli büyüü zafer kazanamayabilir. Bu arada sen de fırsatın varken sarayı terk etmelisin. Ben... artık kendime güvenmiyorum."

Kuzeni Annwyn ona sıkıca sarıldı ve bir zamanlar onu nasıl sevdiğinin anısına duyduğu saygıdan dolayı buna izin verdi.

"Savaşmayı asla bırakmayacağız," dedi ona, yeşil gözleri alev alevdi. "Ne senin için, ne de Lyonesse için. İyi dinlen Oberon ve tekrar uyanacağını bil."

Oberon ölürse Daoine Sidhe için muhteşem bir kraliçe olacaktı. Neredeyse onu oracıkta öldürecekti ama bu hareket bir zamanlar olduğu adama hakaret olurdu ve lanet büyücünün büyüünün dönüştüğü adamın hareketlerini belirlemesine izin vermeyecekti.

Kadının kucağından geri adım atarak onların gidişini izledi.

Disk diğlerlerinin arkasında kalmış, ince gövdesi gölgede kaybolmuştu. Onlar gittikten sonra dışarı süzöldü.

Oberon yavaşça, "Burayı koru ve onları izle," dedi.

Robin'in gözleri parladı. "Nasıl isterseniz majesteleri."

Ama asıl soru şuydu: Pak'a hâlâ güvenebilir miydi? Oberon'un bir zamanlar sevdiği ve güvendiğı insanlar arasındaydı. Artık o duyguları hissedemiyordu ama hâlâ onların anısına sahipti.

Büyünün kendisini nasıl etkilediğini artık anlayamazken kendi içgüdülerine nasıl güvenebilirdi?

Sonunda, her ne kadar bundan nefret etse de, bırakmaktan başka yapabileceğı bir şey kalmamıştı. Sarayın derinliklerine çekilerek, kendisini karanlığa gömecek olan durağanlık büyüsünü yaptı.

Orada, öfke dolu bir halde uyudu ve intikam hayalleri kurdu.

İkinci Bölüm

New York, günümüz

Wyr'in Efendisi, hizmetinde tuttuğu kişilere bir çağrı gönderdiğinde, bir kişi yönetebildiği kadar aciliyetle yanıt verirdi. Dr. Kathryn Shaw da bu kuralın istisnası olmamakla birlikte, onun taleplerini yerine getirmek için ameliyattan çıkmayı reddetti.

"Ona meşgul olduğumu söyleyin," dedi ameliyathaneye dahili telefondan mesajı ileten hemşireye sertçe.

Konuşurken Kathryn önündeki parçalanmış bacağa kaşlarını çatarak baktı. Bacak, bir inşaat alanına izinsiz girerken kötü bir şekilde düşen on iki yaşındaki bir çocuğa aitti. Hem sihir hem de fiziksel cerrahinin bir kombinasyonunu gerektiren zor bir ameliyattı - ki bu Kathryn'in artık üstlendiği tek vaka türüydü - ama yanında en sevdiği ameliyat ekibi vardı, herkes birbiriyle çok iyi çalışıyordu ve Kathryn doğru yaparsa çocuğun neredeyse tamamen iyileşme şansı yüksekti.

Bu yüzden doğru yapacaktı.

Birkaç dakika sonra ejderhanın kendisi zihnine girdi. *Kathryn, sana Cuelebre Kulesi'nde ihtiyacım var, dedi Dragos telepatik olarak. Olabildiğince çabuk buraya gel.*

Kathryn hayal kırıklığına uğramış bir halde durakladı ve yanındaki hemşire ona sorgulayan bir bakış attığında eldivenli parmağını kaldırıp başını salladı.

Dünyadaki diğer herkesin telepatik menzili on ya da on beş metreydi - Dragos hariç herkesin. Dragos'un telepatik menzili yüz milin üzerindeydi ve

Kathryn meslek hayatında buna birden fazla kez pişman olmuştu.

"Ve ben de meşgul olduğumu söyledim. Kimse yanıyor mu? Nöbetçilerden ölmek üzere olan var mı?"

Hayır, Dragos homurdandı.

Ameliyatın ortasındayım ve size daha önce de söylediğim gibi, ameliyat yaparken telepatik kesintiler umurumda değil.

Wyr Lordu da hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu sesinden anlayabiliyordu. *Ameliyatı ekibinden başka birine devredemez misin?*

Yapabilirdi ama yapmazdı. Ona, *"Seni ameliyat ediyor olsaydım çekip gitmemi istemezdin, değil mi?"* dedi.

Aslında kısa bir süre önce onu ameliyat ettiği için, bu varsayım biraz daha güçlüydü. Kaçırılan karısını kurtarmak için savaşırken Dragos birkaç kez vurulmuş ve göğsüne birkaç darbe almıştı. Kurşunlardan biri, güçlü kalbinin etrafındaki gerçekten muhteşem koruyucu kılıfı delmeye çok yaklaşmıştı.

Duraklamasına bakılırsa, Dragos'un bu yarayı da düşündüğünden şüphelenmişti. *Hayır, tabii ki düşünmüyorum.*

O zaman benden bunu başkasına yapmamı bekleme, dedi. *Eğer müdahale etmemi gerektirecek açık bir tıbbi acil durumunuz yoksa, o zaman lanet telefonunuzu açıp arayın ya da mesaj atın - ve beklemeniz gerektiğini söylersem, beklemek zorundasınız. Anlaşıldı mı?*

Ameliyattan hemen sonra buraya gel.

Tabii ki geleceğim. Ama şu anda kurtarmam gereken on iki yaşında bir çocuğun bacağı var, o yüzden kafamın içinden çık ve dışarıda kal. Stresten kurtulmak için derin bir nefes aldı, sonra tüm dikkatini masasındaki çocuğa verdi.

Üç saat yirmi altı dakika sonra işini bitirdi ve Angus'un kapanışı yapmasına izin vermek için geri çekildi. Öfori ve rahatlama dar bedenini sular altında bıraktı. Boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği gidermek için başını döndürerek ameliyat önlüğünü, eldivenlerini ve maskesini çıkardı ve dışarı çıktı.

İyi bir öğleden sonra çalışması olmuştu. İyiden de öte. Harikaydı. Vücudu büyüleri tamamen özüksedikten sonra çocuğun prognozu hakkında daha iyi bir fikre sahip olacaktı, ama bir ameliyat hakkında bu kadar iyi hissettiğinde, daha sonra bu konuda nadiren yanılırdı. Çocuğun tam hareket kabiliyetini yeniden kazanacağından oldukça emindi.

Ama endişeli ailesine bunu söylemek için henüz çok erkendi. Şimdilik onlara ameliyatın çok iyi geçtiğinden memnun olduğunu söylemek yeterliydi. Onlara bilgi verirken, aynı anda birden fazla işle uğraştı ve sıcak, canlandırıcı bir fincan kahve içti. Ameliyat sonrası iyileşme durumunu o akşam kontrol edeceğine söz verdikten sonra nihayet hastanenin çatısına çıkabildi.

Merdivenleri tırmanırken Dragos'a mesaj attı. *Ameliyattan çıktım. Yola çıkıyorum. 20 dakika içinde orada ol.*

Cevabı neredeyse anında geldi. Çocuk nasıl?

Sonuncusu başını sallamasına ve homurdanmasına neden oldu. Tam da Wyr Lordu'nun bencil bir pislik olduğunu düşünmeye başlamıştı ki, adam işleri değiştirdi. Ona hızla cevap verdi. İyi gidiyor.

Mükemmel. Buraya geldiğinde toplantı salonuna gel.

Anlaşıldı.

Çatıya ulaştığında, bir şahin olan Wyr formuna dönüştü ve uçuşa geçti.

New York üzerinde uçmayı seviyordu. Soğuk, keskin sonbahar rüzgârı son hastane kokularını da alıp götürürken, devasa, ısıltılı şehir altında yayılıyordu. New York şehri Kathryn için uzun yıllar boyunca ev olmuştu. Ruh hallerini ve mevsimlerini biliyordu ve ufuk çizgisinin gelişimini izlemişti. Central Park'ın üzerinden uçmak özellikle muhteşemdi çünkü tüm ağaçlar sonbahar yapraklarını kıpkırmızı, sarı ve turuncu parlak kanopiler halinde sergiliyordu.

Seksen kat yüksekliğindeki Cuelebre Kulesi belirgin bir simgeydi ve ona avucunun içi kadar tanıdık geliyordu. Çatıya doğru süzülerek insan formuna geri döndü ve merdivenlere yöneldi.

Asıl yapmak istediği şey kafeteryaya gidip akşam yemeği için büyük bir biftek yemekti ama bunun beklemesi gerekecekti.

Şimdi dikkatini Dragos'un çağrısına verecek vakti vardı ve merakı giderek artıyordu.

Son duyduğuna göre Dragos ve eşi Pia yeni doğan oğulları Niall'la birlikte evde dinlenirken, büyük oğulları Liam da üniversiteden eve ziyarete gelmişti.

Dragos'u en azından kısa bir süreliğine şehre geri çeken bir şey vardı ve bu her neyse, ailesiyle geçirdiği özel zamanı bölmesine neden olacak kadar zorlayıcı olmalıydı.

Eğer Dragos Kathryn'le şahsen görüşmek istiyorsa, Kathryn'in hastanedeki ofisine gitmesi ya da onu kendi ofisine yönlendirmesi de mümkündü. Eğer Wyr malikânesiyle ilgili bir mesele söz konusuysa, toplantı yeri büyük olasılıkla kulenin en üst iki katındaki konferans salonlarından biri olurdu.

Toplantı salonuna çağrılmak... Bu, işin içinde bir şekilde yabancıların olduğu anlamına geliyordu. Toplantı salonu, Cuelebres'in her yıl düzenlediği Tanrıların Maskesi'nin yapıldığı yerdı. Halka açık, büyük bir alandı.

Yüksek pencereler, taç kalıplarla süslenmiş yüksek tavanlar ve pırıl pırıl parlayan mermer zeminler.

Ayrıca, istenmeyen bir şey olması ihtimaline karşı güçlendirici çelik kirişlere, duvarlara, tavana ve zemine dokunmuş koruma büyüleri vardı - ve işin içinde Mürver Irklar olunca, istenmeyen bir şey neredeyse her zaman oluyordu.

Kathryn üzerini değiştirmek için zaman ayırmamıştı, bu yüzden insan formuna geri döndüğünde hala standart ameliyat kıyafetlerini giyyordu -mavi önlük, altına beyaz uzun kollu termal gömlek ve tenis ayakkabıları- ve düz, ince kahverengi saçlarını saçma sapan bir at kuyruğu yapmıştı. Önlükleri daha önce giydiğinde tazeyken şimdi buruş buruştu ama zaten önlükler toplantı salonu için pek de uygun kıyafetler değildi.

İçten içe omuz silkerek spekülasyonları bir kenara bıraktı ve zemin kattaki mağaza ve restoranların hemen üstünde ve Wyr malikânesinin hukuk bürolarının hemen altında bulunan salona yöneldi.

Bu kez asansöre bindi ve dışarı çıktığında toplantı salonunun büyük, süslü oymalı çift kapısında nöbet tutan Bayne ve Quentin adında iki nöbetçi gördü.

Alice'in Harikalar Diyarı'ndaki macerası sırasında söylediği gibi, daha meraklı ve daha meraklı.

Yaklaşarak, "Selam çocuklar." dedi.

Quentin ona güler yüzlü bir baş selamı verdi. Yakışıklı bir şeytandı ve oldukça deliydi, zira harpy Aryal ile çiftleşmişti ve hayat seçimlerinin sonucundan oldukça memnun görünüyordu. İnkâr edilemez seksapeline rağmen, en azından Kathryn'in bildiği kadarıyla, hiç kimse Quentin'i aldatmaya ikna etmeye çalışmıyordu.

Bayne'in yakışıklı görünüşü çok daha sertti. Wyr formu bir SUV büyüklüğünde bir gryphondur ve insan formu o kadar da küçük görünmüyordu.

Ona bakarken gri gözlerinin kenarları kırıştı. "Selam Kathryn."

Bayne'e karşı zaafı vardı. Ona karşı çok zayıf bir noktası vardı. Arada sırada sıradan bir şekilde çıkmışlardı ve bir yanı, Wyr'leri çiftleşmeye iten şey her neyse, onu aralarında yaratmayı başaramadıkları için üzgündü.

Belki de ikisi de kendilerini işlerine fazla adanmışlardı?

Sebepler her ne olursa olsun, aralarındaki ilişki onun yanında durup telepatiye geçerken kendini tamamen rahat hissetmesine yetiyordu. *İçeri girmeden önce neler olduğuna dair bir ipucu var mı?*

Gülümsemesi derinleşti. *Bana düşmez bebeğim. Tek söyleyeceğim, kemerini bağla. Bir kız denemek zorundaydı.* Bir kadına göre uzun boyluydu, ama alışılmadık derecede değil.

Başının tepesi adamın çenesine geldi ve ona gülümsedi.

Vaktin varsa daha sonra bir şeyler yiyelim.

Bu hoşuma gider. Onun koluna dokundu. *Bu akşam bir hastayı kontrol etmem gerekiyor ama onun dışında boşum.*

İyi anlaşma. Sözlü konuşmaya geri döndü. "İçeri girmeye hazır mısınız?"

"Sanırım." Kapalı kapılara temkinli bir bakış attı.

Quentin kapılardan birini açtı ve onun için tuttu.

İçeriye ilk adımını atar atmaz toplantı salonundaki gerilim bir darbe gibi çarptı ve bu sadece duygusal bir gerilim değildi. Havaya kaldırılmış ama serbest bırakılmamış büyülerden güç yayılıyordu.

Oooo tamam o zaman. Omuzlarını dikleştirerek geniş zeminin ortasında toplanmış olan gruba doğru yürüdü. Yaklaştıkça ayrıntıları gözden geçirdi.

Üç küme vardı ve her biri kendini diğerlerinden ayıracak kadar uzakta duruyordu.

İlk küme, diğer grupların tam ortasında duran iki kişilik bir gruptu. Bunlardan biri kollarını kavuşturmuş diğerlerini inceleyen Dragos'tu. Gece yarısı siyahı saçları, bronz yüz hatları ve altın rengi gözleriyle iri yarı ve ölümcüldü.

Wyr gryphonu Rune onun yanında duruyordu. Kathryn tereddüt ederek iki erkeğin arasına baktı. Rune neredeyse Dragos kadar uzundu ama onun kadar geniş değildi. Altın rengi saçları ve yakışıklı yüz hatları tanıdık bir görüntüydü ama aynı zamanda tuhaftı da.

Rune yüzyıllar boyunca Dragos'un ilk nöbetçisi olarak görev yapmıştı ve kendi başına hesaba katılması gereken önemli bir güçtü... ama Rune Vampir yaşlı Carling Severan ile çiftleşmenin ortasındayken Dragos ile tartışmışlardı. Bu tartışmanın yarattığı gerginlik aralarındaki ilişkiyi bozmuştu.

O zamandan beri, adamlar yavaş yavaş ilişkilerini onarıyorlardı ve Carling, Dragos'un eşi Pia ile birlikte kaçırıldığında

birlikte çalışmaya zorlandılar. Görünüşe göre kriz aralarındaki gerginliği ortadan kaldırmıştı.

Kathryn gülümsedi. Onları yeniden bir arada görmek ve ne kadar sürerse sürsün bir ekip olarak hareket etmek güzeldi.

Bakışları ikinci kümeye kaydı. O da iki kişilik bir gruptu. Yakışıklı, siyah saçlı bir adam bir kadının yanında duruyordu. Kokularından ikisinin de likantrop olduğu hemen anlaşılıyordu ve Kathryn onları görür görmez kim olduklarını anladı.

Kötü şöhretli büyücü Morgan le Fae, arkadaşı popüler müzisyen Sidonie Martel ile birlikte toplantıya katılmıştı. Kathryn bu ikilinin adını duymuştu ama henüz onlarla tanışmamıştı. Wyr malikânesindeki dedikodu ağır canlı ve gelişkindi, bu yüzden Dragos'un Morgan'a ve onunla birlikte göç eden seçkin bir grup likantropa sığınma teklif ettiğini zaten biliyordu.

Başka koşullar altında bakışları bu ikiliye takılabilirdi ama üçüncü insan kümesindeki açık düşmanlık dikkatini çekti.

Üçüncü grup aynı zamanda en büyük olanıydı. Dört kişi yüz ifadeleri gergin, tasmalı saldırganlık duruşlarında duruyordu. Biri, çita gibi benekli, kızıl saçları beyaza boyanmış, güçlü ve zayıf bir vücuda sahip olan melez bir Fae kadınıydı.

Melez kadın Morgan ve arkadaşına gizlenemez bir nefretle bakıyordu. Güçlü yapılı bir melez-Fae erkeği onun yanında dururken, tehditkâr, yoğun bakışlı bir başka erkek de Kathryn'in tanıdığı bir kadının yanında duruyordu.

Kathryn sahneyi daha fazla incelemeyi hemen bir kenara bıraktı.

"Sophie!" diye haykırdı, hem şaşkınlık hem de sevinçle.

Sophie Ross uzun, kıvrırcık siyah saçları, soluk gri-mavi gözleri ve çilli teniyle çoğunlukla insan olan bir cadıydı. O yılın başlarında Kathryn, Sophie ile Los Angeles'ta tanışmış ve ona Kathryn'in merhum babası Weston Kontu'nun vasiyetinde belirttiği tuhaf şartları teklif etmişti.

Sophie'ye, Kathryn'in İngiltere'deki tarihi aile mülklerinden birinde doksan gün kalma fırsatı verilmişti. Sophie kaldığı süre boyunca Shaw ailesinin nesillerdir sahip olduğu evin sihirli bulmaca kutusunu kırmayı başarırsa, mülk ve onunla birlikte gelen yıllık maaş ona miras kalacaktı.

Sophie sadece eve girmeyi başarmakla kalmamıştı. Aynı zamanda Karanlık Saray'ın önde gelen bir üyesine aşık olmuş ve Oberon'un halkı ile Aydınlik Saray arasında yüzyıllardır süren mücadeleye karışmıştı.

Sophie buradaysa, bu, yanında koruyucu bir şekilde duran karanlık, düşünceli erkeğin Oberon'un kıdemli şövalyelerinden biri olan Nikolas Seigny olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu da yol arkadaşlarının da muhtemelen Karanlık Saray'dan olduğu anlamına geliyordu...

Salondaki gerilimin bu kadar yüksek olmasına şaşmamalı. Yüzyıllar boyunca Morgan le Fae, Aydınlik Saray'ın Kraliçesi Isabeau adına bir ajan olarak hareket etmişti ve Aydınlik Saray ile Karanlık Saray birbirlerinin can düşmanıydı. Son aylarda, haberler Mürver Irklar arasında hızla yayıldı:

Morgan kendi özgür iradesiyle Aydınlik Fae Kraliçesi için çalışmıyordu. Bir geas tarafından köleleştirilmişti.

Morgan ve Oberon'un sarayının çeşitli üyelerinin aynı çatı altında, hemen savaşa girmeden bir arada durabilmelerinin nedeni bu olabilirdi... ama Kathryn gerginliğin hepsinin içinde titreştiğini görebiliyordu. Sophie'nin parlak gülümsemesi bile kısa sürdü. Başka bir zaman özel olarak konuşmaları gerekecekti.

Kathryn'in koridordaki taraması tamamlandığına göre, ileriye doğru yürürken dikkatini tekrar Dragos'a odakladı. Telepatik olarak ona şöyle dedi: *"Eminim ben ameliyatı bitirirken hepiniz neredeyse dört saattir burada dikilip durmuyorsunuzdur?"*

Wyr Lordu onun küçük mizah kıvılcımını takdir etmemiş gibi görünüyordu. Altın rengi bakışları kızgınlıkla parladı. *Beklemeleri için onları binanın karşı taraflarına gönderdim. Sadece birkaç dakikalığına salona geri döndüler. Biri kafayı yemedi önce bu toplantıyı bitirmeliyiz.*

Yüksek sesle, kızıl saçlı kadına, "Bu Dr. Kathryn Shaw, söz verdiğim gibi. Kathryn, bu Annwyn Mathonwy, Kral Oberon'un kuzeni ve Lyonesse silahlı kuvvetlerinin generali. Ona eşlik edenler ise Gawain Blackwater, Nikolas Seigny ve Sophie Ross." Bir topuğunun üzerinde dönerek diğer kümeyi işaret etti. "Şurada da Morgan le Fae ve nişanlısı Sidonie Martel var. Annwyn'in isteği üzerine hepinizi buraya çağırdım."

"İzin verirsiniz," diye mırıldandı Morgan. "Benim soyadım Garanhir. Fae'lerle herhangi bir şekilde bağlantı kurmak gibi bir arzum yok."

"Elbette," dedi Dragos ona. "Özür dilerim."

Ah... Tanrım. Kathryn kalbi sıkışarak Annwyn'in ona doğru sinsice ilerleyişini izledi. Kimse görünür bir silah taşımıyordu ama Annwyn başlı başına bir silahtı. Tehlikenin kişileşmiş hali gibi hareket ediyordu, açık saçık, zahmetsiz bir akış içinde.

"Dr. Shaw," dedi Annwyn kısaca.

Kathryn kendisine uzatılan eli tutup sıkarak, "General," diye karşılık verdi. "Sizinle şahsen tanışmak benim için bir onurdur."

Annwyn ona "Yazın kuzenimin durumu hakkında danışmanlık istemek için size başvurduğumda beni geri çevirmiştiniz," dedi. "Buraya sizden bunu şahsen tekrar istemek için geldim. Oberon derin bir bilinçsizlik hali içinde kalmaya devam ediyor. Bu arada Gücü kontrolsüzce öfkelenmeye devam ediyor. Onu kontrol etme isteği olmadan, şehrimize ve topraklarımıza zarar veriyor, sellere neden oluyor ve tahliyeleri zorluyor. Bir şekilde ona ulaşmamız gerekiyor, yoksa yaşanabilir bir vatanımız kalmayabilir. Doktorlarımız ve büyücülerimiz onu iyileştirme ya da olanları durdurma konusunda hiç şansları olmadı. Tek doğrulayabildikleri, rahatsızlığının doğası gereği büyü olduğu." Morgan'la yüzleşmek için döndüğünde, "Ve bu da beni sizi sormaya itti," derken sesi ürpermişti.

Morgan ellerini ceplerine sokmuştu. Havada uçuşan büyülerin gösterdiğinden daha rahat görünüyordu. Konuştuğunda sesi derin ve hoştu. "Oberon'un şu anki durumuyla bir ilgin olup olmadığını teyit etmek istiyorsanız, cevabım evet. Ben yaptım."

Annwyn tısladı ve odanın öbür ucunda hem Gawain hem de Nikolas bellerine sarıldılar. Kathryn bunun içgüdüsel bir hareket olduğunu düşündü, çünkü salonda taşımalarına izin verilmeyen silahlara uzanmışlardı.

Rune onlara dönerek, "Sakin olun beyler," dedi. "Unutmayın, bu *sizin* istediğiniz bir görüşme, savaş alanı değil."

"Ne olursa olsun," diye ekledi Morgan, "başka seçeneğim yoktu - Isabeau'nun emriyle hareket ettim ve olanlardan çok pişmanım. İzin verirsiniz, yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Özrünüzün yüzlerce yıllık silahlı çatışmayı ortadan kaldıracabileceğini ya da öldürdüğünüz ölüleri geri getirebileceğini mi sanıyorsunuz?" Nikolas ısırdı. "Özür dilememin ailelerinin kayıplarıyla başa çıkmalarına yardımcı olacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Morgan sessizce.

"Kral'a bir daha yaklaşma riskini göze almak şöyle dursun, topraklarımıza ayak basmana bile asla izin vermeyeceğiz. Üzerinde gerçekten bir geas olduğunu ya da bunun gerçekten kırıldığını nereden bileceğiz? Lyonesse'nin hiçbir yerinde sana güven yok, güvenlik de yok."

"O zaman buradan telafi etmek için elimden geleni yapmam gerekecek." Morgan Annwyn ve Kathryn'e döndü. "Emrinize amadeyim. İhtiyacınız olan her şey için lütfen beni arayın."

Kathryn ellerini kaldırdı. "Bir dakika bekleyin. Bu konuşma çok hızlı ilerliyor." Annwyn'e baktı. "Benden Oberon'un durumu hakkında danışmanlık yapmamı istediğinizde, size hayır demiştim ve bunun nedenleri değişmedi. Dünya ile Lyonesse arasındaki zaman kayması çok aşırı. Eğer Lyonesse'de birkaç hafta geçirirsem, bu hem muayenehanemden hem de Wyr malikanesindeki görevlerimden aylarca uzak kalmam anlamına gelir; ayrıca bu birkaç hafta hiçbir şeyin garantisi olmaz. Sadece onun durumunu kendi başıma değerlendirme fırsatı bulmam bile o kadar uzun sürerdi. Onu iyileştirmek muhtemelen çok daha uzun sürebilir ve sonuçta onun için hiçbir şey yapamayabilirim."

Annwyn'in zayıf çenesi onu dinlerken gerildi. Konuştuğunda, demir gibi bir iradenin yönettiği ölçülü bir disiplinle konuşuyordu. "İşte bu yüzden sizinle yüz yüze konuşmak istedim. Bunun sizin açınızdan ne kadar büyük bir sorumluluk gerektirdiğinin farkındayız ve bu görevle ilgili zorlukları hafifletmeye yardımcı olacak her türlü tazminat koşulunu tartışmaya hazırız."

"Her türlü tazminat," diye mırıldandı Dragos. Göz kapakları düştü ve bir başparmağının tersiyle çenesini ovuştururken o hesapçı altın bakışlarındaki ifadeyi gizledi.

Kathryn ona ters ters baktı. Telepatik olarak, *"Bu karmaşa için seni suçluyorum"* dedi. *Elbette, devam et.*

Adamın ses tonu o kadar kayıtsızdı ki Kathryn'in öfkesi daha da derinleşti. *Dragos, ben gidemem. Bana hizmet veriyorsun. Ayrıca hastanede rotasyonum var. Biri iki kez soracak kadar inatçı diye bunları öylece bırakamam. Ne yazık ki dünyanın her yerinde iyileşmeye ihtiyacı olan insanlar var ve ben herkese yardım edemem. Hiçbir doktor edemez.*

Hâlâ çenesini ovuşturan adam, şık siyah kaşlarını kaldırdı ve başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi. Belki de söylediklerini onaylamak içindi. Belki de kafasında bazı iç meseleleri tartıyordu. Kadında hiç

ipucu ve bunu sorgulayacak zaman yoktu, çünkü Annwyn tekrar konuşuyordu, sesi sessiz ve acildi.

"Dr. Shaw, anladığım kadarıyla burada yoğun, karmaşık ve önemli bir hayatınız var." Keskin yeşil gözleri ona dikilmişti. "Ama bu bütün bir halk için gerçekten büyük önem taşıyan bir mesele. Bu sadece kuzenimin hayatıyla ilgili değil, her ne kadar bu da önemli olsa da ve sadece Lyonesse ile ilgili de değil. Evimiz tehlikede. Bunu *düzeltilmezsek* yerinden edilebilecek ve mülteci durumuna düşebilecek bir halktan bahsediyorsunuz. Bu durum uluslararası bir krize dönüşme tehlikesi taşıyor."

Kathryn Annwyn'in sert bakışlarına bakma hatasını yaptı ve kendini kapana kısılmış buldu. Bir adamın büyü gücü nasıl olur da bütün bir ülkeyi ve insanları tehlikeye atabilirdi? Düşünceli bir şekilde önce Dragos'a, sonra da Morgan'a baktı. Bu iki erkek yeterince güce sahipti. Bu tür bir hasara neden olabilirlerdi.

Annwyn durakladı, ona düşünmesi için zaman tanıdı, sonra mırıldandı, "Doktorları araştırdık. Yaptığınız işte en iyisi sizsiniz."

Kathryn'in dudakları gerildi. Her cerrahın kendine göre bir egosu vardı ama bu biraz fazla abartılıydı. "Ben *en iyilerden biriyim*. Sadece biriyim. İsteyebileceğiniz başkaları da var."

Diğer kadın ısrarla, "Senin gibi eşsiz hassasiyetlere ve becerilere sahip kimse yok," dedi.

Annwyn bununla ne demek istemişti? Kathryn kaşlarını çatarak sormak için ağzını açtı ama önce Dragos konuştu. "Isabeau'ya karşı savaş nasıl gidiyor?"

Kathryn dudaklarını büzdü. Ejderha bunu sormayı neden şimdi, onca zaman arasından seçmişti? Hesapçı, kurnaz aklı zihinsel müzakerelerinde nereye gitmişti?

Morgan yüzünü ovuşturdu ve iğrenmiş görünüyordu. Belli ki Isabeau hakkında bir tartışmanın ortasında olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Annwyn'in dikkati başka yöne kaydı ve büyücüyü yakından izledi.

Cevap vermeyi seçen Nikolas oldu. "Isabeau büyük aksilikler yaşadı. Tüm raporlara göre, Morgan onun kontrolünden kurtulduğunda onu ağır yaralamış. Ayrıca yazlık sarayını yıkıp Modred'i öldürdüğünde Işık Sarayı toplumunun büyük bir bölümünü kargaşaya sürükledi. Ortadan kayboldu ve henüz yerini tespit edemedik ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşünüyoruz, özellikle de Oberon'u koma halinden uyandırabilirsek."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Dragos. Salondaki herkes duraksadı, onun bir noktaya değinmesini ya da başka bir şey söylemesini bekliyordu ama o sessiz kaldı.

Çıldırııcıydı. Gerçekten de öyleydi.

Kathryn bir an için ellerini onun boynuna dolayıp sıkmayı hayal etti. Ona gerçekten zarar veremeyeceğini biliyordu, vermek de istemiyordu. Ama kendisini rahatsız ettiğı onca zamana misilleme olarak ondan bir şaşkınlık bakışı koparmayı *o kadar çok* istiyordu ki.

Annwyn tekrar Kathryn'le yüzleşmek için döndüğünde Dragos, "Isabeau'nun büyü üzerine epey kitaplık bir kütüphanesi olduğu söyleniyor, ya da ben öyle duydum," dedi. Morgan'a baktı. "Sen hiç gördün mü?"

Morgan sert bir sesle, "Hayır," dedi. "Çok geniş bir kütüphanesi var, ama yanına yaklaşmama izin verecek kadar bana asla güvenmez."

"Doktoruma danışmam için bana bir dakika verin ve lütfen bu sırada birbirimizi öldürmeyelim." Kathryn'e doğru yürüyen Dragos elini uzatarak sessizce onu kendisiyle birlikte yürümeye çağırdı.

Kathryn bunu kabul etti ve onu koridorun diğer tarafına kadar takip etti. Bu küçük yolculuk sırasında bir şeylerin farkına vardı. Telepatik *olarak*, "Isabeau'nun kütüphanesini istiyorsun, değil mi?" dedi.

Adamın ona attığı yan bakış parıldıadı. *Elbette istiyorum. Eğer Karanlık Saray Isabeau'yu yenerse ve yendiğinde, kütüphanesinin yanlış ellere geçmesini bekleyemeyiz, değil mi? Benim elime geçmesi gerekiyor.*

Gülümsemekten kendini alamadı. *Doğal olarak.*

Adam bir kaşını kaldırdı. *Doğal olarak. Sormak istediğim tek bir soru var, bunu yapmakla ilgileniyor musun? Çünkü eğer ilgileniyorsanız, bu kararınızın arkasında duracağım, siz yokken avukatlık ücretinizi ödemeye devam edeceğim ve Isabeau ile işleri bittiğinde kütüphanenin peşine bir ekip gönderme hakkı için Karanlık Mahkeme ile pazarlık yapacağım. Cevabınız hâlâ hayırsa, bunu daha fazla tartışmaya gerek yok.*

Durakladı ve gözlerini ona dikti. *Bu adil bir soru, dedi yavaşça. Daha önce bunu çok ciddiye almama izin vermemiştin.*

Dragos parmaklarını şıklattı. *Cerrahi ekibinizdeki genç doktorun adı neydi?*

Angus'u mu kastediyorsun?

Evet, bu o. Angus hastanedeki rotasyonunuzu devralabilir ve siz yokken diğer görevlerinizi üstlenebilir. Hastanede nöbetçi olabilir.

Gerekirse nöbetçi. Yeterince kalifiye, zaten tatile gittiğinizde yerinizi dolduruyor. Bu sadece onun bir uzantısı olacak.

"Düşünmek istediğim kadar vazgeçilmez olmadığımı mı söylüyorsun?" diye karşılık verdi.

Dragos, "Ne yapmak istediğini bilmek istediğimi ve her halükarda seni destekleyeceğimi söylüyorum ve eğer gitmek istersen bunun benim için işe yarayabileceği bir yol var" dedi. Bu arada, New York Demesne'de henüz bilmediğin şeyler oluyor, bunların çoğu Pia ve benim yakın zamanda aldığımız kişisel kararlardan kaynaklanıyor. Bunları daha sonra öğreneceksiniz, ama demek istediğim, burada, şehirde önümüzdeki bir yıl boyunca her şey değişecek. Eğer bu geziyi yapmak istiyorsan, bu da bu değişimin bir parçası olabilir.

Tereddüt etti, sonra gülümseyerek itiraf etti: Tamam, dürüst olmak gerekirse, bence kulağa büyüleyici geliyor. Aynı anda hem tıbbi bir bulmaca hem de bir macera. Morgan'ın yaptığı büyüü merak ediyorum ve Oberon'un durumunu tersine çevirip çeviremeyeceğimi öğrenmek istiyorum. Ve İngiltere'ye dönüp Sophie'yi ve babamın vasiyetinin şartlarını yerine getirdiğinde ona miras kalan mülkü ziyaret etmek istiyordum. Evet, gitmek istiyorum.

Yeterince iyi. Dragos elini onun sırtına koydu. Şimdi gidip onlara zamanının ve emeğinin ayrıcalığını ödetelim.

Birdenbire eğlenerek mırıldandı: "Gerçekten sıkıntı içindeler. Onları çok fazla oymamaya çalış, olur mu?"

Ağzının kenarları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. Teklif ettiler.

Üçüncü Bölüm

Kathryn, Annwyn'le yaptığı anlaşmanın ayrıntılarını tamamladıktan sonra, işlerini düzene koymak için bir hafta ayırdı. Lyonesse ve Dünya arasındaki zaman kayması, New York'ta kaldığı sürece onun lehine işledi, bu yüzden bundan tam olarak yararlandı.

Ayrıca Morgan'la kapsamlı bir şekilde görüşme fırsatını da yakaladı; büyücü ona suikast büyüsünün karmaşık ayrıntılarını ve büyüyü tersine çevirmek için işe yarayabileceğini düşündüğü çeşitli taktikleri öğretirken bu başlı başına büyüleyici bir deneyimdi.

Onunla konuşmak akıl almazdı. Bayne'e daha sonra söylediği gibi, Morgan arkadaş canlısı, zeki ve son derece yetenekliydi - temelde büyülü her şeyin Stephen Hawking'iydi. Isabeau onu silahlandırırken hem onun ruhu hem de genel olarak dünya için inanılmaz derecede yıkıcı olmuştu.

Hastanede tüm aktif hastalarını Angus'a devretmek için çalışıyordu. Manhattan'daki dairesinin tamamına sahipti, bu yüzden mobilyalarını toz örtüleriyle kaplattı ve mali durumunu, yokluğu süresince vergilerin ve kamu hizmetlerinin otomatik olarak ödeneceği şekilde ayarladı.

Acil durumları karşılamak için Wyr demesne hukuk departmanına bir vekaletname imzaladı. Ve akşamlarını Bayne ve aylarca göremeyeceği diğer arkadaşlarıyla şehir dışına çıkarak geçirdi.

Onlar randevularının tadını çıkarırken, Bayne de ona New York'taki Wyr malikanesinde yakında gerçekleşecek olan diğer değişiklikleri anlatmaktan büyük mutluluk duyuyordu.

En büyük ve en kapsamlı değişiklik Dragos, eşi Pia ve bebek oğulları Niall'ın yeni isimlendirdikleri Öteki diyar Rhyacia'ya taşınmaya karar vermeleriydi. Dragos yıllardır orada teknoloji ve sihirle ilgili deneyler yapıyordu ama emeğinin meyveleri dışında bu topraklar bakirdi, kolayca korunuyordu ve Grönland kadar büyüktü. Cuelebres'in gidişi Wyr malikânesinde Dragos'un öyle ya da böyle doldurmaya kararlı olduğu bir güç boşluğu bırakacaktı.

"Vay canına... Vay canına," dedi yemeğinden kalkıp haberleri özümsemeye çalışırken.

"Evet, oldukça büyük," dedi Bayne lakayt bir şekilde. O söylediğinde Bayne yemeyi bırakmamıştı. En sevdiği restoranlardan birinde geç saatlere kadar yemek yemenin tadını çıkarıyorlardı ve yaklaşan değişikliklere alışmak için biraz daha zamanı vardı. "Ama neden böyle bir karar aldıklarını anlıyorum."

Bir şeyler düşünürken o da düşündü. "Burada ne olacak?"

Omuz silkti. "Henüz bilmiyorum. Dragos ilk başta Liam'ın görevi devralacağından emindi, ama sonra Liam annesiyle konuşmaya gitti. Pia'nın başka fikirleri olduğu ortaya çıktı. Liam onun tavsiyesine uymaya ve bir yıl üniversiteye gitmemeye karar verdi. Kararını üniversitenin sonuna kadar vereceğine söz verdi. Bu arada Rune, Liam'ın yılı bitene kadar naip olarak görev yapmayı kabul etti. Rune ve Carling ay sonunda Cuelebre Kulesi'ne taşınacaklar."

Şarabını yudumlarken Bayne'in yüz ifadesini hayranlıkla izledi. "Liam görevi devralmamayı seçerse ne olacak? Böyle bir ihtimal var mı?"

Bayne pırzoladan kocaman bir ısırik almıştı, bu yüzden hemen cevap vermeden omuz silkti. "Kimse bilmiyor," dedi yutkunduktan sonra. "Görünüşe göre annesiyle konuştuktan sonra babasına sorduğu çok iyi sorulardan oluşan uzun bir listesi varmış; örneğin, Dragos ayrıldığında Liam Cuelebre Enterprises'in CEO'luğunu ve Wyr malikanesinin Lord'luğunu üstlenecek mi?"

Bir gülümsemeyi gizlemek için ağzını ovuşturdu. Pia, Kathryn'in sadece hayalini kurabileceği bir şeyi başarmıştı; Kathryn'e göre tatmin edici bir şekilde düzenli olarak eşini rahatsız etmeyi başarmıştı. "Peki Dragos buna ne dedi, biliyor musun?"

Homurdandı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Dragos, Rhyacia'da çok pahalı bir topluluk oluşturma girişimi başlatmak üzere. Önümüzdeki beş ya da daha fazla yıl boyunca bunu finanse etmek için şirketten elde edeceği kâra güveniyordu. Ancak Cuelebre Enterprises ve Wyr malikanesi ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı."

"Dragos her ikisinin de başındayken bu hiçbir zaman sorun olmadı," dedi.

"Aynen öyle. Fonları istediği gibi hareket ettirebilirdi. Ama Liam gibi Wyr malikanesini devralırsa ve Dragos uzak mesafeden de olsa şirketin CEO'su olarak çalışmaya devam ederse, Liam'ın her zaman

bir dereceye kadar babasının kontrolü altında. Bu sadece buradaki yeni Wyr Lordu olarak uluslararası otoritesini zayıflatmakla kalmaz, aynı zamanda önemli miktarda kaynak harcamasını gerektiren herhangi bir hızlı eylemde bulunma yeteneğini de engeller."

Bir kahkaha patlattı. "Keşke bu konuşmayı duvarda uçan bir sinek olarak izleyebilseydim."

Adam sırttı. "Ben de öyle. Bir ejderhanın diğeriyle pazarlık yapması Wyr tarihinde gerçekten bir ilkti. Konuşma Dragos'u şaşırttı ve onun kontrolü bırakmaktan ve para kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin."

"Tanrım, hayır, sevmez."

"Her neyse, kimse bunun nasıl sonuçlanacağından tam olarak emin değil, ancak tüm nöbetçiler bu sürecin bizi eğlendireceğinden oldukça emin. Dragos şirket üzerindeki kontrolünü bırakacak mı? Liam yönetimi devralmaya mı karar verecek yoksa kendi bağımsız yoluna mı gidecek? Ve bu arada Rune ve Carling ne yapmayı seçecek?" Sahte bir TV spikeri sesiyle, "Wyr Demesne'imizin Günleri'nin bir sonraki bölümü için bizi izlemeye devam edin," dedi.

Kadın daha sert güldü. "Geçiş dönemi için gitmiş olmaktan memnun olabileceğimi düşünmeye başladım. Geri dönebilir ve bundan sonra ne olacağını yaşamak zorunda kalmadan öğrenebilirim."

Başını salladı. "Buralarda hiçbir zaman sıkıcı bir an olmaz, orası kesin. Yine de seni özleyeceğiz."

Bu küçük bir şeydi ama önemli ve anlamlıydı, diye düşündü tutkusuzca ve incinmeden. Bayne'i zerre kadar suçlamıyordu - o da böyle şeyler söylüyordu. Ancak tüm bunlar, ilişkilerini arkadaş bölgesinde tutmak için ortaya çıkan o anlaşılması zor, geçici durumun belirtileriydi.

* * *

Sophie'ye miras kalan mülke en yakın İngiliz köyü olan Westmarch'a vardığında, Kathryn jet bacağının onu fazla etkilemesine izin vermeyecek kadar heyecanlıydı. Dünya'da çok seyahat etmiş olmasına rağmen, Başka bir ülkeye gitmeyeli yıllar olmuştu.

Lyonesse'i deneyimlemek başlı başına ilginç olacaktı. Buna ek olarak, kendisi acı çekerken acı çeken pek çok insana yardım edebilecekti.

tıbbi bir gizemi çözmeye çalışıyordu. Bu arada, beceri repertuarına eklemek için çoktan daha değerli büyüler öğrenmişti. Hayat bundan daha iyi olamazdı. Oberon'un kurtarılamayabileceği ihtimali üzerinde durmayı reddetti. Bu konudaki gerçeği çok yakında öğreneceklerdi.

Köye vardığında kiralık arabasını teslim etti. İşlemleri tamamladığında, Sophie bir Range Rover'la yanaştı. İnsan olmadığı belli olan, uzun siyah saçlı ve dağılmış bir rock yıldızının alaycı bakışlarına sahip yakışıklı bir erkek, Sophie'nin yanında ön koltukta oturuyordu.

Bakışları Kathryn'e takıldı ve ilgiyle parladı. Range Rover'ın pencereleri nemli ve soğuk sonbahar havasına kapalı olsa da, Kathryn'in Wyr kulakları Sophie'nin sözlerini duyacak kadar hassastı ve dönüp arkadaşına sert bir bakış fırlattı.

"Uslu dur."

Erkek Sophie'ye yavaş ve tatlı bir gülümseme verdi. "Ben her zaman yol arkadaşımın arzularıyla doğrudan bağlantılı olarak davranırım."

Sophie kahkahayı patlattı. "Bah. Sen iflah olmazsın."

Kathryn bir kaşını kaldırarak gülümsemesini bastırdı. Belli ki bir şeyler olması için bir yer arıyordu. Ancak araçtan indiklerinde, adamın sonbahar ceketinin altında taşıdığı silahları ve etrafına attığı sert bakışları fark etti.

Anlayışı yerine oturdu. New York'taki nöbetçilerle, görev başındaki bir muhafızın belirgin işaretlerini gözden kaçırmayacak kadar çok zaman geçirmişti.

Sophie parlak bir gülümsemeyle yaklaştı ve Kathryn memnuniyetle ona sarıldı. "Benimle burada buluştuğun için teşekkür ederim."

"Elbette, benim için bir zevk!" Sophie cevap verdi. "Aylarca burada bir arabaya ihtiyacın olmayacağı için çok mantıklı geldi. Seni gördüğüme çok sevindim. Isabeau'yla aramızdaki sorun çözülene kadar Nik'e korumasız buradan ayrılmayacağıma dair söz verdim, o yüzden bu Rowan Nyghtseren, bugün korumalık yapacak. Rowan, bu Dr. Kathryn Shaw." Telepatik olarak ekledi, *Adil bir uyarı, o bir haylaz. Sınırlara saygı gösterme konusunda iyidir ama onları biraz gıdıklayabilir.*

Kathryn'in beyninin etimolojiyi ve kelime bulmacalarını seven kısmı Rowan'ın soyadını çiğnedi. Sophie soyadını "Night-seren" olarak telaffuz etmişti.

ve Galce'de *seren* "yıldız" anlamına geliyordu. Rowan'ın soyadı kelimenin tam anlamıyla "Gece Yıldızı" demektir.

Böyle bir isimle gerçekten de bir rock yıldızı olmalıydı. Sırttı. *Bana söylediğin için minnettarım.*

Rowan'ın, etraflarının tamamen temizlendiğinden emin olana kadar dikkatini ona çevirmediğini onaylayarak fark etti. Sonra dağılmış rock yıldızı bakışları onunkilerle buluştu ve elini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk Dr. Shaw," dedi. "Ya da size Kathryn diyebilir miyim?"

"Ben de memnun oldum." Elini onun elinden kurtardı. "Ve Dr. Shaw iyi olacak, teşekkürler."

Sophie elinin tersiyle onun göğsüne vurana kadar gözleri hesaplamayla kısıldı. "Tanrı aşkına, vazgeç artık ve bavulunu arabaya yerleştir."

Sophie'ye bir kaşını kaldırırken yüzünde gerçek bir şefkat ifadesi belirdi. "Senin için her şeyi yaparım, aşkım."

Rowan bavulunu Range Rover'a yerleştirirken, Sophie ona döndü. "Annwyn yanında getirdiğin sıcak tutacak giysilerin üzerinden geçmemi istedi," dedi. "Şehre daha uygun şeyler getirmiş olabileceğinden endişeleniyor."

Kathryn gülümsedi. "Sanırım New York'ta havanın ne kadar soğuk olabileceği hakkında hiçbir fikri yok."

"Hayır, bilmiyor." Sophie yüzünü buruşturdu. "Ama haklı olduğu bir nokta da var. Lyonesse'e gittim ve şu anda oradaki soğuk... Bu normal değil, Kathryn. Hava her zaman berbat ve ayrıca arazi çok engebeli. Kasabada, özellikle yeniden açılan geçit boyunca gidip gelenlere hizmet veren bir dükkan açıldı. Gitmeden önce durup neler varmış bir bakmak ister misin?"

Bir an düşündü. Şehir manzarasına rahatça uyum sağlama yeteneğine rağmen, vahşi köklerinden asla çok uzaklaşmamış Wyr'lerden biriydi. Vahşi doğayı ve doğayla iç içe olmayı seviyordu ve bir vahşi doğa tesisinden aldığı kıyafetleri yanına almıştı. Ama bunlar "normal olmayan" havalar için uygun muydu?

"Bir göz atmaktan zarar gelmez," diye cevap verdi.

"Harika! Buradan sadece birkaç blok ötede." Sophie anahtarlığını bir kez tıklatarak Range Rover'ı kilitledi ve üçü birlikte kaldırımdan aşağı indiler.

Dükkâna girdiklerinde Kathryn her şeyi ilgiyle inceledi. Eşyalarını toplarken, soğuk hava için temel katmanlama teknikleriyle taşınabilir olma ihtiyacını dengelemeye çalışmıştı: teri deriden uzaklaştırmak için bir taban katmanı, vücut ısınısını korumak için bir orta yalıtım katmanı ve ardından hava koşullarından korumak için bir kabuk katmanı kullanmak.

İç çamaşırı, üç takım termal ipek gömlek ve üzerlerine giymek için yün kazak, iki çift flanel astarlı kot pantolon, üç çift yün çorap, yürüyüş botları, kapüşonlu yalıtımlı bir ceket, yün bir atkı ve yalıtımlı eldivenleri vardı. Kargosunun bir kısmını giyecekti ve umarım bir atı kullanabilecekti, ama iş başa düşerse geri kalanını sırtında oldukça ağır bir çantada taşıyabilirdi.

Şimdi dükkândaki mallara göz atarken Sophie'nin söylediklerini düşünüyordu. Kathryn gibi, Daoine Sidhe de insan değildi. Yaşlı Irkların dayanıklı bir karışımıydılar ama Lyonesse'de koşullar o kadar kötüydü ki kaçmak zorunda kalma ihtimaliyle karşı karşıyaydılar.

Acil durum el ve vücut ısıtıcısı paketlerine ayrılmış bir rafa rastladığında merakla bir tane aldı.

Dünya oluştuğunda zaman ve mekân bükülmüştü ve Dünya'ya çapraz geçitlerle bağlı olan Diğer topraklar büyüye doymuştu ve birçok modern teknoloji ya işe yaramıyordu ya da kullanmaya çalışmak tehlikeliydi.

Ancak paketin üzerindeki talimatları okuduğunda, acil durum el ve vücut ısıtıcılarının havayla aktive olan biyolojik olarak parçalanabilir kimyasal bileşiklerden yapıldığını gördü; bu da onları bir Öteki diyarda kullanmak için yeterince pasif, doğaya dayalı bir teknoloji haline getiriyordu. Sepetine birkaç tane attı.

Getirdiği şeyler konusunda zaten oldukça rahattı; özenle seçilmiş doktor çantası, tuvalet malzemeleri, küçük taşınabilir el baltası, İsviçre çakısı ve 150 yıllık çakmaktaşı ateş başlatıcı seti.

Ancak birkaç dakika daha düşündükten sonra, birkaç poşet kurutulmuş et ile birkaç tane daha yüksek yağlı, yüksek kalorili iz karışımı seçti. Zorlu havalarda yeterli kalori almak önemliydi ve Kathryn'in yüksek metabolizmaya sahip bir hayvan formunda olması kalorileri hızla yakmasını sağlıyordu.

Ardından küçük, son derece hafif ve gerektiğinde vücut ısınısının yüzde doksanını tutabilecek bir Mylar acil durum battaniyesi ekledi. Acil durum battaniyesi

En son düşündüğü şey kürk astarlı, yere kadar uzanan, suya dayanıklı pelerinlerden oluşan bir raftı. Hantaldılar ve ağır olacaktı. Isıyı muhafaza etmek için harika, taşımak içinse berbat olacaktı. Kathryn dudağını çiğnerken, Sophie ona katılmak için yürüdü.

Kathryn ona, "Benim zaten kuş tüyü yalıtımlı, kapüşonlu bir montum var," dedi.

Sophie raftan pelerinlerden birini çekti. "Bu, giydiğin diğer her şeyin üzerine uyacaktır ve çok fazla olması az olmasından iyidir. Neyle karşılaşacağınızı bilemezsiniz ve dürüst olmak gerekirse, çok fazla olacağını sanmıyorum. İhtiyacınızdan fazla olduğunu fark ederseniz ve taşımaktan yorulursanız, gerekirse vazgeçebilir ya da her zaman başkasına bağışlayabilirsiniz."

"İyi noktaya değindin." Ne yazık ki, pelerinin eklenmesiyle, teçhizatının değerli taşınabilirliğinin bir kısmını feda ediyordu. Bunun başka bir yolu yoktu. Başka bir çantaya ihtiyacı olacaktı. Hava koşullarına dayanıklı bir çanta aldı ve tüm seçtiklerini tezgâha götürdü ama ödeme yapamadan Rowan usulca araya girerek kredi kartını tezgâhtara uzattı. Kadın onunla tartışmak için döndüğünde, "Telaşlanma," dedi. Önceki hesaplı çekiciliği bir an için kaybolmuştu ve ona basit, sıcak bir gülümseme verdi. "Siz Karanlık Saray'ın işindesiniz ve benim de emirleri."

Buna itiraz etmek zordu, o yüzden itiraz etmedi. "Teşekkür ederim."

Böylece küçük alışveriş gezileri sona ermiş oldu ve Range Rover'a geri dönüp araziye gittiler.

Kathryn eski malikâne de meydana gelen değişiklikleri duymuştu ama bunları bizzat görmek yine de şok ediciydi. Yaz aylarında, Morgan henüz Isabeau tarafından köleleştirilmişken ve onun Tazıların Kaptanı olarak görev yaparken, malikâne Morgan'la girdiği bir savaş sırasında büyük bir yapısal hasar görmüştü. Sophie de o çatışmanın bir parçası olmuştu.

O zamandan beri, mirasını büyük bir meblağ karşılığında Daoine Sidhe'ye satmıştı. Şimdi ana evin yapısı gözle görülür takviyelerle güçlendirilmişti. Bir zamanlar yolun kenarında bulunan sevimli küçük bekçi kulübesi tamamen yıkılmış ve beş dönümlük araziye birkaç bina daha eklenmişti. Önceleri, arazi aşırı büyümüş, terk edilmiş bir kalıntıydı, ama şimdi her yer insanlarla ve bir amaç için vızıldıyordu.

Sophie yeni kulübenin önüne park ettiğinde, Rowan Kathryn'e son bir kez bakarak oradan ayrıldı. Kathryn ona başını salladı, Rowan da geniş omuzlarını pişmanlık dolu bir omuz silkmeye kaldırdı.

Adam gözden kaybolurken Kathryn gülerek, "Vay canına," dedi.

"Değil mi? Çok fazla sorun çıkarıyor." Sophie Range Rover'ın arkasını açtı ve valizlerle paketleri çıkarmaya başladı. "Rowan'ın onu yere serecek kadınla tanışmasını göreceğim gün için yaşıyorum, tabii iyi anlamda. Onun incinmesini istemiyorum. Sadece birine gerçekten aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum, anlıyor musun?"

Kathryn bavulları topladı. "Saçmalıkları bir kenara bıraktığında, içinde iyi bir adam var gibi görünüyor."

"Bence var. En azından, gerçekten *zarar* vermek istediğini sanmıyorum, gerçi büyük olasılıkla yine de *zarar veriyordur*. Ama Nik ona güveniyor, ben de Nik'e güveniyorum, işte böyle." Sophie kilitli olmayan kulübeye doğru ilerledi. "Bahse girerim Annwyn geldiğinizi duyar duymaz ortaya çıkacaktır, o yüzden vaktimizi en iyi şekilde değerlendirelim. Çay ister misin?"

"Çok isterim."

"Gittikçe İngilizleşiyorum ve artık kahveyle hiç uğraşmıyorum." Sophie sırttı. "Ayrıca, biftekli ve domatesli sandviç yaptım ve taze pişmiş çörekler var - onları pişirmedim, bu yüzden gerçekten lezzetliler - ve kaymak."

"Kulağa harika geliyor," diye cevap verdi. "Açlıktan ölüyorum."

Sophie'yi mutfağa kadar takip etti ve orada çay, sandviç ve çörekleri incelediler. Cadıyı bu kadar mutlu görmek güzeldi. Gözlerindeki ışıltı ve çilli cildinin sağlıklı parlaklığı bunu gösteriyordu.

Kathryn onunla tanıştığında, Sophie hâlâ hayati tehlike arz eden bir yaranın iyileşme sürecindeydi. İçine kapanık, gergin ve zayıftı. Şimdi, her yerde silahlı korumalar olmasına rağmen, belli ki evindeydi, rahattı ve sık sık gülüyordu.

Değişiklikleri görmek Kathryn'i mutlu etmişti. Sophie'yi bu konuda konuşmaya teşvik edecek bir şeyler söylemek için etrafına bakındı. "Sen ve Nikolas mutlu musunuz?"

Sophie, "Biliyorsun, mutluyuz," dedi. Şaşırmış gibiydi ve sonra güldü. "Kendim için hayal ettiğim gibi biri değil ve sürekli kavga ediyoruz. Beni deli eden bir eski dünya şovenizmi var-

Onu çıldırttığımı biliyorum çünkü bunu yanına bırakmıyorum. O benim çok aykırı olduğumu söylüyor, ben de onun çok diktatör olduğunu söylüyorum ama tüm bunlara rağmen işleri yürütmeyi başarıyoruz. Nasıl olduğunu size anlatamam bile."

İşte oradaydı, anlaşılması zor, geçici şey, koşul, ne dersiniz deyin. Bağ. Nik ve Sophie'de bolca vardı ve onlar Wyr bile değildi, en azından Sophie değildi. Daoine Sidhe karışık ırklardan oluşan bir topluluk olduğu için Kathryn, Nik'in kanında biraz Wyr olmasının mümkün olduğunu düşündü.

İnsanların da bağ kurma kapasitesi vardı. Sevmek için. Ama işler yolunda gitmezse, bu onları Wyr'lerin eşlerini kaybettiklerinde olduğu gibi nadiren öldürüyordu. Wyr'ler ömür boyu çiftleşebilirdi ama belki de çiftleşmenin nispeten nadir bir deneyim olması iyi bir şeydi.

Her Wyr küçük yaşlardan itibaren büyük olasılıkla gerçekleşmeyecek bir şeyin özlemini çekmekten kaçınmaya şartlandırılmıştı. Pek çok farklı türde aşkla dolu, tatmin edici bir hayat sürmek tamamen mümkündü -arkadaşlıklar, ilişkiler, hatta evlilikler.

Kathryn hiçbir zaman potansiyel bir eşle tanışmamıştı, ama arkadaşlıklar ve ilişkiler yaşarken dolu dolu bir hayatın tadını çıkarıyordu. Yine de, başkaları çiftleşme sürecinden geçerken kenardan izlemek büyüleyiciydi.

Çocuklar da tüm Yaşlı Irklar için nadirdi, ancak Kathryn'in babasının hayatına girdiği gibi, çiftleşmemiş Wyr'lere çocuklar bile gelebilirdi. Annesi Francis Shaw'ın metresiydi ve hamile kaldığında babası onunla evlenerek bu ilişkiyi onurlandırmıştı. Kathryn henüz bebekken bir araba kazasında ölmüştü. Büyürken ebeveynlerinden en azından birine sahip olduğu için her zaman minnettar olmuştu. Babasını on yıllar önce Londra'daki bir terörist saldırıda kaybetmek, hiçbir zaman tam olarak geçmeyen eski bir acıydı.

Hayalinden sıyrılarak çayını yudumladı. "Sanırım Nik ile ilişkinizin nasıl yürüdüğünü bilmemenizin bir önemi yok, yeter ki yürüsün. Önemli olan ikinizin de bu ilişkide birlikte olmanız."

"Evet." Sophie'nin gülümsemesi parlak ve genişti. "Hepimiz varız."

Arka kapıdan hızlı bir tıkırtı duyuldu. Kathryn'e anlamlı bir baş sallama ve sırtıma hareketi yapan Sophie, cevap vermek için ayağa kalktı ve bir dakika sonra Annwyn mutfığa girdi. Sadece varlığının gücüyle bile bir odayı küçültebilen insanlardan biriydi.

Hiddetli yeşil bakışları Kathryn'in üzerine indi. "Buradasın."

Kathryn uzun yıllar boyunca Annwyn gibi insanlarla birlikte yaşamıştı ve Annwyn'in tipini bir mil öteden tanıyabilirdi. Diğer kadın öyle bir amaç güdüyordu ki, eğer izin verirsiniz sizi ezip geçerdi. Kathryn buna izin vermeyecekti.

"Evet. Bu sabah geldim, birkaç işi halletmek için avukatımla görüştüm ve hemen ardından kiralık bir arabaya atladım." Bir çöreği zevkle ısırdı. "Biraz ara verip yemek yemek iyi geldi. Bu, günün ilk yemeği."

Sophie, Annwyn'e, "Lütfen bize katıl," dedi. "Bir fincan çay ister misiniz? Belki bir sandviç ve çörek?"

Kathryn'in bir hafta önce toplantı salonunda yaptığı gibi, Annwyn durakladı, sonra sabretmek istercesine kendini çekti. "Evet, teşekkür ederim."

Sophie ona bir fincan, bir tabak ve çatal bıçak takımı getirirken Annwyn yerine oturdu. Bir süre sonra Annwyn ölçülü bir ses tonuyla, "Dünya ile Lyonesse arasındaki zaman kaymasının ne kadar önemli olduğunu bilsem de, bunu duygusal olarak içselleştirmek zor. Uzun zamandır bir aciliyet duygusuyla yaşıyorum ve Daoine Sidhe'nin çoğunun acı çektiğini bildiğimde rahatlamak zor."

Kathryn bir an Sophie'nin bakışlarıyla karşılaştı. Sonra genç kadın ocaktan çaydanlığı almak için döndüğünde, Kathryn Annwyn'e gülümsedi. Yavaşça, "Onun için elimden gelen her şeyi yapacağım, biliyorsun," dedi.

Annwyn onu dikkatle inceledikten sonra sandalyesine geri oturdu. "Yapacağına inanıyorum. Karşı tarafa geçmeye ne zaman hazır olacaksın?"

Bunu bir soru olarak çerçevelemenin büyük çaba gerektirdiğini görebiliyordu. Annwyn'in dediği gibi, zorlamamak onun için zordu. Nasıl cevap vermek istediğini düşündü.

Sonunda, "Uçakta uyudum, bu sabah son işlerimi hallettim ve buraya gezmeye gelmedim. Yapmak istediğim tek şey Sophie'yi ziyaret etmektir ve onu da yaptık. Yemeğimi bitirmek, duş almak ve uygun bir kıyafet giymek istiyorum. Ondan sonra tamamen seninim."

Annwyn sandalyesinde doğruldu ve öfkesi geri geldi. "Mükemmel."

Yemeklerine devam ederlerken Kathryn, "Peki, sırada ne var?" diye sordu.

"Karşıya geçtiğimizde, Dünya'da sahip olduğumuz fazladan zaman lüksünü kaybedeceğiz," dedi Annwyn. "Bu yüzden halkımızdan biriyle bir pazarlık yaptım. O... sıradışı biri. O bir doğa perisi ve yardım etmeyi kabul etti. Şu anda geçidin diğer tarafında bizi bekliyor. Onun yardımıyla şehre kendi başımıza gidebileceğimizden çok daha çabuk ulaşabiliriz. Şehrin yarısı sel yüzünden sular altında, diğer yarısı da donmuş durumda. Bir süre önce genel nüfusu oradan tahliye etmek zorunda kaldık. Yüksek bir yerde bir ana kamp kurmak istiyorum ve oradan çalışacağız."

Planı kulağa yeterince mantıklı geliyordu. Kathryn başını salladı. "Bana uyar."

Yemeğini bitirdiğinde Sophie ona banyoyu gösterip havlu ve bez getirdi. Kathryn ona teşekkür ederek, "Geri dönene kadar bavullarımı burada saklayabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki!" Sophie giysilerini işaret etti. "Kıyafetini yıkayıp onu da bavuluna koyacağım, böylece döndüğünde hazır olur."

"Teşekkür ederim."

Havluları aldı ve tam banyoya gireceği sırada Sophie koluna bir el koydu. *Telepatik olarak, Annwyn'in bahsettiği doğa perisini tanıyorum,* dedi.

Kathryn merakla ona baktı. *Evet, öyle mi?*

Sophie ona *adının Robin olduğunu* söyledi. *Yaz boyunca birbirimize bağlandık ve onu seviyorum ama ne yapacağı hiç belli olmuyor. Isabeau onu esir tuttu ve çok uzun süre işkence etti ve henüz iyileştiğini sanmıyorum.*

Ne talihsizlik. Sophie bunu neden Kathryn'e özel olarak söyleyecek kadar önemli bulmuştu? Bu konudaki imalardan hoşlandığından emin değildi. *Bu tam olarak ne anlama geliyor?*

Bu şu demek... Diğer kadın dudağını ısırdı, doğru kelimeleri bulmakta zorlandığı belliydi. *Bu, onun her zaman doğru kararlar vermediği ya da en azından sizin ve benim sahip olamayacağımız kriterlere göre karar verdiği anlamına geliyor.*

Kathryn çok yaşlı, hasarlı yaratıklar hakkında her şeyi biliyordu. Birkaçı bir zamanlar onun da hastası olmuştu. Dudaklarını büzdü. *Anlıyorum.*

Anlamamı istiyorum. Sophie ona dikkatle baktı. *Robin KÖTÜ değil. En azından kötü olduğunu düşünmüyorum ama tehlikeli. Karanlık Saray'ın geri kalanına karşı çözülmemiş bir kızgınlığı varken neden Annwyn'le pazarlık yaptığını anlamıyorum. Bunu fazla düşünüyor olabilirim. O*

Muhtemelen ilk sadakati Oberon'a olduğu için yaptı ama bilmenizi istedim. Çok fazla geçmişi ve nüansı olan bir duruma giriyorsun. Bir sürü ve bir sürü nüans.

Bunu takdir ediyorum. Kathryn onun elini sıktı. Bilgiyle donanmış olmak, olmamaktan çok daha iyidir. Teşekkür ederim.

Bir şey değil. Şimdi daha iyi hissediyorum. Sophie geri çekildi. Duşun tadını çıkar.

Sophie ona düşünecek çok şey vermişti. Kathryn dişlerini fırçalarken her şeyi düşündü, sonra uzun, sıcak bir duşun keyfini çıkardı ve saçlarını iki kez sabunladı. Bacaklarını tıraş etmek için bile zaman ayırdı, çünkü bir daha ne zaman sıcak bir duş alabileceği ya da bunu yapma şansına sahip olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tahmin yürütüyordu ama öbür tarafa geçtikten sonra kolay ve bol miktarda sıcak suya erişim pek mümkün görünmüyordu.

Yakın gelecek belirsiz ve heyecan vericiydi. Bu hoşuna gidiyordu. Çoğu zaman işi ona böyle hissettiriyordu ama tüm zorluklarına rağmen rutine yenik düşüyordu. *Hayatımda daha fazla maceraya ihtiyacım var*, diye mırıldandı başını duşun altına sokarken, ılık suyun hareket eden dudaklarının etrafından dökölüşünün şehvetli tadını çıkarıyordu.

Karanlık Mahkeme kulağa çok fazla yükü varmış gibi geliyordu. Bu da dünyadaki hemen hemen tüm diğer Mürver Irkların malikâneleri gibi olduğu anlamına geliyordu. Eski yaratıklar, karışık kinler, eski kırgınlıklar, bölünmüş sadakatler ve gizli güdüler anlamına geliyordu. Tıpkı ev gibi.

Kıkırdayarak duştan çıktı, havluyla kurulandı ve saçlarını iyice kuruladı. Giyindikten sonra oturma odasına giderek yanına alacağı eşyaları iki çantasına yerleştirdi.

İlk çantası acil durumlarda yanına alacağı çanta olacaktı ve yiyecek paketlerinden bazılarını onun içine koymak istiyordu. Mecbur kalırsa ikincisini atacaktı çünkü ikisini birden taşıyarak uzun mesafeler yürüyemezdi. Ama her ikisinde de bulunması faydalı olacak eşyalar vardı. Umarım birini geride bırakmak zorunda kalmazdı.

Kathryn hazırlanırken Annwyn gitmişti. Döndüğünde o da ağır kış kıyafetleri giymişti ve sırtına bir kılıç bağlamıştı. Kathryn'in yeni kıyafetini onaylayarak inceledi. "Kot pantolonları severim."

"Bunları gerçekten seversin. Soğuk hava için yapılmışlar." Kazağını yukarı kaldırarak, Annwyn'in içindeki flanel astarı görebilmesi için bel bandını aşağı indirdi.

Diğer kadının yüz ifadesi ilgiyle aydınlandı. "Dünya'ya döndüğümüzde bunlardan bir çift bulmalıyım. Hazır mısın?"

Sophie başıyla onayladı. Sophie'yi çabucak kucakladıktan sonra iki çantasını kaldırdı, her birini bir kayışla omuzlarına yerleştirdi ve Annwyn'i malikâneye kadar takip etti. Büyük ön kapıda Rowan ve Gawain'le karşılaştılar.

Adamlar da dayanıklı kışlık giysiler giymişlerdi. Selamlamak için başlarını sallayarak Annwyn'in çantalarını kaldırdılar. Kız itiraz etmedi. Kendisinden çok daha fazla vücut kütlesine ve daha geniş omuzlara sahiptiler ve onlarca yıl zorlu bir tıbbi muayenehane işletmek ona enerjisini harcamak zorunda kalana kadar korumayı öğretmişti.

Annwyn'i içeride takip ederlerken Kathryn hayranlıkla etrafına baktı. Yüzlerce yıl boyunca evin tuhaf büyü, içeri girecek herkese karşı kilitli kalmasını sağlamıştı. Sophie bu evin gizemlerini çözen ve içeri adım atan ilk kişiydi. Haberi vermek için aradığında sesindeki sarhoş coşkusundan, Kathryn onun nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordu.

Kathryn sadece ziyarete gelmiş olsaydı, evi kurcalamak isteyebilirdi ama Annwyn'in kendi duygusal mücadelesinden çok fazla insanın Kathryn'e işini yapması için güvendiği açıktı. Zaten gergin olan sinirlerini daha fazla oyalanarak yıpratmak adil olmazdı.

Onu muayene etmek için mümkün olduğunca çabuk Oberon'a ulaşması gerekiyordu.

Sonra da yapabiliyorsa onu iyileştirmesi gerekiyordu.

Bunu başaramazsa, Daoine Sidhe'ye kötü haberi olabildiğince çabuk vermeliydi ki bir halk olarak iyileşmek için ne yönde hareket etmeleri gerektiğini bilsinler. Kathryn'in bu işi doğru yapmasına çok şey bağlıydı.

Böylece doğru olanı yapacaktı.

Dördüncü Bölüm

Malikânedeki geçitte yolculuk etmek Kathryn'in şimdiye kadar tecrübe ettiği en kendine özgü geçiş yoluydu.

Çok uzun zaman önce, Morgan le Fae -ona Garanhir demeyi unutmamalıydı, onun için çok rahatsız edici bir şey söylememeliydi- Isabeau'nun Işık Sarayı ile Daoine Sidhe arasındaki eski bir savaşta geçidi kırmıştı. Sonra Kathryn'in aptal atası, malikâneyi kırık kara büyüsünün üzerine inşa edecek kadar sağduyudan yoksundu.

Sophie, kırık parçalar arasında hâlâ Lyonesse'e giden doğru yolu bulmuştu. Bunun için bir oubliette'e inmek ve o zamandan beri genişletilmiş ve ahşap kirişlerle desteklenmiş bir tünel kazmak gerekiyordu.

Kathryn, Gawain'in arkasından tünelden çıkarken yüzüne şiddetli bir soğuk çarptı. Girişin dışında durup derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı.

Lyonesse'de geceydi, alçalan bulutlar ve sert rüzgârlar vardı. Vahşi doğa, kayalarla parçalanmış düzensiz bir ufuk boyunca uzanıyordu. Tek aydınlık, titrek fener ışıkları ve bölgede konuşlanmış birliklerin kamp ateşlerinden geliyordu.

Halojen aydınlatma yoktu. Elektrik de yoktu. Araba yok, uçak yok, asfalt yok. Bunun üzerine Wyr yanı, en vahşi yanı, şiddetli bir sevinçle kabardı.

Çadırlara ve yakında yapıya dönüşecek olan ham ahşap iskeletlere baktı. Sophie, Kathryn'i yeni hayatının çeşitli ayrıntıları hakkında düzenli olarak bilgilendiriyordu ve e-postalarına göre barınakları inşa etmeye aylar önce başlamışlardı.

Ancak Lyonesse'de iki haftanın geçmesi altı ay ya da daha fazla Dünya zamanı alacağından, burada birlikleri ve bineklerini güvende tutmak için gerekli olan barınakları inşa etmeye yeni başlamışlardı.

Annwyn'i en büyük kamp ateşine kadar takip etti, general sıcaklığın etrafında toplanmış askerlerle konuşurken sahneyi dizginlenmiş bir neşeyle incelemekle yetindi.

Rowan onun koluna dokundu. "Çadırlardan birine girmek ister misin? Sana sıcak bir içecek getirebiliriz."

Henüz kapüşonunu bile takmamıştı ve başını iki yana salladı. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Tamam, ama çok üşürsen söylemekten çekinme."

"Söylerim."

Annwyn kaşlarını çatarak onlara döndü. "Robin kampta kalmayı reddetti ama yakınlarda olmalı. Rowan ve Gawain, açıklığın etrafını sarın ve onu çağırın." Hayal kırıklığına uğramış bakışları Kathryn'inkilerle kısa bir süre buluştu. "Sanırım hazır olduğunda ortaya çıkacaktır."

Kathryn alanı incelemeye devam ederken başını salladı.

Annwyn telepatiye geçti. *Robin hakkında. Bil diye söylüyorum, o bir puck, yani bir doğa perisi, bu da çoğundan daha vahşi olduğu anlamına geliyor.*

Diğer kadının eski kırgınlıklardan ya da gerginliklerden hiç bahsetmediğini fark etti. Annwyn bunların farkında değil miydi, yoksa sadece bir ziyaretçinin duymasının uygun olacağını düşündüğü türden bir uyarı mı yapıyordu?

Kathryn yıllar boyunca sayısız hasta ailesiyle konuşmuş ve her şeyi duymuş ve görmüştü - gerekçeler, tartışmalar, destekleyiciler, düpedüz düşmanlık, sevgi, nefret, umut, yalanlar, umutsuzluk. Annwyn'in durumunda gerçeğin ne olduğunu kim biliyordu ve kimin umurundaydı? Kathryn'in tek bir işi vardı: Oberon'u iyileştirmek. Başka her şey gereksizdi.

Bana anlattığın için minnettarım, diye karşılık verdi Kathryn, görevi için yararlı olması ihtimaline karşı konuşmayı dosyalayarak.

Askerler doğal bir açıklığı genişletmeye başlamışlardı ve ham ağaç gövdeleri ağaç hattı boyunca zemini süslüyordu. Ayrıca, sığırları için barınak yapmanın her şeyden önce geldiğini fark etti. Uygun bir ahırın bir duvarını çoktan dikmişlerdi ve çam ağacı dallarından oluşan kaba bir çatı, bina iskeletinin üzerine yığılmıştı. Kısmi barınağın iki ucuna kamp ateşleri yerleştirilmişti. Yansıyan ışıktaki, birbirine yakın duran ve ağır battaniyelere sarılmış hayvanları görebiliyordu.

Atlar ve inekler oldukça soğuk havalara -gerekirse yirmi derece Fahrenheit ya da daha düşük- tahammül edebilirlerdi; bu yüzden Daoine Sidhe'nin onların güvenliğini vurgulaması, geceleri havanın ne kadar sert olabileceğini gösteriyordu.

Sanki Annwyn onun aklını okumuş gibi, diğer kadın, "Lyle bana kötü havanın dalgalar halinde geldiğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Oberon'un durumu hakkında hala hayatta olması dışında bir şey bilmiyorum. Şu anda bir sükûnet içindeyiz."

Kathryn tekrar başını salladı. "Umarım bir sonraki dalga vurmadan önce ahırını bitirirler. Daha da kötüsü olursa hayvanların yanına sığınabilirler."

Diğer kadın başını salladı. "Onların düşüncesi de buydu. Sığırlar çok fazla ısı yayıyor. Hayvanlarla birlikte yatmak biraz kötü kokuyor ama genel olarak iyi bir hayatta kalma taktiği."

Onlar sohbet ederken Kathryn'in bakışları odun yığını olarak belirlenmiş alana takıldı. Birkaç kordon çoktan kesilmiş ve düzgün bir şekilde istiflenmişti ve daha fazlası odunları bölmek için kullanılan gövdelerin etrafında gelişigüzel yığınlar halinde duruyordu.

Ateşten en uzaktaki kordonun arkasındaki en karanlık gölgede bir çift göz onu izliyordu.

Gözler o kadar derin bir gölgenin içindeydi ki neredeyse gecenin geri kalanı kadar karanlıktı. Daha az gören biri bunu göremezdi ama Kathryn'in görüşü Wyr'ler arasında bile sıradışıydı. Hayvan formundan dolayı, çok uzak mesafelerden küçük avları ve iki mil öteden bir tavşanı seçebiliyordu.

Odun yığınının arkasındaki varlık hakkında hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, yüzünü ona dönerek konumlandı ve sabit bir şekilde arkasına baktı.

Seni görüyorum. Bunu yüksek sesle ya da telepatik olarak söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Sadece bekledi.

Sabrı kısa sürede ödüllendirildi.

Zorlukla görülebilen bir hareket oldu. Sonra uzun boylu, zayıf bir delikanlıya benzeyen bir figür gölgelerin arasından sıyrıldı ve kamp ateşine doğru yürüdü.

Yaratık yaklaştıkça gençliğe olan olası benzerliği de sona erdi. Kathryn onu ilgiyle inceledi. Dikenli, fındık kahvesi saçları, ince, vahşi bir yüzü ve yaşlanmayan, vahşi gözleri vardı.

Herkes soğuğa karşı sıkı sıkıya sarınmışken, o pantolon, çizme ve dikkatsizce açık bırakılmış yün bir palto giymişti. Ayrıca altın düğmeli, kraliyet mavisi, oldukça tuhaf bir atkı takıyordu ama çok fazla parmağı olan ellerine eldiven takmıyordu ve gülümsediğinde çok fazla dişi vardı ve dişleri keskin ve beyazdı.

Hangi kılığa girmeyi seçerse seçsin, bu dişler onun gerçek doğası hakkında faydalı bir şey ortaya koyuyordu. Bunlar bir yırtıcının dişleriydi.

"Sen Robin olmalısın," dedi adam yaklaşıırken. "Ben Kathryn Shaw."

"Gerçekten de öyleyim," dedi Robin. "Ve bunun dışında bir sürü başka ismim var. Bahse girerim sizin de başka isimleriniz ve unvanlarınız vardır. Ama en doğrusu hangisi?"

Bir İngiliz unvanının tek varisi olarak Kathryn'in başka isimleri ve unvanları da vardı ama önemseydiği tek unvan kendi alın teriyle kazandığı unvandı.

Sorusu muhtemelen şakadan başka bir şey değildi, ama yine de onu yakaladı. Hangisi daha doğrudu - şahin mi yoksa doktor mu? Bunu bilmiyordu.

"Neyse ki," diye yanıtladı, "aynı anda birden fazla şey olabiliriz."

Annwyn yerel birliklerin sözcüsüyle tekrar konuşmak için arkasını dönmüştü ve tekrar arkasına döndü. "Robin! İşte buradasın. Birlikler toplanmaya başladı bile. Kısa süre içinde yola çıkmaya hazır olacağız."

Puck onu görmezden geldi, dikkati Kathryn'e odaklanmıştı. "Sophie'm Dr. Kathryn Shaw diye birini tanıyor ve onu seviyor."

Sophie'm. Hem sevecen hem de sahiplenici. Gülümsedi. "Evet, o benim. Ve *benim* Sophie'm de Robin adında bir disk tanıyor ve onu seviyor."

Dar bir elini uzatarak eğildi. "Benim, her ne kadar tanıştığımızda bu formda olmasam da, o sırada konuşma yeteneğim de yoktu." Tekrar tam boyuna geldiğinde gülümsemesi kaybolmuştu. "Kendi hayatını riske atarak benim hayatımı kurtardı."

"Çok cesur biri," dedi. "Ve cömert. Az önce onunla çay, sandviç ve çörek yemeyi bitirdim. Sizi tekrar görmeyi çok isteyeceğini biliyorum, ne zaman mümkün olursa."

Tuhaf yaratığın ifadesi gölgelendi, göz kapakları aşağı indi. "Belki bir gün bunun için yeterince zamanımız olur." Tekrar başını kaldırdığında bakışları onu delip geçti. "Seni taşıyacağım," dedi.

Bu, Kathryn'in sorulduğunu fark etmediği bir soruyu onaylamaktı. Nasıl cevap vereceğinden pek emin değildi, o yüzden basit tuttu. "Teşekkür ederim."

Bunun üzerine ateş saçan gözleri ve kocaman toynaklarını örten uzun, tüylü siyah kıllarıyla devasa siyah bir aygıra dönüştü. Aygır

Geçiş o kadar ani ve aygırın varlığı o kadar güçlüydü ki Kathryn kendini tutamadan bir adım geriye düştü.

Konuştugu diğerlerine göre Robin pek çok şey olabilirdi ama şu anda tek kelimeyle muhteşemdi.

"İki çantam var," dedi ona özür dileyerek. Bu harika yaratığın bir yük hayvanı olarak kullanılması doğru görünmüyordu ama teklif etmişti.

Adam sabırsızca başını salladı. "Onlar bir şey ifade etmiyor. Onları sırtıma koy."

"Pekâlâ." Çantalarını bağlamak için kullanabileceği kayışları zaten vardı. Onlarla birlikte yolculuk edecek yirmi asker binekleriyle birlikte toplanırken, diz çöküp yükleri birbirine bağladı, sonra da aygırın boynuna astı.

Büyük bir toynağını yere vurdu ve "Eyere ya da dizgine tahammülüm yok," diye bağırdı.

Onun vahşi gözlerinin içine baktı. "Asla bir şey önermeyi aklımdan bile geçirmem.
o."

"O zaman tırman."

Başladıgında koluna dokunan bir el onu durdurdu.

Annwyn, "Robin, C i n l e r gibi ışınlanamaz, ama ne zaman seçerse, çok hızlı hareket edebilir. Böyle bir hızda düşmek muhtemelen ölümcül olur." "Robin, lütfen eyeri ve dizgini bir kez daha düşün." dedi.

"Hayır," dedi Kathryn. İkisi de dönüp ona bakınca, "Düşmeyeceğim. Her şey yoluna girecek."

"Seninle tartışmak için zaman ayırmak istemiyorum," dedi Annwyn sabırsızlıkla. "Burada ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

Kathryn ona baktı ve tekrar, "Düşmeyeceğim," dedi.

Diğer kadın yüzünü ekşitti. "Beni haklı çıkarırsan, düşüşün seni öldürmezse, ben öldürebilirim."

Sonra adamlarından biri ona seslendi ve kadın tek ayağının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Kathryn diske baktı. "Gözlerimi devirmekten kendimi
a l ı k o y a b i l d i m mi?"

Aygır ne duyduğundan tam olarak emin değilmiş gibi başını eğdi.

"Anlayamadım. Kendimi kontrol etmeye çalışmakla çok meşguldüm."

Tek toynağını tekrar yere vurarak homurdandı. Kulağa oldukça at kahkahası gibi geliyordu. Ona tekrar, "Tırman," dedi.

Diğer birliklerin hepsi toplanmamıştı, bu yüzden onun ağırlığına maruz kalmak için biraz erken görünüyordu. Yine de soğuğu hissetmeye başlamıştı ve onun sırtına oturmak, ayaklarının buz kütesine dönüşmesine izin vermekten daha sıcak olacaktı, bu yüzden döndü ve uzaklaştı, sonra döndü ve ona doğru koştu. Bir sıçrayışla onun geniş sırtına indi.

Yakınlarda bir yerden biri alçak bir ısıklık çaldı ve yavaşça alkışladı. Gülümsemesini bastırarak aygırın omuzlarına yaklaştı ve iki çantasının ağırlığını iki yanındaki dizlerinin üzerine düşecek şekilde ayarladı.

Aygır başını salladı ve boynunu dikleştirdi. "Yelelerime tutunabilirsin."

"Bu çok yardımcı olur," dedi ciddiyetle. Ne kadar tutunduğunda rahat edeceğini denemek isteyerek, kaba kuzgun tüylerinden yeterli miktarda topladı ve bir yumruğunda kavradı.

Aygır hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru sıçradı.

"Oha!" dedi keskin bir sesle, her şeyden çok şaşkınlıktan ve oturduğu yeri korumak için dizlerini sıktı. Annwyn ve diğer askerlerin yüzlerinde şok ve dehşet dolu bakışlarla döndüklerini kısa bir an için fark etti.

Annwyn kükredi, "*ROBI*-"

Rüzgâr son ismini de alıp götürdü.

Güçlü kaslar Kathryn'in altında dalgalandı ve rüzgâr derisini ısırdı. Arazi o kadar hızlı akıp gidiyordu ki, omzunun üzerinden baktığında geçitteki kamp çoktan gözden kaybolmuştu.

Ne. Ne. Cehennem.

Neler olup bittiğini bilmiyordu ama bunun Annwyn'in inandığı şey olmadığından emindi. Grup olarak seyahat etmeleri gerekiyordu ama nedense Robin tek başına ilerlemeye ve diğerlerini geride bırakmaya karar vermişti.

Yüzündeki kemikler ağrımaya başlamıştı ama kapüşonunu yukarı çekmek için bir elini bırakma riskini almak istemiyordu. Nefes nefese kalmışken sakın görünmek imkânsız olabilirdi ama yine de denedi. "Robin, bundan hoşlanmadım. Onları geride bırakmamamız gerekiyordu."

Disk, "Söz verdiğim şey bu değildi," dedi.

Sesinde kötücül bir nota vardı ve kalbi sıkıştı. Kadim yaratıklarla yapılan pazarlıkların yeterince dikkatli ifade edilmediğine dair çok fazla hikâye duymuştu. "Ama Annwyn'in inandığı şey bu. Arkanı dön ve geri git. Bunu düzeltmek için çok geç değil."

Bu, bu her neyse. Bu kaçırılma olayı mı?

Onu görmezden geldi. Onu nereye götürmeyi planlıyordu?

Öğrenmek için beklemek istiyordu ama diğerleri beklerken malikâneyi keşfetmek nasıl adil değilse, bu her neyse uzatmak da adil görünmüyordu.

Aygırın sırtına çömelip şekil değiştirdi ve vücudu bir şahininkine dönüşür dönüşmez fırladı. Yukarı doğru fırlarken pişmanlıkla çantalarını düşündü, özellikle de doktor çantasını ve uzun zamandır sahip olduğu ateş başlatıcı kitini, ama bazen sadece bırakmanız gerekirdi.

Yüksekliği arttıkça diske doğru baktı. Aygır, tıpkı Annwyn ve askerlerin birkaç dakika önce olduğu gibi ne yapacağını şaşırılmış bir halde bir daire çizmeye başladı. Ayağa kalkarak, sözsüz bir öfke ve hayal kırıklığı içinde ona bağırdı.

Annwyn neredeyse gülecekti ama adam çok tehlikeliydi ve bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyordu. Bildiği tek şey, adamın bir kuşa dönüşüp onu takip edebileceğiydi. Sophie'nin anlattıklarına bakılırsa, küçük bir köpek, sonra da maymun ve at olmuştu.

Ayrıca, gecenin içinde uçup gitmek de buraya yapmak için geldiği şey değildi.

İçini çekerek rüzgâra doğru döndü ve diske doğru ok gibi fırladı. Biraz uzağa indiğinde tekrar insan formuna büründü, kapüşonunu taktı ve kollarını kavuşturdu.

Onunla yüzleşmek için dönmüştü ve sanki kendisi bir boğa, o da kırmızı bir bayrakmış gibi başı öne eğik duruyordu.

"Onları neden geride bıraktın?" diye sordu.

Adam hiçbir şey söylemedi. Vücudundaki her çizgi öfkeli ve inatçıydı, sanki iki bin kiloluk inatçı bir çocuk gibiydi. Tanrım, ne düşünce ama.

İhtiyatlı bir şekilde ileri doğru yürüdü. "Eğer benimle konuşmazsan, uçar giderim ve bir daha geri dönmem. İstediyin bu mu?"

"Tabii ki hayır." Adam ona kocaman dişlerini gıcırdattı.

"Beni Oberon'a götürmek gibi bir niyetin var mıydı hiç?"

Adamın duraklaması kızın hoşuna gitmeyecek kadar uzun sürdü. "Evet. Eninde sonunda. Muhtemelen. Annwyn seni incelemiş olabilir. Kralımızın etrafında bulunmanın güvenli olduğuna karar vermiş olabilir. Ama ben yapmadım ve Annwyn'in ya da Karanlık Saray'daki herhangi birinin söylediklerini dinlemiyorum."

Sophie haklıydı. Bu sözlerde, uzun süredir devam eden bir kızgınlık ve hatta muhtemelen kıskançlık titreşiyordu.

Bu arada rüzgâr daha da soğumuştı ve şimdi hem yanakları hem de ayak parmakları uyuşmuştu. "Pelerinine ihtiyacım var ve sırtındaki çantalardan birinde," dedi. "Sakıncası var mı?"

Adam ters ters baktı. "Hayır."

Kadın temkinli bir şekilde yaklaştı ama kadın pelerini çıkarmak için sağ çantayı karıştırırken adam kıpırdamadan durdu. Onu sallayarak omuzlarına doladı ve kapüşonunu paltosunun üzerine çekti. Etrafına bir ağırlık çökmüştü ama sıcaklık yoktu.

Vücut ısıtıcılarından birini kullanması gerekecekti. Tekrar çantasını karıştırarak bir paket çıkardı. Onu açıp paltosunun içine soktuğunda, kat kat giysilerinin arasından süzülen hoş bir ısı yaymaya başladı. Kollarını göğsüne dolayarak ona sıkıca sarıldı.

Birkaç dakika düşündükten sonra, "Ben Annwyn'in tarafında değilim," dedi. Adam ona bakmak için başını kaldırdı. "Sen kimin tarafındasın?"

Kimsenin tarafı değil. Annwyn'in değil. Senin değil. Aklına gelen her olası cevabı reddetti, onun ne duymak istediğini anlamaya çalıştı.

Sonra ona gerçeği söyledi. "Ben Oberon'un tarafındayım. Ne zaman bir hasta kabul etsem bu hep böyledir; özellikle de çocuklar ve kendi adına konuşamayanlar için. Ailelerinin değil. Mahkemelerin değil. Onların." Durakladı. "Onun için bir şey yapılmazsa kralınız ölecek."

"Onu iyileştirebilir misin?" Her ne kadar gardını düşürmek istemese de, sesine umut ve ihtiyaç karışmıştı.

"Bilmiyorum. Durumunu değerlendirebilirim ve onun için en iyisini yapabilirim - elimden gelen her şeyi yapacağım, ama onu muayene etmeden bunun ne olabileceğini bilmemin bir yolu yok. Ve gerçek şu ki, hiçbir şey yapamayabilirim. Kesin olan tek bir şey var Robin. Kralın

onun için bir şey yapılmazsa ölecek. Neden Annwyn ve askerleri de yanımızda getirmek istemedin?"

Karda umutsuzca tepindi. Yelesi ve kuyruğunun birbirine dolanması dışında, rüzgâr ve şiddetli soğuk onu hiç etkilememiş gibiydi. "*Onlar* etrafta yokken seni kendim değerlendirmek istedim. Eğer bir tehdit olsaydın, seninle ilgilenirdim." Sözlerini nasıl karşıladığını görmek için ona yan gözle baktı.

Yaşlı, sağı solu belli olmayan ve tehlikeli biri olabilirdi ama huysuz ve inatçı bir ejderhaya karşı hiçbir üstünlüğü yoktu. Kadın nazıkçe, "Kralına göz kulak oluyordun," dedi.

"Bana yerini korumamı ve onlara göz kulak olmamı söyledi. Uzun zaman önce Isabeau beni aldı ve yıllarca esir tuttu. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

İçini çekerek, sen suçluluk duygusuyla dolu güç fantezilerini yaşarken, onun için bir şey yapılmazsa öleceğini düşündü.

Bunu söylemekten de kendini alıkoydu. Bunun yerine, "Kendi başlarına şehre ulaşmaları ne kadar sürer?" diye sordu.

Küçümseyici bir omuz silkmenin atlardaki karşılığını verdi. "Belki iki hafta?"

"Tamam. Biliyor musun? Bence Annwyn'in ne dediğine ya da ne yaptığına değil, Sophie'nin ne düşündüğüne dikkat etmelisin. Senin Sophie'n beni Oberon'a götürmeni isterdi. Beni istediğin kadar gölgeleyebilirsin. Sorman gereken soruları sorabilirsin ve yapmam gerekebilecek her türlü işlemi izleyebilirsin. Ben de yapmadan önce yapmam gereken her şeyi açıklayabilirim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bu kabul etmeye hazır olduğum bir pazarlık." Dişlerini gösterdi. "Ve eğer ona herhangi bir şekilde zarar vermeye çalışırsan seni durdurmak için orada olabilirim."

Annwyn elbette çok öfkelenenecekti ama Kathryn, Annwyn'in tarafında olmadığını söylediğinde Robin'e doğruyu söylemişti. O Oberon'un tarafındaydı ve hastasını ilk kez görmesinin en hızlı yolu buydu.

"Elbette." Omuz silkti. "O da var."

* * *

BAZEN aylarca veya yıllarca bir şeyle uğraşabilir ve hiçbir ilerleme kaydedemezsiniz. Uzun bir proje, zor bir durum, zorlu bir ameliyat. Kathryn'in Lyonesse'e ulaşma yolculuğu da bir bakıma böyleydi; çok fazla hareketli parça vardı ve sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu.

Sonra birden hayat hızlanır. Bir atılım yaparsınız, projeyi bitirirsiniz, zor durumu tamamlarsınız, ameliyatı bitirirsiniz. Kathryn için, yerdeyken uçma hissine en çok yaklaştığı şey buydu.

Şu ana kadar.

Aygır son sürat koşarken kara hızla yanından geçiyordu. Sürekli değişen manzaraya göz atıyordu -bazen İskoçya, bazen de İspanya gibi görünüyordu. Burası kendine özgü bir yerdi. Şimdi durup etrafı gezmek istiyordu. Ne zaman vakti olacağını hayal bile edemiyordu. Muhtemelen hiç fırsat bulamayacaktı.

Bir noktada, şehirlerden daha büyük kara gök gürültüsü bulutları tepelerinde yükselirken ve rüzgârın uğultusu hırçınlık ve dişlerle dolu canlı bir yaratık gibi ses çıkarırken, sonsuz gibi görünen bir kıyı boyunca yarıştılar. Robin'in hızı inanılmazdı. Onun uçabileceğinden daha hızlı gidiyorlardı.

Ve bu hoşuna gidiyordu.

Öne doğru eğilerek, "Daha hızlı git!" diye bağırdı.

Adımlarında en ufak bir aksama oldu. Kız onu şaşırtmıştı. Sonra başını savurdu ve cevap olarak borusunu öttürdü. Vücudunu gererek, uzun, güçlü bacaklarını bir bulanıklık haline getirerek daha hızlı koştu. O anda kadın onun her şeyini affetti; inatçılığını, ikiyüzlülüğünü, engelleyiciliğini, her şeyini.

Şafaktan hemen önce, bıçak gibi bir ışık huzursuz sahili aydınlatmaya başladığında, karanlık, harap bir şehre rastladılar, o kadar hızlıydı ki sadece ayrıntıları yakalayabildi. Muazzam bir yaratığın kemikleri gibi, gölgede kalmış sütunlar, yollar, kemerler ve binalar geçip gidiyor, geride kırık bir zarafet ve güzellik izlenimi bırakıyordu. Yarısu su altındaydı ve geriye kalanlar devasa buz parçaları ve donmuş buz sarkıtlarıyla kaplıydı. Muhteşem ve trajik bir yerdi.

Şehre adım attığında Robin yürüyene kadar yavaşlamak zorunda kaldı, yıkık geçitler boyunca ilerledi ve su kemerlerinin kenarlarına tırmandı. İkisi de konuşmadı, ürkütücü, uğuldayan rüzgâr hiç eksik olmadı. Yürümek için aşağı inmeyi teklif etmeyi düşündü ama aynı pozisyonda sıkılı kaldı

gecenin uzun saatleri boyunca onu sertleştirmişti ve eğer o yapmazsa bundan bahsetmemeye karar verdi.

Pak yokuş yukarı giden bir rota seçerken kısa süre sonra batık kısmı geride bıraktılar ve farkındalığına başka bir şey daha girmeye başladı. Çılgın rüzgâr onu etkilemeye başlamıştı. Başını salladı ama his devam ediyordu. Eldivenli iki eliyle kulaklarını kapatarak konsantre olmaya çalıştı.

Bir tehlike hissi buz gibi parmaklarını omurgasından aşağı kaydırıldı. Burada ikamet eden bir Güç vardı ve karanlık, intikamcı ve uyanık hissediyordu. Bir yırtıcı hayvan gibi sokaklarda ilerleyişlerini izliyor ama saldırmamayı tercih ediyordu, en azından şimdilik. Sanki zamanını bekliyormuş gibi hissediyordu.

Dönerek etraflarındaki boş sokakları inceledi ve tuzlu havayı derin derin ciğerlerine çekti. Toprak, taş ve denizden başka hiçbir koku almadı.

Robin, dedi telepatik olarak. Bir şey bizi takip ediyor. Bunu hissediyor musun?

Evet. Sesi garip bir şekilde huzurluydu. Burada olduğumuzu biliyor.

Aman Tanrım. Çok uzun zamandır ilk defa ciddi bir şekilde sarsıldığını hissetti. O yırtıcı, kötücül hisli Güç *Oberon* muydu?

Anlamıyorum, diye düşündü. Karanlık Divan'ın tüm üyeleri *Oberon*'dan bahsederken, sanki kayıp bir kahramanmış gibi sevgi, acı ve saygıyı bir arada kullanıyorlardı. Bunu nasıl sevebiliyorlardı? Katliamı düşünen bir canavar gibiydiler. Oh Shaw, şimdi kendini neyin içine soktun?

"Vay canına, kendimi hoş karşılanmış hissediyorum," diye mırıldandı.

Disk onun alaycı tonunu tamamen kaçırmış gibi görünüyordu. "Gelmelisin. Annwyn ve birlikler geldiğinde, fırtınalar buz parçaları camı delip geçene kadar şehri kasıp kavuracak ve gün ortası gece gibi karanlık görünecek. Bu gerçekleştiğinde yerinize sığınmak isteyeceksiniz."

Şaşkınlık onu ele geçirdi. "Bizim gelişimizle onlarınki arasında ne fark var?"

"Ben," dedi Robin basitçe. "Belki de uykuya dalmadan önce gördüğü son kişi ben olduğum içindir. Belki de bana uymam gereken emirler verdiği içindir. Kimse kesin olarak bilmiyor."

Uykusuna daldı.

Pakın tuhaf ifadesi dikkatini çekti. Kulağa uğursuz geliyordu, ölüme düşmek gibi. "Beni getirme teklifini kabul ettiğim için memnunum.

Ona ulaşmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Ayrılırsak ne olur?"

"Benim yanımdan ayrılmamanı öneririm."

Bu konuda endişelenmeye gerek yok. Bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Saraya vardıklarında, neredeyse hiçbir şey olmamıştı. Yapının tam bir saray olduğuna karar verdi - tepesinde mazgallar, her iki ucunda kuleler ve ön tarafında sıra sıra sütunlar ve kemerler bulunan geniş bir taş bina.

Tasarım neredeyse Mağribi tarzındaydı ve hem çekici hem de savunulabilir görünüyordu. Binanın önünü çevreleyen zemin boyunca uzanan uzun yara bir zamanlar işlevsel bir hendek olabilirdi. Şimdi o alan kaygan görünümlü, donmuş bir lekeden başka bir şey değildi.

Uzun yıllar boyunca yaptığı iş ona tek bir şey öğretmişti: İhtiyaçlarını karşılayabileceği her fırsatı değerlendirmek. Binaya yaklaştıklarında, bir sonraki adımın ne olacağını düşünürken çiğnemek için çantasını karıştırdı ve bir parça kurutulmuş et çıkardı.

"Beni doğrudan ona götürür müsün?" diye sordu.

"Dinlenebileceğimizi düşünmüştüm?" diye cevap verirken sesindeki şaşkınlık geri gelmişti. İkimiz için de uzun bir yolculuk oldu."

"Yorgun olduğumu biliyorum, ben de öyleyim," dedi ona. "Ama bana anlatılanlara göre, Oberon'un bilincinin kapalı olması gerekiyor, ancak Gücü farkında ve uyaranlara tepki veriyor gibi görünüyor. Bunu anlayabilecek kadar farkında olması ihtimaline karşı kendimi hemen tanıtmayı tercih ederim."

"O uyuyor." Puck'ın sesindeki düz, belirsiz nota devam etti.

"Komadaki hastalar insanların düşündüğünden daha bilinçli olabilirler. Bazen uyandıktan sonra, komadayken etraflarında gerçekleşen sesleri ve konuşmaları duyduklarını bildirirler. Oberon'un tam olarak komada olup olmadığını bilmiyorum ama varlığını kabul edip etmeyeceğini anlayıp anlayamayacağımızı görmek istiyorum. Uyumaya çalışırken garip bir hava saldırısına uğramak istemiyorum."

"İyi bir noktaya değindin," dedi bir süre sonra. "Hemen onu görmeye gideceğiz."

"Teşekkür ederim."

Geniş, buz gibi saray merdivenlerine varmışlardı. Robin durduğunda, kadın onun sırtından kaydı ve çantalarını sürükleyerek ç ı k a r d ı . Sertçe eğildi

pak şekil değiştirirken onları çözdü. Kadın onları ayırırken, adamın ince, güçlü ellerinden biri ortaya çıktı.

Sözünü sakınmadan daha hafif olan çantayı aldı. Gece boyunca onun ağırlığını ve her iki çantayı da taşımıştı, bu yüzden şikâyet edecek değildi. Doğruldu ve diğerini omuzladı. Sonra onu saraya kadar takip etti.

İçerisi görkemli ve terk edilmişti. Normalde her detayı büyük bir hayranlıkla incelerdi. Şimdi ne zamanı ne de enerjisi vardı. Geniş koridorlar, geniş merdivenler ve koridorlar bir bulanıklık içinde geçip gidiyordu.

Karanlık Güç tarafından izlendiği hissi, ensesindeki minik tüyler diken diken olana kadar yoğunlaştı. Sahip olduğu her Wyr duyusu çığlık atıyordu: *Tehlike. Kaçın!*

Ama o böyle bir şey yapmadı. Robin'i geniş, zengin döşenmiş bir koridordan geçerek parlak, çok koyu renkli bir ahşaptan yapılmış çift kapıya kadar takip etti. Neredeyse Robin'in bir anahtar çıkarmasını bekliyordu. Bunun yerine Robin sadece kapı kolunu çevirdi ve kapıyı iterek derin gölgeler içindeki bir odaya açtı.

Oberon içerideydi. Bunu biliyordu. Kollarında ve bacaklarında yükselen tüylerden bunu hissedebiliyordu. Bu onun uzun yolculuğunun doruk noktasıydı.

Burada, Karanlık Güç'ün varlığı neredeyse dayanılmaz derecede yoğundu. Sanki bir gök gürültüsü teninde patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Karanlık iç mekânda şimşeklerin çakmasını bekliyordu.

Robin sanki ondan bir şey yapmasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

Çantasını yere bırakarak dikkatle kapının kenarındaki yere oturdu. Sonra, kendisi gibi biri olduğu için, birden fazla görev üstlendi ve bir torba yüksek kalorili, yüksek yağlı iz karışımı çıkardı.

Elinde biraz sallayarak ağzına attı. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Majesteleri, benim adım Dr. Shaw ve sizinle tanışmak için çok uzun bir yoldan geldim. Elimden geldiğince size yardım etmek için buradayım ama isteğiniz dışında bir şey yapmaya kalkışmayacağım. Eğer söylediklerimi anlıyorsanız, lütfen bana muayeneyi kabul ettiğinize dair bir işaret verin."

Sonra durakladı. Hiçbir şey olmadı. İhtiyatlı bakışları yan tarafına çömelmiş olan Robin'e kaydı. Disk dikkatle ona bakıyordu. Çantayı ona doğru eğdi.

Yavaşça, vahşi bakışları Robin'in yüzünden hiç ayrılmadan çantaya uzandı ve bir avuç patlıcan karışımı aldı.

Dikkatini tekrar gölgeli odaya çevirdi. "Efendim, size tekrar sormak zorundayım, sizi muayene etmek için izniniz var mı? Bana bir işaret ver Oberon, yoksa gideceğim. Bilincinizin yerinde olmadığına inandırıldım ama tamamen bilinçsiz olamayacak kadar fazla Yükseltilmiş Gücünüz var ve sırf sizi muayene etmek için hayatımı riske atmayacağım. Bunu basitleştireceğim-yaşamak mı istiyorsun, yoksa ölmek mi? Çünkü ölüme kendi başına gayet iyi gidiyorsun ve bunun için benim burada olmama ihtiyacın yok."

Beklerken biraz daha karışım yedi. Mmm, çikolata. Hiçbir şey olmadı.

Hayal kırıklığı omuzlarını çökertti. Tamam o zaman. Ayağa kalkarak, "Ben gidiyorum... Gidiyorum..." dedi.

Tam *gitti* demek üzereyken, Güç'teki dayanılmaz yoğunluk değişti. Yok olmadı, ama değişikliği dikkatle değerlendirdiğinde, artık boğazına bir çivi gibi saplanacakmış gibi hissetmiyordu.

Birden büyü şimşek gibi çaktı ve zengin döşenmiş bir yatak odasının etrafına yerleştirilmiş yuvarlak cadı lambalarında ışık parladı. Yatağın üzerinde iri bir adam yatıyordu. Kıpırmızı ve altın rengi yatak örtüsünün üzerinde koyu, ağır bir gölge gibi duruyordu.

Neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi olduğu gerçeğini görmezden gelecekti. O ve Robin gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Bunu içeri girmek için bir onay olarak kabul edeceğim." Konuşurken bile, alışılmadık bir endişe hali ona saldırdı. Odanın içine adım atmak, bir devin açık ağzının içine girmek gibiydi.

Robin yumuşak bir sesle, "Seninle içeri gireceğim," dedi.

"Elbette, tamam," diye mırıldandı, etkilenmemişti. Oberon Robin'den hoşlanıyordu.

Ayağa kalkarak çantasını kapının eşiğine bıraktı ve yavaşça içeri girdi.

Sonra aynı anda birkaç şeyin farkına varmasıyla şimşekler çaktı.

Adam büyük, sert bir devdi. Yatarken bunu söylemek zordu ama daha büyük olmasa bile gryphon nöbetçilerinden biri kadar olabileceğini düşündü. Adam sanki biraz kestirmek için uzanmış gibi devasa yatağın üzerinde rahat bir pozda yayılmıştı.

Zihni hızlı hesaplamalar yaparken zengin ama sade erkeksi mobilyalara ve altındaki lüks kalın halıya göz attı.

Lyonesse'de iki hafta kabaca Dünya'da altı aya eşitti ve Dünya'da Oberon iki yüz yıldır koma halindeydi. Yani her Dünya yılı için dört Lyonesse haftası ederdi ve dört kere iki yüz, sekiz yüz haftadır Lyonesse'de baygın olduğu anlamına geliyordu.

Sırf Dünya'da var diye Lyonesse'de bir yılda elli iki hafta olabileceğini düşünmek aptalcaydı, diye düşündü, ama tamamen yararsız bir istatistik derlemek uğruna, diyelim ki vardı. Bu da Oberon'un neredeyse on beş buçuk yıldır bitkisel hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Tüm odanın, hatta Oberon'un bile bir toz tabakasıyla kaplanmış olması gerekirdi ama her şey tertemizdi. Kasları erimiş olmalıydı ama erimemişti. Zinde, canlı görünüyordu ve cildi sanki güneşte çok zaman geçirmiş gibi derin bir şekilde yanmıştı. Kısa kesilmiş sakalıyla güçlü, olgun bir yüzü ve uzun, erkeksi bir çerçevenin etrafına sarılmış kalın, paketlenmiş kasları vardı.

Sert bir yüzdü, tehlikeli bir yüzdü ve son derece şehvetli bir ağzı vardı. Şiddetli soğuk bu odayı bile istila etmişti ama üzerinde siyah bir pantolon ve çizmelerden başka bir şey yoktu. Bir tutam siyah saç, göğsünün geniş kaslarını tozlandırıyor ve pantolonunun bel bandında kaybolmak üzere aşağı doğru iniyordu.

Onu bir hastane muayene odasının sterilliği dışında incelemek uygunsuz bir şekilde samimi hissettirdi. Her ayrıntı ona kurşun gibi çarpıyor ve derisinin altına gömülüyordu. Sadece ona bakarak bile istila edilmiş hissediyordu.

Ama bunların hiçbiri enayi yumruğunu indirmede.

O darbe, odaya adım attıktan sonra ilk nefesini aldığı anda geldi. İlk kez onun kokusunu içine çekti ve sarsıldı.

Oberon Wyr'dı.

Beşinci Bölüm

Sonsuz bir döngü içinde, o kaltağı tekrar tekrar öldürmeyi HAYAL EDİYORDU.

Isabeau, Işık Sarayı'nın Kraliçesi. Şeytan kişileştirilmiş. Çürük bir şeftali gibi bir güzelliği vardı, mükemmel, allık teni sizi yemeye davet ediyordu ama eti ısırıldığınızda ağzınıza zehirli kurtlar dökülüyordu.

Onun sadece ölmesini istemiyordu. Onun tamamen ezilmesini, tamamen yok edilmesini ve sonra da vahşice infaz edilmesini istiyordu. Kendi yıkımının farkında olmasını istiyordu, böylece o son karanlığa gömüldüğünde, önemseydiği her şeyi ve istediği her şeyi kaybettiğini bilecekti.

Tıpkı onun gibi.

Elleri boynunu sıkıyordu. Başparmakları gözlerini oyuyordu.

Kılıcı onun vücudunda kayıyordu.

Her nasılsa rüyalarında, asla gerçekten tatmin edici değildi, asla gerçekten yeterli değildi. Asla gerçekten *bitmiyordu*. Bir şekilde kadın her zaman başka bir şekilde ona saldırmak için kaçıp gidiyordu.

Ve böylece krallıklar yıkılırken ve hayat tek bir mide bulantısına dönüşürken onu tekrar öldürmek zorunda kaldı, çünkü her şey her zaman bir kriz içindeydi ve geriye kalan tek şey öfkeydi.

Ta ki bir kadın onunla konuşmaya başlayana kadar.

İlk başta ölüm dolu rüyalarının anlamsız bir arka plan gürültüsüydü. Ama sonra araya girdi ve hayat, karnındaki hastalıklı kriz duygusunun ötesine geçen bir tanım kazandı.

Şimdi ikinci bir şey daha vardı.

Kadının sesi vardı. Onun, kadının. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı ama birdenbire var olmuştu ve onunla konuştuğunda kelimeler sakın, parlak ve netti.

Bazen sessizlik oluyor ve öldürücü rüyalar geri dönüyordu ama sonra kadın geri geliyordu. Eğer uyanık olsaydı, bu onu çılgına çevirirdi.

Çünkü kadın konuşuyor, konuşuyor ve konuşuyordu. Ve konuştu.

O zaman artık Isabeau'yu öldürmeyi hayal etmiyordu. Bazen bu konuşkan kadını susturmanın yollarını bulmayı hayal ediyordu.

Altıncı Bölüm

Bu donmuş cehennem çukurunda dördüncü gündü. Dördüncü gün. Ve *her yer* buz gibiydi.

Hiçbir şey sıcak kalmıyordu. Geldiklerinden beri her gece yeni bir yatak odası denemiş ve önceden bol miktarda odun stoklamıştı. Her gece cayır cayır yanan bir ateş yakmıştı ama hiçbiri ısınmadan yanıyordu. Derisi yanmadan parmaklarını alevlerin arasında gezdirebiliyordu.

Hayatta kalmasının tek yolu ceket, pelerin ve battaniyeye sarınmak ve ardından Mylar acil durum battaniyesini tüm bohçanın etrafına dolayarak üretmeyi başardığı ısının yüzde doksanını yakalamaktı. Kendini folyoya sarılmış dev bir burrito gibi hissediyordu.

Su kaynamıyordu. Yiyecekler hiç ısınmıyordu. Sarayın mutfağında ve kilerinde bol miktarda yiyecek vardı ama hepsi taş gibi donmuştu. Yuttuğu her su için, eriyene kadar bir parça buz emmesi gerekiyordu.

Yemek yemek için de ya aynı şeyi yapması ya da donmuş yiyecek parçalarını cebinde taşıması gerekiyordu, böylece vücut ısısı eninde sonunda çözülmelerine yardımcı olacaktı. Dayanıklı bir bünyesi vardı ama tüm bu zorluklar açıkçası yıpratıcıydı.

El ve vücut ısıtıcıları hayat kurtarıcıydı. Günde bir tane kullanıyor ve tek bir mucizevi küçük paket şeklinde soğukla mücadelede on muhteşem saat yardım alıyordu. Ama sadece iki tane kalmıştı. Yakında sadece kendi vücudunun kaynaklarına güvenmek zorunda kalacaktı.

Robin de yardımcı olmuyordu. Birincisi, aynı odadayken ona sırtını dönecek kadar bile güvenmezken battaniyeleri ve vücut ısısını paylaşmayı önermesi mümkün değildi.

İkincisi, zaten vücut ısısını paylaşmayı öneremezdi, çünkü iki gün boyunca saplantılı bir şekilde onu izledikten ve sürekli olarak her küçük şeyi ona açıklamasını dinledikten sonra - bu da ne dediğini anlaması için sık sık arka planda tıbbi dersler vermesi gerektiği anlamına geliyordu,

PowerPoint slayt gösterileri yerine eskizler çizmek de dahil olmak üzere hiçbir uyarı veya açıklama yapmadan ortadan kayboldu.

Onun hayati önem taşıdığını düşündüğü bir işi mi halletmeye gittiğini, yoksa bir şey mi olduğunu ve başını gerçekten belaya mı soktuğunu bilmiyordu. Sadece ortadan kaybolmuştu.

Kathryn bir parşömen kağıdına "4" yazdı ve Oberon'un odasının bir köşesinde kolayca görebileceği bir yere koydu.

Dördüncü gün, Annwyn ve birliklerinin yaklaşık on gün içinde geleceği anlamına geliyordu. O zaman, Robin'e göre, Kathryn'in onlar şehre girerken yerinde sığınması gerekecekti.

Tabii Robin fikrini değiştirip onları almaya gitmediyse? Ama bu pek olası görünmüyordu, bu yüzden başka olasılıklar için plan yapması gerekiyordu. Muhtemelen sığınmak için en iyi yer Oberon'un yatak odası olacaktı, çünkü muhtemelen onun Gücü şehre saldırdığında kendine zarar verme eğilimi göstermeyecekti.

Oberon'un mobilyalarının üzerine saçılmış eşyalarını düzeltmekle ilgili sabah ritüelini tamamladıktan sonra kendini toparladı ve yatakta yatan adama doğru döndü. Adama her baktığında, onu ilk gördüğü andaki gibi bir yumruk hissediyordu. En azından artık buna hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu.

Evet, o Wyr'di. Kokusuna bakılırsa bir tür kedi idi. Kocaman bir kedi idi.

Geldikleri gece Oberon'un ne olduğunu öğrendiğinde şöyle haykırmıştı: "Nasıl oldu da kimse bana onun Wyr olduğunu söylemedi? Daoine Sidhe'nin Yaşlı Irklardan gelen karışık ırklardan oluşan bir topluluk olduğunu sanıyordum!"

Bu fikir her zaman hoşuna gitmişti. Kulağa sıcak ve kapsayıcı geliyordu, insanların "öteki" olarak algıladıklarını dışarıda tutmak için ördükleri duvarların hiçbirisi yoktu, bu yüzden gerçeği öğrendiğinde küçük bir ihanet şoku hissetti.

Robin ona düşünceli bir bakış atmıştı. "Çok uzun bir süre Karanlık Fae ve Wyr karışımıydı. Ancak Morgan'ın saldırısından sonra sahip olduğu her şeyi şekil değiştirmeye çalışmak için harcadı. Bunun büyüü yerinden oynatmaya yardımcı olabileceğini düşündü. Sonunda Wyr formuna dönüştükten sonra, bir süreliğine işe yaramış gibi göründü. Büyü tekrar uyanana kadar iki yıl daha iyileşmiş gibi göründü."

Robin her yarı Wyr'in karşılaştığı gerçekleri anlattı. Tam Wyr'lerin sağlık ve fiziksel özelliklerinin çoğuna tam olarak erişemiyorlardı.

ta ki başarılı bir şekilde hayvan formlarına dönüşene kadar. Yarı Wyr olan çoğu kişi bu geçişi asla başaramamıştı.

Oberon'un yaşlı bir Wyr'in yardımı olmadan kendi başına nasıl şekil değiştirebildiğini hayal bile edemiyordu. Bu, muazzam bir irade ve hayatta kalma kararlılığından söz ediyordu. Morgan'la buluştuğunda, büyücü Oberon'un bu kadar uzun süre hayatta kalmasına şaşırdığını itiraf etmişti. Oberon'un Gücü ne kadar korkutucu olsa da, onun yaşama isteğine büyük saygı duyuyordu.

Ama bu durum çıldırııcıydı. Son derece sıcak görünmesine rağmen, soğuk o kadar acıydı ki, ilk seferinde ayrılmadan önce onun gevşek formunun üzerine battaniyeler örtmüştü.

Ertesi sabah yatak odasına girdiğinde, ona yaptığı her şey tersine dönmüştü. Adam eski pozisyonunda yatıyordu ve battaniyeler dolaba geri sokulmuştu.

Oda derin bir gölge içindeydi, sadece o ve Robin tekrar içeri girdiklerinde ıııkla parlıyordu. Yalnız kalan tek şey onun eşyalarıydı... muhtemelen Oberon'un bilinçsiz zihninde yeni oldukları ve onlarla ne yapacağını bilmediği için mi?

Kim bilebilirdi ki? Kesin olan tek bir şey söyleyebilirdi. Doktor olarak geçirdiği onca yıl boyunca, bu şimdiye kadar karşılaştığı en benzersiz durumdur. Ve iyi gitmediğini kabul etmekten *nefret ediyordu*.

Çünkü savaşıması gereken sadece Morgan'ın sofistike suikast büyüü değildi. Bu kendi başına yeterince zor olurdu. Oberon'un kendisiyle de savaşmak zorundaydı.

Ve kazanamıyordu.

Kuru et ve iz karışımı tükenmişti. Kalori alımını yüksek tutmak için mutfak kilerindeki tereyağı ve diğer yağları yemeye başlamıştı çünkü vücut ısıyla temas ettikten sonra kolayca eriyorlardı.

Yine de sürekli yorgun düşüyordu ve Wyr insanlar gibi soğuk algınlığından muzdarip olmasa da, ciğerleri tehlikeli derecede soğuk havayı sürekli solumaktan dolayı çiğ hissediyordu.

Ayrıca boğazı da ağrıyordu. Son birkaç gündür yaptığı tüm o lanet olası konuşmalardan dolayı ses yorgunluğu çekiyordu. Kendisine ağrı kesici bir büyü yapabilirdi ama ses tellerine kalıcı hasar vermek istemiyordu ve onlara yardımcı olacak tek şey sesini dinlendirmektir.

Robin'e her küçük şeyi açıklamakla işe başlamıştı ama sonra fark etti ki Oberon'u tararken ya da başka bir şey yaparken her an onunla konuşmaya devam etmezse, Gücü odada siyah, kötü niyetli bir gök gürültüsü bulutu gibi toplanıyordu. Ve siyah, kötü niyetli fırtına bulutları hiç kimse için iyi bir şey değildi.

İlerleme kaydetmesinin tek yolu, Morgan'la birlikte üzerinde çalıştığı çeşitli büyü ve teknikleri denerken durmadan konuşmasıydı. Oberon onunla konuşurken ona karşı koymuyordu. Oberon uysal bir şekilde yattığında, kız buzdan iğnenin kalbine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Onu ele geçirmeye çok yakındı, çok yakın.

Ama uzun ve dikkatli bir çalışmadan sonra, konuşmaya devam ettiği sürece iğneyi önce bir milimetre, sonra bir milimetre daha geriye çekmeyi başarmıştı. Nefes almak için durakladığında ya da sesi titrediğinde, Gücü sıkılmış bir yumruk gibi etrafını sarıyor ve ona ya da kendisine zarar vermeden vücudunun içine geri dönemiyordu.

Sıcak, pişmiş bir yemek ve içecek sıcak bir şeyler için neler vermezdi. Et suyu, kahve, çay. Herhangi bir şey. Limonlu ve ballı bir viski kulağa cennet gibi geliyordu.

Bu arada, piç kurusu yatağında öylece yatıyor ve her an doğrulabilecekmiş gibi görünüyordu. Bu berbat, doğal olmayan soğukta gömleksiz olmasına rağmen dokunulduğunda sıcaktı. Geriye kalan birkaç değerli vücut ısıtıcı paketi dışında, tüm şehirdeki tek ısı kaynağı oydu.

Dokunulamayacak kadar sıcaktı.

Bu fikir aklına geldiğinde, öylesine basit bir zekâyla doluydu ki, omuzları çöktü -kısmen bu düşüncenin verdiği rahatlamadan, kısmen de hastasıyla arasındaki uygun sınırları korumaktan ne kadar uzak ve hızlı bir şekilde uzaklaştığı için.

Ama adama dokunduğunda sıcaktı ve kaskatı kesilmiş kaslarının ve yorgun zihninin, adama bir tur daha iyileştirme büyüü yapmak için daha fazla enerji harcamadan önce gerçekten dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden pratik bir şey yaptı. Koridorun sonundaki yatak odasına gitti ve Mylar battaniyesini aldı.

Paltosunun üzerine zaten kürk astarlı pelerinini giymişti. Mylar battaniyenin altında iki kişi varken, pelerinin fazlasıyla yeterli olacağını düşündü. Ve erzak almak için mutfığa gitmişti bile. Bir testinin içine biraz buz parçacığı kırmış, donmuş kuruyemişler, kurutulmuş

meyve, küçük bir küvet tereyağı ve bir tekerlek peynir, her ikisi de buz kalıpları kadar katı.

Oberon'un odasına döndüğünde, testiyi kalçasının yanındaki şiltenin üzerine koydu ve dikkatlice yiyeceklerle destekledi. Sonra Oberon'un diğer tarafına uzandı, pelerinini yiyeceklerle birlikte ikisinin üzerine örttü, sonra da Mylar battaniyeyi onun üzerine serdi ve bu sırada kısık sesle konuştu.

"Bak, bu durumdan ben de senin kadar hoşlanmıyorum - ya da ne kadar büyük bir baş belası olduğunun gerçekten farkında olsaydın senin de hoşlanacağından daha fazla. Ama ben sana ulaşana kadar ya da..." Ya da senin için hiçbir şey yapamayacağım sonucuna varır. Bu düşünceyle göğsünde bir şey sıkıştı. "...ya da böyle korkunç kış koşulları yaratmayı bırakırsın, bu işin yürümesi için ne gerekiyorsa yapmalıyız. Anlaşıldı mı?"

Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. En önemlisi, Gücü tehditkâr bir şekilde bir araya gelmedi, bu yüzden onun uzun, sert formunun yanına eğildi ve başını onun yanındaki yastığa koydu.

Çok geçmeden sıcaktan daha fazlası oldu. Çabucak çok sıcak oldu. Eureka. Paltosunun fermuarını açıp silkindi ve yatağın yanına bıraktı. Karşıya geçtiğinden beri ilk kez gergin kasları nihayet çözülürken, derin bir yorgunluk harika sıcaklığı takip etti.

Onun yanına uzanırken uykulu bir sesle mırıldandı: "Hepsi bu kadar dostum, rahatla, güvendesin."

En azından şimdilik güvende olduğuna yarı yarıya ikna olmuştu ama bu durumdan hiç de hoşnut değildi ve onun çıplak tenine doğrudan temas etmemek için elinden geleni yaptı.

Yine de adamın on beş buçuk yıldır yıkanmamış birine göre oldukça güzel koktuğunu fark etmekten kendini alamadı. Bir tür lanet kedi olsa bile tertemiz ve über erkeksi.

Aslında düşününce şok edici derecede seksiydi.

Düşünmeyi bırak.

Uykuya dalmadan önce ona, "Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız," diye haber verdi.

Mmm. Bir süre sonra, yanağını sert, ağır kasların etrafına sarılmış pürüzsüz, çıplak tenden oluşan yastığına sürterken seksi erkek kokusunu içine çekti.

Zihninde cinsel görüntüler oynaşıyordu. Yakında gerçekten uyanacaklar ve birbirlerine dolanacaklardı, o ve... ve...

...ve...

Tam olarak *kimi* yatağa atmıştı?

Neyse ne. Adamın adını bile düşünemiyordu ve işte buradaydı, bir sarmaşık gibi ona sarılmıştı ve hiç tanımadığı biriyle seks yapmamıştı.

Hızla oturur pozisyona geçerek çılgınca etrafına bakındı.

Ah, doğru ya. Yakaladım seni. Kral. Yatak. Kürelerinde yanan cadı ışıkları saray gibi odadaki her detayı aydınlatıyordu.

Odadaki varlığın kötü niyetli olduğunu söyleyemezdi ama kesinlikle karanlık, ağır Wyr alfa erkeğiyle doluydu. Teninde erimiş bitter çikolata gibi hissetti ve içinde yıkanmak istedi.

Bu düşünce onu iğrendirdi. Tanrı aşkına Shaw. Kendini topla.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek, yanındaki baygın adama bakmadan, "Çok, çok özür dilerim. Sana bir tür sülük gibi yapışmak istememiştim. Bunların hepsi uykuymda oldu. Bunu yaptığımın farkında değildim."

Kelimeleri çıkarmak için zorlanan boğazı yüzünden sesi bir vıraklamadan öteye gidemiyordu. Tek kelimeyle muhteşem. Omzunun üzerinden bakarak sonunda Oberon'un hareketsiz yüz hatlarını değerlendirdi. Çok huzurlu görünüyordu ama aynı zamanda Gücü kontrolden çıkmış ve halkını bu güzel şehirden kaçmaya zorlamıştı.

Derin bir iç çekerek tekrar uzandı ve bu kez ona dokunmadan yüzünü ona dönmek için yan döndü. Soğuk hava yanaklarını ısıırıyordu ve yalan söyleyemezdi, vücutlarının bu yuvada yarattığı sıcaklığı terk etmeyi düşünmek zordu.

"Elimi üzerine koyacağım," diye fısıldadı. "Ve göğsünün içini taramak istiyorum. Bunu daha önce onlarca kez yaptık. Küçük bir sihir karıncalanmasından başka bir şey yok. Bu işi halletmek için seninle durmadan konuşmama gerek yok Oberon. Biraz ara verelim, tamam mı?"

Elini adamın göğsünün sert, geniş plakasına koydu. Buraya kadar her şey yolunda. Sonra Oberon'u taramaya başladığında sessizliğe gömüldü ve Oberon'un Gücü, büyüsunü vücudundan atmak için yükseldi.

Lanet olsun.

Dört lanet gün. Bildiği her numarayı denediği ve sahip olduğu her ons sihirli enerjiyi harcadığı neredeyse beş lanet gün ve Morgan'ın sihirli iğnesini Oberon'un kalbinden sadece birkaç milimetre uzaklaştırmayı başarmıştı.

Bu onu tamamen iyileştirmekten çok ama çok uzaktı.

"Her fırsatta benimle savaşmaya devam edersen sana yardım edemem," diye bağırdı.

Ve eğer larenjite yakalanırsa onu iyileştirmeye devam edemezdi. Kazandığı o değerli milimetrelerin ikisini de kaybedeceklerdi, çünkü o iğnedeki büyü asla durmayacaktı, onun bedeninde kaldığı sürece değil. Sadece görevine devam etmek için yeterli enerjiyi üretene kadar uykuda kalacaktı.

Güçlü, küt profili hiç değişmemişti. Kısa, koyu renk sakalı bile iyi kesilmişti. On buçuk yıldır tıraş olmamış bir adam için hiç de fena değildi. Ve o güçlü, kalıplı ağız... Onun geri kalanı kadar şok edici derecede seksiydi.

Daha sonra, yaptığı şeyi neden yaptığını asla yeterince açıklayamadı. Mazereti yoktu. Affedilemezdi. Eğer bunu New York'ta yapsaydı ve yakalansaydı, doktorluk lisansını kaybedebilirdi.

Ama New York'ta değildi. Bu soğuk, muhteşem, korkunç yerde yalnızdı ve hayata dönmek için en iyi umudunu aktif bir şekilde yok eden bir adam için kalbi kabardı ve acıdı. Uzun zaman önce düşmüş olan ve halkının uğruna büyük mücadeleler verdiği o lanet kahraman için, çünkü Kathryn muhtemelen onunla bilinci yerinde ve farkında olduğu bir zamanda asla karşılaşamayacağına inanmaya başlamıştı.

Öne doğru eğilerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Ağız o kadar durgun, o kadar sıcak ve mükemmeldi ki. Dudaklarıyla onun dudaklarına dokunmanın verdiği hisle oyalanırken kapalı gözleri nemle doldu.

Hiç tanımadığı bir adama veda ediyormuş gibi hissetti ve bunu gerçekten istediğini kendine bile itiraf edemedi.

Sonra adam hareket etti.

Hareket etti.

Hareketsiz ağız hareketlendi, dudakları onunkilerin üzerinde sertleşti. Kadın şok içinde donup kalırken, adamın uzun bedeni onunkiyile aynı hizaya gelirken, iri bir eli ensesini kavradı.

Nefes alamıyor, düşünemiyordu. Tüm bilinci adamın ağzının sıcaklığına ve onu hünerli, aç bir şekilde öpüşüne kapılmıştı.

Adam sessizce hırladı. Ses omurgasından aşağı inerek onu çözdü. Hayatının neredeyse her zor döneminde sabit ve güçlü kalmıştı ama bu sefer öyle değildi. Bu kez her yeri titriyordu.

İki defibrilatör rampası kapıp onu zaplasa bile onu daha fazla şok edemezdi. Bu arada ağzı onun şeklini fethetti.

-fethetti ve daha fazlasını istedi. Dudaklarının arasına bastırdı ve dudakları onun bilinçli iradesi olmadan ayrılarak girişine izin verdi. Adam ağzının derinliklerine indiğinde, vücudu arzudan zonklamaya başladı ve bacaklarının arasında keskin, neredeyse dayanılmaz bir ağrıya doruğa ulaştı.

İçinde devam eden isyanla tükendiğinde, adamın ağırlığının üzerine çöktüğünün sadece yarısının farkındaydı. Adam ağzının içine girmiş, duyularını harap etmişti ve ancak kalçasına baskı yapan sertliğin giderek uzadığını hissettiğinde beyninde bir parça akıl sağlığına kavuşabilirdi.

Adam ereksiyon olmuştu. Ve giysilerinin katmanları arasından hissedebildiği kadarıyla, iyi büyüklükte bir şeydi.

On beş yıldır ortalıkta olmayan bir adam için hiç de fena değildi.

Neyin var senin Shaw!

Bunu durdurmak zorundaydı. Mmm. Kutsal tanrılar, ağzıyla ne yapacağını gerçekten biliyordu... Bir anda durabilirlerdi, değil mi?

Diliyle tekrar tekrar içine girerken, kalçalarını yavaş, kasıtlı ve seksi bir şekilde onunkilere doğru iterken, büyük, güçlü bir eliyle göğsünü kavradı.

Akıl sağlığının bir parçası ona çılgılık atıyordu. Daha sonrasını bekleyemezdi - bu çılgınca davranışı hemen durdurmalıydı!

* * *

DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, BU KADIN. Onu deli ediyordu. Bla bla bla bla. Bir insan nasıl bu kadar çok konuşabilirdi?

Bu konuda tek bir iyi şey vardı. Kadının sesi Isabeau'yu zihninden uzaklaştırmıştı, bu yüzden eşit oranda kızgınlık ve rahatlamayla ona odaklandı.

Sonra üçüncü bir şey daha kendini fark ettirdi: Bir şeyler yanılttı. Kadının sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu. Bunun onu susturmaya yeteceğini düşünebilirdiniz ama hayır, yetmedi.

Neredeyse kaşlarını
çatacaktı. Sonra kadının
dudakları onunkilere
dokundu.

Ve kafasındaki her şey aydınlandı. Evet! Bu her şeyi çözdü... Kadın konuşmayı kesti ve sıcak, yumuşak ağzının onunkini kapladığı hissi, Isabeau'yla ilgili tüm düşünceleri ait oldukları karanlığa doğru sürükledi.

Adamın içinden zevk akıyordu ama kadının dokunuşu iffetli denecek kadar hafif ve nazikti ve adam daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Çiğ açlık hissiyle tamamen uyandı. Ağzını onunkine sabitleyerek, yüzyıllardır açlık çeken bir adam gibi onunla ziyafet çekti. Sıcak, ıslak ve şehvetli kadın da onu öptü ve adam daha fazlasını istediğinde verdi.

Bir sürü detay dikkat çekmek için bağıırıyordu. O kadar güzel kokuyordu ki, adamın daha önce hayal bile edemediği ama birdenbire hayatın kendisinden daha çok ihtiyaç duyduğunu keşfettiği her şey gibi. Saçları ince ve ipeksiydi; bu bacaklarının arasının da ipeksi olacağı anlamına geliyordu. Bu düşünce adamın hırlamasına neden oldu ve kız da karşılık olarak titredi.

Onun tadına bakmalı, her yerine dokunmalı, onu becermeliydi. Başka hiçbir şey yoktu... Kuşkusuz giysileri çok tuhaftı, bir göğsünü avuçlarken fark etti... ama şu anda başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu...

"Dur!" diye nefes nefese kaldı.

Kahretsin. Şimdi tekrar konuşmaya başlamıştı. Bu, çenesi ve boynu boyunca uzanan nefis yumuşaklıktaki tenin dikkatini dağıtamazdı. Dudaklarını, uyarılmış bir kadının sarhoş edici kokusuyla parfümlenmiş sıcak, ipeksi teninin altında, şahdamarının attığı hassas yol boyunca gezdirdi.

Onu yemek için sabırsızlanıyordu.

Omzuna bir şey çarptı. Kadının yumruğu. Ona vurmuştu.

Ona tekrar vurdu, hafifçe değil, sonra kafasına vurdu.

"Oberon, dur!"

Ona vurmaya cüret mi etmişti? Oberon hırlayarak ona dişlerini gösterdi ve göz ucuyla onun yumruğunu geri çektiğini gördü. İnanılmaz bir şekilde, bunu tekrar yapacaktı.

"Kral'a vuramazsın!" diye tısladı. "Sen benim kralım değilsin!" diye bağırdı kadın.

Yastığın üzerine yayılmış ipeksi kahverengi saç bulutunun çevrelediği ince kemikli yüz hatlarına bir an göz attı. Daralmış gözlerinde ateş parladı.

kehribar gözleri. Bu kez yumruğu doğrudan yüzüne geldi ama refleksleri her zamankinden daha hızlıydı ve omzuna inen darbeden kaçınmak için yana doğru eğildi.

Öfkeyle, karşılık vermek için kendi yumruğunu geri çekti. İşte o zaman onun da kendisi kadar hızlı ve oldukça güçlü olduğunu fark etti. Bir an için tüm ağırlığı bir dirseğinin üzerindeydi ve düzgün, tüm vücudunu saran bir hamleyle onu sertçe itti.

Anlaşıldığı kadarıyla yatağın kenarına yakın bir yerde boğuşuyorlardı. Ters dönerek sırt üstü yere düştü. Başının arkası sert, soğuk zemine değdiğinde, tüm farkındalık ona çarptı.

"Bak," diye mırıldandı kadın. "Bunun için çok ama çok üzgünüm. Büyük bir yanlış anlaşılma oldu, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Her şeyi açıkladığımda anlayacağınızdan eminim..."

Anılar zihninden geçerken onu zar zor duydu. Maskeli balodaki saldırı. Şu anda bile hâlâ vücudunda etkili olduğunu söyleyebildiği zehirli büyü. Sarayına veda etmesi ve durağanlık büyüünü yapması. Karanlığa doğru yavaş ve öfkeli çöküş.

Duvarları sarsan öfkeli bir kükremeye yukarı doğru yükseldi ve öfkesi onu bir şekil değiştirmeye itti. Bir aslana dönüşerek kadının üzerine atıldı. Kesin ölümle arasında duran tek şey o durağanlık büyüsydü. Büyüyü bozmaya cüret ettiği için araya girenin bağırsaklarını deşecekti... *seks* için mi?

Pençelerini çıkarıp saldırmaya hazır bir şekilde sıçrarken kadının yüzündeki mahcup ifadeyi bir anlığına görebildi. İnce bedeni eriyip giderken ön pençeleri ince havaya kapandı.

Kanatlarda bir telaş vardı. Göz ucuyla renkleri yakaladı. -Koyu kahverengi, siyah işaretler ve yumuşak, alacalı gri ve beyazın yanı sıra ince, hınzır bir çengel gaganın uzunluğu ve güçlü, çengel pençeler. Araya giren tam bir Wyr'di, bir şahin.

Ön pençelerini kavrayarak devasa gövdesini havada döndürdü ve yanından uçup giden şahini yakalamaya çalıştı ama şahin gövdesini o kadar sert bir şekilde eğdi ki kanatlarının ucu bıyıklarına değdi.

Tekrar kükreyerek sıçradı ve en yakın duvardan sekerek sıvaları çatlattı. Hız ve güç onda fazlasıyla vardı ama kadın ondan çok daha küçüktü ve yağlanmış şimşek gibi hareket edebiliyordu.

Odanın içinde öyle düzensiz bir şekilde kanat çırpıyordu ki çıldırmak üzereydi. Hırslayarak onu takip etmeye çalıştı, eşyaları nasıl devirdiğini ya da güçlü, iyi inşa edilmiş mobilyaların ağırlığı altında nasıl kırıldığını umursamadan. Bir an için onu köşeye sıkıştırdığını düşündü ama sonra yine başarıyla kaçtı.

Bu kez yanından geçerken şahinin gözlerinin içine bakma şansını yakaladı. Onun hissettiği kadar öfkeli görünüyordu ve uzanmış pençelerinin arasından geçerken, bir ayağının pençelerini aslanın burnunun ucunda gezdirmek için aşağı uzandı.

İğneye benzer çizikler boyunca keskin bir acı parladı. *Lanet olsun.*

Burnundaki kesikler yaralanma üzerine hakaretti. Daha fazla çılgınlık içinde olamazdı. Dönerek, şahinin açık kapılardan geçip sağa doğru açıyla koridorda kayboluşunu izledi.

Onun ayrılışının ardından sessizlik çöktü. Sonra, esneyen bir çatırtıyla, büyük, hasarlı sayvanlı yatağı kendi üzerine çöktü.

Oberon bir zamanlar erkeksi ve zarif bir oda olan odanın enkazına baktı. Kavga sırasında, duvarlara yerleştirilmiş cadı ışıklarının her birini kırmayı başarmışlardı.

Derin bir nefes alarak kadının kokusunu içine çekti. Yıkık odanın her yerinde onun kokusu vardı. Buraya birden fazla kez girmişti. Puck'ın kokusu da odayı kaplamıştı. Robin buna izin vermiş miydi, yoksa bir tür savaşta onu yenmiş miydi?

Diğer ayrıntılar da kafasına dank etti. Çeşitli aletler yere saçılmıştı. Bir neşter, şişeler ve tanımlayamadığı diğer garip eşyaların yanı sıra avucunun içine sığacakmış gibi görünen metal bir kutuyu da tanıdı. Ayrıca kırık kalemler ve bir dizi kâğıt da kırık mobilyaların üzerine saçılmıştı.

Çiğnenmiş sayfalardan birinde, garip şekilli oval bir nesnenin çizimi açıkça görülebiliyordu. Üzerinde İngilizce olarak OBERON'UN KALBI yazıyordu. Bir ok, ovalin kenarındaki bir noktayı işaret ediyordu. Bu kısım MORGAN'IN

SİHİRLİ İĞNE.

Araya giren kişi onu incelemişti. Vücudunun içinde neler olup bittiğini muhtemelen ondan daha iyi biliyordu. Onu öptüğünde ne elde etmeyi ummuştu? Uyandığında aklında tek bir şey vardı, seks.

Onu hamile kalmaya çalışmak için kullanmayı mı planlamıştı? Kral'ın varisi Lyonesse'de eşsiz bir avantaja sahip olacaktı. Yiyeceklerin de her yere saçılmış olduğunu fark ettiğinde bile bu düşünceyle homurdandı.

Kurutulmuş meyve parçaları konfeti gibi çiğnenmiş kızıl ve altın rengi yatak örtüsünün üzerine serpilmişti ve keskin, aromatik bir peynir kokusu vardı. Merakla, devrilmiş küçük bir küveti eliyle yokladı. Ters çevirdiğinde pençelerinden biri yumuşak tereyağına battı.

Diğer ayrıntıları incelerken onu yaladı. Molozların arasında kürk astarlı bir pelerin, biçimli mavi bir paltoya benzeyen tuhaf bir giysi parçası ve metale benzeyen ama esnek ve daha önce hiç görmediği yabancı bir maddeden yapılmış tuhaf, hafif bir şey daha vardı.

Araya giren kişi bir yağma planlamıştı ve **y a n ı n d a** da...

Atıştırmalıklar mı?

Etrafına keskin bir kuşkuyla bakarken, ilk hayvani öfke dalgası daha sakin, daha soğuk ve çok daha ölümcül bir şeye dönüştü.

Ses çıkarmadan geniş, boş koridorda ilerleyen aslanın odağı tek bir amaçta birleşiyordu. Onu nasıl öldüreceğine karar vermeden önce avlaması gereken bir av ve sorması gereken pek çok soru vardı.

YEDİNCİ Bölüm

FALKON'UN KOKUSU yatak odasının dışındaki koridorda çıldırtıcı bir şekilde yayılıyordu. Terk edilmiş saray boyunca bu kokuyu takip ederek, bir zamanlar geniş bir bahçe olan yere bakan dış duvar boyunca tavandan tabana pencerelerle kaplı büyük bir oda olan Bahçe Salonu'na ulaştı.

Şimdi, pencerelerden dışarı baktığında, buz ve karla kaplı ağaç dalları ve bir zamanlar bakımlı fundalıkların olduğu yerlerde tümseklerden başka görülecek bir şey yoktu. Büyük salonun şu anda buz gibi soğuk olan mermer zeminleri, duvarların üst kenarları boyunca uzanan çatlak beyaz pervazları, solmuş ve su lekeleriyle lekelenmiş yumuşak altın rengi boyası ve tepesinde beyaz kaymaktaş heykellerle dolu kemerli köşeleri olan tonozlu tavanları vardı.

Dışarıda, gökyüzünde ağır, kara bulutlar asılı duruyordu ve günün griliği Oberon'un anılarının ona bir zamanlar aydınlık, havadar ve neşeli bir yer olduğunu söylediği alandaki tüm renkleri silmişti.

Tepede, zarif bir kaymaktaş heykelin gölgesinde, bir kuşun firfırlı şekli toplanmıştı. Önceki zarif şekli kaybolmuştu. Tüm tüylerini kabartmış ve hoşnutsuz bir keklik gibi şişman görünüyordu, küçük kafası kanatlarının arasına gömülmüştü.

Neredeyse onu gülümsetecek kadar komikti ama öfkesi hâlâ mizahın devreye girmesine izin vermeyecek kadar soğuktu.

Boş arazide sinsice dolaşırken, şişman keklik gölgelerin derinliklerine doğru geri çekildi ama artık çok geçti. Onu çoktan fark etmişti.

Huzursuzca zemini ve büyük kemerli kapıların kenarlarını kokladı ama başka hiçbir taze koku yoktu. Burası kış, kuru çürüme ve uzun zaman önce yaşanmış mutlu olayların kokusunu taşıyordu. O ve Wyr dışısı, saray arazisinin herhangi bir yerinde hissedebildiği tek iki canlı yaratıktı.

Tüneyeceği yeri akılcıca seçmişti. Aslan formundayken sıçrayışında büyük bir sıçrama vardı, ama kızın büzüldüğü oyuk hala onun fiziksel

ulaşabilir. Kadın orada kaldığı sürece, ona karşı bir saldırı başlatmaya hazır olduğunda büyü repertuarını gözden geçirmesi gerekecekti.

Kadının konuşup konuşmayacağını görmek için beklerken, çeşitli olasılıkları düşündü. Hatırladığı kadarıyla, o tamamen uyanmadan önce konuşmakla ilgili hiçbir sorunu olmamıştı.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça sinirlenmeye başladı. Burnundaki hafif çizikler çoktan iyileşmişti ama kendi pençelerini çıkarıp ona pençe atmak ve onunkiler gibi kan akıtmak istiyordu.

İpek gibi, "*Dilini kedi mi yuttu?*" diye sordu.

Tüyleri daha da kabardı ve o küçük zarif kafası neredeyse kayboldu.

Çok komikti. Huysuz zihinsel sesi, fiziksel sesinden çok daha iyi geliyordu. *Tamam, özür dilerim. Olanlar için çok üzgünüm.*

-

İsteddiği şey bir özür değildi. Kadının tünediğı gölgeli oyuğa doğru dönerek sözsüzce hırladı. Hayvani ses yakındaki devasa pencerelerde titreşti ve sözleri sanki bir kılıçla kesilmiş gibi kopup gitti.

Buraya gel ve benimle doğru dürüst yüzleş, yoksa bunu yapamayacak kadar korkak mısın? Bu meydan okumayı dikkatsizce yaptı. Kızın buna uyacağına dair gerçek bir beklentisi yoktu. Eğer yüz yüze gelirlerse ve kız uçuştan men edilirse, onu kolayca yok edebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ve kadın da bu yüzleşmeyi yerde sürdürmek için pek istekli görünmüyordu. Bunun yerine ona sabit ve net bir sesle, "*Oberon, tıbbi tedaviyi kabul etmezsen öleceksin,*" dedi.

O ses. Bu ses tıpkı rüyalarına girip Isabeau'yla ilgili kâbuslarını bölen sese benziyordu. "*Bana adımla hitap etmen için sana izin vermedim*" diye çıkıştı.

Kadın, "*Umurumda bile değil,*" diye karşılık verdi.

Soğuk öfke onu kör etti. Kendini kadının sığındığı oyuğun hemen altındaki duvara fırlattı. Wyr formundayken doksan taşa yakın bir ağırlığı vardı ve vücudu duvara çarptığında duvar titredi. Sıvada çatlaklar oluştu ve güneş patlaması şeklinde yayıldı.

Bunun beni korkutması mı gerekiyor? dedi soğuk bir sesle. *Çünkü seni temin ederim ki korkutmuyor. Öfke nöbetin gerçekleri değiştirmiyor. Tıbbi tedavi görmeyi kabul etmezsen öleceksin.*

Ne kadar iri olursa olsun, vücudunu hareketsiz duramayacak kadar büyük bir öfke dolduruyordu. Bahçe Salonu'nu boydan boya arşınladı ve ona doğru sinsice yaklaşmak için geri döndü. Hırladı: *"Benim yaşayıp yaşamamam seni neden ilgilendiriyor, kadın?"*

Bu benim işim çünkü eğer yapabilirsem sizi iyileştirmek için buraya geldim, dedi ona. Benim adım Dr. Kathryn Shaw ve Amerika'daki yoğun, dolu dolu hayatımı geride bırakıp binlerce kilometre yol kat ederek -bir okyanus ve iki ülke aşarak- sadece size yardım edip edemeyeceğimi görmek için geldim. Şimdiye kadar bu yolculuk bir felaketten başka bir şey olmadı, ama ben hala buradayım ve eğer siz de isterseniz bunun değişmesini istiyorum.

İnanılmaz bir kahkaha attı. *Gerçekten bir daha bana yaklaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Özel alanımı işgal ettin - beni hayatta tutan durağanlık büyüsunü bozdun... Sen...*

Dudaklarının yumuşak ve nazik bir şekilde onunkilere değdiğini hatırlayınca sözleri dağıldı. Bu kendi başına erotik bir hareket sayılmazdı.

Ta ki o da onu öpene kadar.

Bu düşünceden kurtulmak istercesine başını sertçe salladı. Artık bunların ne önemi vardı ki?

Aslında yaptığım şey, diye bağırdı şahin, her kelimesi her zamankinden daha keskin bir şekilde tanımlanmıştı, o sihirli iğneyi kalbinden iki milimetre uzaklaştırmaktı. Bunun seni uyandırmakla bir ilgisi var mıydı? Bilmiyorum. Kendini durağanlık büyüsunü altına soktuğunda burada değildim. Ama şunu biliyorum: Suikast büyüsunü hâlâ içinde taşıyorsun, yani sana kazandırdığım tek şey biraz daha zaman.

Şimdi koridorda volta atarken kendini gerçekten kapana kısılmış hissediyordu. O şeytani büyü sayesinde yıllardır dönüp duruyordu. *Eğer söylediklerin doğruysa, diye homurdandı, ne kadar zamanım var?*

Bilmiyorum. Suikast büyüsunü ne kadar aktif olduğuna bağlı. Belki haftalar? Belki birkaç ay? Kadının zihinsel sesindeki omuz silkmeyi neredeyse duyabiliyordu. *Kesin olarak bildiğim tek şey, daha fazla tıbbi tedaviye izin vermezsen öleceğin.*

Ya da benim buna inanmamı istiyorsun! diye tersledi, farkındalığını içe çevirip vücudundaki zehrin kaynağını ararken bile.

Neye inandığın umurumda değil. Sesindeki kayıtsızlık tamdı.

İşte oradaydı, can düşmanı - tam da söylediği yerdeydi. Kendini durağan hale getirdiğinde bulunduğu yerden biraz daha uzaktaydı. Kadın doğruyu söylüyordu, en azından bu kadarını. O

Şişeleri, neşteri ve odasının etrafına saçılmış diğer tuhaf şeyleri hatırladı.

Soğuk öfkesi bir nebze de olsa yatışmıştı, böylece doğru düzgün düşünebiliyordu. Yere uzanarak yaslandı ve bakışlarını kadının tünediği oyugun gölgeli kısmından ayırmadı.

Suikast büyüü konusunda sana inandığımı söyle, dedi yavaşça. Peki ya diğer şeyler?

Yer değıştirirken küçük bir t  y hışırtısı duyuldu. *Hangi diğer şeyler?*

Sesi yorgun çıkmaya başlamıştı. Onun umursamazlığı muazzamdı.

Başını patilerinin arasına koyarak, *"Büy  n  n kalbimden bir miktar uzaklaştığını söyleyebilirim, bu da söylediklerinizi doğruluyor. Ayrıca, odada bir doktorun çantasına ait olabilecek gibi görünen aletler ve şişeler var. Şimdilik hikayenizin bu kısmını kabul ediyorum. Ama başka şeyler de var. Tuhaf eşyalar, giysiler, çizimler ve yiyecekler. Tereyağı? Peynir? Eski bir arkadaşın kokusu da var ama henüz kendini göstermedi. Nerede o? Eğer beni iyileştirmeye niyetli bir doktorsan, bundan senin çıkarın ne? Beni neden   pt  n? Durakladı, gözleri kısıldı. Eğer iddia ettiğin kadar su  suzsan, o nişte saklanmayı bırakır, buraya gelir ve kendini düzgün bir şekilde tanıtırsın.*

Seni iyileştirmeye çalışmayı kabul ettim, dedi. Kendimi tehlikeye atmayı ya da saldırıya açık hale getirmeyi kabul etmedim.

Onu tuzağa düşürmenin bir yolunu bulacaktı. Bir avcının sabrına sahipti ve bundan hiç şüphesi yoktu. Şimdilik, onun insan yüzüne tekrar bakmak ve fiziksel olarak konuşmasını duymak istiyordu, böylece doğruyu söyleyip söylemediğini daha iyi de  erlendirebilecekti.

Ya söylemiyorsa?

Çok uzun zamandır yemek yememişti ve bir şahinin tadının nasıl oldu  ğunu öğrenme havasındaydı.

* * *

KATHRYN kulağa   yle gelmeyebilir ama hatırlayabilece  inden çok daha fazla sarsılmıştı.

Çünkü Oberon Wyr formundayken açıkçası dehşet vericiydi. Yatak odasına döndüğünde, hayvan formuna büründüğünde

Onu daha da derin bir şoka soktu ve o noktaya kadar zaten oldukça ileri gitmişti.

O sadece büyük bir kedi değildi. Şimdiye kadar gördüğü en büyük beyaz aslandı, iki kaplanın toplamından daha büyüktü. Ne kadar büyüktü... belki on iki yüz kilo mu? Bir Afrika erkek aslanının ortalama büyüklüğü dört yüz ila dört yüz elli civarındaydı. Bu da Oberon'u onun üç katı yapıyordu.

Devasa pençeleri yemek tabağı gibiydi ve her biri kızın parmakları kadar uzundu. Ve gözleri... gözlerinde bir sorun vardı. Kırılmış buza benziyorlardı, siyah beyaz ve tamamen duygusuz. Karşılaşmaları boyunca adamın hissettiğine inandığı tek gerçek duygu öfkeydi.

Bu, buz ve öfkeyle dolu tehlikeli bir yırtıcıydı. *Bu nasıl Diğer Daoine Sidhe'nin çok sevdiği adamla aynı kişi mi?*

Bu yüzden büyük bir ikilem içindeydi. Yere inmek oldukça kötü fikirler arasında üst sıralarda yer alıyordu. Ama onu tedavi etmeye devam edecekse, bir şekilde güvenini kazanmalı ve *ona* tekrar yaklaşacak kadar güvenmeliydi ve bu kolay bir başarı olmayacaktı.

Görünürde rahatlamış bir pozda yayılmış olan aslan onu dikkatle izliyordu. Orada yıllarca bekleyebilirmiş gibi görünüyordu.

Sonunda kıpırdandı ve iç çekti. *Koridorun diğer ucuna geçip sen de insan formuna dönüşürsen aşağı ineceğim.*

Cevap vermeden önce acele etmedi. Kadın beklerken, adamın aslan gibi yüzünde ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu. O, tüm kombinasyonların en kötüsüydü, diye düşündü huzursuzca - genç Wyr'lerin sahip olduğu hayvani doğası üzerinde kontrol eksikliği vardı ve bu, kadim, güçlü ve kurnaz bir kişilikle birleşmişti.

Ama ilk çatışmalarına dayanarak, eğer koridorun diğer tarafına konuşlarsa, Wyr ona ulaşmadan önce şekil değiştirip ulaşamayacağı bir yere uçabilirdi. Bundan oldukça emindi.

Tam heyecanlanmaya başlamıştı ki, aslan ayağa kalktı. Muazzam vücudunun hatları yırtıcı bir zarafetle akıyordu. Telaşsızca pencerelere doğru yürüdü. Koridorun bu ucu iki kemerli kapıya da daha yakındı, bu yüzden nerede konumlanacağına dair kararı stratejik bir karardı. İki kapının tam ortasındaki noktaya ulaştığında şekil değiştirdi ve adam Oberon onun önünde durdu.

Kutsal inek, evet, gryphonların hepsinden daha iriydi. Bir metreyi aşan boyuyla Oberon, gök gürültüsü kuşunun Wyr formuna sahip eski nöbetçilerden Tiago'nun, hatta Dragos'un bile boyundaydı ve Oberon'un gururlu duruşunun her santimi onun bir hükümdar olduğunu gösteriyordu.

Sırtı pencereye dönük olduğu için yüz hatları gölgede kalıyordu. Yine de, sert ifadesinin tüyler ürpertici olduğunu ve gözlerindeki garip çatlak buzun insan formuna girdiğinde de değişmediğini anlayacak kadar görebiliyordu.

Oberon kollarını kavuşturarak, "Sıra sizde Doktor," dedi. Bu onun fikriydi. Bunu yapmak zorundaydı.

Tüylerini silkeleyerek, onu Oberon'dan en uzak noktaya götürecek olan kısa süzülüşe geçti. Yere yaklaştığında, uçuşunun ortasında şekil değiştirdi. Ayakları yere değdiğinde yürümeye başlamıştı bile.

Dönerek Daoine Sidhe Kralı'yla yüzleşti.

"Ses yorgunluğundan muzdaribim ve yukarıda hem paltomu hem de pelerinimi bırakmak zorunda kaldım, bu yüzden bunu kısa tutmam gerekiyor," diye mırıldandı. "Sen komadayken, Gücün kontrolden çıkmış durumda. Görünüşe göre, bir hava büyücüsü olarak yetenekleriniz olağanüstü, çünkü kendi halkınız şehri terk etmek zorunda kaldı. Vücudun sıcaklığını koruyan tek şeydi. Bütün su donmuş. Yiyecekler de. Yaktığım ateşlerin hiçbirisi ısı üretmiyor. Seninle yataktaydım çünkü ısınmak için bildiğim en iyi yol buydu. Yiyecekler yanıımızdaydı, yorganın altındaydı, böylece vücut ısıımız onları yememe yetecek kadar çözecekti."

Boğazının kuru ve çiğ olduğunu hissetti. Bir elini boynunun alt kısmına koyarak yutmak için yeterli tükürük üretmeye çalıştı ama çok az sonuç alabildi. Çok susuz kalmıştı. O suya ihtiyacı vardı.

Adam başını eğdi, ağzının bir köşesi alaycı bir ifadeyle kalktı. "Doktor, neden kendini iyileştirmiyorsun?"

"Çünkü büyülü iyileştirmenin yapabileceği çok şey var. Gerisini fiziksel bedenin yapması gerekir." Boğuk sesi çatladı ve fısıltıyla devam etti. "İhtiyacım olan tek şey dinlenme, sıcaklık, yemek ve uygun sıvı alımı. İyileştirme büyülerini bana bunları vermeyecek. Bu soğuk normal değil. Şehrinin yarısını zaten yok ettin ve halkını zorla dışarı çıkardın. Bilincin yerinde olduğu sürece kendini toparlamalı ve Gücünü tekrar kontrol altına almalısın."

Soğuk bir şekilde, "Ne yapmam gerektiği konusunda bana ders veremezsin" dedi.

Kendi halkına ne kadar sıkıntı verdiğini duyunca verdiği tek tepki bu muydu? O anda ondan nefret ettiği kadar birinden nefret ettiği çok az olmuştur. Adam onda kalmış olabilecek tüm çekiciliği tamamen yok etmişti.

"Peki, her şeyi apaçık ortada bırakalım, olur mu? Tekrar ediyorum, tıbbi tedaviyi kabul etmezsen öleceksin. İyileşmek için en iyi seçeneğin benim ve sonuç alabileceğimi çoktan kanıtladım. Ama dediğim gibi, yapabileceksem sana yardım etmeyi kabul ettim, kendimi tehlikeye atmayı kabul etmedim. Ya kalıp iyileşmen için çalışmaya devam ederim ya da pes edip giderim. Şu anda koşullar yaşanamaz durumda, o yüzden bir şeyler değişmezse gidiyorum. Ama kesinlikle... benim sözüme güvenmeyin. Şehrinizden geriye kalanları gezin ve verdiğiniz zararı kendi gözlerinizle görün. Bu senin hamlen, pislik. Dediğim gibi, önümüzdeki iki saat içinde bir şeyler değişmezse, ben gidiyorum."

Durakladı. Her ne kadar sevimsiz biri olsa da, önceki davranışı için bir açıklamayı hak ediyordu ama şu anda bunu ona veremeyecek kadar öfkeliydi. Bu arada, paltosu olmadan hipotermi riskiyle karşı karşıyaydı ve daha fazla konuşarak ses tellerine zarar verme riskini göze alamazdı. İlgilenmesi gereken kendi fiziksel ihtiyaçları vardı.

Yeniden bir şahine dönüşerek tavanın izin verdiği kadar yükseğe çıktı ve en yakın kapıya doğru fırladı. Kendisini izleyen hareketsiz, gölgeli yırtıcıya yaklaşırken kalbi küt küt atıyordu ama saldırmak için hiçbir hamle yapmadı.

Koridordan güvenli bir şekilde uçarak onun yatak odasına doğru ilerledi. Oraya vardığında tekrar şekil değiştirdi. Önce paltosunun içine büzüldü, vücut ısıtıcılarından birini açtı ve kazağının altına soktu, böylece vücut ısınısını tekrar yükseltmeye yardımcı olabilirdi.

Isınırken, eşyalarını toplamak için hızla hareket etti - pelerini, doktor çantasına ait çeşitli eşyalar, antika ateş başlatıcı kitinin bulunduğu küçük metal kutu ve çok önemli acil durum Mylar battaniyesi. Çalışırken onun döndüğünü gösteren herhangi bir ses duymak için kendini zorladı ama ortalığı ölü bir sessizlik kaplamıştı.

Son olarak, etrafa saçılmış yiyecekleri topladı. Yine donmaya başlamıştı bile. Kahretsin! Tankardın nereye d ü ş t ü ğ ü n ü bile görememişti.

Kuruyemiş, peynir, tereyağı ve kuru meyveleri kazağının altına, vücut ısıtıcısının yanına koyarak yatak odasından çıktı ve koridorda koşmaya başladı.

Ona iki saat vermişti. Şimdi bir sonraki hamlesini yapmadan önce bekleyebileceği kadar güvende hissedeceği bir yer bulmalıydı. Bu saray onun eviydi. Burayı ondan çok daha iyi tanıyor olmalıydı. Muhtemelen en iyi saklanma yerlerini zaten biliyordu.

Sonunda içgüdülerine teslim oldu. Arka bahçede saati söylemek için kullandığı bir güneş saati vardı. Dışarı çıkıp, bulabildiği en büyük ağacı, kadrana iyi bir görüş açısı sağlayan devasa, eski bir gümüş akça ağacı seçti ve cesaret edebildiği kadar yükseğe tırmandı.

Ağırlığını taşıyacak yüksek dallara artık güvenemeyeceği bir yere ulaştığında, tüneğine yerleşti, Mylar battaniyesini çıkardı ve sert rüzgârı engellemek için gövdesine ve bacaklarına doladı.

Oberon ondan çok daha ağırdı, ağaca tırmansaydı bile onun boyuna ulaşamazdı. Güvenliğini fizik ve yerçekimine emanet edecek ve iki saat geçtikten sonra şekil değiştirip uçarak uzaklaşacaktı.

Olabildiğince rahat bir şekilde yerleştikten sonra, kendini sabit tutmak için bir kolunu ağacın gövdesine doladı ve serbest elini kullanarak yeni çözülmüş yiyecekleri teker teker çıkardı.

Hiç de iştah açıcı olmayan bir yemektir. Yıkamak için su olmadığından her lokmayı boğazında düğümlemek zorunda kalıyordu ve tereyağı topaklarını yemek balçık yutmak gibi geliyordu. Asıl ihtiyacı olan taze etti ama en azından karnındaki kemirici deliği susturmaya yetecek kadar kalori almayı başarmıştı.

Bundan sonra beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Nefes alışındaki ısıyı yakalamak için Mylar battaniyenin bir kanadını başının üzerine çekerek gözlerini kapadı ve rahatlamaya çalıştı. Aklını kurcalayan düşünceler kafasının içinde birbirini kovalıyordu.

Oberon ne düşünüyordu? Bundan sonra ne yapmaya karar verecekti?

Çok nadiren bir Wyr, aklını başına getirmek için yapılabilecek hiçbir şeyin olmadığı kadar vahşileşebilirdi. Kathryn vahşi bir Wyr'e teşhis koymak ve etraflarındaki herkesin güvenliği için uyutulmalarını önermek zorunda kaldığı birkaç vakaya karışmıştı. Onları süresiz olarak kafese koymak insani değildi ama her seferinde bu karar iç burkucu olmuştu.

Oberon henüz vahşi değildi, en azından tam olarak değil. İğrenç olabilirdi ama hâlâ dili vardı ve bir tür muhakeme sürecine girebiliyordu. Belki Oberon'un istediği şekilde mantık yürütemiyordu ama belli ölçüde soğuk mantık yürütebiliyordu.

Yine de onun, kendisini sevenlerden edindiği izlenimden bir şekilde temelde farklı olduğu hissinden kurtulamıyordu. Bunun nedeni gerçek hayatta ondan nefret etmesi miydi? Yoksa şu ana kadar yaptığı gözlemlerden herhangi biri teşhis amacıyla geçerli miydi?

İçindeki bilim insanı hâlâ merak içindeydi ama kendini korumak her şeyden önce geliyordu. Güneş saatine baktı. Yoğun bulut örtüsüne rağmen, saati okumak için yeterli gölge vardı. Sadece çeyrek saat daha kalmıştı ve sonra buradan gidecekti.

Tehlike ensesinde karıncalanmaya başladı. Nefesini tutarak dikkatle dinledi. Rüzgârın sürekli uğultusundan başka bir şey duymuyordu. Ve yine de...

Mylar'ı yüzünden çekip alarak etrafına bakındı.

Oberon ağacının dibinde durmuş, ona bakıyordu. Gözlerindeki siyah-beyaz kırık buzlar tepesindeki bulutları yansıtıyordu. Geniş, kırpışmayan bakışlarında ve boş ifadesinde hiçbir duygu yoktu.

Ona bakarken ürperdi. Aynı ifade eksikliğine sahip seri katiller görmüştü. Onlardan biri, onu yere sermeden önce iki nöbetçiyle girdiği bir çatışmada ağır yaralanmıştı. Dragos, katilin mahkemeye çıkacak kadar sağlıklı olabilmesi için onu iyileştirmesini emretmişti. Kurbanlarının ailelerinin bunu hak ettiğini söylemişti. O da kabul etmişti ama yine de yaşadığı en ürkütücü deneyimlerden biri olmuştu.

"Cevaplanmamış sorularım var, Dr. Shaw," dedi Oberon.

"Hepimizin bir şeyleri var," dedi ona. Neredeyse iki saat dinlendikten sonra sesi biraz daha iyiydi. "Mesanem dolu ama işeyecek kadar güvende hissetmiyorum."

Verdiği küstah cevap herhangi bir tepkiye yol açmamış gibi görünüyordu. "Şehrimde yürüdüm. Buradaki hasar çabuk oluşmamış. Ne kadar süredir durağanlık içindeydim?"

Dikkatlice karıştırdı. Küçük bir iğneleme yapmış olabilirdi ama yalan söylemiyordu; çok fena işemesi gerekiyordu. "Zamanı nasıl hesaplamak istersiniz? Dünya'da iki yüz yıl geçti ve sosyal, politik ve teknolojik değişimler çok büyük oldu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum."

Lyonesse'de bir yıllık döngü var, ama Dünya'nın bir yıldaki üç yüz altmış beş gününü kullanırsanız, burada on beş buçuk yıldır durağanlık içindesiniz demektir."

Ah, işte *bu* bir tepki yarattı. Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Eski saray arkadaşımın kokusu şehrin içinde dolaşıyor. Nerede o?"

"Robin'den bahsediyorsan, bilmiyorum." Tekrar kıpırdandı. "Sana herhangi bir büyü yapmadan önce ona her şeyi açıklayacağıma söz verdikten sonra beni buraya getirdi ve iki gün boyunca gölgede kaldı. Sonra da ortadan kayboldu."

Soğuk bakışları kızın yüzünde keskin ve göz kırpmadan kaldı. "Odamdaki o çizimleri açıkla."

"Robin'e bir şeyler açıklarken çizdim onları. Bazı açıklamalarım uzun sürdü. Onun tıp diploması yok."

"Isabeau nerede?"

"Kısa cevap: Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım." Bundan sonra ne söylemesi gerektiğini düşünmeye çalıştı. Morgan'dan bahsederse nasıl tepki verirdi? En iyisi öğrenmemektir. "Kuzeninin Isabeau'nun yakın zamanda bir aksilik yaşadığını söylediği bir konuşmaya katılmışım. Annwyn Işık Divanı'nı yenebilecekleri konusunda umutluydu, özellikle de seni hayata döndürebilirsek."

O da buna tepki gösterdi. Yüz hatları keskinleşti, dudakları sert beyaz dişlerinden geriye çekildi ve neredeyse sessiz bir tıslamayla nefes verdi. "Ah, Annwyn. Benim sadık kuzenim nasıl?"

Sinirlenerek tersledi, "O sana benim olabileceğimden çok daha fazla bağlı. Yıllar önce senden vazgeçebilirdim ama beni işe alan oydu. Aslında, sarayınızın tanıştığım her üyesi benden daha sadık. Büyüleyici kişiliğinize dair gördüklerime dayanarak, bunu anlamıyorum."

"Dikkatli olun doktor," dedi dişlerinin arasından. "Size tekrar saldırmamayı seçtim, henüz."

Güneş saatine baktı. "İki saatiniz dolmak üzere ve söyleyecek tek bir şeyim daha var." Derin bir nefes alarak öfkesini dizginledi. Adamın bir pislik olmasına ve daha önceki davranışlarından dolayı kişisel olarak mahcup olmasına rağmen, yine de olanlar için bir açıklamayı hak ediyordu. "Oberon, yatak odanda olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Görüldüğü gibi ya da düşündüğünüz gibi değildi. Ben..." Zorla, Shaw. "...seni öptüğümde, veda ediyordum. Sen sadece

Durmadan konuştuğumda ve sesimi kaybettiğimde senin üzerinde çalışmama izin verdin. Buradaki yaşanmaz koşullarda, işbirliğiniz olmadan sizi iyileştiremezdim. Bu yüzden pes ediyordum ve buraya kadar geldikten sonra kendimi duygusal hissettim ve çizgiyi aştım. Söz veriyorum bir daha olmayacak."

O da buna tepki gösterdi. Kaşlarının koyu renk çizgileri sert bir kaş çatmayla birbirine yaklaşıırken, büyük, basık bir elini sanki onu fiziksel olarak itecekmiş gibi ağacın gövdesine koydu.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. Bu ne anlama geliyordu? Adam sanki onun sözlerini uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu; söylediği hiçbir şey hoşuna gitmemişti.

Mırıldandı, "Sanırım burada işim bitti. Hiçbir ilerleme kaydedemiyoruz ve eve gitmeliyim."

"Bekle," diye tersledi adam. "Sen söyleyeceğini söylemiş olabilirsin ama benim işim henüz bitmedi. Beni tedavi etmen için onay vermemi istiyorsun, bu yüzden bana bu görüşmeyi borçlusun."

Oh, Tanrı aşkına. Adamın ortaya çıkıp doğru bir şey söylemesi için onca zaman varken, tam da şekil değiştirip bu lanetli yerden uzaklaşmaya hazırlandığı sırada olmalıydı.

Ona ters ters baktı. "Peki," diye bağırdı. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

Göz kapaklarını indirerek rahatsız edici uzaylı bakışlarını gizledi. "Annwyn neden seni seçti?"

Onlar konuşurken rüzgâr hızlanmıştı ve Annwyn Mylar battaniyesini gövdesine daha sıkı sarmıştı.

"Emin değilim," dedi sonunda ona. "Annwyn'e nedenlerini sormalısın ama özgeçmişimin değerlendirmelerinin bir parçası olacağını biliyorum. İki yüz yaşındayım. Yüz kırk yılı aşkın bir süredir New York'taki Wyr malikanesinde travma cerrahisi olarak çalışıyorum ve neredeyse doksan yıldır Dragos Cuelebre ve sarayının hizmetindeyim. Tedavi planları oluştururken büyülü ve cerrahi teknikleri birleştirme konusunda uzmanım-"

Gözlerini kısarak onun sözünü kesti. "Siz ejderhanın doktoru musunuz?"

Elbette. Oberon Dragos'u iyi tanıyor olmalıydı. Bazen bu gerçek birinin lehine işleyebilirdi, bazen de kesinlikle işe yaramazdı.

Oberon'un bu konuda ne hissettiğini bilemiyordu. Söylemek üzere olduğu şeyi yutkunarak başka bir yöne çevirdi. "Bir travma cerrahına ihtiyaç duyduğu nadir durumlarda, evet, öyleyim. İşimin çoğu, savaşta yaralandıktan sonra nöbetçiler üzerinde oldu. İlk başta Annwyn'in bu görev için neden bu kadar uygun olacağım konusunda ısrar ettiğini anlamamıştım ama şimdi senin tam bir Wyr olduğunu bildiğim için seçimi daha mantıklı geliyor."

Uzun ve güçlü bedeni tasmalı bir saldırganlıkla gerilmiş halde adım atmaya başladı. "Bunların hepsi diğer insanların deneyimleri ve görüşleri. Beni tedavi etmene rıza göstermem için bana iyi bir neden söyle. Kuzenim için çalışırken sana neden güveneyim?"

Kathryn bunu düşünürken çenesini eğdi. Annwyn ona sadakatten ve Oberon'un iyiliğini düşünmekten başka bir şey göstermemiştir ama ona hiç güvenmiyormuş gibi konuşuyordu. Bu ne anlama geliyordu?

Robin'e söylediklerinin bir versiyonunu ona da söyledi. "Annwyn'e herhangi bir sadakat borcum yok. Benim ilk sadakatim her zaman hastamadır. Neredeyse on beş yıldan sonra, muhtemelen yeniden hayata döndüğünüzde işlerin nasıl gitmesi gerektiğine dair uzun ve ayrıntılı bir önyargılar listesi vardır. Bunların hiçbirisi beni ilgilendirmez. İyileştikten sonra ne olacağı sana kalmış. Benim tek görevim, önemseydiğim tek iş, iyileştirmek."

Kadın konuşurken etkilenmiş gibi görünmüyordu. Neden zahmet etmişti ki?

Bu işin peşini bırakabilirdi. Bir yanı çoktan eve dönmek istiyordu. Ama Oberon gibi yaşlı bir alfa pisliğinin ne duymaya saygı duyacağını çok iyi biliyordu, bu yüzden öne eğildi, onun soğuk bakışlarıyla karşılaştı ve ona verdi.

"Ayrıca," dedi sesi yumuşak bir şekilde, "isteseydim seni çoktan öldürebilirdim. Tek yapmam gereken, Morgan'ın suikast büyüünün başlattığı işi bitirmek için hançeri eve saplarken Gücünü uysal tutmak olurdu ve bu konuşmayı asla yapıyor olmazdık."

İlk kez gülümsedi, dişlerini hızla göstererek. Kadın nefesini tuttu. Oberon başka ne olursa olsun, yüzündeki çıplak vahşet ifadesi nefes kesiciydi.

Sonra başını eğdi ve kollarını uzattı. Oberon'un gücü açıklığa yayılınca tehlikenin farkına vardı; Oberon öyle bir büyü yapıyor olabilirdi ki uçup kurtulması mümkün değildi.

Mylar battaniyesini çıkarıp çantasına doldurdu ve şekil değiştirmeye hazırlandı.

Sonra onun ne yaptığını fark etti.

Gücünü daha önce hiç hissetmediği kadar geniş ve uzak bir alana yaymıştı ve şimdi yumruklarını sıkıp hepsini tekrar geri çekiyordu. Büyünün çekilmesi o kadar güçlüydü ki başını döndürüyordu, sanki yanından esen kasırga kuvvetindeki rüzgârları hissediyordu. Genellikle yön duygusu ve dengesi kusursuzdu. Şimdi ise durana kadar havalanmaya korkarak tünediği yere yapışmıştı.

Birkaç dakika sonra büyülü kasırga dindi. Oberon soğuk bir şekilde gülümsedi. "İstediğinizi yaptım ve kendi Gücümü geri aldım. Bu kış yine normal, Doktor. Beni tedavi etmeniz için onay veriyorum.

-En azından şimdilik. Başlayabilirsiniz."

Heyecanı kabarmıştı. Artık tüneğinde oturmaya devam edemedi ve dalın üzerinde durmak için çabaladı.

"O kadar hızlı değil Kral," dedi ona. "Rıza tedavinin gerekli bir parçası olabilir ama ben sana bir daha yaklaşımadan önce bana zarar vermeyeceğini de kanıtlaman gerekiyor. Bunu nasıl yapacağını bilmiyorum ama denemene açığım. Beni bir sosyopat olmadığına ikna et... ya da bekle, bu terimin modern anlamda ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Bana zarar vermek istemediğine ve beni incitmeyeceğine beni ikna et." Güneş saatine baktı. "Aşağı yukarı beş dakikan var. Git."

Sekizinci Bölüm

WYR doktoru konuşurken gövdeyi bıraktı ve bir yol kenarında gezinir gibi rahatça dalı boyunca yürüdü. Dengesi kusursuzdu.

Oberon onun küstahlığına neredeyse gülecekti ama büyücünün suikast büyüyle mücadele ettiği uzun ve yorucu yıllar, sahip olabileceği tüm mizah duygusunu yok etmişti.

Ayrıca, haklı olduğu bir nokta vardı. Ona bir kez saldırmıştı. Bir yanı hâlâ bunu tekrar yapmak, dişlerinin arasından fişkırان kanını hissetmek istiyordu.

Diğer yanı ise ortak öpüşmelerinin sıcaklığını hatırlıyordu; özür dileyerek bahsettiği o iffetli vedalaşmayı değil, vücudunu kendi vücuduyla kapladığı ve onu dilinden daha fazlasıyla mızraklamayı hayal ettiği diğerini.

Ona bir bakın, başının o kadar üzerinde geziniyor ve olası bir düşüşten hiç korkmuyordu, ince bedeni dimdik duruyordu. Zarafetiyle neredeyse kedi gibiydi. Onu izlemek içindeki aslanın seğirmesine neden oldu. Saçları bir vizonunki kadar zarif görünüyordu ve ince kemikli yüz hatları soğuktan pembeleşmişti.

Adam geç de olsa onun abartısız bir şekilde oldukça güzel olduğunu fark etti. Onun tipi değildi. Saldırıya uğramadan önce bile, şehvetli kıvrımları ve seviştikten sonra fazla dikkatini çekmeyen, istekli, sıcak bir kişiliği tercih etmişti.

Bu kadın asla o tür bir cinsel partner olamazdı. Sivri dilli, entelektüel açıdan zorlayıcı olacak ve iş bittikten sonra uysalca ortadan kaybolmaya asla razı olmayacaktı.

Yine de... içi ne kadar donmuş ve kadın ne kadar kendi zevklerine uygunsuz olsa da, manzaranın estetiğini takdir edebiliyordu.

"Tik tak, Kral," dedi kadın.

Hazır olmadan cevap vermesi için onu kışkırtmasına izin vermedi. O bir şey söyleyene kadar bekleyecekti. Şu anda aceleyle uçup gitmek için çok fazla yatırım yapmıştı.

Onu o lanet ağaçtan çıkarıp yeryüzüne indirecek ve ona yeniden davranmasını sağlayacak şey neydi?

"Yaşamayı başka her şeyden daha çok istiyorum," dedi dürüstçe. "Bunu krallığımı istediğimden, Isabeau'dan intikam almak istediğimden ve bana bunu yapan lanet büyücüyü öldürmek istediğimden daha çok istiyorum ve bu üç şeyi de çok istiyorum."

Bunun üzerine durup ona ayık bir bakış attı. Ama tünediği yerden ayrılmadı.

Bir süre sonra ekledi: "Sağlığımı geri kazanmama yardım edebilecek tek kişiye saldırıp zarar vermek ya da onu öldürmek benim için intihar olur ve ben intihara meyilli değilim." Onun parlak kehribar rengi bakışlarıyla karşılaştı. "Seni tuhaf buluyorum ve beni sinirlendiriyorsun. Sen ve ben birbirimizden hoşlanamayabiliriz ve aynı fikirde olmayabiliriz. Bunların hiçbir önemi yok. Eğer beni iyileştirmeye çalışırsan, bunu yaparken seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve eğer beni bu şeytani büyüden kurtarırsan, dünyayı ayaklarının altına sererim."

O konuşurken kadın çömeldi, bir dirseğini yukarı kaldırdığı dizine dayadı ve ona gülümsedi; bu gülümseme o güne kadar gördüğü her şeyden daha vahşiydi. "Bu pazarlığı kabul ediyorum."

O da sırtıttı ve çok uzun, karanlık bir zamandan beri ilk kez umudun alevlendiğini hissetti. "Mükemmel. Hadi başlayalım."

Kadın başını salladı. "Bugün olmaz. Sabah başlarız."

Sabah mı?

Adam tersledi, "Kabul edilemez! Hemen başlayacaksınız!"

"Etkilenmedim!" diye karşılık verdi. "Sen benim kralım değilsin, ben de senin tebaan değilim. Senin emirlerini dinlemem. Ben ne zaman başlayacağımızı söylersem o zaman başlarız."

Kadın konuşurken, adam uyarırcasına hırladı. Bu sefer çok ileri gitmişti.

Tek kaşını kaldırarak güldü. "Eğer bana hırlayan ilk Wyr olduğunu düşünüyorsan, bir daha düşün. Bu gece, karşıya geçtiğimden beri ilk kez ihtiyaçlarımı karşılayacağım. Şehirde güvenli bir yer bulup sıcak bir ateş yakacağım, biraz su eriteceğim, güzel bir yemek pişireceğim ve uyuyabildiğim kadar uyuyacağım." Onu işaret etti. "Ve eğer biraz aklın varsa, sen de aynısını yaparsın. Hayatının mücadelesini veriyorsun ve vücudunun yakıtı ihtiyacı var."

Kadının tavrı öylesine sinir bozucuydu ki, sözlerinin mantıklı olmasından *nefret ediyordu*. Gözlerini kısarak ona şöyle dedi: "Bu kadar çekilmez bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadım. Neden bunu en başta söylemedin?" dedi.

Onun dürüst görüşünden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Eh, ödeştik. Sana şapka çıkarıyorum Oberon - Dragos'la yıllarca uğraştıktan sonra bile, seninle tanıştıktan sonra daha çekilmez bir adamla karşılaşmadığımı söylemek beni şaşırtıyor."

Oberon ona dişlerini gösterdi, sonra bir kahkaha patlattı ve bu onu uyandığından beri her şeyden daha fazla şok etti. Gözleri irileşti ve açık bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Git," dedi ona. "Kendi ihtiyaçlarını karşıla, ben de kendi ihtiyaçlarımı karşılayayım. Eğer sabah ilk iş dönmezsen, seni almaya geleceğim."

"Merak etme." Çantasını omuzladı. "Geri döneceğim. Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Bakışlarını onun bedeninde gezdirmek için durakladı. "İyi geceler. Bunu hak ettin."

Geri adım atarak onun bir şahine dönüşmesini ve havaya fırlamasını izledi.

Ne olduysa oldu, bundan sonra ne olacağını öğrenmek için de sabırsızlanıyordu.

Ellerini kalçalarına koyarak başını geriye doğru eğdi ve onun uçup gidişini izledi. Onun kontrol alanından çıkıp gitmesi hiç hoşuna gitmemişti. Ya fikrini değiştirip giderse? Davasına duyduğu bariz hayranlık dışında onu burada tutan hiçbir şey yoktu. Kadının da belirtmekte kararlı olduğu gibi, adamın onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Gece gitmediğini varsayarsak, onu nasıl kontrol altına *alabilirdi* ki? Adam başarılı bir büyü kullanıcısıydı ama kadın da öyleydi. Adamın yapacağı her kontrol büyüüne karşılık, kızın da buna karşı koyacak bir büyüü olabilirdi ve eğer onu tuzağa düşürmeye çalışır ve başarısız olursa, onu sonsuza dek kendinden uzaklaştırma riskini almış olurdu. Aralarında inşa etmeyi başardıkları kırılgan güveni bozarsa, kadın gider ve adam da ölürdü.

Hmm.

Onun tavsiyesine uyup yemek ve dinlenmeye odaklanamayınca, gömleğini, ceketini, pelerinini ve eldivenlerini giymek için süitine çıktı. Uyumaya hiç niyeti yoktu. Zaten çok uzun süredir uyuyordu. Ayrıca Isabeau kâbuslarına musallat olmak için bekliyordu.

Giyindikten sonra ölü şehre doğru yola çıktı.

Onun ölü şehrine. Ağrıyan bir dişi dürtmek gibi kendini dürttü. Her şeyi mahvetmişti. Bu onun sorumluluğuydu.

Onun için hiçbir anlamı yoktu. Umurunda değildi. Muhtemelen bir zamanlar olduğu adam, onu bu hale getirdiği için üzülür ve dehşete düşerdi.

Ama Şu anda olduğu adam ıssızlığı, sessizliğı, uğuldayan rüzgârın ve denizin yıllar içinde yarattığı garip buz kıvrımlarını seviyordu. Kendini...

Sanki içindeki manzarayı yansıtıyor gibiydi.

Sarayınızın tanıştığım her üyesi benden daha sadık. Büyüleyici kişiliğinize dair gördüklerime dayanarak, bunu anlamıyorum.

Annwyn, Nik, Gawain ve diğerleri... Bir zamanlar olduğu adama bağlıydılar. Bir daha asla olamayacağı bir adama. Ya doktor onu iyileŐtirse ama o tamamen aynı kalsa? Ya Daoine Sidhe'nin tanıdığı Oberon sonsuza dek gitmiŐse?

EĞer bu olursa, diye düşündü, Daoine Sidhe'nin geri kalanı yaşamak için başka bir yer bulmak zorunda kalacak. Çünkü ölü ya da değil, bu Şehir benim.

Başını kaldırıp soğuk deniz havasını içine çekerken, bir odun dumanı kokusu aldı ve gülümsedi. *Aha. Seni buldum.*

Yanan odun kokusunu aşağı Şehre kadar takip etti ve bu onu Şaşırttı. Doktor, yükseklerdeki sarayın etrafında kümelenen tüm büyük mülkleri atlamıŐtı. Bunun yerine aşağı Şehre gitmeyi tercih etmiŐtı. Deniz seviyesi yükseldiği için o bölge yıllar içinde çok daha fazla hasar görmüştü ve doktor bozuk sokaklarda yolunu bulmak zorunda kalmıştı.

Sonunda kadının yerini, bir zamanlar iki ana yolun kesiŐtiĐi büyük ve popüler bir hanın olduğu yerde buldu. Kırık kapılardan içeri baktığında ana iki salonunun birkaç kez sular altında kaldığını gördü.

Ama bir yerlerde sağlam bir yiyecek deposu bulunduğunu varsayarsak, üst katta yeterince iyi bir barınak ve odun ateşi için yeterli yakıt sağlayabilecek çok sayıda yatak odası vardı. EĞer hırslıysa, küvetlerden birinde banyo yapmaya yetecek kadar su bile eritebilirdi.

Sokağın karşısındaki terk edilmiş dükkânın çatısına tırmandı ve bir süre sonra sabrının karşılığını aldı. Bir yatak odasındaki kapalı fırtına panjurlarının kenarlarından parıldayan altın ışığın çatlaklarını yakaladı ve odun dumanı, pişen pastırmanın zengin kokusunu aldı.

AĞzının bir köşesi yukarı kalktı ve rahatladı. Doktor hiçbir yere gitmiyordu. Tam olarak söylediği Şeyi yapıyordu.

Yine de gecenin ilerleyen saatlerine kadar, pişen pastırma kokusu yerini tekrar sade odun dumanına bırakana ve son altın ışık da panjurların kenarlarından kaybolana kadar görevinin başında kaldı.

Ancak derin, donmuş bir sessizlik şehri kapladığında karanlık sarayın gölgeli lüksüne geri döndü.

* * *

KATHRYN ertesi sabah uyandığında kendini bir milyon dolar gibi hissediyordu.

Bir gece önce çok fazla domuz pastırması yemişti ve hiç pişman değildi. Dahası, yemekten sonra hanın çatısını kaplayan kalın tabakalardan buz parçalarını kesecek kadar kendine gelmişti.

Buzları banyolardan birindeki küvete istifledikten sonra, buzlar eriyene ve hızlı, sık bir banyo için yeterince ısınana kadar tekrar tekrar basit bir ısı büyüğü yaptı.

Lüks içinde geçirdiği akşamı tamamlamak için yatak odalarından birinde yaktığı ateş, oda nefis bir şekilde kızarana kadar ısındı. Bulduğu yatak takımı küf kokuyordu ama umurunda değildi. Bir süre sonra oda ısınmış, yorganlar yumuşamış, karnı doymuş ve saçları yeniden temizlenmişti.

Uyandıktan sonra yuvasından ayrılmak istemedi ama o lanet kediye sabah ilk iş onunla birlikte olacağına dair söz vermişti, bu yüzden kalktı, soğuk, artık pastırma, biraz daha peynir ve karışık fındık yedi ve gün için son temiz kıyafetini giydi.

Daha sonra kıyafetlerini temizlemek ya da yenilerini bulmak için bir şeyler yapması gerekecekti. Ayrıca daha fazla yiyecek ve muhtemelen gecikmiş bir şişe likör bulması gerekecekti. Ama genel olarak, bir gün öncesine göre çok daha iyi durumdaydı.

Tuvalet çantasındaki küçük bir tenekeden aldığı naneli diş macunu tozuyla dişlerini fırçaladıktan sonra eşyalarını topladı, sırt çantasını silkti ve saraya doğru yürüyüşe çıktı.

Dönüşte Oberon'un kokusunu neredeyse anında aldı. Onu hana kadar takip etmiş miydi? Ürkütücü gelmişti ama belki de Oberon'un sözünden dönüp ona haber vermeden çekip gitmesinden endişelenmişti.

Bir köşeyi dönüp saray görüldüğünde hâlâ onun kendisini takip etmesi hakkında ne hissettiğini düşünüyordu.

Şehrin üzerindeki alçaltıcı, kötücül varlık kalkmıştı ve şafak sökmek üzereydi. Doğal olmayan soğuğun ortadan kalkmasıyla, dışarısı normal bir kış günü gibi hissettiriyordu. Sıcaklığın yaklaşık otuz derece olduğunu tahmin ediyordu.

Fahrenheit derece. Kışlık paltosunun içinde kendini oldukça rahat hissediyordu ve kürk astarlı pelerinin bir kolunun üzerinde taşıyordu.

Sabahın erken saatlerindeki parlak güneş, kış gökyüzündeki karamsar bulutların altını çiziyordu. Şafak ışığı, altın saray cephesinin sütunlarının ve saray merdivenlerinde uzanmış devasa kaymaktaş aslanın üzerine pembe ışınlar döküyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Aslan muhteşemdi. Adamın bu kadar iğrenç olması ne yazıktı.

Oberon'un nüfuz edilemez, buz gibi bakışları, geniş basamakları tırmanıp ona doğru ilerlerken onun ilerleyişini takip etti.

"Günaydın," dedi. "Uyudun mu?"

Hayır. Hayvan formunda olduğu için cevabı telepatikti.

Ses tellerin iyileşmiş.

"Sana tek ihtiyacımın su ve dinlenme olduğunu söylemiştim."

Çok iyi. O zaman başlamaya hazırsın.

"Ben hazırım. Nereye gitmek istersiniz? Sanırım burada, evinizin ön merdivenlerinde muayene olmak istemezsiniz."

Aslan yavaşça ayağa kalktı. Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu ve geri sıçramamak için kendini zor tuttu. Ayakta durduğunda bir at kadar büyüktü. Eğer ona doğrudan bir darbe indirmeyi başarır, o muazzam pençelerinden biriyle onu ezebilirdi. Adamın cüssesine göre göz kamaştırıcı derecede hızlı olduğunu kendi gözleriyle görmüştü.

O çok daha küçük, çok daha hafif ve daha hızlıydı. Bu ve havadan uçabilmesi onun en büyük iki avantajıydı. Eğer onu gafil avlarsa, hiç şansı olmazdı.

O yaptığında durakladı. *Bir sorun mu var Doktor?*

Adamın varlığının ağır hissi, bitter çikolata gibi, üzerine döküldü. Bir ürperti bastırdı. Bitter çikolataya bayılırdı. "Hiç de değil," dedi ona en net ve profesyonel sesiyle. "Lütfen yolu gösterin."

Aslan onun önünde ilerlediğinde kendini biraz daha iyi hissetti. Birkaç metre arkasından giderek, sarayın henüz keşfetmediği bir bölümüne doğru onu takip etti.

Aslan büyük bir ofisin çift kapısını iterek açtığında, kız geniş odaya ilgiyle baktı. Pencereler arka bahçelere bakıyordu. Kitaplıklar duvarlara dizilmiş, her türden kitapla doluydu ve aralarına yaşlılığın patinasıyla kaplanmış tablolar serpiştirilmişti.

Ağır, rahat mobilyalar ve zengin, kalın halılarla oluşturulmuş birkaç oturma alanı, bir uçta büyük bir mermer şömine ve diğer uçta devasa bir masa vardı. Burası Oberon'un kişisel ofisiydi. Sarayın çoğu yerinde olduğu gibi, odanın da bakımsız bir havası vardı. Mobilyalar tozla kaplıydı ve sanat eserlerinin iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı ama ocağın üzerine yeni ve büyük bir odun yığını yığılmıştı. Bu odunlar için buluşmalarını.

Aslan şömineye doğru yürürken şekil değiştirdi ve adam oldu. Oberon da farklı bir kıyafet giymişti; deri pantolon, botlar ve iri, güçlü bedenine oturan koyu gri ceketin altına beyaz bir gömlek. Neredeyse kibar görünüyordu, ta ki aslaninkine çok benzeyen o garip buz çatlağı bakışına göz atana kadar.

Şöminenin önüne çömeldi ve ateş için odunları hızla, ustalıkla istifledi. Parmaklarının bir hareketi ve sihirli bir karıncalanmayla odunları ateşe verdi.

Sonra cüssesine yakışmayan güçlü bir zarafetle boyunun tamamına kadar yükseldi ve döndü. "Şimdi ne olacak Doktor?"

Gözlerini dikmiş baktığını fark etti ve bakışlarını ondan ayırıp kitaplıklardan birine odaklandı. "Kullanabileceğim boş bir günlüğünüz var mı?" diye sordu. "Not almak istiyorum."

Sözünü sakınmadan masasına gitti ve çekmecedен deri ciltli bir defter çıkardı. Defteri ondan alırken, işlenmiş derinin paha biçilmez işçiliğine baktı. Boş sayfaları çevirdi. Hepsi elle preslenmişti. Parmaklarını hafifçe üzerinde gezdirdi, kalitenin tadını çıkardı. New York'ta olsaydı, tek kullanımlık bir bloknot alırdı.

"Bunda bir sorun mu var?" Kaşlarını çattı.

"Hiç de değil. Çok güzel. Teşekkür ederim." Yukarı baktı. "Biraz konuşarak başlayalım, olur mu? Dün bizi pek ileriye götürmeyen bir sürü antrenman yaptık. Bugün senin semptomlarını tartışmak istiyorum."

Yüz ifadesi sabırsızlıkla gerildi. "Bu gerçekten gerekli mi? İğneyi göğsümden çıkarmamız gerektiğini zaten biliyoruz. Konuşmak hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Bu kesinlikle bir bakış açısı," diye onayladı. "Başka bir bakış açısı daha var: son derece sofistike bir büyüye sahipsin."

Yıllardır mücadele ediyorsun ama bariz büyü yeteneğine rağmen onu yenmeyi başaramadın."

"Sen de henüz yenemedin," diye belirtti.

Bu iğneyi görmezden gelmeye karar verdi ve ona sessizce şöyle dedi: "Bence bunun sonuçlarının olmayacağını beklemek saflık olur. Bu yüzden, o iğneyi kesinlikle çıkarmamız gerekirken, seni saldırıya uğramadan önceki haline geri getirip getiremeyeceğimizi görmek istiyorum. Isabeau'nun hayatındaki her türlü etkisini yok etmek istiyorum. Benim için gerçek zafer bu olurdu. Ama hasta olan sizsiniz. Ne elde etmek istiyorsun?"

"Özgürlük," diye hırladı. Vücudunun uzun, gergin hatlarında bastırılmış bir şiddet vardı. Geniş, havadar odayı küçük ve kapalı hissettiriyordu. "O kötü kaltaktan tamamen kurtulmak istiyorum ve sonra onu yok edip mezarına tükürmek istiyorum."

Onu böyle volkanik bir öfkenin nasıl bir davranışa yol açabileceğini tahmin edecek kadar iyi tanıımıyordu. İhtiyaç duyması halinde açık kapıya giden açık bir yol olduğundan emin olmak için kurnazca arkasını kontrol etti. "Mükemmel," dedi. "Öyleyse konuşalım, olur mu?"

Keskin bir iç geçirdi. "Tamam. Senin yönteminle yaparız."

Masasını işaret etti. "Masanıza oturmamın bir sakıncası var mı?" "Her neyse Doktor," diye tersledi, buz g i b i bakışları fırtınalarla doluydu. O odanın genişliğinde gezindi. "Hemen başlayın."

Hiç vakit kaybetmeden masanın arkasına geçti. Sırt çantasını yere bırakarak onun sandalyesine oturdu ve günlüğü açtı. Kahretsin, yazacak bir şeye ihtiyacı vardı ve birkaç gün önce bulduğu kalemler muhtemelen hâlâ dağınık ve kırık bir şekilde yatak odasının darmadağınık zemininde duruyordu.

Kadın nazikçe boğazını temizlediğinde, adam dönüp ona baktı. Kadın kaşlarını sorgularcasına kaldırdı ve çekmecelerini gösterdi. Adam bir eliyle sabırsızca havayı kesince, kadın bunu etrafı kurcalama izni olarak algılamaya karar verdi.

Hemen içinde hâlâ bol miktarda mürekkep olan bir hokka, bir kalem ve bir kurutma kağıdı buldu. Her üç aleti de iyi tanıdığından, kısa sürede kendini tatmin edecek şekilde yerleştirdi.

"Bana saldırıya uğradığında neler olduğunu anlat," dedi. Adam ona bakarken ekledi: "Oradan buraya nasıl geldiğini anlamama yardım et. Bunun çok uzun bir zamana yayıldığını biliyorum.

Özetlemek gerekirse, konuyla ilgili olduğunu düşündüğünüz her şeyi duymak istiyorum - ne hissettiğinizi ve yol boyunca ne hissettiğinizi ve yaşadığınız fiziksel, zihinsel veya duygusal semptomları. Büyünün içinizde çalıştığını açıkça hissedebiliyorsunuz ve kendinizi durağanlığa sokmanız gerektiğini bilecek kadar iyi ölçebildiniz. Bu nasıl bir his?"

İlk başta cevap vermedi. Bunun yerine, kapı ardına kadar açık olmasına rağmen geniş ofiste sanki bir kafesmiş gibi volta attı. İlk başta not almak için oturdu, ancak birkaç dakika sonra kalemi bıraktı, kışlık paltosunu çıkardı ve beklerken sandalyesine oturdu.

İçinden isteksizce acıma duygusu geçti. Ondan pek hoşlanmıyor olabilirdi ama kronik bir hastalık ya da sakatlıkla baş etmek çok zordu, özellikle de daha önce Yaşlı Irkların çoğunun sahip olduğu uzun yaşam ve sağlık bolluğuna sahip olunmuşsa.

Hastalığa yakalananların arkadaşları ve aileleri de nasıl başa çıkacaklarını bilemezlerdi ve genellikle olumsuz fiziksel koşullarla mücadele edenler, daha önce kendilerini yakın hissettikleri kişiler tarafından dışlanma, yargılanma ve empati yoksunluğuyla da mücadele etmek zorunda kalırlardı.

Annwyn'le arasında olan da bu muydu?

Sonunda onunla yüzleşmek için döndü. "Sana ne olduğunu anlatma zahmetine girmeyeceğim.

Onun yerine sana göstereceğim."

Kadın dimdik oturdu. Adam ne demek istiyordu? Eğer onunla görüntülerini paylaşmak için bir tür derin telepatik bağ kurmaya niyetliyse, ona bu kadar yaklaşmak istemiyordu.

Ama adam yaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine, uzun, büyük bir elini ona doğru açtı. Kısa bir an için onun büyüünden bir ürperti hissetti ve sonra önünde bir sahne belirdi.

Kendi kafasının içinde gerçekleşen telepatik bir bağlantı değildi bu. Bunun yerine, ofisin manzarasını kaplayan soluk, şeffaf bir holografik görüntü gibi görünüyordu.

Anında büyülenmiş bir halde ayağa kalkarak manzaraya baktı.

Oberon'un şeffaf bir görüntüsü, dans pistine benzeyen bir yerin kenarında duruyordu. Geçmişteki Oberon ciddi siyah bir ceket, pantolon ve botlar giymişti. Koyu renk saçları daha uzundu ve arkadan bağlanmıştı; zengin işlemeli paltosu jet ışıltısıyla parlıyordu.

Adamın görünüşünü inceledikten sonra bakışları sahnenin geri kalanını taradı. Kar, ayaklarının dibindeki zemini kaplamış gibi görünüyordu ve dansçılar

fantastik bir şekilde parlak kostümler giymiş, yüzleri özenle hazırlanmış maskelerle gizlenmişti. Arkasında, yakındaki şenlik ateşleri ışıkla parlıyordu.

Daoine Sidhe Kralı'nın maskelerinin ne kadar görkemli olduğuna dair hikâyeler okumuştı. İmgelemdeki her şey şeffaf olsa da, ayrıntılar o kadar kusursuzdu ki, neredeyse uzaklardaki bir müzik tınısını duyabiliyor ve ateşlerin kükreyen sıcaklığını hissedebiliyordu.

Geçmişteki Oberon dans pistine döndüğünde, dikkati tekrar ona yöneldi. Erkeksiliği o kadar çığ ve eziciydi ki, bu kadar zarif görünmeyi başarmasına şaşırdı.

Gülümseyerek ellerini uzattı ve yakındaki ateşlerin ışığından yansıyan altın ve gümüşle parıldayan buz taneleri sahnenin üzerine düştü. Dansçılar durdu ve herkes başını kaldırıp baktı. Yüzlerinde sessiz kahkahalar belirdi ve alkışladılar.

Oberon'un görüntüsüne tekrar bakmadan önce her şeyi zar zor kavradı.

Onun geçmişteki haliyle şimdiki hali arasındaki fark çarpıcıydı. Daha yakından bakmak için hızla masanın kenarına doğru yürüdü. İnkâr edilemez bir şekilde o y d u . İmgelemdeki adam aynı cesur, yoğun erkeksi yüz hatlarına sahipti; güçlü kemikleri, düzgünce kesilmiş sakalı ve O şaşırtıcı derecede şehvetli ağız. Ama benzerlik burada sona eriyordu.

Bu adamın gülümsemesi keskin ve parlaktı ve yüzünü aydınlatıyordu. Kendinden ve etrafındaki insanlardan keyif alıyordu. Kara gözleri parlıyordu.

Koyu renk gözleri...

Kendini o kadar kaptırmıştı ki, adam elini boynuna götürüp arkasını döndüğünde yerinden sıçradı.

Orada, on adım kadar ötede, elinde bir kamış tutan, sade siyahlar giymiş bir adam duruyordu. Siyah bir domino taşı giymesine rağmen onu hemen tanıdı. Elbette Morgan'dı.

İmgelemdeki Oberon bağırır gibi oldu ve yere yığılmadan önce ileri atıldı. Görüntüdeki her şey dönmeye başladı. Optik yanılsama yüzünden sendeleyerek dengesini korumak için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldı. Kısa bir an için her şeyi sanki yerde yatıyormuş ve yukarı bakıyormuş gibi gördü.

Sonra gerçek Oberon elini yumruk yaptı ve görüntü durdu.

Ancak o zaman nefes alış verişinin ne kadar hızlandığını fark etti. Ciğerlerini fazla mesai yapmayı bırakmaya zorlayarak ona baktı.

"Yeterince gördün mü?" Ses tonu soğuk ve sıkıcıydı.

"Kesinlikle beklediğimden fazlasını gördüm." Adamın yakınlığından duyduğu rahatsızlığı unutarak, onunla burun buruna gelene kadar yürüdü ve yüzüne baktı.

Tuhaf irisleri yakından daha da tedirgin edici görünüyordu. Siyah kayaların üzerindeki buz ve karı andırıyorlardı - ya da hayır, daha çok derin çatlaklarla kırılmış buz tutmuş bir gölü andırıyorlardı.

Ağır, kara kaşları birbirine yaklaştı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Oberon, gözlerin ne renk?"

Sert yüz hatlarında hızlı bir sabırsızlık parladı. "Belli değil mi?"

"Öyle olduğunu varsaymak mantıklı olur," diye mırıldandı. Uzanarak adamın sert çenesine dokundu ve başını hafifçe iki yana doğru itti. Sinirli olmasına rağmen, önce masasına, sonra da şömineye bakarak ona itaat etti. "Lütfen benimle dalga geçme ve soruma cevap ver."

Çenesini kadının elinden çekip alarak, "Kahverengi, elbette." diye tersledi.

Arkasını döndü ve sırt çantasına doğru yürüdü. Çantayı açmak ve içindekileri karıştırmak için diz çöktüğünde, "Uyandığından beri aynada kendine bakmamışsın sanırım," dedi.

Derin bir nefes aldı. "Doktor, lütfen neden bahsettiğinizi açıkla mısınız?"

İşbirliği yapmayı kabul ettiğinde bile, her fırsatta onunla tartışmak ve kavga etmek zorunda kalıyordu. Başını sallayarak nihayet aradığı şeyi buldu ve tuvalet çantasını çıkardı. İçinde küçük, katlanabilir bir ayna vardı.

Aynayı açarak ayağa kalktı ve ona doğru uzattı. "Gözlerine bak."

Adımlarını hızlandırarak aynayı kaptı ve havaya kaldırdı.

Sessizliği uzayınca, "Görmeyi beklediğin şey bu değil miydi?" diye sordu.

Aynayı tıklatarak kapattı ve ona geri verdi. "Hayır."

Büyüleyici. Not almaya başlamak için neredeyse masaya geri sıçrayacaktı.

"Saldırıdan bu yana başka ne gibi belirtiler yaşadınız?"

İsteksizliği her kelimesinden belli olan adam, "Üşümüyorum ama bunun tamamen Wyr'e dönüşmemden kaynaklanabileceğini düşündüm. Aslan çok sıcak bir hayvandır."

Şimdiye kadar karşılaştığı her alfa erkeği hastası semptomlardan bahsetmekten nefret ederdi, sanki bunları itiraf etmek bir zayıflığı kabul etmek anlamına geliyormuş gibi.

Öfkeyle yazarak başını salladı. "Belki de artık Wyr olduğun içindir," dedi ona. "Kesinlikle eskiden olduğundan daha sıcak olacaksın. Ama belki de değildir. Isı hissediyor musun?"

"Hayır," dedi ona. "Elimi doğrudan alevlerin içine sokmadan hissetmiyorum." Kız ona hızla bakınca, kuru bir sesle ekledi: "Biliyorum çünkü denedim."

"Tamam." Kadın bir not daha aldı. "Başka ne var?"

"Zamanla, büyü hedefime yaklaştıkça, başka şeyler hissetmeyi bıraktım." Sanki bu deneyim başka birinin başına gelmiş gibi kelimeleri ezbere söylerken tekrar adımlamaya başladı. "Umursamayı bıraktım. Mahkememin üyelerinin bana karşı duyduğunu söylediğiniz sevgi ve sadakati, onlar için hissettiğimi hatırlıyorum. O duygulara sahip olduğumu hatırlıyorum ama artık onları yaşamıyorum. Aslında artık sadece iki şey hissediyorum: öfke ve şehvet."

Yazmayı bıraktı, aniden dünkü karşılaşmanın anısıyla dolup taşı. Diliyle onu mızraklarken ağzının onunkinin üzerinde aceleyle hareket ettiğini hissetti. Üstüne uzanmak için yer değiştirdiğinde hissettiği lezzetli ağırlık duygusu ve kalçasına baskı yapan ereksiyonunun kalın, ağır hissi.

Şok edici, akılsız bir an için muhteşemdi.

Sesi kulağına usulca geldi, okyanus kadar derin ve karanlıktı ve aslan mırıltısıyla sertleşmişti. "Ama öfke ve şehveti çok derinden hissediyorum, Doktor."

Hayallere daldığı için adamın masanın kendi tarafına geldiğini fark etmemişti ve neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Tanrı aşkına, Oberon! Geri çekil ve bana biraz kişisel alan bırak!"

Kendi ünlemini derin bir dehşetle dinledi. Bunun olduğundan çok daha sert çıkması gerekiyordu. Sesi onaylamayan ve kırgın bir tonda çıkmak yerine, nefes nefese kalmış gibi çıkmıştı.

"Gerçekten istediğinin bu olduğuna emin misin?" Nasırlı parmakları çenesinin çizgisini izledi, boynunun kenarından aşağı indi ve tam da adamın açlıkla nabzını emdiği noktaya hafifçe bastırdı. Hatırlıyordu. Her şeyi çok iyi hatırlıyordu. Adam ona doğru eğilirken vücudunun gölgesi masanın üzerindeki kadınının üzerine düşmüş, dudakları kadının hassas

"Yoksa duygularımın gerçekten ne kadar derin ve sert olabileceğini denemek istemez misin?" diye fısıldadı.

Dokuzuncu Bölüm

OBERON onu sinirlendirmişti. Bunu biliyordu.

Ama aniden güldü ve parlak, kaygısız ses, ikisinin de üzerinde örmeye başladığı şehvetli büyüü bozdu. "Bunu bana gerçekten söyledin mi? Tanrım, bu cümle çok kötüydü."

Komik değildi.

O da aniden sırtıtmıyordu. Buna izin vermezdi. Öfkeyle yüzündeki gülümsemeyi sildi.

Sonra başka bir şey fark etti. Kulağa güçlü gelen sözlerine rağmen, kokusunda bir miktar uyarılma vardı.

Bunu biliyordu. Dün her şey başlarına patlamadan önce ona ulaşmış olduğunu biliyordu. İçindeki yırtıcı hayvan bunu fark etti ve peşinden gitmeye karar verdi.

Daha da uzağa eğilerek iki elini masanın iki yanına koydu ve onu sandalyeye hapsetti. Saçları kayısı ve Kathryn gibi harika kokuyordu ve yüzünü ipeksi tellere sürüp derin derin içine çekti.

"Beni istedin," diye fısıldadı. "Sadece birkaç dakika içindi ama vücudunun hatırladığını söyleyebilirim. En derin içgüdülerine teslim olmanın ne kadar iyi olabileceğini düşün Kathryn. Burada seni yargılayacak kimse yok. Kimsenin umurunda değil. İstedığımız her şeyi yapabiliriz ve kimse daha akıllıca davranmaz."

Kathryn'in adını daha önce hiç kullanmamıştı ve onun adını dudaklarında duyduğunda neredeyse fark edilemeyecek kadar sarsıldığını hissedebiliyordu.

"Kes şunu," diye fısıldadı. "Hastalarımın asla ilişkiye girmem."

"Dün seni öperken ağzından çıkan bu değildi." Dişleriyle onun nefis boynunu ısırabilmek için başını eğdi. İçindeki baskın olan her şey onu yere yapıştırmak ve vücudunu kendi vücuduyla kaplamak istiyordu. Dikenli doktoru bu konuda ne düşünürdü?

Bir yumruğunu adamın burun köprüsüne bastırdı ve sertçe itti. Konuştuğunda sesi daha güçlüydü, sert ve soğuktu. "Geri çekil, Oberon. Dün o çizgiyi bir daha aşmayacağıma söz verdim ve bunda ciddiye dim."

"Dün olanları unut," diye homurdandı Oberon, elini fırçalayarak. "Bugün yeni bir başlangıç. Beni istediğini söyleyebilirim ve benim de seni istediğimi söyleyebileceğini biliyorum. Buna teslim ol. Sana daha önce hiç tatmadığın kadar zevk verebilirim."

Titrek bir kahkaha attı. "Bunlar çok iddialı sözler Kral. İnanılmaz, düşünceli sevgililerim oldu. Karşılaştırabileceğinden şüpheliyim, özellikle de şu anda empati kuramadığın için."

"Empati abartılıyor." Bir elini kızın çenesinin altından geçirerek başını geriye yatırdı ve omzuna yasladı. İnce boğazının uzun, abartılı çizgisi onu beklediğinden daha fazla tahrik etti. Arzunun sıcak bir dikenini onu bıçakladı.

"Oberon, ciddiym, sana hayır diyorum," dedi kadın. "Bırak beni gideyim."

Onu görmezden gelmek çok kolay olurdu. Vücudunu masanın üzerine itmek ve onu arkadan sıkıştırmak çok kolay olurdu. Ama birdenbire artık onun uyarılma kokusunu almadığını fark etti.

Şimdi farklı kokuyordu, stres ve öfke gibi ve vücudu bir yay gibi gergin hissediyordu.

Kulağına fısıldadı, "Bırakmak istemiyorum."

O da fısıltıyla karşılık verdi, "Daha önce de böyle mi yapardın?"

Eğer başka türlü tepki verseydi... Ama bu sefer saldırganlığa saldırganlıkla karşılık vermemişti ve verdiği karşılık şaşmaz bir doğrulukta idi.

Ve bir zamanlar olduğu adam onun sinyallerini alır ve uzun zaman önce dururdu.

Bunun farkına varması, sanki kadın birdenbire fokur fokur yanmaya başlamış ve adam da yeniden ısıyı hissetme yeteneğini geliştirmiş gibi, onu tutuşunu bırakmasına neden oldu.

"Ben kadınları zorlamam," dedi dişlerinin arasından.

"Hayır, tabii ki yapmazsın." Dikkatle giysilerini düzeltti. "Sadece sana gerçekte kim olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacın vardı." Ayağa kalkarak ona doğru döndü. Kehribar rengi gözleri büyümüş, yüz hatları gerilmişti. "Açık konuşayım ki yanlış anlaşılmalara olmasın. Kokumda algıladığınızı düşündüğünüz şeyleri unutun. Asla bir hastamla uygunsuz bir ilişki kurmayı tercih etmeyeceğim. Güveninize bu şekilde ihanet etmem ve kendime de ihanet etmem. Bu yüzden sizi muayene ya da tedavi etmediğim zamanlarda mesafenizi korumanızdan memnun olurum. Şu anda ikimizin de böyle bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı yok."

Ciddi olduğunu fark etti. Adam ona hayranlıkla baktı. "Sevgilim, aramızda olabileceklerin sadece bir dikkat dağıtma olacağını düşünüyorsan, düşünceli sevgililerin sandığın kadar mükemmel değiller."

Dudakları aralandı. Adam onun soluğunun küçük sesini çıplak teninde hissetmiş kadar net duyumsadı.

"Öğle yemeği için ara vermemiz gerekiyor," diye duyurdu. Adam daha fazla tartışıp tartışmayacağına karar veremeden kız odadan fırladı.

Peki, öyle olsun. Öğle yemeği idi. Belki yemek bittiğinde ereksiyonu yatışabilirdi. O da ofisten çıktı ve ters yöne doğru ilerledi. Artık soğuğu hissetmiyor olabilirdi ama yine de biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

Eskiden olduğu adamdan ödün vermemek için bu kadar kararlı olmasaydı, ikisinin de pişman olacağı bir şey yapabilir ve temel içgüdülerine teslim olabilirdi. Ama ona söz vermişti - eğer onu iyileştirmeye çalışırsa, bunu yaparken onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Artık kendi verdiği sözler bile pek bir anlam taşımıyordu. Onlara sadece içinde taşıdığı o tükenmez öfke kuyusundan doğan bir inatçılıkla bağlı kalıyordu. Eski benliğinden ne kadar çok şey kaybettiğini kabullenmek zordu. Eskiden olduğu adam, dönüştüğü şeyden nefret ederdi.

Ama o bunu hissedemiyordu. Hiçbir şey hissedemiyordu.

Dışarıda, hayvan formuna büründü ve şehrin dışına doğru koşmaya başladı. Bu hissedebildiği başka bir şeydi. Aslanın zahmetsiz hızından ve gücünden ve kalın yelesinin arasından esen rüzgârdan keyif aldı.

Şehri çevreleyen yakındaki kayalıklar boyunca uzun süre koştu. Saray ile arasına yeterince mesafe koyduğuna emin olduğunda durdu ve açık sulara doğru öfkesini kükredi. Geçit vermeyen dalgalar aşağıdaki kırık kayalara çarpıyor ve köpürüyordu.

Sonunda geri döndü. Saraya girdiğinde tekrar insan kılığına büründü ve ofisine doğru yol aldı.

Kathryn'in kaybolmuş olmasını bekliyordu ama Kathryn odadaydı, ateşin yanındaki koltukta kamburunu çıkarmış, çizmeli topuklarını işlemeli bir ayaklığa dayamıştı. Dirseğinin yanındaki masanın üzerinde açık bir şişe konyak duruyordu. Bir sürahiyi düz karnının üzerinde dengeliyordu.

Duraksayan adam, konyak şişesinin yanında duran ikinci bir sürahiye dikkat etti. Anlaşılan kadın ona kendi mahzenlerinden bir barış hediyesi getirmişti.

Kadının karşısındaki boş koltuğa doğru ilerleyerek oturdu. " nceki davranışım için özür dilerim."

Kadın ona yan yan sırttı. "Gerçekten  zg n değilsin."

Bunu iyice düşündü. Dikkatle şöyle dedi: " zg n olmadığım için pişmanım. Bu sayılır mı?"

Kadın güldü. "Yeterince adil."

Adam onun profilini inceledi, sonra kendine biraz konyak doldurdu. "şimdiye kadar tanıdığım hiçbir saray doktoruna benzemiyorsunuz. Hiç de beklediğim gibi biri değilsiniz. Saraya döndüğümde gerçekten de çoktan gitmiş olacağınızı düşünmüştüm."

"Nasıl biri olmamı bekliyordun?" Belirgin bir takdirle brendisinden bir yudum aldı.

"Bilmiyorum." İ  çekerek koltuğuna geri oturdu. "Hayvan formuna bakarak, bir tür asker olduğunu tahmin edebilirdim... içindeki yırtıcıyı tatmin edecek bir şey."

Başını iki yana salladı. "Yırtıcım çok memnun. Gördüğünüz gibi, *siz* benim avımsınız - ya da en azından rahatsızlığınız  yle. Hastalıktan ya da yaralanmadan iyileşmenin bir savaş olmadığını mı sanıyorsun? Bazen bu en zor, en kirli mücadeledir ve savaş alanı buna kıyasla  ocuk oyuncağıdır. Savaşlar saatler ya da gerçekten kötüyse günler içinde biter. Travmatik bir yaralanmadan sonra iyileşme süreci yıllarca sürebilir. Bir  m r boyu sürebilir. Bir kuş Wyr gördüm... Bir ay boyunca her gün yaşamanın bir yolunu bulmak için mücadele ettiğini gördüm. Tüm bu süre boyunca hayvan formunun tekrar uçmasına izin verecek kadar iyileşip iyileşmeyeceğini asla bilemedi."

"Bu felaket olmalı."

Başını salladı ve devam etmeden önce bir ağız dolusu brendi daha yuttu. "O kadar kötü yaralanmıştı ki, bir süre kanatlarını kesmek zorunda kalacağımı düşündüm ve kuş Wyr'ler genellikle bu tür bir yaralanmadan sağ çıkamazlar. Bir ay boyunca ona şekil değiştirmeyi yasaklamıştım. Günaha girip hazır olmadan uçmaya çalışacağından ve onun için yapmaya çalıştığımız tüm iyilikleri geri alacağından korkuyordum. Ama eşi gece gündüz onun yanında kaldı ve bir şekilde onun yardımıyla hayatta kaldı."

Kadın sustuğunda, adam bekledi. Sonunda, "Yine uçtu mu?" diye sordu.

"Evet, öyle oldu. Ama çok kolay bir şekilde başka türlü de olabilirdi ve o zaman mücadelesi sonsuz olurdu. Her gün yataktan kalkmak ve hayattaki iyiliği bulmak için bir neden arardı. Ve eşi onsuz yaşayamazdı." Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Bu kadar yeter. Sana geri dönelim, olur mu? Sakıncası yoksa, iğnenin pozisyonunu kontrol etmek için sizi taramak istiyorum."

"Elbette." Altın ateşi yuttu ve boğazından aşağı kayan konyağın tadını çıkardı. "Gel de al."

"İşleri asla kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" diye mırıldandı bardağını bir kenara bırakıp taburesini onun üzerine çekerken.

"Muhtemelen hayır, Kathryn." Onun adını söylemek hoşuna gidiyordu. Kathryn'in yanındaki tabureye yerleşmesini izledi.

Elini kaldırarak parmaklarını ona doğru oynattı. "Hissedeceğin tek şey bir sihir karıncalanması. İyi miyiz?"

"Her şey yolunda." Gözlerini yarı kapalı tutarak kadının elini hafifçe göğsüne koymasını izledi. Kadının yörüngesini değiştirmesi, uzanıp yüzünü okşaması çok uzun sürmeyecekti.

Kadının zeki bakışları daraldı ve adam onun büyüsünün ürpertisini hissetti. Gücü belli belirsiz bir varlıktı ama çok derine işliyordu.

Onun ne bulacağını biliyordu ve onu yakından izledi ama yüz ifadesi hiç değişmedi. İsteddiği zaman tepkilerini gizlemekte gerçekten iyiydi.

Onu hızlıca okşadıktan sonra arkasına yaslandı. "Tamam, yine yakınlaştı," dedi. "Bu gerçekten bir sürpriz değil. Bir noktada bunun olacağını biliyorduk. Şimdi bundan sonra ne yapacağımızı planlamamız gerekiyor."

Brendi içti. "Eğer hiçbir şey yapmazsak, sence ne kadar zamanım kalır?"

"Oğlum, bilmiyorum." İçini çekti. "Belki bir hafta daha?" "Ben de öyle tahmin ediyorum." Bardağını bir kenara koydu. "Şimdi ne olacak?

Doktor?"

Dirseklerini dizlerine dayayarak parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bundan hoşlanmayacaksınız."

Güldü. "Bana yeni bir şey söyle."

Kız ona alaycı bir bakış attı. "Gerçekten sadece iki seçeneğin var, Oberon. Teorik olarak, o iğneyi uzun ve yavaş yoldan çıkarmaya çalışmanız için size günlük tedaviler verebilirim, ancak bu gerçekten akıllıca bir büyü. Bu

bir virüs gibi hareket etmek ve konakçısındaki değişikliklere göre mutasyona uğramak üzere inşa edildi. Bence Wyr formuna dönüşmeye odaklanarak harika bir seçim yaptın. Bu yüzden hala hayattasın. Ama artık adapte oldu ve tek bir amacı var: seni kapatmak."

"Zaten parçalarımı kapatıyor," diye mırıldandı. "Duygularım neredeyse tamamen yok oldu ve yüksek mantığımla iletişimde kalmak bir mücadele haline geliyor."

"Evet," dedi kadın. Parmaklarını birbirine geçirdi. "Ve günlük tedavilere nasıl uyum sağlayacağını bilmiyoruz. Daha saldırgan hale gelebilir. Bu yol uzun, yavaş bir mücadele olacaktır ve eğer tam iyileşme hedefine bakıyorsanız, bunun tehlikeli bir yol olduğunu düşünüyorum. Size uzun vadede ne tür zararlar verebileceğini bilmiyorum."

"Peki ya ikinci seçenek?" Onu yakından izledi. Yüz ifadeleri ve düşünce süreçleri büyüleyiciydi.

Onun bakışlarını sakın ve net bir ifadeyle karşıladı. "İğneyi çıkarmak için ameliyat. İdeal olarak New York'a dönmeni isterim, böylece ameliyat ekibimin tam desteğini alabilirim. Daha az invaziv bir yaklaşım denemek için kullanabileceğimiz teknikler var. Kolunuzun altından bölgeye girebilirim ama yine de büyüünün nasıl tepki vereceğini bilmediğimiz için göğüs kafesinizi açmaya ve zor yoldan girmeye hazırlıklı olmamız gerekir."

"Onu çıkarabileceğinizi varsayalım," dedi. "İyileşme süresi ne kadar olur?"

"Artık tam bir Wyr'in iyileşme kapasitesine sahip olduğun için, tekrar savaşa hazır olman dört haftayı bulur. İyileştirme büyüler ve iyileşme sürecinize mantıklı bir yaklaşımla, oldukça hızlı bir şekilde ayağa kalkacaksınız. Kaybettiğiniz yetenekleri geri kazanmaya gelince..." Omuzları pişmanlık dolu bir omuz silkmeye kalktı. "Bunun iyileşme süresinin ne kadar olacağını bilmiyorum."

Tanımlamak için durmadığı bir dürtüye uyarak öne doğru eğildi, kadının iki elini de avuçlarının içine aldı ve incelemek için çevirdi. İnce, kadınsı ve güçlüydüler; tırnakları düzgün ve kısaydı. Yüzük ve bileziklerle süslenmiş olsalar çok güzel görünürlerdi ama o hiç takı takmıyordu.

"Onları asla geri kazanamayabilirim," dedi. "Bir daha asla eskiden olduğum adam olamayabilirim."

Parmakları onun parmaklarında sıkılaştı. "Hayır, olmayabilirsin. Ama çok sevdiğiniz ve saygı duyduğunuz yeni bir erkek olabilirsiniz. Önemli olan

Isabeau'nun etkisinden kurtulup özgürlüğünü geri kazanacaktın ve bunu her şeyden çok istediğini söylemiştin. Ve hayatta olacaksın. Pek çok insanın hayatta ikinci bir şansı yoktur. Eğer bunu başarırız, her şeyi başarmış olacağız."

Eski paranoyası çirkin başını kaldırmaya çalıştı. Ona ihaneti fısıldadı ama onu acımasızca bastırdı çünkü Kathryn onun ölmesini isteseydi çoktan ölmüş olacağını söylerken doğruyu söylemişti.

"Dünya'ya ayak basalı iki yüz yıl oldu," diye düşündü. "Metalik battaniyeniz ve giysileriniz gibi tuhaf şeyleri gördükten sonra, görülecek başka neler olduğunu merak ediyorum."

Bakışları bir gülümsemeyle aydınlandı. "Çok etkileyici olacak," dedi ona. "Atsız arabalar ve gökyüzünde uçan makineler var ve sizi Londra'dan New York'a bir Cine bağlı kalmadan birkaç saat içinde götürebilir. Ve modern silahları seveceğinden eminim. Bu şeyle savaşmak ve onu yenmek için o kadar çok nedenin var ki."

"Kulağa harika geliyor, Kathryn." Onu tutmayı bırakarak sandalyesinde geriye doğru gevşedi. "Ama ameliyatı Lyonesse'de yapacaksın."

"Ne!" Kathryn ona inanamayarak baktı. "Ciddi olamazsın."

Yüzünün sert hatları kararlı çizgiler halinde yerleşti. "Ben kararımı verdim. Annwyn ve diğerleri gelmeden önce ameliyatı burada yapacaksın." Belli ki bir çürütme arayışı içindeydi ama o daha konuşmadan adam tekrar konuştu. "Bana bunu ben durağanlıktayken düşünmediğini söyleme, çünkü nasıl düşündüğünü anlamaya başlıyorum ve düşündüğünü biliyorum."

* * *

OBERON, Dragos kadar kötü değildi. Çok daha kötüydü. En azından Dragos birçok modern tıbbi ve bilimsel ilkeyi kavramıştı.

Oberon'a ters ters baktı. Oberon sandalyesinde rahatlamış, her santimiyle bir kral gibi görünüyordu. Isırarak, "Evet, elbette bunu düşündüm -üç dakika boyunca. Bir kere, en yakın akrabanızın izni olmadan asla ameliyat yapmazdım."

"Harekete geçmek için hep izin mi beklersiniz?" Tek kaşını kaldırdı. "Bu sizin mesleğinizde büyük bir engel olmalı."

"Hayır, tabii ki beklemiyorum!" diye karşılık verdi. "Acil bir durum olduğunda zaman yoktur, ama eylemlerimi yöneten etik kurallar var ve sen kararlıydın. Ayrıca, seni taramama zar zor izin verdin. Seni kesmeye başlasaydım nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum. Ameliyat uygun bir seçenek değildi."

"Artık öyle." Yüz ifadesi sert çizgiler halinde yerleşti.

Tanrım, hastalarından birinde böyle bir ifade görmekten ne kadar nefret ederdi, çünkü bu genellikle onun en iyi tavsiyelerine karşı gelecek şekilde davranmaya niyetli oldukları anlamına gelirdi.

Dudakları gerildi. "Bunu yapmayacağım."

Adam öne atıldı ve kadın daha sıçrayamadan iri elleri pazılarına kapandı. Kadın gerildi ama adam onu sadece sıkıca kavradı.

"Beni dinle," dedi, sesi alçak ve yoğun. "Eğer başaramazsam, burada, evimde ölmek istiyorum, yabancı bir ülkedeki bir hastanede değil. Ve bunu Annwyn ve diğerleri gelmeden önce yapmanı istiyorum çünkü onların duygusal tepkileriyle yüzleşmek ve umurumdaymış gibi davranmak zorunda kalmak istemiyorum. Yıllar içinde bu kadar değişerek ve bu kadar uzun süre ortalıkta olmayarak onları zaten incitmiş olduğumdan daha fazla incitmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum ama eğer ölürsem... Huzur içinde gidebilmemin en iyi yolu bu." Vücudundaki gerginlik ellerine yayılıyordu. "Bunu bu şekilde yapmak istemediğini anlıyorum ve kendine göre sebeplerin var. Yine de senden bunu yapmanı istiyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "*Lanet olsun*. Tamam, öyle olsun. Senin yönteminle yapacağız. Ama bilincin yerinde değilken ne yapılmasını istediğini belirten bir ön direktif yazacak ve imzalayacaksın. Ayrıca Annwyn'e ve diğerlerine kendini açıklayan bir mektup yazacaksın, böylece ne olduğunu ve yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacaklar." Kadın ona ters ters baktı. "Bu iki şey pazarlık konusu olamaz."

Ona kötü bir gülümseme verdi. "Daha fazla para istemeyecek misin?" "O da var," diye tersledi. "Açık kalp ameliyatı için standart ücretler geçerlidir."

Teknik olarak açık kalp ameliyatı sayılmazdı, çünkü adamın kalbini kesmesi gerekmiyordu ama şu anda kılı kırk yarmaya başlayacaksa lanetliydi.

Adam rahatladı. "Güzel. O zaman anlaştık."

Gözleri nemlendi ve nemi hızla kırıştıtarak uzaklaştırdı. Zaten riskli olan bir şeye daha fazla risk katmasından nefret ediyordu.

Ameliyat. Ve onun nedenlerinin fikrini değiştirmesine neden olmasından nefret ediyordu, özellikle de artık geri dönmesine asla izin vermeyeceği için.

"Ameliyatı  gün sonra yapacağım," dedi ona ve omuz silkerek adamın elinden kurtuldu.

Adamın kaşları sert bir şekilde çatıldı. "Neden bu kadar uzun süre bekliyorsun?"

"Beklemeyeceğiz," dedi ona. "Bir cerrahi ekibin ve hastane personelinin ameliyata hazırlanırken yaptığı her şeyi yapacağız. İyi aydınlatılmış bir ameliyathaneye, doğru yükseklikte bir masaya ve iş için doğru aletlere ihtiyacım var ve hepsinin sterilize edilmesi gerekiyor. Ve yüksek kaliteli mücevherlere dökülmüş çeşitli büyülere ihtiyacım var - elmasları tercih ederim - böylece işe başladığımda onları hazır bulundurabilirim. Yapacak çok işimiz var. Bana o elmasları hemen getirmeni oneririm."

Bir kahkaha attı. Kulağa hiç de eğleniyormuş gibi gelmiyordu. "Sana o lanet elmasları getireceğim," dedi. "Ama önce sana nerede ameliyat yapacağını göstereceğim."

"Peki," diye hırladı kadın.

"Oh, neşelen," dedi adam ayağa kalkarken. "En azından ilk tercih ettiğin tedaviyi seçmedim. Bundan pişmanlık duyuyor olamazsın."

Onunla birlikte ayağa kalktı ve aralarına biraz mesafe koymak için hareket etti. "şu anda Lyonesse'e adım attığım için pişmanım, o yüzden bana pişmanlıklardan bahsetme."

"Bunu atlatacaksın," dedi anlayışsızca. "Zorluklarla mücadele etmeseydin bugün olduğun yerde olamazdın."

Haklıydı ama bunu kabul etme tatminini ona vermek zorunda değildi. Adam ofisinden çıkıp sarayın içinde bilmediği başka bir kanada giden yolu seçerken sessizliğini korudu.

Birkaç kapalı kapının yanından geçerek, aşağıya doğru inen geniş bir dizi yıpranmış taş basamağın bulunduğu eski bir taş kemere ulaştılar. Onlar aşağı inerken Oberon duvarlar boyunca aralıklarla yerleştirilmiş cadı ışığı kürelerini yaktı.

Derinlere doğru inmeye devam ettikçe bu tuhaflık ve izolasyon onu endişelendirmeyecek kadar büyülenmişti. Yıkık şehirde Oberon'la yalnız olmak bile zaten tuhaflık ve yalnızlıkla doluydu. Onlar sadece manzarayı değiştiriyorlardı.

Sonunda, en az altmış metre aşağı indiklerinde, bir dizi eski demir bağlı kapıya geldiler.

Kapılar kilitli değil, mandallıydı. Birini açtı ve derin gölgeli bir iç mekânı ortaya çıkarmak için genişçe itti. Sonra içeri adım attı ve kadın onu takip ederken, büyülü bir kıvılcım çaktı.

Bu kez cadı ışıkları parladığında, tüm alan ışıkla parladı. İlk başta gözleri kamaştı ve gözlerini korumak için bir elini kaldırdı. Sonra kendini toparlayınca, etrafına hayretle baktı.

Bir odada durmuyorlardı. Büyük bir mağarada duruyorlardı - kristal bir mağara ve kristaller cadı ışıklarından gelen ışığı alıyor ve güneşin ortasında duruyorlarmış gibi görüne kadar hem ışığı hem de büyüü geri yansıtıyordu.

Zeminde yavaşça yürüdü ve manzarayı içine çekti. Bir noktada zemin düzleştirilmişti ve geniş alanın ortasında büyük, dikdörtgen bir levha duruyordu. Kremsi beyaz tek bir taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Kapıların karşısındaki duvarda, oyma taştan yapılmış büyük bir leğene bir damla su akıyordu.

Levhaya ulaştığında elini yüzeyin üzerine koydu. Uzun zaman önceki büyüünün yankısı duyularını titretti.

Nefes aldı, "Bu taş nedir?"

"Sadece burada, Lyonesse'de bulunan bir akik türü." Oberon levhanın karşı tarafına doğru yürüdü ve ellerini üst kısmına da koydu. Yüz ifadesi içe döndü. "Büyüyü diğer taşların çoğundan daha iyi emer. Gördüğünüz gibi, kristal duvarlar ve tavan bol miktarda aydınlatma sağlıyor. Işığı tam bir gün boyunca tutacak şekilde büyülenebilirler... normal cadı ışıklarından üç kat daha uzun süre. Burası senin ameliyathanen Kathryn. Yüzyıllardır şifa seansları ve ameliyatlar burada yapılıyor. Bu taş, ihtiyaç duyduğunuz her büyüü, ihtiyaç duyduğunuz süre boyunca koruyacaktır."

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı.

Parmağını taşın kenarında gezdirerek, içine yapılan büyüünün yankılarından ayrıntıları yakalamaya çalıştı. Görüntüleri neredeyse yakalayabiliyordu ama tam olarak değil, ama son büyü çok uzun zaman önce yapıldığından geçici izlenimlerden fazlasını elde edemiyordu.

Ancak büyük ölçüde, levhanın ağırlık kontrolü ve anestezi için kullanıldığını hissetti ve biraz rahatlamaya cesaret etti. Bunlar Oberon'u tek başına ameliyat etme konusundaki iki büyük endişesiydi.

İşbirliğiyle onu uyutabileceğinden emindi ama kullandığı büyü ya da iğnenin yaydığı büyü onu herhangi bir şekilde rahatsız ederse onu baygın tutup tutamayacağını bilmiyordu. Ve böylesine invaziv bir ameliyatın ortasında uyanması her ikisi için de kabus gibi olurdu.

"Yükseklik hakkında ne düşünüyorsun?" Onu yakından izledi.

"Hmm?" Kadın düşünürken kaşlarını çatarak levhaya baktı. "Benim için biraz uzun ama sorun olacak kadar değil. Üzerinde durmak için her zaman düz bir tahta parçası bulabilirim. Bence bu alan baştan aşağı dezenfekte edildikten sonra inanılmaz derecede iyi çalışacak."

"Güzel." Gitmek için döndü, sonra durakladı. "Kaç tane elmas istiyorsun?"

"Elinde ne kadar varsa," dedi ona dalgınca. "Diyelim ki elli ya da altmış tane sihirli kalitede mücevher."

"Altmış elmas mı istiyorsun?" Adam homurdandı. "Boşaltılmış bir şehirde bunu bulmak sorun olmaz."

Dalgınlığından sıyrılıp adamın alaycı davrandığını anlaması bir an aldı. "Eminim bir yerlerde gizli dolaplarda saklı hazineleriniz vardır," dedi. "Mücevherlerin çok taşınabilir olduğunun farkındayım ama yine de herkesin her şeyi yanında götürmemiş olma ihtimali var. İnsanlar tahliye edilirken her zaman net düşünemezler ve her zaman yakında evlerine dönebilecekleri umuduyla hareket ederler. Büyü kalitesinde elli ya da altmış mücevhere ihtiyacım var - tercihen elmaslar, hatta dediğiniz kadar iyi büyü tutuyorsa bu akik türünden iyi büyüklükte parçalar."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Peki. Ne zamana kadar lazım?"

"Bulabildiğin en kısa sürede. Mümkünse yarın sabaha kadar." Ona düşünceli düşünceli baktı. "İyileştirme büyülerini yapmayı biliyor musun?"

"Yaraları iyileştirmek için basit büyülerden bahsediyorsan, evet."

"Güzel. Bu yardımcı olacaktır. İyileştirici iksir yapmayı ya da mücevherlere büyü yerleştirmeyi de biliyor musun?"

Adamın gözleri kısıldı. Onun gidişatını anladığını söyleyebilirdi. "Evet."

"Daha da iyisi. Elli ya da altmış mücevher bulduğunda, onlara iyileştirici büyüler yapmaya başlayabilirsin. Bir mücevhere bir iyileştirme büyüsü yapmak genellikle otuz beş ila kırk beş dakika sürer, yani gördüğünüz gibi işiniz çok zor. Tik tak, Kral."

"Ben bunun üzerinde çalışırken sen ne yapacaksın?"

Ellerini iki yana açarak, "Geri kalan her şeyi ben yapacağım," dedi.

ONUNCU Bölüm

ALTINCI GÜN.

Kathryn numarayı yazmayı hatırlayamayacak kadar meşguldü.

Sabah olduğunda, Oberon kırk iki adet iyi büyüklükte, yüksek kaliteli elmas bulmuştu. Elmasları ona gösterdiğinde, "Bu yeterli değil," dedi.

"Bulduklarım bunlar," dedi Oberon kesin bir ifadeyle. "Hazinede hâlâ bir sürü hazine var ama bunlar büyü kalitesinde mücevherlerden oluşmuyor."

"Elli ya da altmış," dedi ona. "Ya da ameliyatı yapmam."

Bakışları öfkeyle parladı. "Nasıl bir baş belası olduğunun farkında mısınız?"

"*Ben mi* baş belasıyım?" Kadın öfkeyle güldü. "New York'ta ameliyat ekibimde yedek olarak kaç kişi olurdu biliyor musun? Altı kişi. Altı kişi, hepsi de çok yetenekli tıp uzmanları ve hepsi de büyü kullanıcıları. Ve bu ameliyatta ne kadar çok şeyin ters gidebileceğinin farkında mısınız?"

"Onları bulacağım," diye hırladı. Çantayı kaptığı gibi uzaklaştı.

Bir merdiven buldu ve günün sonunda tüm kristal mağarayı temizleyip dezenfekte etti. Ayrıca bir parça akik taşına temizleyici bir büyü yapmış ve ameliyat günü su çeşmesine eklemeye hazır hale getirmişti.

Gün boyunca Oberon'u hiç görmedi. Akşam, sarayın mutfağında yemeğe oturduğunda -findık, kızılıcık ve balla dolu büyük bir tencere yulaf lapası pişirmiş ve biraz daha domuz pastırması kızartmıştı- Oberon sinsice odaya girdi ve önündeki masaya kadife bir çanta attı.

"Kaç tane?" diye sordu bir lokma yemeğin etrafında.

"Elli sekiz. Biraz yemek yedikten sonra iyileştirme büyüleri yapmaya başlayacağım." Yulaf lapasının alevlerin yanında asılı durduğu şömineye doğru yürüdü, tencerenin içine baktı ve yüzünü buruşturdu.

Kadın iç çekti. Huzurlu akşam yemeği gitti. Sarayın mutfağı oldukça büyüktü ama Oberon'un devasa varlığıyla doldurduğu mutfak

önceki alanının çok küçük bir kısmına kadar küçüldü.

Kendisine sormadan yulaf lapasına yardım etti, birkaç parça pastırma aldı ve masaya dönüp onun karşısına oturdu ve hızlı bir tasarrufla yemeye başladı. Yemeğin yarısında, tuhaf bakışlarıyla onu inceledi.

"Farklı görünüyorsun. Tuhaf kıyafetlerini giymemişsin."

Kâsesini kazıdı. "Tüm kıyafetlerim kirli ve zamanımı çamaşır yıkamak yerine ameliyata hazırlanmak için harcamanın daha iyi olacağına karar verdim. Dolapları yağmalyordum."

"Güzel. İhtiyacın olanı almalısın. Hiçbiri önemli değil."

Başını salladı. O da öyle düşünmüştü. "Diğer büyüler için bunlardan sekiz tanesine ihtiyacım var."

Hangi büyüler yapmak istediğini sormadan sekiz tanesini silkeledi ve masanın üzerinden ona doğru fırlattı. Sert, eskimiş ahşap üzerinde sekmelerini izledi.

Adam bir gün öncesinden beri değişmişti. Hâlâ kaba ve tartışmacıydı ama bunun dışında uslu duruyordu. Duygusallık... yok olmamıştı, çünkü onun doğasında vardı, ama arka plana atılmıştı. Bir amaç uğruna yanıp tutuşuyordu ve nihai hedeflerine odaklanmıştı.

Tam olarak böyle olması gerekiyordu, tam olarak böyle olmasına ihtiyacı vardı.

Başka hiçbir şeyi hoş karşılamazdı.

Bu yüzden adamın kokusu ona ulaştığında, aklına bitter çikolata ve biraz da isyankâr bir özlem geldi. Adamın ağzının yemek kaşıklarının etrafına doluşunu izledi ve en son ne zaman bu kadar seksi bir şey gördüğünü hatırlayamadı.

Kendi kaşığını yere vurarak iki elinin topuklarını gözlerinin içine soktu. Oraya gidemezdi. Ondan hoşlanmadığı kadar hoşlanmadığı biriyle seks yapmak istemiyordu. Bir hastayla asla sınırı aşmamıştı ve seks yaptığı birini de kesmek istemiyordu.

Bu yüzden mi Bayne'le arkadaş bölgesini geçmeyi hiç başaramamışlardı?

Neden tanıdığı en uygunsuz adamın aynı zamanda tanıdığı en seksi adam olduğunu keşfetmek için onu bulmak zorundaydı? Onun nesi vardı?

"Sorun ne?"

Oberon'un sorusu kendi sorusuyla çok yakından örtüşüyordu. Bir elinin arkasından ona baktığında, onun da kendisine fazlasıyla dikkatli bir bakış fırlattığını gördü.

"Yok bir şey," diye mırıldandı. "Sadece başım ağrıyor. İyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği bir şey değil."

"Git, dinlen," dedi ona. "Bütün gece şifa büyülerini üzerinde çalışacağım."

Kadın tereddüt etti. "Sen onları halledene kadar ameliyatı bir iki gün daha erteleyebiliriz."

"Ameliyatı ertelemeyeceğiz," diyerek elindeki tabakları itti. "Onları yaptırmak için ne gerekiyorsa iki gece ayakta kalacağım. Dinlenmeye ihtiyacı olan sensin. Öldüğümde yeterince uyuyacağım."

Onunla tartışmaya çalışmadı. Her ne kadar ürkütücü olsa da, adam haklıydı. Uyuyacak başka bir yer bulmak için saraydan ayrılmaya da zahmet etmedi. Bu çok fazla zaman ve çaba kaybına neden oluyordu ve ona, onun ihtiyaçlarını ön planda tutacak kadar güveniyordu. Başka bir şey yapmazsa, ameliyattan sonraki hayatın nasıl olacağını keşfedene kadar odaklanmaya devam edecekti.

Üst kata çıkarak kendisi için seçtiği odalara girdi, umutsuzca yıkandı ve yatağına uzandı. Yarın için planladığı büyük bir gün vardı. Ameliyat alet ve ekipmanlarını bulabilmek için şehirde doktorların muayenahanelerini ve evlerini araştırması gerekiyordu.

Yanında temel malzemelerin yanı sıra onu dikmek için yeterli miktarda dikiş ipliği vardı ama New York'ta kullanabileceği alet ve teknikler olmadan ameliyat edeceği için göğüs duvarını yarması gerekecekti. Bu da sternum testeresi olarak kullanabileceği bir şey bulması gerektiği anlamına geliyordu. Kelepçe olarak ne kullanacağını da ancak Tanrılar bilirdi.

Bu düşünce midisinin sıkışmasına neden oldu ama elinin altında mümkün olan her türlü aletin bulunduğundan emin olması gerekse de, Morgan'ın iğnesine karşı vereceği gerçek savaş büyük olasılıkla cerrahi değil, büyüsel nitelikte olacaktı.

Cadı ışığını söndürüp yatağına girdiğinde, gecenin büyük bir bölümünde karanlık tavana baktı. Sonunda uykuya daldıktan sonra rüyasında beyaz bir aslanın kendisini Manhattan'da kovaladığını gördü.

Yedinci gün, Robin geri döndü.

* * *

Gece boyunca çalıştıktan sonra, Oberon'un egzersize ve yiyeceğe ihtiyacı vardı, bu yüzden saraydan ayrıldı, aslana dönüştü ve taze et avına çıktı.

Artık Gücünün kontrolünü tekrar ele geçirdiğine göre hava ısınmaya başlamıştı. Bu sabah erken ilkbahar gibi hissediliyordu ve şehre hakim olan tuhaf dağlar ve buz girdapları erimeye başlamıştı.

Toprağın onun yaptıklarından kurtulması biraz zaman alacaktı. -Isabeau'nun saldırısı ona ne yaptırdıysa artık, ama en azından süreç başlamıştı. Yine de şehrin dönüştüğü buzlu, ıssız çorak araziye özleyeceğini biliyordu.

Sağlam bir yaban keçisi buldu, onu epeyce kovaladı ama sağladığı sıcak ve taze yemeğe çok ihtiyacı vardı. Büyük kemikler ve toynaklar dışında her şeyi yedi ve saraya döndüğünde ofisine gidip hemen işe koyuldu.

Bir ara yakındaki bir koridorda Kathryn'in hızlı ayak seslerini duydu. Birkaç dakika sonra dış kapı gıcırdadı. Kathryn onu kontrol etmeye gelmemişti ve gelmediği için de memnundu. Kadın şu anda göze alamayacağı bir dikkat dağınıklığıydı. Her şeyini hayatta kalmaya odaklamıştı.

Acımasızca, elindeki yorucu göreve devam etti. Elliden fazla taşa şifa büyüsü yapmak akıllara durgunluk veriyordu ama her birinde kendine bunun ölümle yaşam arasındaki farkı yaratacak büyü olabileceğini hatırlatıyordu.

Öğle yemeğinden bir süre sonra koridorda yine hızlı ayak sesleri duyuldu ve bunların Kathryn'e ait olamayacak kadar ağır olduğunu fark etti. Bir büyü yapmayı henüz bitirmişti, bu yüzden yeni mücevheri bir kenara bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

Tam açık kapı aralığına ulaştığında Robin göründü. Sanki bahar rüzgârında savrulmuş gibi görünüyordu, ince yanakları renkten uçmuş, fındık kahvesi saçları çılgınca savrulmuştu.

"Efendim!" Robin sesinde çınlayan bir sevinçle haykırdı. İnce kollarını Oberon'a dolayacakmış gibi ileri atıldı.

Öfke alevlendi. Disk bir kol mesafesine geldiğinde, Oberon onu boğazından yakaladı, döndü ve duvara çarptı.

"Neredeydin?" diye tısladı. "Evime bir yabancıyı getirmeye ve ben baygınken onu benimle yalnız bırakmaya nasıl cüret edersin? *O Daoine Sidhe değildi.*"

Robin kendini savunmaya çalışmadı. Kolları iki yanında gevşek bir şekilde asılı kaldı. "Onun gözetiminde güvende olacağından emin olana kadar sürekli onun yanında kaldım. Seni terk etmedim, seni asla terk etmem!"

"Oberon!" Kathryn haykırdı. Ona fark ettirmeden saraya girmişti. İleri doğru koşarak onun kolunu yakaladı ve sertçe çekti. "Ne yapıyorsun sen? Bırak onu!"

"Ona burayı izlemesini söyledim," diye kükredi Robin, ona direnerek. Parmakları Robin'in boynuna dolandı.

Eğer onu hemen bırakmazsan seni bayıltırım, dedi Kathryn telepatik olarak. *Senin yüzünden neler yaptığı ya da neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok. O senin tarafında, lanet olsun ve dünyası senin etrafında dönüyor!*

Onun sözlerini zar zor duydu. Tek hatırlayabildiği, odasında bir yabancıyla uyanmanın şokuydu.

Kadın kendini zorla aralarına soktu ve sırtını Robin'e dayayarak sertçe göğsüne bastırdı. Taşaklarına diz atmaya çalışana kadar direndi. İçgüdüğü onun bir tarafa doğru dönmesine neden oldu. Kızın dizi uyluğunun iç tarafını sıyırdı. Adam dengesini kaybeder kaybetmez, elini Robin'in boğazından çekti.

Diski kurtardıktan sonra yüzünü ona döndü. Robin iki büklüm olmuş, sertçe öksürüyordu.

"Bir bakayım," dedi nazikçe, onun üzerine eğilerek.

Onun doktoru değil, benim doktorum. Oberon'un öfkesi yatışmamıştı. Sadece bir sonraki düşünceye kilitlenmişti. "Uzak dur ondan!" diye bağırdı. "Bu seni ilgilendirmez!"

Döndüğünde, daha önce hiç görmediği kadar öfkeli görünüyordu. Sert bir sesle ona, "Kontrolden çıkmışsın. Bu senin için yas tutan halkından biri. Senin için savaştı, senin için hayal bile edilemeyecek şeylere katlandı. Neden gittiğini bilmiyor olabiliriz ama ben bu kadarını biliyorum." Telepatik olarak ekledi: *"Ne yapıyorsan bırak ve düşün. Olmak istediğin adamın geleceğini mahvedecek bir şey yapmak istemezsin, aksi takdirde bunların hiçbirini yapmanın anlamı kalmaz."*

Yine haklıydı. Tanrılar kahretsin, onun haklı olmasından nefret ediyordu. Ona sözsüzce hırladı ve kontrol altına almak için çabalarken dönerek uzaklaştı.

"Gözleri," diye mırıldandı Robin. "Ne oldu ona?"

"Uyandığında da böyleydi," dedi Kathryn. "Robin, o kendinde değil. Şu anda söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye güvenemeyiz, bunu ona karşı kullanmayın."

Oberon neredeyse kendine gelmişti ama bu onun öfkesinin yeniden patlamasına neden oldu. "Benim adıma konuşma, kadın!" diye kükredi.

"İyi!" diye kükreyerek ellerini havaya kaldırdı. "Devam et ve kendi hayatını mahvet, sonra da Isabeau kazansın!"

Aagghh! Söyleyebileceği ve fark yaratabilecek tek şey buydu ve tabii ki bunu kullandı. Uzaklaşırken, parlak ahşap panel çatlayıp kıymıklar halinde yere düşene kadar yumruğunu defalarca duvara vurdu.

Ancak parmak eklemlerinin derisi yarıldığında ve her piston gibi darbede kan fışkırmaya başladığında durdu.

Sonunda etrafına baktığında zor nefes alıyordu. Robin ve Kathryn geri çekilmişlerdi. Kathryn hâlâ diskin önünde duruyordu ve bir kolunu onu arkasında tutmak için uzatmıştı. Robin bir eliyle onun omzunu kavradı. İfadeleri aynıydı; onu ağırbaşlı bir temkinlilikle izliyorlardı.

"Kathryn haklı," dedi Oberon Robin'e. Ağrıyan elini silkeledi ve yarılan eklemlerindeki kanı silmek için gömleğini kullandı. "Kendimde değilim. Lütfen beni affet."

Bu sözleri duygusuz ve samimiyetsiz bir şekilde söylemişti. Pakın onu affedip affetmemesi umurunda bile değildi. Robin'in ifadesi hafifleyince gözlerini kaçırdı.

"Affedilecek bir şey yok efendim. Sadece, lütfen bana şimdi nasıl hizmet edebileceğimi söyleyin."

Oberon'un gözleri kısıldı. "Öncelikle, son birkaç gündür neredeydin?"

Robin hevesle Kathryn'in arkasından çıktı. "Doktorun sana karşı sadece iyi niyetli olduğuna karar verdikten sonra Annwyn'in partisine geri dönmeye karar verdim. Eğer konuşmalarına kulak misafiri olabilirim, gerçek amaçlarının ne olduğunu anlayabilirdim. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, Karanlık Divan tarafından alınan kararlara ve yapılan seçimlere... nedenlerden dolayı taraf olmadım. Benim etrafta olmadığımı inanırlarsa daha rahat konuşacaklarını düşündüm. Ve haklıydım."

Oberon onu dinlerken ofisine geri döndü ve diğerlerine kendisini takip etmelerini işaret etti. Bir süre tereddüt ettikten sonra geldiler ama Oberon hâlâ kendisiyle aralarındaki mesafeyi koruduklarını fark etti. Her ikisiyle de ilişkilerinde büyük bir gerilemeye neden olmuştu.

Artık çok azalmış olan konyağın hâlâ durduğu şöminenin yanındaki oturma alanına doğru yürüdü. Şişenin kapağını açarak doğrudan büyük bir yudum aldı.

"Ne duydu?"

Puck devam etmeden önce doktora bir göz attı. "Annwyn, Gawain ve Rowan şehre vardıklarında bulacaklarına bağlı olarak bir sonraki adımlarının ne olabileceği hakkında epeyce konuştular. Elbette doktora ne yaptığımı bilmiyorlardı, tek bildikleri onu kaçırdığım ve ikimizin de ortadan kaybolduğuydu. Rowan onu doğrudan size getirmiş olabileceğimi söyledi ve diğerleri de bunun doğru olabileceğini kabul ettiler. Ayrıca onu öldürüp öldürmediğim ya da nerede olduğunu bulmanın zaman alacağı şekilde kaybolmasına neden olup olmadığım konusunda da tahminlerde bulundular."

Kathryn konuştu. "Bu sonuçlar kulağa pek mantıklı gelmiyor. Neden senin böyle bir şey yapacağını düşünsünler ki?"

Robin'in bakışlarında küçümseme parladı. "Karanlık Saray'daki çoğu kişi beni neyin harekete geçirdiğini anlamıyor. Sadece efendime karşı sadakat duyduğuma inanmak ya da hakkımda iyi bir şey düşünmek konusunda isteksizler." Ona doğru eğildi. "Yine de hepsi senin iyiliğin için derin endişe duyduklarını ifade ettiler."

Omuz silkti ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Dragos'a eve iyi bir durumda döneceğime dair söz verdiler."

Disk başını salladı. "Bundan da bahsedildi." Bakışları Oberon'a kaydı. "Ama konuşmaları daha çok sizinle ne yapacakları üzerine yoğunlaştı, majesteleri."

Ve işte geliyor, diye düşündü. Bir yudum daha brendi aldı. "Tükür onu."

"Gawain, Annwyn'den senin kurtarılamaz olduğuna karar verilirse ne yapılması gerektiğini düşünmesini istedi." Dengesini tamamen toparlayan Robin ofiste dolaştı, eşyaları yeniden tanıyormuş gibi oraya buraya dokundu. "Çoğunluğun ihtiyaçlarının bireyin ihtiyaçlarından daha ağır basabileceğini kabul etmenin zamanının geldiğini söyledi. Daoine Sidhe'ler sırf bilinçsiz lordlarının Gücü kontrolden çıktı diye anavatanlarından sürülmemelidir. Eğer on beş yıl sonra

Onca zaman içinde seni iyileştirmeyi başaran Annwyn, kurtarılamayacağın korkunç gerçeğiyle yüzleşmeli. Halkın iyiliği için yapılması gerekeni yapmaları için Karanlık Saray'ın şövalyelerini çağırmalı."

Dinlerken midesinin çukuruna soğuk, sert bir düğüm yerleşti. Kathryn'i izlemek için pozisyon değiştirdi. Puck'ın anlattıklarını dinlerken yüz ifadesi karardı ve gözlerini ovuşturdu ama şaşırılmış gibi görünmüyordu.

"Peki insanların iyiliği için ne yapılmalı Robin? Söylediler mi?"

Robin başını salladı. "İma ettiler ve ima ettiler ama kimse açıkça söylemedi."

Oberon dikkatini Kathryn'e çevirdi. "Seni işe aldıklarında, onlar için bu tür bir değerlendirme yapmanı istediler mi?"

Yüzünü buruşturdu, içini çekti ve sonra dikkat çekici bir sakinlikle, "Hayır, yapmadılar ama Annwyn'le bir noktada, muhtemelen buraya gelirken, bu tür bir konuşma yapmayı bekliyordum. Niyeti de pekâlâ bu olabilirdi ama Robin'in davranışları yüzünden buna fırsat bulamadık."

Parmaklarını şişenin dibinde gezdirdi. "Sorsaydı ne derdin?"

"Seni muayene ettikten sonra ona ne düşündüğümü söyledim. Nihayetinde, bakımınla ilgili her türlü karar ona bağlı olacaktı. Uygun gördüğü şekilde tavsiyelerimi dikkate almakta ya da almamakta özgür olurdu." Kathryn'in sabit bakışları onunkilerle buluştu. "Seni sorma zahmetinden kurtarayım, olur mu? Seni muayene ettikten sonra burada olsaydı ve bana kurtarılabilir olup olmadığını sorsaydı, o zaman evet derdim. Öyle olacağına dair büyük bir umut beslerdim ama bunu ancak iğne çıkarıldıktan sonra öğrenebilirdik."

"Peki ya olduğum kişi değişmezse?" diye sordu yumuşak bir sesle. "O zaman hâlâ kurtarılabilir olur muyum?"

Başını salladı, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceğiz. İnsanlarınızın siz olmadan nasıl ilerlemeleri gerektiğini tartıştıklarını bilmenin ne kadar rahatsız edici olduğunu anlıyorum. Ama unutmayın, bazılarının bununla başa çıkmak için on beş yılı vardı ve diğerleri de iki yüz yılın geçtiği Dünya'da mahsur kaldılar. Yaptıkları konuşma, en azından varsayımsal olarak, çok sadık halkınızın boğuşmak zorunda kaldığı tamamen rasyonel ve anlaşılabilir bir ikilemdir,

uzun bir süre için. Bu onların sadakatsiz oldukları ya da size karşı savaşıacakları anlamına gelmez ve sizin kurtarılamaz olduğunuz anlamına da gelmez. Bu, herhangi bir ailenin çok uzun süredir komada olan bir hastayla ilgili yapacağı korkunç derecede zor bir konuşmanın aynısı."

Konunun etrafında dans ediyordu ve Robin'in aniden kaşlarını çatmasına bakılırsa, disk de onunla aynı memnuniyetsizliği hissetmişti.

Oberon, uyutulmaları gerekecek kadar vahşileşen Wyr'lerle ilgili hikâyeler duymuştu. Kathryn vahşi Wyr'lerle ilgili değerlendirmelerde bulunmuş muydu?

"Kaç Wyr'in uyutulmasında rol aldın?" diye sorduğunu duydu.

İçini çekti ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Beş tane."

Onu hayal kırıklığına mı uğrattı? Konyak şişesini sıkıca kavradı. Siktir et onu.

Daha fazlası için bastırdı. "Kişisel olarak kaç Wyr'e ötenazi uyguladınız?" "Üç tane." Sabit bakışları hiç değişmedi.

Biraz daha brendi içti. "Peki bu size nasıl hissettirdi *Doktor*?"

Güzel yüz hatlarını karanlık bir şey gölgeledi. "Kalbimin sıkıştığını hissettim," diye fısıldadı. "Ve midem bulandı. Günlerce yemek yiyemedim. Birine yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağınızı bilmek kadar kötü bir şey yoktur - her şeyi denediniz ama hiçbir şey işe yaramadı. Eğer böyle bir şey olursa, vücutları pes ettiğinde bu bir merhamettir. Ama bedenleri güçlü ve zihinleri korkunçsa... Uzun ömürlü Wyr'ler için kafesler her şeyden daha acımasızdır. Ama güçlü bir kalbin atmayı durdurmasına yardım etmek yaptığım en zor şeydi. Bunu yaparken yalnız değildim. New York demesne'de, yabani bir Wyr'i uyuturken birkaç tıp uzmanının birlikte hareket etmesi gerekiyor. Yasa, daha sonra başa çıkmamıza yardımcı olmak için tasarlandı, ancak her seferinde bunu tek başıma yapmışım gibi hissettim."

Sorularının hiçbirinden kaçmamıştı, bunu ona verebilirdi. Ama gözleri sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi fazladan bir parıltıyla parlıyordu.

Konyaktan geriye sadece birkaç yudum kalmıştı. Şişeyi ters çevirdi ve kehribar rengi sıvıyı kana kana içti. "Zaman kaybediyoruz," dedi. "Ve benim yapmam gereken daha çok iyileştirme büyüsü var."

Robin başını eğdi. "İyileştirme büyüsü mü?"

Diske, "Uyandım ama suikastçının büyüsü hâlâ bedenimde hapsolmuş durumda. Kathryn yarın sabah onu çıkarmak için ameliyat yapacak. Yemek yiyip dinlendikten sonra, hazırlanmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Puck'ın yüzünü üzüntü kapladı ve dar omuzları eğildi. Fısıldadı, "Evet, lordum."

Oberon şişeyi şöminenin içine fırlattı ve şişe orada paramparça oldu. "Çık dışarı," dedi. "Yarın sabaha kadar ikinizi de görmek istemiyorum."

İkisi de itiraz etmedi. Dışarı çıktıklarında Kathryn kapıyı kapattı.

Oberon durup etrafına bakındı. Boş oda başka bir adamın mutlu anılarının hayaletleriyle doluydu. Buradan nefret ediyordu.

Derin düşüncelere daldıktan sonra işinin başına döndü.

Zaman geçti ve dışarıda güneş batarken oda karardı. Cadı fenerlerini yaktı ve büyü üstüne büyü yapmaya devam etti. Bir süre sonra, başkaları yakında hayatının elinden alınması gerektiğine karar verebilecekken kendi hayatını kurtarmak için bu kadar çok savaştığı için sinirlenmeye başladı.

Kapı çalındı ve çok kolay olan öfkesi yeniden alevlendi. "Daha önce beni yalnız bırakmanız konusunda ne demiştiniz?" diye kükredi.

Kapı açıldı ve Kathryn elinde yemek dolu bir tepsiyle içeri girdi. Konuşmadan ve ona bakmadan tepsiyi masanın üzerine bıraktı ve tekrar dışarı çıktı.

Adam içindekilere baktı. Izgara balık ve patates, bir fıçı bira ve bir bıçakla çatalın altında katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu. Aletleri silkeleyerek kâğıdı açtı. Kâğıtta bir ön direktifte yer alması gereken şeylerin bir listesi vardı.

Lanet olsun. Güzel. Hızlıca ön talimatı yazıp imzaladı ve ardından Annwyn'e yazacağı kısa bir mektup üzerinde çalıştı: Öldüğüm takdirde... Aklını kaçırarak kadar sarhoş olmayı tercih edeceği bir anda tüm bunlar çok sıkıcıydı.

Beklediğinizden çok daha sadık olan ve sizin umurunuzda olmayan birine ne söyleyebilirdiniz ki?

Sonunda, bir zamanlar olduğu adamın hayaletinin onun adına konuşmasına izin verdi.

Annwyn,

Bu lanet büyü beni bir canavara dönüştürdü, bu yüzden hala alabiliyorken alabileceğim önlemleri almaya karar verdim. Ameliyatı Dr. Shaw'ın yapması için ısrar ettim. Siz buraya gelene kadar işe yarayıp yaramadığını öğrenmiş olacağız.

Kathryn beni bu hareket tarzından vazgeçirmeye çalıştı. Ameliyatı New York'ta yapmayı tercih ederdi ama ben onun yapmasını istedim.

Lyonesse'de. Bundan sonra olacakların tüm sorumluluğu bana ait.

Eğer bunu okuyorsan, ameliyat işe yaramadı ve ben öldüm demektir. Böyle olmasını ben istedim. Evde ölmek istedim.

Bilmelisiniz ki, bana verdiğiniz uzun yıllar süren hizmeti ve bağlılığı hatırlıyorum. Ve sana her zaman duyduğum sevgi ve saygıyı da hatırlıyorum. Daoine Sidhe için muhteşem bir kraliçe olacaksın.

Isabeau'yu benim için öldür. Bunu kendim yapmak isterdim ama bir sonraki tercihim sen olurdun.

Parlak bir gelecek için en iyi dileklerimi sunarım.

Sevgile

r,

Oberon

Mürekkep kuruduktan sonra mektubu katladı, üzerine eritilmiş balmumu damlattı, sonra balmumunu mührüyle sabitledi ve ön talimatla birlikte bir kenara koydu. Sonra yiyeceğinin her zerresini yedi ve işine geri döndü. Şafak sökmeden hemen önce son iyileştirme büyüsünü yapmayı bitirdi.

Ofisten ayrılıp yıkanmaya ve tıraş olmaya gitti. Temiz bir keten gömlek ve siyah pantolon giydikten sonra Bahçe Salonu'na yürüdü ve pencerelerin önünde durup güneşin doğuşunu izledi. Muhteşemdi. Akla gelebilecek her şafak rengi, yüzlerce mil boyunca uzanan bir gökkuşağı kaleydoskopu halinde gökyüzünü kaplıyordu.

Dışarıda sıcaklığın çoktan donma noktasının üzerine çıktığını bilmek için pencereyi açmasına gerek yoktu. Gün sıcak ve parlak olacaktı, sanki doğanın kendisi tekrar uyanmazsa kaçıracağı tüm lanet zevkleri göstermek istiyordu.

Ağzının bir köşesi acımasız bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Evet," diye fısıldadı, "sen de siktir git."

Salondaki atmosfer değişti, ince ama belirgin bir değişim. Kathryn hiç ses çıkarmasa da, hafif bir hava akımı onun taze kokusunu ona getirdi.

Başını çevirerek onun bakışlarıyla karşılaştı. Avcı renkleri, kahverengiler ve siyahlar giymişti ve parlak saçları sıkı bir örgüyle geriye toplanmıştı. Bir yerlerden kapitone, kolsuz bir ceket bulmuştu ve ince bedenine tam oturuyordu

İyi. Kadının iki yanında gevşek duran ellerine baktı. Bir kaya kadar sağlamdılar.

Onun yanına doğru yürüdü ve pencereden dışarı baktı. "Ön direktifinizi masamın üzerine bırakmıştım," dedi ona.

"Onu gördüm." Kadın iç çekti. "Fikrini her zaman değiştirebilirsin. Robin'in bizi karşı geçide taşıyacağını biliyorsun. Çok kısa bir süre içinde New York'a doğru yola çıkabiliriz."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Adam kızın ellerinden birini tutup parmaklarıyla oynadı ve kız da buna izin verdi. "Hayatımı senin ellerine bırakıyorum. Eğer beni kurtaramayacaksan, beni uyandırma zahmetine girme."

"Bunu bana yükleme." diye fısıldadı.

"Bundan hoşlanmıyorsun, sert çocuk," diye homurdandı, elindeki tutuşunu sıkılaştırarak. "Seninle bir kalp atışında yer değiştirdim. Eğer beni kurtaramayacaksan, *beni uyandırma*."

"Lanet olsun sana, Oberon!"

İşte o zaman kızın da en az onun kadar sıkı bir şekilde kendisine tutunduğunu fark etti. "Robin nerede?"

O konuşurken bile koridorda ayak sesleri duyuldu ve disk cevap verdi, "Buradayım, efendim."

"Güzel." Kathryn'i bırakan Oberon şafaktan uzaklaştı. Konuşmaktan yorulmuştu. "Hadi şu işi bitirelim."

ON Birinci Bölüm

HER ŞEY HAZIRDI. Her şeyi defalarca gözden geçirmiş, hiçbir şeyi unutmadığından emin olmak için kontrol etmiş ve tekrar kontrol etmişti. Hatta iki ameliyat maskesi dikmiş ve kesip kaynattığı ve sterilize ettiği ince pamuk şeritlerinden bir yığın bandaj yapmıştı.

Sonra, o akşam Robin onu izlerken, her şeyi tekrar gözden geçirdi ve ona açıkladı. Oberon'un değişken öfkesine güvenmiyordu - nedense disk onu kızdırmıştı - bu yüzden Robin'i geceyi odasında geçirmeye ikna etti ve ameliyatın çeşitli yollarını çizdi. Görünüşte çizimler onun içindi ama kafasında çeşitli hareket tarzları çizmenin kendisi için de yararlı olduğunu fark etti.

Doğaçlama dersini bitirdiğinde saat gece yarısını geçmişti ve Robin her zamankinden daha ürkek ve vahşi görünüyordu. "Kendini toparlamalısın," dedi. "Sana işlevsel olarak ihtiyacım var, Robin."

Çok uzun parmaklarını birbirine ördü ve "Keşke bir gün sonra dönseydim" diye mırıldandı.

"İyi olacaksın," dedi ona hissetmediği bir inançla. "Ameliyat görüntüsünü rahatsız edici buluyorsan, izlemek zorunda değilsin. İstersen yere oturup bekleyebilirsin. Tek bir işin olacak

-Tek işin bu. Oberon'u uyuttuktan sonra uyanmasına izin veremezsin. Ne olursa olsun. Akik levhaya yaptığım büyüler başarısız olursa, onu baygın tutmalısın. Eğer ameliyatın ortasında uyanır ve ameliyatı durdurmak için bir şeyler yapmaya kalkarsa, bu hepimiz için ölümcül olabilir. Anladınız mı?"

Parmak örgüsü daha da sıkılaştı ve vahşi bakışları uzaklaştı. "Fazla bir şey istemiyorsun, değil mi?"

"Stresli olduğumu biliyorum." Onun gergin omuzlarını sıktı. "Ama bu gerçekten çok basit. Ameliyat taşına büyü yapmak için saatlerimi harcadım. Onu tutmalılar, ama tutmazlarsa, büyüyü ona tekrar yapman gerekecek, tıpkı sana öğrettiğim gibi... Ve ben söyleyene kadar yapmaya devam et.

Dur. Sana bolca uyarıda bulunacağım ve ne yapman gerektiğini ve ne zaman yapman gerektiğini söyleyeceğim. Tamam mı?"

"Sanırım kusacağım," dedi ağlamaklı bir sesle. Sonra da bunu yapmaya başladı.

Kadın çöp sepeti olarak kullandığı bir vazoyu kapmayı başardı ve adam kusmadan önce kafasını vazoya doğru itti. Adam işini bitirdiğinde birbirlerine ciddiyle baktılar.

Onun bir şey söylemesini bekledi ama söylemeyince vazoyu ona uzattı. "Git onu yıka ve tekrar ihtiyacın olursa diye yakınında tut."

Yarı yarıya onun kaçıp ortadan kaybolmasını bekliyordu ama onun yerine söyleneni yaptı. Eğer konu Oberon'dan başkası olsaydı, kaçıp gidebilirdi. Ama disk nasıl Oberon'un içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsa, Oberon da Robin'in içindeki iyiliği ortaya çıkarıyor gibiydi. Umarım bu durum ameliyat bitene kadar devam ederdi.

Sonunda yatağı aldı ve Robin bir köşedeki şezlonga uzandı. Az önceki sıkıntısına rağmen neredeyse anında uykuya dalmıştı. Kathryn biliyordu, çünkü gecenin büyük bölümünü tavana bakarak ve onun horlamasını dinleyerek geçirmişti.

Bu onun yapacağı bir şey değildi. Normalde her yerde, neredeyse her şeyde uyuyabilirdi ama o gece öyle değildi. Sonunda yataktan kalkmak, yıkanmak ve güne hazırlanmak bir rahatlama olana kadar, neyin yanlış gidebileceğine dair senaryolar aklından geçip durdu.

Oberon'u hazır ve beklerken bulmak daha da rahatlatıcıydı. Kristal mağaraya doğru yola koyuldular. Aşağı inerken, vücudunda o kadar çok enerji titreşene kadar duyuları sıkılaştı ki, merdivenlerden diğer ikisinin önünde hızla inmemek için kendini zor tuttu.

Kapıların dışında ikisini de durdurdu. "Oberon, doğrudan döşemeye gitmeni, gömleğini çıkarmanı ve uzanmanı istiyorum. Robin, sen benimle kal ve hiçbir şeye dokunma."

Robin'in gözleri kısılmış yüzünde kocaman olmuştu. "Peki, Doktor."

Oberon onun tekrar etmesini beklemedi ve cesaretlendirilmeye de ihtiyacı yoktu. Bunun yerine mağaraya girdi, doğrudan levhaya gitti ve üzerine uzandı.

Adam tamamen uzanır uzanmaz, kadın ona doğru yürüdü ve bir elini kolunun üzerine koydu. "Geri çekilmek için son şansın."

Adam ona bir kez daha sertçe sırttı. "Hayatta olmaz."

Eğilerek ona gülümsedi. "Aynı fikirde olmasam da kararına saygı duyuyorum," dedi ona. "Senin yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım."

Adamın buz gibi bakışları kadının ağzında oyalandı. "Buraya gel ve bana bir iyi geceler öpücüğü ver" derken sesi derinleşti.

Kadın geri çekildi ve adamın sözlerini ona tekrarladı. "Hayatta olmaz!"

"Korkak," dedi adam yumuşak bir sesle. Sırtışı hâlâ şehvetli dudaklarının kenarlarında oynaşıyordu.

Artık yıkıcıydı. Tüm duygularını yeniden kazanırsa daha ne kadar yıkıcı olabilirdi?

Bu fikrin gözünü korkutmasına izin vermedi ve "İlkeli" diye tersledi.

Sonra telepatiye geçerken sesi kafasına girdi. *Uyanacağım ve sen de Morgan'ın şeytani büyüünü kaldırmış olacaksın*, dedi ona. *O zaman artık senin hastan olmayacağım, Kathryn. O yüzden bu konuşmaya bir nokta koy. Daha sonra bitireceğiz.*

Benimle konuşmayı kes! Kathryn ona ters ters baktı. Sanki adam bütün tüylerini yanlış bir şekilde okşamış gibi sinirlenmişti.

Adam usulca güldü ve parmaklarını kolunda gezdirerek görünmez bir ateş izi tutuşturdu.

Büyüyü şimdi etkinleştiriyorum. Üç, iki, bir...

Levhaya dokunarak taşın içinde uyuyan büyüü harekete geçirdi. Büyü parladı ve Oberon'un göz kapakları kapandı. Yüz hatlarındaki şiddetli duygusallık gevşedi.

"Oberon?" diye sordu. "Beni duyabiliyor musun?"

Yanıt gelmedi. Yakındaki tepsiden bir neşter aldı ve ucuyla parmak uçlarını test etti. Refleks tepkisi yoktu. Adamın bilinci tamamen yerinde değildi. Tanrılara şükürler olsun. Neşteri tepsiye geri koyarak avuçlarını adamın gövdesinin yanındaki akik levhaya dayadı ve kendini sarkmaya bıraktı.

"Her şey yolunda mı?" Robin'in sorusu korkudan tiz bir sesle gelmişti.

Kadın başını kaldırdı. "Evet," dedi ona güven verici bir gülümsemeyle. "Sadece... bazen onunla uğraşmak çok zor oluyor ve şu anda tüm dikkatimi ameliyata vermem gerekiyor."

Disk mağaranın içinde volta atıyor, kollarını gövdesine sarıyordu. "Bu ne kadar sürecek? Yeraltında olmayı gerçekten sevmiyorum. Kapalı hissetmekten nefret ediyorum."

Tekrar sarktı ve sakın görünmek için kendini zorlayarak cevap verdi: "Bu ameliyat yirmi saat ya da daha fazla sürebilir. Bu yüzden akikteki büyüünün başarısız olması durumunda beni desteklemen için sana güveniyorum. Yapabilir misin? Çünkü eğer yapamazsan, buradan defolup gitmen ve orada kalman gerekiyor. Onun sorunlarına odaklanmalıyım, seninkilere değil."

Yüzü buruştu. "Yapacağım" diye fısıldadı.

Kadın onu inceledi. Bir insanda böylesine acı çeken bir ifadeyi nadiren görmüştü ve henüz başlamamıştı bile. "Çık dışarı," dedi ona. "Bunu tek başıma halledersem daha güvenli olur."

Gözleri yaşlarla doldu. Birden kırılabilir ve çok yaşlı göründü. "Yine başarısız olamam."

"Burada başarısız olamazsın," diye tersledi. Adam sanki ona fiziksel olarak vurmuş gibi irkildi ve kadın kendini tuttu. Sonra aklına bir fikir geldi. "Şöyle yapacağız. Git merdivenlerin başında bekle. Orada bolca ışık ve temiz hava var. Ameliyat bitene kadar orada *kal*. Sana ihtiyacım olursa bağırırım. Beni yukarıdan duyabileceksin, o yüzden seslenirsem hemen buraya gel. Anladın mı?"

Yüzünü sildi, şimdiden daha dengeli görünüyordu. "Anladım."

Onun gitmesi rahatlatıacaktı. Yardım etmeye istekli olmasına rağmen, ne yapacağı hiç belli olmazdı. Kadın ona gülümsedi. "Şimdi git."

Gitmeye başladı, sonra efendisine son bir kez bakmak için durakladı. "Senden hoşlanıyor," dedi Robin beklenmedik bir şekilde. "Büyücünün büyüü ruhunu çarpıtmış olsa bile senden hoşlanıyor."

Son derece şaşırان kadın bir kahkaha attı. "Ne yazık ki yanılıyorsun. Benden nefret ediyor ve ben de ona katlanamıyorum. Uyandığından beri kavga etmekten başka bir şey yapmadık."

Robin ona bakakaldı. O anda bakışları hiç bu kadar tuhaf görünmemişti. "Ama yine de," diye fısıldadı disk, "göğsünü yarmana ve vücudunun en derin yerine girmene izin vermeye razı. Ve senden ölmesine izin vermeni isteyecek kadar sana güveniyor."

Kadının eğlencesi azaldı. Oberon'un ön direktifini izin almadan okumamalıydı ama belki de okuması iyi olmuştu.

Hızlı adımlarla dönerek yüzünün alt kısmına ameliyat maskelerinden birini taktı, su çeşmesine doğru yürüdü, dezenfekte büyüsunü taşıyan taşı içine attı ve temizlenmeye başladı. Tüm önlemlerine rağmen mağara, New York'taki bir ameliyathane kadar steril olmayacaktı

-Ama Oberon'un dayanıklı Wyr yapısıyla bunun bir önemi olmamalıydı.

"Umarım iş o noktaya gelmez," dedi omzunun üzerinden. "Yakın çıkarken kapıya vur."

Sözlerini bitirip arkasını döndüğünde Robin gitmişti.

Sterilize edilmiş cerrahi aletlerini dün Robin'le birlikte getirdikleri masanın üzerindeki tepsilere ve sargı bezi yığınlarına yerleştirmişti. Daha önce, Oberon'un iyileştirme büyülerini bitirip ofisinden ayrıldığını öğrendiğinde, büyü taşlarını da aşağı indirmişti. Onun elli büyü taşını daha büyük bir kâseye, kendi sekiz büyü taşını da daha küçük bir kâseye koymuştu.

Şimdi de aletleri örten sterilize edilmiş bezi çırparak kaldırdı. Bundan sonraki kısım çok kötü olacaktı.

Küçük dezenfektan şişesinin son kalanını Oberon'un göğsünü temizlemek için kullandı. Daha sonra sekiz taşından ilkinin aldı, boğazının çukuruna yerleştirdi ve büyüyü tetikledi.

İnsanlar için beyin hasarı, kalp durduktan sonra otuz saniye ile iki dakika içinde başlar. Wyr'lerde ise beyin hasarı kalp durduktan yüz on saniye ile dört dakika sonra başlar. Bu nedenle, tıbbi dondurma büyüleri kısa süreli olacak şekilde yapılmıştır.

Akik levhadaki iki büyü bilinç kaybı yaratıyor ve acıyı engelliyordu.

Elinin altında her biri yüz saniye uzunluğunda olacak şekilde dikkatle ayarlanmış sekiz dondurma büyüsu vardı. Ve her bir saniyeye ihtiyacı olacaktı.

İlk büyü etkinleşir etkinleşmez onu kesip açtı ve göğüs kafesinin sert kemiği ortaya çıkana kadar et katmanlarını geriye doğru sıkıştırdı. Sonra küçük bir keski ve tokmak aldı, Oberon'un beline oturmak için levhanın üstüne sıçradı ve uzun, yassı kemiğin kenarlarını kırdı.

Çalışırken, Morgan'ın sihirli iğnesini izlemek için sihirli farkındalığını onun içine gömülü tuttu. Şimdiye kadar, tıpkı Morgan'ın söz verdiği gibi uysal kaldı ve rahat bir nefes aldı.

Büyüsü, ev sahibinin ameliyat edilmesini umursamıyordu -kesikler diğer yaralanmalar gibi olacak ve sadece onu öldürme çabalarına yardımcı olacaktı. Hayır, büyü

ancak rahatsız edilirse tepki verecekti... ve bu da çok yakında olacaktı.

İlk dondurma büyüünün etkisi geçtiğinde, kanama noktalarını yeterince iyi sıkıştırdığından emin olmak için hızla her yeri kontrol etti. Beynine kendine gelmesi için birkaç dakika verdikten sonra bir dondurma büyüü daha yaptı ve etkinleştirdi.

Bu onun giriş yolunu belirledi.

Etkinleştir, kes, kelepçele. Sterilize bezle sar, kanama olup olmadığını kontrol et, tekrar klemple.

Sonra tekrar: Etkinleştir, kes, kelepçele. Sterilize bezle sar, kanama kontrolü yap, tekrar klemp tak.

Onu her dondurduğunda, olabildiğince hızlı hareket etti. Sonrasında da her seferinde iyileşmesi için ona olabildiğince uzun süre verdi.

Kalbi ile açık hava arasında kalan son doku katmanına ulaştığında terliyordu. Bir ön kolunun tersiyle alnını sildi. Morgan'ın iğnesi bu tabakanın hemen diğer tarafında duruyordu.

Hafızasının düşüncelerine sızmasına izin vermek için iyi bir zaman değildi.

Morgan onunla görüştüğünde, "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre hayatta kalmasına şaşırdım," demişti. "Ben o büyüü yaptığımda ameliyat teknikleri bu kadar gelişmiş değildi. Bu yüzden birinin onu çıkarmak için büyü kullanmaya çalışmasının daha büyük bir olasılık olduğunu düşündüm. Büyü, sahibinin onu yerinden oynatmaya veya çıkarmaya çalıştığı her şeye uyum sağlayacak şekilde tasarlandı, bu nedenle doğrudan bir büyü saldırısı kullanırsanız, yanıt olarak bir patlama gerçekleştirecek ve bu patlama onu öldürecektir."

"Yani yapmak isteyeceğim son şey ona saldırmak," dedi.

"Kesinlikle. Onu uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalısın. İncelik kullan. Kullanılan güç ne kadar büyük olursa, o da o kadar çok tepki verecektir." Durakladı, sonra yardımsever bir şekilde ekledi, "Bunu bir aksiyon filmi gibi düşünün. Zaman tükeniyor ve on beş saniyeniz var, parlak kırmızı LED numaralarıyla seyirciye yanıp sönüyor... ama kahraman bombayı itmeye cesaret edemiyor. Onun yerine bombayı etkisiz hale getirmesi gerekiyor."

Gözlerini devirdi. "Teşekkürler, *çok* yardımcı oldun."

"Bir şey değil." Adam onun omzunu sıvazladı. "Harika olacaksın."

Evet Morgan, diye düşündü Oberon'un açılan göğüs boşluğuna bakarken. Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Bu konuşmanın çok kötü bir fikir olduğunu hatırlayınca durakladı. Bu ona düşünmek için çok fazla zaman vermişti. Stres kontrolü ele geçirmeye ve ellerinin titremesine neden olmaya çalıştı. Dişlerini sıkarak onları tekrar sabit tutmaya zorladı.

İğneyi inceltmek, ha? Gerçekten kötü bir kıymık gibi oynatarak çıkar.

Eğer o son katmanı keserse, iğneyi harekete geçirebilirdi. Ama ya iğneyi çıkarmak için telekinezi kullanmayı deneseydi? Ne de olsa onu iki milimetre geri çekmeyi bu şekilde başarmıştı.

Büyü canlı bir yaratık değildi ama onu bir yaratık gibi düşünmeye başlamıştı. Şimdi onu dışarıdan ayıran ince et tabakasını kıpırdatarak onu "şaşırtabilir" miydi? Sorun şuydu ki, Oberon kesilip açıldığında, iğneyi geri çekmek için eskisi kadar uzun zaman harcayamazdı.

Taşınabilir doktor çantasında her zaman taşıdığı aletlerden biri de çelik bir cımbızdı. Şimdi onları kavrayarak nefes alışını yavaşlattı, iğneye odaklandı ve üzerine sert, sabit telekinetik basınç uyguladı.

Büyü etkinleşti ve dirençle sert, sabit bir basınç uyguladı. "Unutma, bu sadece bir büyü değil," Morgan ona söylemişti. Onun Hayal gücü, arkasında duran ve kulağına talimatlar fısıldayan büyücünün hayaletini oluşturdu. "Birbirine dikilmiş birçok katmanlı büyü ve bunlardan biri de ayna büyü. Ayna senin yaptığını yapacak ama tersini. Bu yüzden onu ustalıkla kullanmalısın."

Şimdi baskıyı azaltırken dişlerini sıktı ve "Morgan, sen şeytansın," diye mırıldandı.

Morgan'ın yanıt olarak yüzünde beliren parlak gülümsemeyi neredeyse hayal edebiliyordu. Bu lanet olası büyüü nasıl ustalıkla kullanabilirdi?

Tek "istediği" -tek amacı- Oberon'un kalbine girip onu öldürmekti. Direktifini tamamladığını düşünmesi için onu nasıl kandırabilirdi?

Ya da kalbinin başka bir yerde olduğunu düşünmesi için onu kandırabilir miydi?

Morgan büyüünü yaptığından beri tıp mesleğinde ilerleyen tek şey ameliyat tekniği değildi. Büyü tekniği de ilerlemişti.

Kathryn iki elini odak noktası olarak kullanmayı ve bir şok büyüyle birleştirerek bir defibrilatör yaratmayı biliyordu. Ayrıca tek bir kesi yapmak zorunda kalmadan bir kalbe telekinetik olarak nasıl masaj yaparak ritmini geri kazandıracağını da biliyordu.

Ve bir önceki yıl Kentucky cadılar bölgesindeki parlak bir doktor sempatik büyüye dayalı bir büyünün patentini almıştı. Büyü, kısa bir süre için kritik bedensel süreçleri taklit eden küçük bir heykelciğe yapılıyordu.

Büyü heykelcikleri bir servete mal oluyordu ve sadece tek kullanımlık uygulamaları vardı. Ayrıca büyü bozulmadan önce yaklaşık on üç ay gibi son derece sınırlı bir raf ömrüne sahiptiler. Yakın zamanda bir tıp dergisinde doktorun kullanım alanlarını genişletmenin ve raf ömrünü uzatmanın yollarını aradığını okumuştı ama şimdilik heykelcikler sadece çok acil durumlarda işe yarıyordu.

Hastanın kanından bir damla ve doğru fısıltıyla söylenen bir efsunla, heykelcik çökmüş bir akciğerin, emboli nedeniyle beynin bozulmuş bir bölgesinin ya da atmayı durdurmuş bir kalbin görevini üstlenebiliyordu ama en fazla on ya da on beş dakikalığına.

Bir ameliyathanede, on ya da on beş dakika cerrahi ekibe diğer hayat kurtarıcı prosedürleri uygulamak için zaman tanıyordu, ancak diğer birçok durumda bu süre birisinin bir kazazedeye yardım getirmesi için yeterli değildi.

Kathryn'in bir heykelciği vardı ama onu doktor çantasından bile çıkarmamıştı. Bu durumda hiçbir işe yaramayacağını düşünmüştü.

Ama ya bir işe *yarayacaksa*?

Ya birkaç kritik dakika için Oberon'un kalbinin işlevlerini devralabilseydi? Sempatik büyü bir insanın kendi vücut fonksiyonlarını taklit ederdi. Heykelciğin büyüğü Morgan'ın büyüşünü Kathryn'in iğneyi yakalayıp çıkarmasına yetecek kadar uzun süre kandırabilir miydi?

Bunun işe yaraması için hem Morgan'ın büyüşünü hem *de* heykelcikteki büyüğü kandırması gerekecekti.

Şimdi hızla hareket ederek kanlı eldivenlerini çıkardı ve alet masasının yanında, yerde açık duran çantasını karıştırdı. Bir süre aradıktan sonra, değerli içeriklerle dolu küçük kutuyu buldu.

Kabı açtı. İç kısmı büyüye duyarlı gümüşle kaplıydı ve küçük heykelcik de aynı malzemeden yapılmıştı.

Onu çıkararak lavaboya koştu ve dezenfekte edilmiş suyla yıkadı. Sonra bir çift tek kullanımlık eldiven daha giydi ve Oberon'un hareketsiz figürüne geri koştu. Dondurma büyülerinden birini alarak doğrudan Oberon'un kalbinin üzerine yerleştirdi.

Ardından heykelciğe onun kanıyla dokunarak ve onu hayata döndürecek büyüü fısıldayarak onu aktive etti. Son doku katmanında küçük bir kesik açarak heykelciği yavaşça göğüs boşluğuna, gerçek kalbinden olabildiğince uzağa yerleştirdi. Sadece birkaç santim uzaktaydı, ama bu durumda birkaç santim bir mil kadar iyiydi.

"Bir büyü, iki büyü, üç büyü, dört," diye fısıldadı eski bir tekerlemenin ritmiyle.

İğne hâlâ nihai hedefine çok yakın duruyordu. Bu arada Oberon'un gerçek kalbi hareketsiz kaldı ve kalp fonksiyonlarını taklit eden büyü devreye girdi. Kanı vücuduna pompalanmaya başladı.

Şimdi dördüncü büyü geliyordu. İğneyi telekinetik olarak kavrayarak, küçük heykelciğin yattığı yerden *sertçe* çekti.

İğne ters yöne, heykelciğe doğru *sertçe* çekildi. Kutsal tanrılar. Büyülü iskambil kâğıdı evi dayanıyordu.

İğneyi çekebildiği kadar sert çekmeye devam etti. İğne bir büyü dalgasıyla karşılık verdi. Oltanın ucundaki bir balık gibi çekiştirerek heykelciğe doğru kıvrıldı. İğnenin her zamankinden daha sert çalışmasını sağlarken eğildi, küçük kesiyi açık tutmak için heykelciğin sıkıştığı yerde neşterini kullandı ve cımbızını sıkıca kavradı.

Kahretsin, açtığı delik o kadar dardı ki. Daha iyi görebilmek için.... birinin o küçük kan birikintisini temizlemesi gerekiyordu.

Ama sonra sağlıklı pembe ette en küçük gümüş parıltısını gördü.

İşte buradasın, seni piç.

Kendini sorgulayacak kadar uzun süre tereddüt etmedi. Alaca şahinlerin sahip olduğu yıldırım hızındaki reflekslerle cımbızını o küçük gümüş çıkıntının üzerine geçirdi ve çekip çıkardı.

Onu havaya kaldırdığında bile suikast büyüü sessizce patladı. Kötü niyetli büyü parmaklarını uyuşturmıştu. Eğer hala Oberon'un kalbine yakın bir yerde olsaydı, onu anında öldürebilirdi.

Lanet okuyarak cımbızı ve iğneyi bir kenara fırlattı ve ellerini silkeleyip parmaklarını birbirine sürttü. Onları hâlâ hissedemiyordu. Neyse ki dar alanlarda daha fazla kesme işlemi yapmak zorunda kalmamıştı.

Şimdi ameliyattan çıkmak için geriye doğru çalıştı. Önce heykelciği çıkardı ve Oberon'un kalbini hareketsiz tutan dondurma büyüünü serbest bıraktı. Sonra elli iyileştirme büyüünden oluşan yığını kullanmaya başladı.

ve kestiği yerleri birbirine sıkıştırdı. Dikkatli bir şekilde yavaş yavaş etni kapatmaya çalıştı.

Doğru yapılması gereken en kritik yerlerden biri kırık göğüs kafesi ve kaburgalarının yeniden konumlandırılmasıydı. Kemik parçalarını ve kıymıkları ayıklamak için epey zaman harcadı ve kemikleri birbirine kaynaştırmak için birkaç iyileştirme büyüsünü etkinleştirmeden önce her şeyin tam olarak hizalandığından kesinlikle emin oldu.

Sonunda epiderminin üst katmanlarını serbest bıraktığında, göğüs kafesinin üzerindeki kenarları düzelttiğinde ve göğsünün yüzeyi boyunca son elmasları yerleştirdiğinde gerçekten titriyordu. Son bir aktivasyonla iyileştirme büyülerini çalışmaya başladı ve işi bitti.

"İşte bu kadar," diye fısıldadı ona. "Sonunda özgürsün. Hayatının geri kalanında ne yapacağın sana kalmış."

Eğer duygusal olarak onarılamayacak kadar hasar görmemişse. Bunu ancak zaman içinde keşfedeceklerdi.

Sesini yükseltmeye çalıştı ama sesi kısık çıktı. "Robin."

Bir ceset merdivenlerden aşağı savruldu. Birkaç dakika sonra Robin kapıdan içeri daldı. Onun yüz ifadesindeki krizi görünce, her şeyin ne kadar korkunç görüldüğünü geç de olsa fark etti. Kendisi kan içindeydi, Oberon'un bedeni, üzerinde yattığı akik levha ve çok sayıda ameliyat aleti de öyle. Mağaranın zemini çizmelerinin altında yapış yapıştı.

"Hayır, hayır," dedi hızla, uyuşmuş ellerini sallayarak. "İşim bitti. Çıktı. Dikkatli ol, iğne yerde bir yerde. Biraz büyü kalıntısı taşıyabilir."

"Ve o yaşıyor mu?"

Kahretsin, ameliyat sonrası toplantılarda genellikle çok daha iyiydi. "Evet, yaşıyor ve şu anda vücudunun kaldırabileceği tüm iyileştirme büyülerini emmiş durumda. Çok dikkatli olursanız onu yukarı taşıyabilirsiniz." Eğer biraz su içmezse düşüp ölecekti. Su çeşmesinin yanına gitti ve "Saat kaç?" diye sormadan önce taze akan suyu açgözlülükle emdi.

"Güneş batalı çok oldu," dedi Robin ona. "En az on sekiz saattir buradasın."

Neredeyse yüzünü silecekti ama sonra hâlâ ikinci çift kanlı eldivenini giydiğini fark etti. Eldivenleri çıkararak ellerini

akan su. Avuç içleri soğuduğunda bile parmaklarında hiçbir şey hissetmiyordu.

"Tükendim," dedi ona. "Zerre kadar sihrim kalmadı ve ellerimi hissedemiyorum. Çok erken uyanırsa acı çekecek. Bunu nasıl hafifleteceğini bilmiyorsan, ona sineye çekmesini söylemek zorunda kalacaksın. Vücudunun iyileştirme büyülerine nasıl tepki verdiğini görmek için onu tekrar muayene edene kadar fiziksel efor sarf etmemesini söyle. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Doktor." Disk, Oberon'un gevşek bedenini kollarının arasına aldı. İnce, neredeyse narin görünen gövdesinin Oberon'un uzun, güçlü bedenini gözle görülür bir kolaylıkla tuttuğunu görmek tuhaf görünüyordu. Robin onun bakışlarıyla karşılaştı. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi. "Bir şey değil." Onun kralını nazikçe götürüşünü izledi.

Yalnız kaldığında yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Sonra kanlı akik levhanın üzerine tırmandı, yan tarafına kıvrıldı ve uykuya daldı.

* * *

"TANRIM, AÇLIKTAN ÖLÜYÖRÜM," dediğini duydu Oberon daha tam olarak uyanmadan. "Senin için yiyeceğim ve içeceğim var," diye güvence verdi yakındaki biri.

Ağırlaşan göz kapaklarını zorla açtı. Yatağın içindeydi ve derisi soyulmuştu. Temiz çarşaf ve zengin işlemeli nevresimler üzerini örtüyor, başı ve omuzları yumuşak yastıklardan oluşan bir dağın üzerinde duruyordu.

Burası onun odası değildi.

Evet, davetsiz bir kuşu kovalarken odasını yerle bir etmişti. Burası aslında kraliçesi için düşünülmüş olan odaydı, onu bulup evlenebileceği zaman, ki bu hiç olmamıştı.

Yakındaki kişi Robin'di. Disk onun üzerine eğilmiş, yüzü parlak bir gülümsemeyle kaplanmıştı. Elini Oberon'un başının yanında gezdirdi, sanki alnındaki saçları okşayacakmış gibi, ama bu hareketi yapmadı.

Robin, "Ameliyat başarılı geçti efendim. Doktor iğneyi çıkardı ve sizi tekrar muayene edene kadar hareket etmenizi açıkça yasakladı. Acı çekiyor musunuz?"

Acı çekiyor muydu? Bilmiyordu. Sonra derin bir nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. "Evet."

Sihir sinir uçlarını karıncalandırdı ve acı hafifledi. "Daha iyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim." Robin'in sevinci o kadar yoğundu ki Oberon ona bakmakta zorlanıyordu. Uyanamayacağına yarıdan fazla ikna olmuşken uyanmanın muazzamlığını zorlukla kabullenebildi. Gerçek gibi hissetmiyordu. Kathryn'in yüz ifadesindeki onayı görmesi gerekiyordu. "Nerede o, lanet olası?"

"Tükendiğini söyledi," dedi Robin ona. "Yatmaya gittiğine şüphe yok."

Yıllardır hayatının gidişatını belirleyen o lanet olası suikast büyüğü artık yoktu. Bunu ona kendisinin söylemek için burada olmaması doğru değildi. Onunla birlikte kutlamak için burada olmalıydı. Ona şimdi nasıl hissetmesi gerektiğini söylemeliydi.

"Peki, git onu uyandır," diye emretti. "Ne kadar baygın kaldım?"

"Ameliyatı dün gece geç saatlere kadar tamamlayamadı." Robin en yakındaki şifonyere gidip dolu, üstü örtülü bir tepsi aldı ve yatağın üzerine, elinin yanına koydu. "Artık şafak söküyor."

"Onu burada istiyorum," diye tekrarladı.

Robin, "Onu hemen getireceğim," diye söz

verdi. Gitmek için döndüğünde Oberon,

"Robin," dedi. "Evet?"

Disk hâlâ geniş bir sırtış takınıyordu ve Oberon bunu görünce gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim."

"Daha önce hiç evi olmayan birçoğumuza bir yuva sağladın, ta ki sen 'Kim ya da hangi ırktan olduğun ya da birçok ırkın karışımı olup olmadığı önemli değil. Gelin ve bana sadakat yemini edin. Bizim için bir yuva inşa edeceğim ve hayatımı onu korumaya adayacağım.'" Robin başını eğerek hızla onun koluna dokundu. "Bu yüzyıllar önce oldu ama o sözleri sanki dün söylemişsin gibi hatırlıyorum. Size hizmet etmek benim için her zaman bir zevk olmuştur."

Disk ayrılırken Oberon yemek tabağının kapağını kaldırdı ve sebzeler ve tavada kızartılmış ekmekle pişirilmiş lezzetli tavşan yahnisi ile karşılaştı. Aniden acı çekecek kadar iştahı kabardı ve her şeyi içine çekti.

Yemeğini bitirdiğinde gözlerini kapattı ve ancak Robin kollarında gevşek bir şekilde yatan Kathryn'i taşıyarak içeri girdiğinde tekrar açtı.

Göğsündeki uyarı sancılarını görmezden gelerek oturur pozisyona geçti ve "Nesi var?" diye bağırdı.

Robin yumuşak bir sesle, "Onu kristal mağarada buldum," dedi. Emir beklemeden onu yatağın bir tarafına, Oberon'un yanına yatırdı. "Akik taşının üzerine kıvrılmıştı. Yaralanmamış gibi görünüyor ama o kadar mışıl mışıl uyuyor ki uyandıramıyorum."

Oberon dikkatle kendi tarafına dönerek iki parmağını kadının ince çenesinin altındaki oyuğa dokundurdu. Nabzının parmak uçlarında güçlü bir şekilde attığını hissettiğinde rahatladı. Bir elini ince göğsüne koyarak onu taradı.

Normalde sihirli Gücü hem ince hem de parlaktı, emin bir el tarafından kontrol altında tutulan sabit bir alevdi. Şimdi ise zar zor bir titreşim hissediyordu.

Kaşlarını çattı. "Sadece bitkin değil. Tamamen tükenmiş."

Robin başını eğdi. "Görünüşe göre, senin gibi, şu anda ona yardımcı olacak tek şey dinlenmek."

Oberon'un kaşları daha da çatıldı. Hâlâ bir gün önce giydiği kıyafetleri giymişti ve üzeri kurumuş kanla kaplıydı. Solgun tenine karşı korkunç görünüyordu. "En azından onu daha rahat ettirebiliriz. Ilık su ve bir bez getirin."

"Peki efendim." Robin kısa süre içinde Oberon'un istediği şeyleri taşıyarak döndü.

Birlikte Kathryn'in yüzünü ve ellerini yıkamaya ve en azından artık Oberon'un kanıyla kaplı olmaması için dış giysilerini çıkarmaya çalıştılar. Uzun kollu ipek atletini ve iç çamaşırını yalnız bıraktılar.

İşlerini bitirdiklerinde Oberon'un elleri titriyordu ve kendini bir kedi yavrusu kadar güçsüz hissediyordu.

Robin, "Onu odasına götürüyüm mi?" diye sordu.

Oberon kaşlarını çattı. Gerçekten bir sorunu olması ihtimaline karşı onu o kadar uzağa götürmek istemiyordu.

"Hayır," dedi. "Burada benimle kalabilir, yatak örtülerinin üzerinde. Onu sıcak tutmak için biraz daha yatak getir, sonra bizi yalnız bırakabilirsin. Artık başımı dik tutamıyorum."

Robin Kathryn'in uyuyan bedenini battaniyelerle örttü. "Uzun süren savaşın sona erdi," diye fısıldadı Oberon'a. "İyi dinlen."

Başka seçeneği yoktu. Bir elini Kathryn'in koluna koydu ve bedeninin gevşemesine izin verdiğinde, karanlık onu bütünüyle yutmak için yükseldi.

On İkinci Bölüm

FARKINDALIK GERİ GELDİĞİNDE, bunu sessiz kedi ayakları üzerinde yaptı. Önce bir esenlik hissi geldi, ardından tuhaf ve sıcak bir şey geldi. Uyandığında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Rahatlık.

Bu rahatlıktı, uzun zaman önce kaybettiği ve artık aramayı bıraktığı bir şeydi. Aslında onu istemeyi de bırakmıştı. Şimdi onu, yanına kıvrılmış ince bir kadın şeklinde sarıyordu. Baş omzuna yaslanmıştı ve adam onu kollarının arasında tutuyordu.

Tek yapması gereken başını hafifçe çevirmektir ve yüzünü onun karışık saçlarına gömüp kokusunu içine çekebiliyordu. Bu his tarif edilemezdi.

Geçmişte, sevgililerinden hiçbiriyle asla yatmazdı. Seks eylemi bir şeydi, ama başka biriyle yatmak tamamen farklı bir yakınlık düzeyi yaratıyordu.

İşte tam da bu durumu yaratmıştı; teni onun tenini tanımaya başlamış, elleri onun bedeninin zarif diyarına aşına olmuştu. Bedeni onun kokusunu tanıyordu ve aslan olan Wyr formu onunla birlikte olmayı *evi* olarak tanımlamaya başlamıştı.

Onu sırt üstü yatırmak ve derin bir öpücükle ağzına dalmak nasıl bir şey olurdu? Onun içine dalmak derin bir göle dalmak gibi olurdu. Onu, kendisini uyandırdığı gibi uyandırmak ve neden yapmaması gerektiğini hatırlamaya başlamadan önce, kendisine karşılık vereceği o ilk savunmasız anları çalmak istiyordu.

İlk öpüşmelerini hatırlamak teninde bir sıcaklığın parlamasına neden oldu. Şimşek gibi cızırdadı ve siki tepki olarak kabardı. Giderek artan bir ısırap içinde yatarken, kızın bu kadar dehşet verici bir olaydan sonra nasıl uyuyabildiğini merak ediyordu.

Ama belli ki bu sadece onun için dehşet vericiydi.

Sonunda bu enfes işkenceye daha fazla dayanamadı. Huzur içinde uyuduğundan emin olmak için onu tekrar kontrol ettikten sonra, yavaşça uzaklaştı ve yıkanmak ve giyinmek için kendi odalarına doğru yürüdü. Ağır ve ağırlı bir sancı dışında

Göğsünün büyük bölümüne yayılan donukluk yüzünden kendini yorgun ama iyi hissediyordu.

Kral'ın dairesinde Robin'in kendisini meşgul ettiğini gördü. Yıkık mobilyaların ve kırık cadı ışıklarının enkazı kaldırılmıştı. Artık duvarları yeni cadı ışığı küreleri süslüyordu ve diğer mobilyalar da içeri taşınmıştı. Yatak kendisinininkinden biraz daha küçüktü ama onun dışında kimse onun ve Kathryn'in birkaç gün önce odayı tamamen yıktığını bilemezdi.

O zaman tabii ki çok öfkelenmişti ama şimdi şahinin gözlerinde parlayan öfkeyi ve onu kasten burnundan tırmalayışını düşündükçe kıkırdamak zorunda kalıyordu. Oldukça sinirli bir kızdı.

Mutfaklara doğru yürüdü. Pakı hiçbir yerde göremedi ama tavada kızartılmış ekmek ve tavşan yahnisinden biraz daha buldu. Hem bisküviler hem de güveç soğuktu ama seçici olacak havada değildi. Kathryn için cömert bir porsiyon ayırıp bir kenara koyduktan sonra kalanların hepsini yedi.

Kathryn ona avlanma izni verir vermez, yemeklerine taze et sağlamak için üzerine düşeni yapacaktı. Aslan bunu dört gözle bekliyordu ama adam onun hazır olmadığını biliyordu.

Sonra temiz havayı yüzünde hissetme ihtiyacıyla dışarı çıktı.

Hükümetindeki en üst düzey kişilerin çevredeki malikâneleriyle birlikte saray, şehrin geri kalanından daha yüksek bir yerde bulunuyordu. Geniş ön merdivenlerde durarak yıkılan belediyesine baktı.

Durduğu yerden manzara, daha önce tepeden aşağı yürüdüğü zamankinden daha kıyamet gibiydi, çünkü daha uzağı görebiliyordu. Neredeyse on beş yıldır süren büyülu fırtınaların verdiği hasar, karnına bir kılıç gibi saplanmıştı.

Burası onun harap olmuş krallığıydı. Yıkılmıştı çünkü o bırakamayacak kadar bencildi ve halkı da onu isyan edemeyecek kadar çok seviyordu. Isabeau ona zarar vermiş olabilirdi ama *bunu o* yapmıştı.

Kaç kişinin hayatını mahvetmişti? Kaç kişiyi öldürmüştü? Vahşi bir Wyr gibi öldürülmeli ve Annwyn tahta geçmeliydi. Eğer onca yıl gücü sorumlu bir şekilde devretmiş olsaydı

Daha önce *olması gerektiği gibi*, çorak bir araziye değil, gelişen bir halka bakıyor olacaktı.

Uzun zaman sonra öfke ya da şehvet dışında bir şey hissetmek şok ediciydi. Keder ve suçluluk ikiz gelgit dalgaları gibi ona çarptı ve onu devirdi. Halkından aldıklarını onlara asla geri veremezdi. Denemeye nasıl başlayacağını bile bilmiyordu.

İnce kollar ona sarıldı. Güçlü, ince bir beden ağırlığını taşımak için kalçasına ve yanına yaslandı. "Sorun nedir?" Kathryn sertçe sordu. "Neren yaralı?"

Tek dizinin üzerine çökerken "Her yerim," diye fısıldadı. "Her yerim ağrıyor."

Morgan'ın buz gibi tuzağından kurtulmak için o kadar çok mücadele etmişti ki, özgürlüğüyle birlikte diğer tarafta onu nelerin bekliyor olabileceğini doğru dürüst düşünmemişti. Duyguların nasıl bir yük olabileceğini unutmuştu.

Başını gövdesine yasladı. "Robin'e seni tekrar muayene edene kadar kendini yormana izin vermemesini söyledim." Sesi kızgın ve endişeliydi. "Ne yaptın sen?"

"Ülkemi dizlerinin üzerinde gördüm ve bunun benim hatam olduğunu anladım." Kollarını onun beline dolayarak yüzünü ipek gömleğine çevirdi.

Kadın hareketsiz durdu ve onun saçlarını okşadı. Birkaç dakika sonra sakın bir sesle ona şöyle dedi: "O büyüünün etkisi altındayken verdiği kararlardan sen sorumlu değilsin. Buradan her şey kötü görünüyor ama bu şehirde yeniden inşa edilemeyecek hiçbir sorun yok ve bunu yapmaya hazır ve istekli insanların var. Hayat bizi asla yarasız bırakmaz, Oberon. Kayıplarını değil, nimetlerini saymalısın."

Nimetlerinizi sayın. Evet, bu başlamak için iyi bir yoldu. Derin bir nefes alarak ona daha sıkı sarıldı ve sonra tam boyuna doğru doğruldu.

Yüzünü yıkamış ve bir pantolon giymişti ama dağınık saçları aceleyle arkaya toplanmıştı ve yüzünü yastığına gömdüğü ince kemikli yanaklarından birinde ince çizgiler vardı.

Onun yastığına.

Gülümseyerek onun buruşuk yanağına dokundu. "Çok uyumuşsun." "Ve görünüşe göre senin yatağında," diye cevap verdi, sesi sertti.

"Bir türlü uyanmadın. Senin için endişelendim, bu yüzden seni yakınımda tuttum." Tek kaşını kaldırdı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

O da bir kaşını kaldırarak adamın ifadesini neredeyse aynen yansıttı. "Eğer varsa bile, artık çok geç, değil mi?"

"Gerçekten de öyle." İçinden bir hınzır şeytan kaydı. Elini kızın dar çenesine götürdü ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Dudakları neredeyse... neredeyse... onunkilere degecek şekilde başını eğerek fısıldadı, "Uyandığımda böyle fantezilerim vardı. Beni öptüğün gibi seni uyanıkken öpecektim. Ve bir anlığına, benden ne kadar hoşlanmadığını hatırlamadan önce, sen de beni öperdin. Kolların boynuma dolandır ve bana açılırdın. İlk kez vücudunu benimkiyle kapladığımda seksi, şaşkın bir inilti çıkarmıştın. Hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım, hayır," diye mırıldandı belli belirsiz. "Hatırlıyor muydum?"

"Çok zeki, kendinden emin ve güçlü fikirlisin." Dudaklarının hafifçe onunkilere değmesine izin verdi, onu korkutup kaçırarak kadar değil ama paylaştıklarını hatırlatacak kadar. "Çıkardığın o sesi düşündükçe, beni daha da tahrik ediyor. O kadar kontrolsüzdü ki Kathryn. Çok dürüsttü. Seni tekrar böyle seslendirmek için neler vermezdim."

Bir elini onun bileğine koymuştu. İlk başta onu itmek istediğini düşündü, ama bunun yerine onu sıkıca kavradı, sanki nasıl bırakacağını unutmuş gibiydi. "Durman gerek." Dudakları kelimeleri şekillendirdi ama sesleri çıkmadı. "Bu çok uygunsuz."

Dudaklarının ayrılmasına izin verdi ve diliyle kadının ağzının açıklığına hafifçe dokundu. "Ameliyat bitti, yani artık benim doktorum değilsin."

Kız ona karşı eriyordu. *Bundan emindi.* Birlikte yarattıkları ısı göz kamaştırıcıydı.

Ama o son tedbirsiz sözlerini söylediğinde, kadın kaskatı kesildi ve sarsılarak uzaklaştı. "Bu doğru değil, Kral," dedi. Sesi çok kışkırtıcı bir şekilde nefessiz kalmıştı. "Ameliyat sonrası muayeneni henüz yapmadım."

"Gerçekten mi?" Yarı kızgın yarı eğlenmiş bir halde güldü. "O zaman elbette Doktor... hadi gidip ameliyat sonrası muayenenizi yapalım da aramızdaki bu etik çizgi bahanesine tutunmaktan vazgeçin."

"Bu bir numara değil." Kadın, genişleyen bir bakışla ona baktı. Hızla iki elini yanaklarına götürdü, başını aşağı doğru eğdi ve aynı anda çekiştirdi. "Buraya gel, yaklaş!"

"Ne?" Kadının davranışları karşısında şaşırarak adam ona uydu.

Onu yakından inceledikten sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Gözlerin değişiyor. Artık siyah ve beyaz değiller."

"Neye benziyorlar?" Kendi elmacık kemiğine dokundu. Gözleri farklı hissetmiyordu. "Eskiden oldukları koyu kahverengiye benzer bir şey var mı?"

"Daha önce nasıl olduklarını hiç görmedim ama tam olarak koyu kahverengi değiller. Daha çok altın sarısı ve siyah."

Kaşlarını çattı. "Farkında olmadan ya da rızam olmadan vücudumun değişmesinden hoşlandığımdan emin değilim."

"Saçmalama," diye cevap verdi güçlü bir şekilde. "Rahatlamış olmalısın. Morgan'ın suikast büyüsünü taşıırken bedeninin zaten rızan olmadan değişti. Şimdi de bunun etkisiyle iyileşiyorsun. Her türlü farklılığa iyi bir fark olarak bakma eğilimindeyim." Onun elini tuttu. "Gel bakalım. En yakın ayna nerede?"

Kızın ona gönüllü olarak dokunması hoşuna gidiyordu. Hem de çok hoşuna gitmişti.

Parmaklarını onunkilerin etrafında kıvrarak, "Benimle gel," dedi.

Adam geniş bir dans salonuna doğru ilerlerken kadın da istekli bir şekilde onun yanında yer aldı. Kathryn eleştirel bir bakışla tavana bakarken, freskli tavanın onarıma ihtiyacı olduğunu fark etti ama Kathryn etrafına bakınırken derin bir zevkle iç çekti.

Duvarlarda uzun aynalar sıralanmıştı ve aralarına aynı yükseklikte pencereler serpiştirilmişti, böylece salona adım atıldığında ilk izlenim açıklık ve aydınlıktı.

Ama şu anda estetikle ilgilenmiyordu. Kadının elini bırakarak en yakın aynadaki yansımasına bakmak için ilerledi.

Gözleri... Kaşlarını çattı. Daha önce olduklarından kesinlikle farklıydılar. İrislerdeki çatlaklar hâlâ mevcuttu. Sanki lanet büyücünün büyüsü onu içinden yarmış gibiydi.

Ama Kathryn de haklıydı; pürüzlü siyah çizgilerin arasındaki beyaz yerine bir miktar renk geri akmıştı. Eskisinden daha açık bir kahverengiydi ama farklı olsa da yabancılaştırıcı beyazdan çok daha iyiydi.

Parmaklarının ucuyla aynaya dokundu. Her nasılsa, fiziksel değişimi görmek ameliyatın gerçekten işe yaradığı gerçeğini ortaya çıkarmıştı.

Özgürlüğünü kazanmıştı ve Morgan'ın büyüsü nihayet sonsuza dek ortadan kalkmıştı. Bu noktadan sonra kim olmayı başarırsa başarsın - ve yapacağı seçimler, hatalar ya da başka türlü - hepsi ona ait olacaktı.

* * *

KATHRYN tanımadığı yatakta tek başına uyandı ama yine de Oberon'la yattığını hemen anlamıştı. Onun kokusu çarşafların ve yüzünü ovuşturduğu yastığın her yerindeydi. Vücudunda.

Uykusunda ona sarılmıştı. Bunu hatırlamıyordu ama kanıtlar bunun doğru olması gerektiğini söylüyordu ve hatırlamadığı için üzgündü. Bunun farkına varınca sarsıldı, yüzünü yıkadı, giyindi ve aşağı indi.

Merdivenlerden aşağı hafifçe koşarken, onun kokusunu da beraberinde taşıdığının farkındaydı. Düzgün yıkanmak için daha fazla zaman ayırmalıydı. Fark edecek miydi? O Wyr'dı. Nasıl fark etmezdi ki?

Ama onu sarayın merdivenlerinde iki büküm ve böylesine bariz bir ıstırap içinde bulunca, paylaştıkları samimiyetle ilgili kaygıları uçup gitmiş ve nasıl yardım edebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Şimdi güzel dans salonunda, yansımasına bakarken dirseğine yaklaştı. Adamın sert yüzü ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlamamanın hiçbir yolu yoktu.

Yansıması ona bakıyordu. "Eskisi gibi değil."

"Bu sadece pigmentasyon," dedi güven verici bir şekilde. "En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Seni düzgünce taradığımda daha iyi anlayacağım. Muayeneyi nerede yapmak istersiniz, ofisinizde mi?"

"Önce mutfığa git ve bir şeyler ye," diye emretti. "Geçirdiğim değişiklikler ne olursa olsun, bunlar tıbbi bir kriz yaratmıyor. Kendi ihtiyaçlarını karşılamak gerekiyor Kathryn. Dün gece çok bitkin düşmüştün."

"Biliyorum." Kaşlarını çattı. Kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenmesinin bir başkası tarafından söylenmesi ona göre değildi. Yıllarca doktor olarak çalışmak ona bunu zaten öğretmişti ve bu yolculuğa tüm engelleri tamamen sağlam olarak başlamıştı. Ona neler oluyordu? "Haklısın. Yemek yemem gerek."

Ona başıyla kısa bir selam verdi. "Hazır olduğunda ofisimde olacağım."

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve kadın şaşkınlık içinde onun ardından bakakaldı. Sadece birkaç dakika önce aşırı hassas dudaklarına karşı kışkırtıcı bir şekilde fısıldayan ateşli, şehvetli adam neredeydi? Ve onun ortadan kaybolmasını neden bu kadar önemişiyordu?

Bu hiç mantıklı değildi. Ne de olsa onu kendinden uzaklaştıran kendisiydi. Bu sabah çok fazla belirsizlik ve soruyla uyanmıştı.

Odaklan Shaw! Kendini sertçe uyardı. İşini bitirir bitirmez eve gideceksin... ve işini bitirmeye gerçekten çok yakınsın.

Bu öğüt boş salonda yankılanıyor gibiydi. Asi duygu ve düşüncelerine karşı başını sallayarak kahvaltı arayışına girdi. Sıcak bir fincan kahve için neler vermezdi ama görünüşe göre kahve Lyonesse'de bulunmayan Dünya mallarından biriydi. Sıcak bir fincan bitki çayı, kalan güveç ve tava ekmeğiyle yetinmek zorunda kaldı.

Robin hiçbir yerde bulunamamıştı. Burada zengin bir yaşam sürmüş olmalı, diye düşündü, muhtemelen şimdi harabeye dönmüş bir evi vardı ve uzun zaman öncesine ait daha mutlu zamanlara dair kendi anılarıyla mücadele etmek zorunda kalacaktı. Ona iyi dileklerini iletmişti ama hastası o değildi, bu yüzden işini bitirdiğinde Oberon'un ofisine gitti.

Oberon'u Annwyn'e yazdığı mektupla birlikte yeni yakılmış bir ateşin alevlerini beslerken buldu. Yüzünde titrek bir ifadeyle onun varlığını kabul etti ve yakındaki bir koltuğa doğru yürüdü. "Sanırım muayeneniz büyülü olacak?"

"Evet," dedi kadın, yaklaşarak. "Keşke bir iki gün daha yatakta kalsaydın da iyice dinlenseydin."

İşte az önceki o ateşli, şehvetli adam oradaydı. Hiç de gitmemişti. Sadece bir süreliğine geri çekilmişti.

"İstersen her zaman yatağa geri dönebiliriz," dedi. "Sen de hâlâ yorgun görünüyorsun."

Nedense kalbi çarpmaya başladı. Ona aptal olduğunu söyledi.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz." Ona doğru yürürken sesini sabit tuttu. "*Senden* bahsediyoruz, dün büyük bir ameliyat geçiren ve çok kan kaybeden adamdan. Sadece işte uzun bir gün geçirdim. İyi yemek ve birkaç gün daha hafif bir programın düzeltmeyeceği hiçbir sorunum yok."

Göz kapaklarının düşmesine izin verdi ve kapüşonlu bir bakışla onun yaklaşmasını izledi. "Eğer durum buysa, sıcak bir banyo ve belki de bir şişe şarap için sabırsızlanıyor olmalısın."

Oh, şarap. Tanrım, evet.

Kızın yüz ifadesinden bir şey anlaşılmış olmalıydı çünkü adamın gülümsemesi genişlemişti. "Sırtını yıkayabilirim," dedi nazikçe. "Mahzenlerimde bin yıldan daha eski nadir şaraplarım var. Kutlamak için o şişelerden birini açmalıyız."

Etrafındaki atmosfer elektriklenmişti. Neden ameliyattan sonra onun kim olacağını ve nasıl davranacağını hiç düşünmemişti? Bu, son birkaç gündür boğuştuğu o yıpratıcı, itici pislik değildi.

Bu adam - bu adamın kim olduğunu bilmiyordu. Ne yapacağını tahmin edemiyordu ve ondan hoşlanmıyordu, bu da onu daha önce olduğundan çok daha tehlikeli yapıyordu.

Temkinli bir şekilde bir ayağını sedirin bir ayağına doladı ve sandalyesine yaklaştırdı. "Sadece elimizdeki göreve dikkatimizi verelim, olur mu?"

"Nasıl isterseniz, Doktor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, tembel bir rahatlamanın resmiydi, ama etrafındaki hava her zamankinden daha gergin hissediyordu, sanki tetikte bekleyen aslan sadece saldıracağı anı bekliyordu.

Dünden önce, bu his onu en yakın çıkışı aramaya iterdi. Şimdi ise dürüstlük onu, bunun onu her zamankinden daha seksi yaptığını kabul etmeye zorluyordu. Sabırlı olmayı bilen bir erkekten daha seksi bir şey olamazdı.

Yakınına eğilerek, ona dokunmasına izin vermeden önce bir an için elini göğsünün üzerinde tuttu. "Büyünün hafif karıncalanması," diye hatırlattı ona.

Başını sallayarak bir elini onunkinin üzerine koydu. Başka hiçbir hasta böyle bir şey yapmamıştı ve neredeyse konsantrasyonunu bozacaktı. Kaşlarını çatarak kendini topladı ve farkındalığını onun göğsüne gönderdi.

Acele etmedi ve kesi yaptığı her yeri her açıdan inceledi. Çok iyi iyileşiyordu ve aslında iyileşmek için biraz zamanı olduğu için birkaç iyileştirme büyüsünü daha kaldırabilirdi.

Ayrıca tavırlarının gösterdiğinden daha fazla acı çekiyordu. Acıyı dindirmek için bir büyüyle birlikte ona şifa enerjisi akıttı. Adam içini çektiğinde ve güçlü bedeni gevşediğinde, ağrı kesicinin etkisini gösterdiğini anlayabildi.

"Çok iyi bir iş çıkardım," dedi memnun bir ifadeyle. "Sonunda onu nasıl çıkardın?"

"Morgan'ın iğnesi tek bir büyü değildi. Büyülerin bir kombinasyonuydu ve onu kalbinin yerinde olduğunu düşünmesi için kandırmak için bir kombinasyon kullanmam gerekti."

başka bir yerde. Gerçek kalbinden uzaklaşır uzaklaşmaz onu yakaladım." Ona iğneyi çıkarmak için kullandığı dört farklı büyüü anlattı ve adam gülünce sırtıttı. "Kıpırdamadan dur, gözlerini kontrol edeyim."

Elini gözlerinin üzerine koymasına izin verdi ve orayı da tararken sabırla bekledi. Taradığı son şey onun Gücü oldu. Artık sihrini kendine geri çağırdığına göre, onu bedenini saran bir gök gürültüsü bulutu gibi taşıyordu ama bunda da önemli bir değişim vardı. Tanıdığı diğer Wyr erkekleri gibi hissediyordu, tehlikeli ama dinlenmiş ve artık kötü niyetli değildi.

Sonunda arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Ders kitabın mükemmel," dedi ona. "Büyük bir ameliyattan bir gün sonra tam olarak olman gereken yerdesin. Şimdi beni dinle, çünkü çok ciddiylim. Eğer bir aksilik yaşamak istemiyorsan, bir hafta boyunca ağır kaldırmayacağından ve iki hafta boyunca olağanüstü efor sarf etmeyeceğinden emin olacaksın."

"Olağanüstü eforu tanımla," diye mırıldandı adam onun elini tutarken.

Elini çekerken bile gülmekten kendini alamadı. "Demek istediğim, herhangi *biri seni* ne kadar cezbederse cezbetsin, herhangi bir türde antrenman ya da fiziksel eğitime devam etme. Isabeau'nun peşinden gitmeye hevesli olduğunu biliyorum ve bunu anlıyorum - gerçekten anlıyorum - ama göğsündeki kemiklerin birbirine örülmeyi bitirmesi gerekiyor. Şövalyelerinden birinin sana kılıçla vurmasıyla parçalanmalarını istemiyorsan, talimatlarıma harfiyen uyacaksın."

"Peki ya iki hafta sonra?" Isabeau'dan bahsettiğinde şakacı tavrını kaybetmişti.

"O zaman vücudunu dinlediğin sürece eğitime devam edebilirsin. Normalde çok sağlıklısın ve olağanüstü bir güç ve dayanıklılığa sahipsın, bu yüzden ağrın olduğunda -ki olacak- ilk içgüdün onu bastırmak olacaktır. İlk dört hafta bunu yapmayın. Kafanızdaki o sesi görmezden gelmelisiniz. Dört hafta sonra, herhangi bir başka yankı olmadan iyi olmalısınız. İstedğin kadar zorlayabilir, antrenman yapabilir ve savaşılabirsin. Dört hafta senin sihirli sayındır. Tamam mı?"

"Pekâlâ, anladım."

"Zihinsel ve duygusal olarak, şu anda kim olduğunu sadece zaman gösterecek." Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Bu yüzden zaman tanımalısın. Bir yolunu bulacağına inan. Ve olanlar için kendini hırpalama."

Morgan'ın büyüünün etkisi altındayken. O davranışlar senin gerçekte kim olduğunu yansıtmıyordu."

"Bunu yapmak düşündüğünden daha zor," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak. "Biliyorum." Dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini birbirine bağladı

ve onlara baktı. "Bence kendine bu kadar uzun süren büyülü bir savaşın etkilerinden tamamen kurtulmanın bir yıl alacağını söylemelisin." Başını kaldırıp ona baktı. "Bunu şimdi uydurdum, ama zihinsel bir egzersiz olarak, anında tam iyileşme diye bir şey olmadığını hatırlamak sana iyi gelecektir - tam bir Wyr'in kendi kendini iyileştirme yeteneklerine sahip olsan bile."

Bakışları daraldı. "Hangi belirtilere bakmalıyım?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok." Omuz silkti. "Belki bundan altı ay sonra, daha önce hiç kestirmeye ihtiyaç duymazken öğleden sonraları bir saat kestirmeye ihtiyaç duyduğun için hayal kırıklığına uğrayacaksın - bunu da az önce uydurdum, ama bunun gibi felaket bir şey yaşayan diğer hastalarda da benzer şeyler olduğunu gördüm. Belki de bir süreliğine kendinizi *çok* duygusal hissedeceksiniz. Bu kadar uzun süre uyuşturulduktan sonra bu makul bir etki olabilir. Her ne olursa olsun, kendinize karşı sabırlı olun. Zamanla her şey yoluna girecektir."

"Anlıyorum." Onu inceledi. "Başka bir şey var mı?"

"Ameliyat faturam dışında, hayır." Kadın neredeyse gülümsüyordu. Yıllar içinde enflasyonun ekonomiyi ne kadar değiştirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve ondan talep edeceği miktarın onu şok edeceğini garanti edebilirdi. Sonra gülümseme dürtüsü kayboldu. "Senin için elimden gelen her şeyi yaptım ve şimdi eve gitmem gerekiyor."

Adam fiziksel bir hareket yapmamış gibi görünse de etraflarındaki atmosfer gerildi. Derin bir nefes aldı. Belki de şimdi en yakın çıkışı arıyor olmalıydı.

Yumuşak, ısırgan bir sesle, "Büyük bir ameliyattan hemen sonra hastalarını terk etmek alışkanlığın mı?" diye sordu.

Kadın dudaklarını büzdü. "Aslında evet. Ameliyat sonrası ilk kontrolden sonra, uzun süreli takip veya bakım genellikle başka bir doktora devredilir."

"Şu anda burada başka bir doktor *yok*."

Bu nokta tartışılmazdı ama... Tedirgin bir şekilde ayağa kalktı ve volta attı. "Elbette, ama benim talimatlarıma uyduğunuz sürece

Bu noktada takip bakımına gerçekten ihtiyacım var." "Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Nereden bildiğimi sanıyorsun?" diye karşılık verdi. "Doktor olan benim. Uzuvlarınızı parçalayan dağınık bir kaza geçirmediniz - yaptığım her kesinin daha sonra iyileşmenizi en üst düzeye çıkarmak için olduğu dikkatle kontrol edilen bir ameliyat odasıdaydınız."

Odanın sonuna gelip diğer tarafa doğru adım atmak için döndüğünde, adamın arkasından sinsice yaklaşmak için ayağa kalktığını fark etti. Ayaklarının üzerinde o kadar hafifti ki hiçbir şey duymamıştı. Bunu fark etmek omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Değerlendirmeni kabul etmiyorum," dedi ona. "Bence kaçmaya çalışıyorsun."

"Saçmalama," diye tersledi kadın, geri çekilerek. "Neyden kaçmaya çalışıyorum?"

"Neyden değil, kimden," diye cevapladı adam peşinden gelirken. "Benden, senden ve henüz paylaşmadığımız o ikinci öpücükten."

"Oberon..." Masanın kenarına doğru geri çekildi. "Aramızda hiçbir şey olmayacak. Anlamıyor musun? Bu imkânsızlığın tanımını."

"Buna inanmıyorum," diye homurdandı.

"Öyle! Kendi doktorlarınızdan biri gelene kadar kalıp bakımınızı üstlensem bile benim hastam olursunuz ve bu çizgiyi aşmayacağımı söylemiştim."

Sert yüz hatlarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "İşte yine arkasına saklanmaya çalıştığın o etik çizgi numarası. Ama seni gayet iyi görebiliyorum."

Bununla ne demek istemişti?

Nefes alış verişinin hızlandığını fark etti ve onu yavaşlamaya zorlamaya çalıştı. Bu çaba sözlerini kararsızlaştırdı. "Hastam olmaktan çıkar çıkmaz gitmem gerekiyor. Burada geçirdiğim her gün için Dünya'da yaklaşık on üç gün geçiyor. Bugün Lyonesse'deki dokuzuncu günüm. Bu da geçidin diğer tarafında yüz on yedi gün geçtiği anlamına geliyor. Biz burada durup tartışırken bile New York'taki hayatım elimden kayıp gidiyor."

"Giderken bunu biliyordun ve kabul ettin." Kalçaları onunkilere değene kadar ilerledi ve yüz ifadesi acımasızlaştı. "Ayarlamaları sen yaptın. Bu şimdi kaçmak için bir bahane değil."

Çok yakındı, çok sertti, çok büyüktü. Kokusu duyularını istila etmişti ve Gücü bir gök gürültüsü bulutu gibi etrafını sarmıştı. Onunla ilgili her şey saldırganlıkla gergindi.

Gök gürültülü fırtınalarda uçmayı severdi.

Denemeden biliyordu ki, onu uzak tutmak için göğsüne bir el atsa, onu zorlamayacaktı. Ve bunu düşündü. Gerçekten düşündü.

Masanın kenarını iki eliyle kavrayarak dişlerini sıktı. "Ben hiçbir şeyden kaçmam."

Adam güldü ve hafif bir parmağıyla boynunun yan tarafını okşadı. Bu his vücudunda sekerek yayıldı. "O zaman kalacaksın."

Elini iterek çenesini kaldırdı. "Kalacağım ama sadece başka bir doktor gelene kadar. Robin onlara yardım etmeye gitmeye karar vermezse Annwyn ve askerleri beş altı gün içinde burada olurlar. Lyonesse'e seyahatim için planladığım süre iki haftaydı, sana da iki hafta düşecek. *Hepsi bu kadar.*"

"Göreceğiz Kathryn," diye fısıldadı.

On ÜÇÜNCÜ Bölüm

ROBIN'İN HAFİF, HIZLI ayak sesleri ofisin hemen dışında duyuldu ve aralarında oluşan neredeyse dayanılmaz gerginliği kırdı.

Oberon telaşsızca arkasını döndü. Oberon'un kalçalarını onunkilere bastırma hissi ortadan kalktığında, omurgasındaki sertliğin yeni doğmuş bir tay gibi titreyene kadar çözöldüğünü hissetti. *Yüce Tanrım, az önce neyi kabul etmişti?*

Puck açık kapı aralığında belirdiğinde, birinden diğerine soran gözlerle baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Az önce Oberon'un ameliyat sonrası muayenesini yaptım ve her şey harika," dedi Kathryn ona, gömleğini gereksiz yere düzelterek. Oberon ona neredeyse hiç dokunmamıştı ama yine de her yeri darmadağınık hissediyordu. "Sen nasılsın?"

"Gerçekten de iyiyim. Avdan yeni döndüm ve mutfakta bizi bir ödöl bekliyor. Güneş parlıyor ve buzlar eriyor." Robin vahşi bir sesle güldü. "Her şey olması gerektiği gibi hizaya giriyor ve bunların hepsi senin sayende, güzel sahibem."

Oberon'un ifadesi karardı. "Her şeyin olması gerektiği gibi olması uzun zaman alacak Robin. Yeniden inşa etmemiz gereken çok şey var. Bu arada sürece hava koşullarını değerlendirerek başlamak gerekiyor ki gerekirse ayarlamalar yapabileyim. İhtiyacımız olan son şey, sıcaklıklar çok hızlı ısındığı için zarar verici fırtınalar." Kathryn'e baktı. "Tabii bu olağanüstü efor kategorisine girmiyorsa."

Kathryn aralarındaki samimi tartışmadan kolaylıkla uzaklaşmıştı ama Kathryn zihinsel olarak yeniden toparlanmaya çalışıyordu. "Hayır, hiç de değil. Benim uyarım fiziksel efor içindi. Sadece çok fazla büyü yaparak kendini aşırı zorlama. Zihnin, bedeninin ve Gücün tek bir biyolojik sistem ve her parçanın iyileşme süresine ihtiyacı var."

"Anlaşıldı," dedi. Bakışlarındaki ifade onu bir okşayış gibi okşadı. "Bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz."

"Bana kalırsa," diye mırıldandı, "şimdi bitirdik."

Yumuşak kahkahası kadının hislerini sinsice sarmıştı. "İstersen bunu kendine söyleyebilirsin."

Onun kararlı adımlarla dışarı çıkışını izledi. Sonra dikkatini Robin'e çevirdi. "O iğneyi aramak için aşağı inmem gerekiyor. Benimle gelir misin?"

İğrenme onun dar yüz hatlarını çarpıttı. "Gelmek zorunda mıyım?"

"Şey... hayır," diye itiraf etti. "Ama bu bana seninle konuşma fırsatı verir."

"Şu anda konuşuyoruz," diye işaret etti uzun, ince ellerini uzatarak.

"Yani konuşuyoruz." Gülümseyerek onun klostrofobisine ve kristal mağaraya karşı duyduğu isteksizliğe karşı çıkmamayı tercih etti. Daha ağırbaşlı bir ifadeyle, "Robin, senden Annwyn ve askerleri için geri dönmeni isteyeceğim," dedi.

Puck'ın neşeli tavrı kayboldu. Ona kaç dişi olduğunu hatırlatan bir bakış fırlattı. "Neden böyle bir şey yapayım ki? Gürültü yapıyorlar ve imalarda bulunuyorlar. Onlar olmadan burası huzurlu. Burada seninle ve efendimle mutluyum."

İçini çekti. "Karanlık Saray'ın geri kalanıyla aranızda çözülmemiş sorunlar olduğunu anlıyorum ama diğerleri hakkında ne düşünürsen düşün, Oberon'un onlara ihtiyacı var. Ameliyat başarılı olsa da, iyileşmesi daha yeni başladı. İnsanlarına burada ihtiyacı var."

Robin'in kaşları daha da çatıldı. "Ben varım. Ve ona gelecekte rehberlik edecek sen varsın."

Robin'in isyankâr tavrını düşünürken çenesini düzeltti. "Gerçekten neyin tehlikede olduğunu aklından çıkarma. Burada, Lyonesse'de neden olduğun her gecikme Isabeau'ya iyileşmesi ve bir sonraki hamlelerini yapması için daha fazla zaman kazandırıyor."

Adam o kadar durgunlaştı ki kadın hedefini vurduğunu anladı. Sonunda, "Tavsiyeni ciddiye alacağım," diye mırıldandı.

"Öyle yap." Onu yeterince zorladığını düşünerek yanından geçerken omzuna dokundu. "Bizim için avlandığın için teşekkür ederim. Mağarayı arayıp temizledikten sonra yemek pişirme sırası bende."

Başını onaylarcasına eğdi ama cevap vermeden gidişini izledi. Vahşi bakışları donuklaşmıştı. Onu düşüncelerini tahmin edebilecek kadar iyi tanı mıyordu ama ilk geldiği zamankinden çok daha az arkadaş canlısı görünüyordu.

Onu düzeltemeyeceği gibi, yapmak istemediği bir şeyi de yaptıramazdı. Sadece Isabeau hakkındaki argümanının onu harekete geçirecek kadar ikna edici olmasını umuyordu çünkü söylediği her şey doğrudu. Oberon'un halkıyla yeniden bir araya gelmesi gerekiyordu.

Ayrıca, başka bir doktor geldiğinde, bu onu kancadan kurtaracaktı. Ve bu konuda ne hissettiğini gerçekten bilmiyordu.

Karmaşık duygularının bulmacasını şimdilik bir kenara iterek mağaraya yöneldi ama ne kadar uzun süre ve dikkatle ararsa arasın Morgan'ın iğnesini bulamadı.

* * *

SARAY yüzlerce insanı rahatça alabiliyordu ama Oberon'un Kathryn'le yaptığı görüşmeden sonra içerisi boğucu ve kapalı gelmeye başlamıştı.

Dışarı çıktığında, parlak, bulutsuz gökyüzü o kadar kusursuzdu ki, aşağıdaki şehirdeki yıkımı vurguluyordu. İçinden gelen aslana dönüşme ve ava çıkma dürtüsünü bastırdı. Yiyeceğe ihtiyaçları yoktu ve huzursuzluğuna rağmen Kathryn'in talimatlarını harfiyen yerine getirmeye kararlıydı.

Tamamen ve mümkün olduğunca çabuk iyileşmesi gerekiyordu. O iyileşebilsin diye çok fazla insan fedakârlık yapmıştı. Bunun gerçekleşebileceği umuduyla her şeylerini vermişlerdi. Ne kadar uzun sürdüğü ya da yollarında ne gibi şüpheler taşıdıkları önemli değildi. Hâlâ ona güveniyorlardı, yoksa şimdiye kadar onu öldürmüş olurlardı.

Ve bunun için onlara borçluydu.

Askerleri neredeydi? Şehirdeki siviller neredeydi? Tarım arazilerine mi, yoksa Lyonesse'in tamamen dışına mı tahliye edilmişlerdi? Annwyn ve diğerleri sorularına cevap bulabilirlerdi. Kathryn'in kendisini fiziksel olarak harcamaktan kaçınması yönündeki uyarıları olmasaydı, şimdi bile onlarla buluşmak için yola çıkmış olacaktı.

Bunun yerine yapabileceği şey herkese başka şekillerde yardım etmektir. Sarayın arka tarafına doğru giderek bahçelerin bakımsız yollarında yürüdü, ta ki güneş ışığı alan ve amaçları için yeterince kuru olan bir toprak parçası bulana kadar.

Yere bağdaş kurarak yerleşti, gözlerini kapattı ve bedeninden astral yolculuğa çıkmasını sağlayan bir meditasyona girdi.

Tepesinden akan ılık hava akımına katılarak, akıntıyla birlikte döndü, kıvrıldı ve gerektiğinde hava büyüleri yaparak yüzlerce mil içerilere gitti.

Bazı bölgeler çok uzun süredir kuraktı. Diğer bölgeler dağlar kadar karla kaplanmıştı ve şimdi sıcak havanın saldırısıyla sular altında kalıyordu.

Seller konusunda hiçbir şey yapamazdı. Hava koşullarının çoğu hızlı bir şekilde değiştirilemezdi ve bu seller zaten yıllar boyunca anormal derecede şiddetli karlarla harekete geçirilmişti. Ancak oluşmakta olan diğer felaketleri başka yöne çevirebilirdi ve çalışmasını bitirdiğinde, önümüzdeki haftaların çok daha sakin bir bahar getireceğini biliyordu.

Bu da iyi bir büyüme sezonuna ve çok ihtiyaç duyulan iyi bir hasat olacağından şüphelendiği şeye yol açacaktı.

Bilinci bedenine geri döndüğünde, gün önemli ölçüde ilerlemişti ve ayağa kalkarken titriyordu. Bir zamanlar günlerce çalışarak hava koşullarına dayanabilirdi. Şimdi ise birkaç saat boyunca birkaç hafif büyüyle zar zor başa çıkabiliyordu.

Kendi güçsüzlüğünden kaynaklanan bir hayal kırıklığı dalgasını bastırarak içeri girdi. Kathryn haklıydı. Kendine zaman tanımalıydı. Dayanıklılığı yakında geri dönecekti. Ama şimdilik karnı hızla yaklaşan bir krizin sinyallerini veriyordu ve hemen karnını doyurması gerekiyordu.

Kavernöz mutfağa adım attığında, burayı sıcak, aydınlık ve güzel yemek kokularıyla dolu buldu. Boş midesi gurulduyordu.

Kathryn ana fırına en yakın masada duruyordu. Yeni bir kıyafet giymişti; temiz, sade çizgileri olan koyu orman yeşili bir elbise ona çok yakışıyordu. Saçlarını başının tepesinde bir bukleye tutturmuştu ve kaçan birkaç dal boynunun zarif çizgisini vurguluyordu.

Bir zamanlar onun güzelliğinin abartısız olduğunu düşünmüştü, ama şimdi çevresinin sıradan fonunda parlak bir fener gibi parlıyordu. Vücudunun zarif, açık saçık hatları ve klasik kadınlığı son derece çekiciydi.

Masanın üzerinde, altın sarısı hamur işleri tabakların üzerine yığılmıştı. Bir tanesini kapıp kocaman bir ısırık aldı. Terbiye edilmiş geyik eti parçaları ve böreği mükemmel bir şekilde tamamlayan zengin sosla doluydu ve tarif edilemeyecek kadar lezzetliydi.

"Yemek yapabiliyorsun," dedi ağzındaki lokmanın etrafında.

Kadın kahkahayı patlattı. "Sesin çok öfkeli geliyor."

Hızla turtasının geri kalanını yedi ve bir tane daha aldı. "Öfkeli değil. Şaşırdım. Sen birinci sınıf bir doktor ve sihirbazsın. Yapamayacağın bir şey var mı?"

Bu konuya ciddi bir şekilde dikkat ediyor gibiydi. "Ben kayak yapamam," dedi ona. "Denedim ama sabrım yok. Şekil değiştirip uçmayı tercih ederim. Kılıç kullanmam da fena sayılmaz. Küçükken babamın bana kızmasını engellemek için ne gerekiyorsa onu öğrendim. Doğru düzgün resim yapamam. Araba sürmekle ilgilenmiyorum... Sana bahsettiğim atsız arabalardan biri. Tekrar söylüyorum, şekil değiştirip uçmayı tercih ederim. Dikiş dikmem ya da yorgan yapmam. Şarkı söylemeye hevesliyim ama acınacak haldeyim. Gördüğünüz gibi, yapamadığım pek çok şey var. Sen sadece iyi yaptığım iki şeye rastladın; ameliyat ve yemek pişirme." Onun önce ikinci, sonra da üçüncü pastayı yiyişini izledi ve yüzündeki ifade bilgece bir hal aldı. "Bugün kendini çok zorladın, değil mi?"

Adam ona ters ters baktı ve başka bir tabaktaki böreğe uzandı. Bu tavşanlıydı ve cennet gibiydi. Yuttuktan sonra mırıldandı: "İsteyerek yapmadım. Hava çalışıyordu, bu da beni bedenimden biraz koparıyor."

"Seni kontrol etmemi ister misin?"

Adam düşündü. "Hayır, sanmıyorum. Yemek yardımcı oluyor. Robin nerede?"

"Bilmiyorum." Bakışları daraldı. "Ben de bunu merak ediyordum. Ona sormak istediğim birkaç soru var." Birden ona odaklandı. "Hiç mağaraya inmiş olma ihtimalin var mı?"

"Ameliyattan beri hayır. Neden?"

Un kaplı elinin tersiyle çenesini ovuşturdu. Krem rengi teninde pudramsı beyaz bir iz bıraktı. "Daha önce Morgan'ın iğnesini aramak için aşağıya inmiştim. İğneyi çıkardığımda, ellerimi uyuşturan bir tür büyü patlama oldu, o yüzden o anda onu omzumun üzerinden fırlattım." Sorunlu bakışları onunkilerle buluştu. "Oberon, bugün o mağaranın her santimini aradım ve hiçbir yerde bulamadım. Cımbızımı gayet iyi buldum ama iğneyi bulamadım. Robin böyle bir şeyi alır mıydı?"

"Onu bir daha gördüğümde mutlaka soracağım," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. "Kaybolması hoşuma gitmiyor. Hâlâ tehlikeli olabilir. Neye benziyor?"

"Bu sadece büyüye duyarlı gümüşten ince bir şerit. Sana katılıyorum, ben de kaybolmasından hoşlanmıyorum ve onu değerlendirme şansım olmadı."

düzgün bir şekilde. O zamanlar tek endişem sendin."

Adam kızın ellerinden birini tuttu ve ters çevirdi. Parmaklarını nazikçe manipüle etmesine ve bileğini döndürmesine izin verdi. Adam kızın üzerinde kalan herhangi bir büyü hissedemedi, sadece kendi hafif, sabit Gücü vardı. Kaşları daha da çatıldı. "Daha önce bir şeyler söylemeliydin. Ciddi şekilde yaralanabilirdin."

"Ama değildim," dedi ona. "Her şey yolunda. Bu sabah uyandığımda tüm hislerim geri gelmişti. Bir turta daha ister misin?" Üçüncü tabağı işaret etti. "Bunları kuru incir ve vişne ile yaptım, yani tatlılar, tuzlu değil."

"Kulağa harika geliyor." Adam ona gülümsedi. Uzun zamandır hiçbir şey hissetmemişti. Şimdi bir duygu senfonisi içinde çalkalandığını hissediyordu.

Öfke hâlâ mevcuttu. On yıllarca dinmeyebilirdi. Kesinlikle Isabeau ölmeden önce değil.

Ama şu anda tüm bunların arasında en öne çıkan şey arzuydu ve bu, Morgan'ın büyüğü tarafından tuzlağa düşürüldüğünde yaşadığı soğuk hayvani şehvetten çok daha hafif, daha sıcak, daha karmaşık bir şeydi. Hem son derece tanıdık hem de tamamen yeniydi, çünkü şimdi tamamen karşısındaki kadına odaklanmıştı.

İpeksi saçlarından bir tutam daha başının üstündeki düğümden kurtulmuştu. Bunu ona dokunmak için bir bahane olarak kullanıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Kadın ona temkinli bir bakış attı ama geri çekilmedi.

"Sana bin yıllık bir şişe şarap sözü vermişim," dedi.

"Şimdi sen söyleyince, evet, söz verdin." Kadın gülümsedi. "Mahzenlerinde böyle bir hazinenin saklı olduğunu bilseydim, karşıma çıkan ilk konyak şişesiyle yetinmezdim."

Sırıttı. "Birazdan döneceğim."

Sarayın alt katlarına doğru ilerlerken başka duygular kabardı. İçinden gelen bir dürtüyle, hayatının tamamen tek bir kadına ve onun tıbbi becerilerine ve yaratıcılığına bağlı olduğu kristal mağaraya bakmak için yoldan saptı.

Mağaradaki cadı ışıklarını yaktığında, manzaraya bakarken kaşları yavaşça kalktı. Bir katliam olmuş gibi görünüyordu. Her yerde kan vardı. Akik levhanın kenarlarından aşağıya damlamıştı ve yerde kurumuş kan havuzları ve içinde yürüyen ayak izleri vardı. Kanlı ayak izleri mağaranın her yerine yayılmıştı. Cerrahi aletler kadının düşürdüğü yerde, masanın üzerinde ya da yerde duruyordu.

Tahmin yürütecek olsa, normalde düzenli bir insan olduğunu ve çevresinin zihnindeki düzenli disiplinin bir yansıması olduğunu söylerdi. Bu dağınıklık başka bir hikâye anlatıyordu. Uzun gün boyunca katlandığı yoğun zorlukların bir yankısını sunuyordu. Minnettarlık içini kapladı. Bırakın bu tür bir ameliyattan sağ çıkmayı, bu kadar uzun yaşamamalıydı.

Duyularını sonuna kadar açarak Morgan'ın büyüünün en ufak bir kalıntısını aradı ama hiçbir şey bulamadı. Kristal mağara sihirli bir şekilde nötr haline dönmüştü. Eğer fiziksel kanıtlar olmasaydı, hayatının tehlikede olduğunu asla bilemeyecekti.

Kathryn'in kendi gelişmiş sihir duyularıyla iğneyi çoktan aramış olacağından emindi ama yıllar içinde Morgan'ın sihriyle iyice tanıştığı için, onun gözden kaçırdığı bir şeyi fark edebileceğini ummuştı.

İğne tüm büyüünü dışarı atmış ve hissedilecek bir kalıntı kalmamış olabilir miydi? Büyü konusunda bu kadar yetenekli biri varsa o da Morgan'dı.

Ancak Oberon büyüünün patladıktan sonra tamamen dağılamayacak kadar güçlü ve karmaşık olduğunu düşünme eğilimindeydi. Ne kadar hafif olursa olsun, Güç'ün kalıcı bir izi olmalıydı...

Eğer iğne gerçekten de hâlâ mağarada bir yerde duruyorsa.

Yani iğne gitmişti ve mağarada sadece üç koku vardı; onun, Kathryn'in ve Robin'in. Rastgele bir hırsız saraya fark edilmeden giremezdi.

Kathryn'in ihtiyaç duyduğunda gerçeklerin etrafında dans etmekte usta olacağından emin olsa da, onunla tanıştığından beri bir kez bile yalan söylememişti. Üstelik iğnenin yokluğundan bahseden de oydu, dolayısıyla çıkarılacak tek bir kaçınılmaz sonuç vardı.

Robin iğneyi neden almıştı? Saklamak için mi, yoksa kendi amaçları için mi?

Düşünceli bir şekilde merdivenlerden yukarı çıktı ve ayrı bir alanda bulunan şarap mahzenine yöneldi. Orada, zevk ve nostalji şeklinde daha fazla duygu kabardı. Nadir bulunan eski şaraplarının bulunduğu tozlu odaya doğru ilerledi.

Şarapları inceledikten sonra Lyonesse'in en eski şaraplarından birini seçmekte kararsız kaldı çünkü Kathryn'in bu şarabın geçmişinden hoşlanacağını düşünüyordu,

ve Ys'den değerli bir şişe altın salveri şarabı.

Yiyecek ve büyüyü birleştirmek, iyileştirici özellikler, yiyecek depolama ve zevk için tüm Öteki diyarların ayrılmaz bir parçasıydı, ancak hiç kimse yiyecek ve büyüyü Öteki diyar Ys'deki krallıklar kadar birbirine karıştırmamıştı. Mahsulleri eşsiz ve becerileri benzersizdi.

Sonunda bir şişeyi diğerine tercih etmemeye karar verdi ve ikisini de üst kata çıkardı.

Mutfağa adımını atar atmaz Kathryn'in ruh halinin değiştiğini fark etti. Orta masadaki turta tabaklarına büyük parçalar halinde kızarmış geyik eti de katılmıştı. Pişirdiği yemeklerle kavernöz mekân ısınmıştı ve Kathryn temiz öğleden sonra havasını içeri almak için arka kapıyı açmıştı.

Kapıya yaslanmış dışarı bakıyordu, yüz ifadesi kapalı ve mesafeliydi. Adam yaklaşırken onun profilini inceledi. Yaklaştığında kadın ona dalgın bir gülümseme verdi.

"Sorun ne?" diye sordu adam şarabı masaya koyarken.

Kadın cevap vermeden başını salladı ve adamın iki şişeyi de açmasını izlemek için döndü. "İki şişe mi? Çok abartılı."

"Sanırım yıllar süren bir durağanlık büyüünden uyanmak ve yüksek riskli bir ameliyattan sağ çıkmak bana biraz savurganlık hakkı veriyor." Sol eliyle bir şişeyi havaya kaldırdı. "Bu şarap, arazimizi oluşturduktan sonra burada, Lyonesse'de yapılan ilk hasattan elde edildi. Ve bu da..." Sağ eliyle ikinci şişeyi kaldırdı. "...bu bir şişe altın salveri şarabı, Ys'deki Karre'den."

Kızın gözleri büyüdü. "Salveri şarabını duymuştum ama daha önce hiç tatma şansım olmamıştı."

"Büyük bir zevk alacaksın. Tarif edilemez. İçtiğim en iyi şampanyanın tadı, salveri şarabının yanında çiğ sirke gibi kalır." Gülümsedi. "Bundan sonra elimde sadece beş şişe kalacak."

"Karre'den salveri ihraç etmek yasadışı değil mi?" Adamın iki düz cam kadehi masanın üzerine, şişelerin yanına yerleştirmesini izledi.

"Kendimi staz haline soktuğumda öyleydi," diye cevap verdi. "Sanırım hâlâ öyle, ama o yasa yürürlüğe girmeden önce bir düzine şişemi edinmiştim... Bu çok, çok uzun zaman önceydi."

Hayranlık yüz ifadesini ele geçirmişti ama kapının yanındaki yerinden ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı. "Peki ya halüsinasyonlar?"

"Aynı anda birkaç şişe içmediğiniz sürece güzel ve zararsızdırlar. Karre'de vizyonlar kutsal kabul edilir, hem mistik bir lider hem de uluslarının başı olan hükümdarları Yüce'nin bir armağanıdır. Çeşitli dini törenlerde ve her bahar düzenlenen Yeniden Doğuş Festivali'nde salveri içerler. Festival sırasında gelen vizyonların gelecek yıl hayatlarına girecekleri önceden haber verdiğine inanıyorlar."

"Bunda doğruluk payı var mı?" diye sordu merakla.

"Muhtemelen. Yeniden Doğuş Festivallerine hiç katılmadım, o yüzden gerçekten bilmiyorum." Dikkatli bir şekilde her iki kadehe de ışık saçan sıvıdan birer porsiyon döktü ve iki kadehi de alarak kapıda ona katıldı. Şarabı döktüğünde şaraptan güzel kokular yayılmıştı ve kız bu kokuyu alınca yüz ifadesi değişti.

Derin bir nefes aldı. "Bu cennet gibi... Çiçeksi mi meyveli mi karar veremiyorum. Sadece daha önce hiç böyle bir şey koklamadığımı biliyorum."

"Ve bir daha asla alamayacaksın. Salveri eşsizdir. Üzüm bağlarından fidan çalmaya çalışan hırsızların hikâyelerini duymuştum ama hiç kimse Karre toprağından uzakta salveri asması yetiştirmeyi başaramadı. Salveri ve sihirle aşılarmış yağları ve baharatlarıyla Karre, Dünya'daki ya da herhangi bir Diğer ülkedeki en zengin ülkelerden biridir." Gülümseyerek ona kadehlerden birini uzattı. Kadın kadehi kabul ettiğinde, adam kadehinin kenarını onunkine dokundurdu. "Hayatım için teşekkür ederim, Kathryn."

"Rica ederim, Oberon." Gözlerini kapatarak kadehini burnuna yaklaştırdı ve tekrar derin bir nefes aldı. "Ne kadar engelli olacağız?"

Bilinmeyene karşı temkinliydi ve harekete geçmeden önce her şeyi düşündü. Ona şöyle dedi: "Sen tam Wyr'sin, bu yüzden çok bozulduğunu düşünmüyorum. Bu diğer alkolleri içmekle aynı deneyim değil. Bu şişeyi ve Lyonesse şarabını bir oturuşta bitirmeye karar verirsek, son derece keyifli hissedeceğiz ama daha fazlası değil. Size söz veriyorum, herhangi bir kötü etkiye karşı oldukça güvende olacaksınız."

"Tamam." Ona sırtarak dikkatli bir yudum aldı ve yüz ifadesi tekrar değişti, bu kez katıksız bir zevkle. "Yüce Tanrım."

Kadının şaşkınlığı onu çok memnun etmişti.

"Ben de öyle hatırlıyorum," dedi memnuniyetle. Şimdi onun tepkisinin tadını çıkarma şansı varken, kendi ilk yudumunu aldı. Parlak, enfes lezzet dilinin üzerinden aktı.

Notaların tüm karmaşıklığını deneyimlemek için ağzında tuttu. Yutkunduğunda, sıcaklık ve ışık orta bölümünü doldurdu ve inanılmaz bir esenlik duygusuyla kucaklandığını hissetti.

Yanında Kathryn sessiz, anlaşılmaz bir ses çıkardı. Yüz ifadesi donup kalmış, bakışları huşu ile dolmuştu. "Neye bakıyorum ben?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Herkes için her seferinde farklıdır. İlk kez salveri içtiğimde, etrafımda beni çok seven, zar zor görebildiğim insanlar varmış gibi hissetmiştim." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "O anda eve taşıyabildiğim kadar çok şişe götüreceğimi biliyordum. Karralılar bu deneyime 'ruhların şarkısı' diyorlar."

"Ne kadar harika." İç çekti. "İnsanları görmüyorum... Yarı saydam alevler gibi bir şey görüyorum, sanki tamamen bu parlak altın ışığın içine dalmışım gibi. Etrafımdaki her şeyi hala gayet iyi görebiliyorum, ama hepsi parlayan ışıkla örtülmüş durumda."

"Çok güzel."

"Çok güzel."

Sonra kendi görüşü onu ele geçirdi. "Ah, kahretsin." diye fısıldadığını duydu.

"Ne oldu?" Dikkati keskinleşti.

"Hiçbir şey." Dışarıdaki yıkık sebze bahçelerine bakmak için arkasını döndü. "Her şey yolunda."

"Ama ne oldu?" Kadın bir elini onun koluna koydu. "Ne görüyorsun?"

Kelimeleri çıkarmak için uğraşmak zorunda kaldı. "Meyve dolu bahçeler, berrak yeşim rengi bir deniz ve rüzgârda dalgalanan olgun buğday tarlaları. Lyonesse'i eskiden olduğu gibi görüyorum - olması gerektiği gibi."

Parmakları hafifçe gerildi. "Yine öyle olacak."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, olacak. Sadece Isabeau'nun peşine düşüp bize bir daha zarar veremeyeceğinden emin olmam gerekiyor."

Kathryn onun yüz ifadesini inceledi. "Isabeau ile aranızdaki çatışmanın nasıl başladığını duyduğumu sanmıyorum. Ne oldu?"

Acı bir kahkaha attı. "O her zaman bağınaz ve yabancı düşmanı olmuştur ve bizi spor olsun diye avlardı. Lyonesse'i yaratmak için bir araya gelmemizin nedenlerinden biri de buydu, ancak melez insanlardan oluşan bir halkın var olması onun dünya görüşüne hakarettir. Ona göre,

Bizler doğanın ucubeleriyiz ve yok edilmemiz gerekiyor. En çok Hafif Fae kanı taşıyanlardan nefret ediyor. Biz onun saplantısı haline geldik. Biz onu durdurana kadar durmayacak."

"Dört hafta," dedi ona.

"Ne?" Daldığı düşüncelerden sıyrılan adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"Dört hafta içinde savaşa gidebilirsin." Kadın omuz silkti. "Teknik olarak, ameliyatın dün olduğuna göre, üç hafta altı gün içinde gidebilirsin."

Daoine Sidhe o kadar uzun süre bekleyemezdi. Lyonesse ile neredeyse diğer her yer arasındaki zaman kayması çok fazlaydı. Dört hafta daha Isabeau'ya bir sonraki saldırısını planlamak ve uygulamak için çok fazla zaman kazandıracaktı.

Ama Kathryn'e bunu söylemedi. Onun yerine parmaklarını pazusunun üzerinde durdukları yere bastırdı. Sonra şeyeyi almaya gitti ve onlara biraz daha şarap doldurdu.

Başka bir nedenden çok konuyu değiştirmek için, "Şarabı almam beklediğimden daha uzun sürdü. Kristal mağaraya doğru dolambaçlı bir yoldan gittim."

Yüzünü buruşturdu. "Orası tam bir karmaşa."

"Önemli değil. Temizlemesi için birini bulacağım." Salveri'den bir yudum daha aldı. "Morgan'ın iğnesinden herhangi bir büyü kalıntısı yakalayıp yakalayamayacağımı görmek istedim ama hiçbir şey yoktu. Sanırım Robin aldı." Bakışları bir an onunkilere kaydı, sonra tekrar uzaklaştı. "Ben de öyle düşünüyorum. Sadece bunu bize neden söylemediğini anlamıyorum."

Kadehini masaya koydu ve ruh hali yeniden değişti. Adam şarapla döndüğünde takındığı aynı kapalı ve m e s a f e l i ifadeyi takınarak, "Ben de Sanırım neden tekrar ortadan kaybolduğunu biliyorum."

Kaşlarını kaldırarak kadehini de bir kenara bıraktı. Salveri şarabının tadını çıkarmak, bu konuşmanın gideceği yer için fazla iyi bir eğlence gibi görünüyordu. "Pekâlâ, o zaman neden?"

Kadın arkasını döndü ve ona düzgün bir bakış attı. "Çünkü ondan Annwyn ve diğerlerini olabildiğince çabuk buraya getirmesini istedim."

On DÖRDÜNCÜ Bölüm

KATHRYN, Oberon'un söylediklerine nasıl karşılık vereceği konusunda gerçek bir fikre sahip değildi, bu yüzden kendini her şeye hazırladı. Belki kalp atışları biraz hızlanmıştı ama Dragos'un sarayında birkaç yıllık deneyimi vardı ve gerektiğinde duygularını nasıl saklayacağını biliyordu.

Ama adamın tek yaptığı ona o uzun, esrarengiz bakışlarından birini atmak oldu. Bir şeyleri nasıl saklayacağını bilen tek kişi o değildi. O da kendi düşüncelerini saklamakta fazlasıyla becerikliydi.

"Ne?" dedi sonunda, bir elini döndürerek devam etmesini istedi. Her ne olacaksa artık.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, Lyonesse şarabı salveri'den çok daha topraksıdır," dedi ona. Cüssesine rağmen, dolaptan iki kadeh daha almak için masanın etrafında dolanırken bir dansçının zarafetiyle hareket ediyordu.

Savaşta şaşırtıcı derecede hızlı olurdu. Bunu biliyordu çünkü ilk elden görmüştü.

Ve onun tepkisizliği kafa karıştırıcıydı. Onun iki taze kadehe zengin, yakut kırmızısı bir şarap doldurmasını izlerken, "Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye sordu.

Ameliyattan önceki Oberon olsa sinirlenir ve hırlardı. Onu kaçırmaya çalışmakla ya da bir şekilde müdahale etmekle suçlardı ama bu bariz kayıtsızlıkla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu... Kayıtsızlık mı? Aplomb?

"Ne söylememi isterdiniz?" diye sordu. "Kendi tavrınızın beni şaşırttığını itiraf etmeliyim. Sanki bir tartışma bekliyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz ama bu gerçekten muhteşem şarapların tadını çıkarmamı engelleyecek herhangi bir davranışta bulunmaya niyetim yok." Kırmızı şarap kadehlerinden birini uzatarak ona gülümsedi. "Unutma Kathryn. Kutlama yapıyoruz."

"Elbette kutluyoruz." Temkinli bir şekilde kadehi aldı. Adamın bir şekilde ona üstünlük sağladığı hissinden kurtulamıyordu. Keşke neyin peşinde olduğunu anlayabilseydi. "Robin hakkında."

"Önce şarabı dene," dedi usulca. "Üzümleri tarlalardan getirdikleri zamanı hatırlıyorum. Çok heyecanlanmıştık. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde köyler, kasabalar ve burayı inşa ediyorduk. Bu şarabın tadı bana hep umut gibi gelmiştir."

Başardı. Onu Robin hakkında konuşmaktan uzaklaştırmayı başarmıştı. Gülümseyerek, "O zaman tadı lezzetli olmalı," dedi.

"Öyle," dedi adam ona. "En sevdiklerimden biri. Seninle paylaşma fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

Bu nazik ifadeden sonra insan nasıl bir tartışma başlatmaya çalışabilirdi ki? "Teşekkür ederim, çok cömertsiniz." O izlerken, kadın bir yudum aldı.

"Korkarım bunda imgelem yok." Derin bir memnuniyet ifadesiyle kendi kadehinden içti. "Bu sıradan bir şarap, büyümlü bir şarap değil."

"Çok güzel!" diye haykırdı. "Çok zengin ama tatlı değil. Ve rengi de muhteşem."

"Yakuttan bile daha iyi," diyerek gülümsemesine karşılık verdi. "Robin'le diğerlerini alma konusunda konuştuğum için teşekkür ederim. Umarım o da bunu yapmıştır. Burada olmalılar."

"Ben de öyle demiştim," diye mırıldandı.

Ama ne kadar çabuk gelirlerse, o kadar çabuk gidebilirdi. Gitmeliydi. Bundan rahatsız olan bir tek o muydu? Sarsılmış bir halde burnunu kadehine gömdü ve güzel şaraptan biraz daha içti. Bu şarap tadımı nadir bir deneyimdi ve elinden geldiğince bunun kıymetini bilmeye odaklanmalıydı.

Adamın ifadesi ağırlaştı. "Robin'in berbat vakit geçirdiğini ima etmiştin. Ben de bunu soracaktım. Ona ne oldu?"

"Sadece bana söylenenleri biliyorum ve o da çok fazla değil." Masaya doğru yürüdü, tatlı hamur işlerinden birini aldı ve ısırdı. Daha önce et yemişti ama canının tatlı çektiğini fark etti. "Isabeau onu yakalamış ve görünüşe göre bir süre işkence etmiş. Arkadaşım Sophie -bir gün onunla tanışacaksın- onu kurtaran kişi. Bana olanlardan sonra iyileşme şansı bulamadığını söyledi. Onu seviyor ama düşüncelerinin ve kararlarının yanlış, hatta tehlikeli olabileceği konusunda uyardı." Ona huzursuzca baktı. "Bunu sana anlatırken kendimi tuhaf hissediyorum. Onun için sorun yaratmak istemiyorum. Lyonesse'deki diğer herkes gibi o da evine döndüğünde hoş karşılanmayı ve ihtiyacı olduğunda yardım edilmeyi hak ediyor."

"Sorun yaratmıyorsun," diye cevap verdi. "Bunu bilmem gerekiyordu. Tekrar ortaya çıktığında ona ekstra özen göstereceğim."

"Bence bu iyi bir fikir." Kahretsin, bu ameliyat sonrası Oberon'u çok sevmiştir. Konuşması çekici, sofistike ve stratejik düşünen biriydi. Poğaçasını bitirdi ve parmaklarındaki şekeri yaladı.

Adamın hafif bir gülümsemeye kendisini izlediğini fark etti. Şarabını bitirdi ve kadehi bir kenara koydu. "Şimdi Robin'i *neden* diğerlerini almaya ikna etmek istediğini konuşalım."

Kadın dondu kaldı. "Bu konuda konuşmayı bitirdiğimizi sanıyordum."

"Hayır," diye mırıldandı uzun, alçak bir mırıltıyla. "Hayır, bu konu kapanmadı. Sadece seninle kavga etmek istemedim. Ama bunu kesinlikle tartışacağız."

"Tartışacak bir şey yok," diye haykırdı. "Bu tatlı hamur işlerinden yedin mi hiç? Sen yemedin, değil mi? Gerçekten çok güzel oldular ve bu kırmızı şarapla harika uyum sağlıyorlar. Aslında, sanırım bir tane daha alacağım."

"Lütfen al," dedi masanın sonuna doğru manevra yapıp arkasından yaklaşırken. "Parmaklarındaki şekeri yalayışını izlemek yıllardır gördüğüm en keyifli şeylerden biriydi."

"Bu çıta çok düşük, yıllardır hiçbir şey görmedin." Bir poğaçaya daha aldı ve ağzına kocaman, hantal bir ısırık tıktırdı. "Her ne yapıyorsan," dedi ağzındaki lokmanın etrafında, "hemen şimdi durdurabilirsin."

"Durmaya hiç niyetim yok." Adam hafif parmaklarını elbisesinin arka yakasında gezdirdi ve kadının omurgasında sarsıcı bir ürperti dalgalandı. "Bu arada bu elbise sana çok yakışmış. Koyu yeşil kesinlikle senin renklerinden biri."

"Teşekkür ederim." Sertçe yutkundu. Ona bakmak için boynunu bükmeden, arkasından onun genel yönünü işaret etti. "Hasta." Sonra kendini işaret etti. "Doktor."

Adam onun elini tuttu, yüzüne doğru çekti ve şekerli parmaklarını ağzına götürdü. Önce işaret parmağını emdi, diliyle tenine masaj yaptı. Kız okşamayı tüm vücudunda hissetti.

"Çok lezzetli" diye mırıldandı.

Tam ikinci parmağını ağzına almak üzereyken elini çekti. "Kes şunu," diye tersledi. Ya da terslemeye çalıştı.

Her nasılsa bu söz niyet ettiğinden oldukça farklı bir şekilde, nefes nefese bir iç çekişle çıkmıştı.

"Kathryn sevgilim, daha yeni başlıyorum," diye ona güvence verdi. Onu kalçalarından tutarak masaya çarpana kadar geriye doğru yürüttü.

Kelimenin tam anlamıyla mırıldanıyordu. Tanıdığı hafif, neredeyse kadınsı mırıltıları olan bazı Wyr kedilerinin aksine, Oberon'un mırıltısı derin ve sertti. Ses tüm tenini titretiyordu. Kahretsin. Hem seksi hem de sevimliydi.

"İyi değil, Kral." Yarısı yenmiş böreği sinirli parmaklarının arasından kaydı. "Umurumda değil, Doktor." İki elini de kadının beline koyarak ona baktı

derinden. Altın sarısı ve siyah gözleri öğleden sonra ışığını yakaladı. "Neden Robin'i diğerlerini getirmesi için ikna etmeye çalıştın?"

Adamın gövdesi kadıninkiyle aynı hizaya gelmişti. Ondan daha uzun, daha geniş ve daha kaslı olan adam alana hükmediyordu. Tek yapması gereken onu itmektir ama elleri kendi akıllarını edinmiş gibiydi. Kalın, güçlü bileklerinden başlayarak, geniş omuzlarını kavramak için kollarına doğru ilerlediler.

"Çünkü onlara ihtiyacın var," dedi.

"Ne kadar uygun bir doktor cevabı." Şakağının arkasındaki ince tüyleri okşadı ve burnunu soktu.

"Gerçek bu," diye nefes nefese kaldı.

"Biliyorum," diye yanıtladı adam. "Bunu sesinden anladım. Tek neden bu mu?" "Elbette öyle!" *Kahretsin, Shaw!* Eğer kendi yalanını duyabilseydi ses, o da yapabilirdi.

Sessizce gülerek, şehvetli dudaklarıyla saç çizgisi boyunca uzanan ince, narin deriyi okşadı. "Robin onları geri getirseydi, planladığından daha erken gitmekte özgür olacaktın, değil mi? İki haftalık taahhüdünden kaçmaya çalışıyordun."

"İki haftanın çoğu geçti zaten. Ne... bugün günlerden ne?" Doğru düzgün düşünemiyor gibiydi ve başı kaldıramayacağı kadar ağırdı. Adamın göğsüne daha da yaklaştı.

"Dokuzuncu gün," diye hatırlattı ona, ensesini okşayarak. "Annwyn ve diğerleri o zamandan önce gelmezse beş günün daha var. Eğer gelirlerse eve dönebilirsin. Eğer Robin gerçekten onları almaya gittiyse, bu baş başa geçireceğimiz son akşam olabilir." Başını eğerek dudaklarını kızın kulağına dayadı ve fısıldadı: "Bunu boşa harcamak istemezsin, değil mi?"

Dudaklarını kulağının hassas kabuğunda hissetmek, sıcak nefesini teninde gezdirmek, içinden sarsıcı bir ürperti geçirdi.

Doktor. Hasta.

Bunu yeterince söylerse aralarındaki bariyeri güçlendirebileceğini ummuştı ama öyle olmadı. Sadece bunu söylemekten yorulmuştu. Artık gerçekten onun doktoru değildi. Daha önce ne tartışmış olursa olsun, bunun için ona ihtiyacı yoktu. Kalma talebine boyun eğerken bile bunu biliyordu.

İlk fırsatta gitmeliydi ama gitmemiştı ve şimdi... Artık kendisiyle savaş halinde hissetmekten yorulmuştu ve o haklıydı. Kadın birlikte geçirecekleri son akşamı boşa harcamak istemiyordu. Bu yüzden gerçekten yapmak istediği şeyi yaptı - ameliyattan uyandığından beri yapmak istediği şeyi.

Başını kaldırarak onu öptü.

İlk seferden hatırladığı kadar elektrikliydi. Aynı zamanda şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha yanlış ve daha aptalcaydı. Adam iyileşiyordu. Akla gelebilecek her yönden kötü bir bahsin tanımıydı ama yine de kendini durduramadı.

Koca vücudu hareketsiz kaldı. Onu şaşırtmıştı. Ama uzun süre donuk kalmadı. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi canlandı, kollarını ona doladı, sırtını eğdi ve nefesini kesecek kadar yoğun bir ihtiyaçla onu öptü.

Tüm bu rahat tavırlar. Al, biraz serin, büyümlü şarap iç, bu çok özel, harika vakit geçirmiyor muyuz? Onunla bir keman gibi oynamıştı. Son birkaç on yıldır tanıdığı ve birlikte çalıştığı en iyiler arasında birinci sınıf bir manipölatördü, çünkü tüm zaman boyunca onun etrafında dönmüş, yavaşça gevşemiş, tartışma dürtüsünü yatıştırmış ve onu rahatlamaya ikna etmiş, hoş sohbetlerle ve şarap geçmişinden kesitlerle dikkatini dağıtmış ve kendi anını beklemişti.

bir hamle yap.

Yapabilseydi gülebilirdi. Bunun yerine dizlerinin bağı çözöldü ve kollarını adamın boynuna dolayıp ona tutundu.

Ve bu adam nasıl öpüşüleceğini iyi biliyordu. İlk öpüşmeleri tuhaf, kısa ve neredeyse felaketle sonuçlanmıştı. Bu seferki daha yeni başlamıştı ama şimdiden iki yüz yıllık hayatında gördüğü en iyi beş öpüşen arasına girmişti.

Hayır, hoppala, ilk üçe sıçradı. Ve sonra diliyle olağanüstü bir şey yaptı ve diğer ikisini tamamen atlattı....

Tanrılar merhamet etsin, diye düşündü hayal meyal. Bu *şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücük*.

Ve bunun bitmesini istemiyordu.

Sonra adam başını eğip büyük bir eliyle kızın sırtını kavrayıp ağzını daha da derinden okşayınca tutunmaya çalıştığı her düşünce ve liste dağıldı. Bir dizini bacaklarının arasına soktu, böylece sert kalçası onun hassas, mahrem etine geldi. Diliyle ağzını sikerken, bacağıyla yukarı doğru bastırdı.

Uyarılma tüm vücuduna yayıldı. Bir kibrit çaksa bile onu bundan daha fazla ateşleyemezdi. Adamın uzun ve sert vücuduna doğru eğilerek kalçasını kendi kalçasının arasına sıkıştırdı ve onun kendisini öptüğü kadar çılgınca öptü.

Ağzından hiç ayırmadan göğsünü avuçladı. Eli elbisenin kumaşından büyük ve sıcak hissediliyordu. Parmakları titriyordu.

Parmakları onunkilerden daha fazla titremiyordu. Aralarında çok fazla kıyafet vardı. Teni yanıyormuş gibi hissediyordu ve onu kendisine daha yakın hissetmeye ihtiyacı vardı.

Sadece o değildi. Vücudundan ısı yayılıyordu, bütün ağır kasları gergindi. Bu iş çok hızlı ilerliyordu. Ağzını onunkinden ayırarak, "Durmalıyız," diye soludu.

"Hayır," diye hırladı adam. "Durmayacağız."

"Ne yaptığını bilmiyorsun. Daha yeni ameliyat oldun-" "Beni idare etmeye çalışmayı bırak," diye hırladı. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. yapıyorum. Seni daha önce tüm duygularım bastırılmışken de istiyordum ve şimdi daha da çok istiyorum." Donup kalarak onun bakışlarıyla karşılaştı. Adam her zamankinden daha sert ve kararlı görünüyordu. "Güven bana Kathryn. Kendimi çok uzun zamandır tanıyorum. Her şey geri geliyor ve daha önce eksik olduğunu bildiğim her şey var. Yeni biri olmuyorum, her zaman olduğum adama geri dönüyorum."

"Çok fazla güven istiyorsun," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Bakışları net ve kaya gibi sabitti. "Ve ben buna değerim."

Bu onun son direncini de kırdı. Gömleğini çekiştirerek açıklığı genişletti, böylece açgözlü parmaklarını adamın iri göğsüne serpilmiş siyah saçlarda gezdirebildi.

Bir öpücük daha kondurmak için daha da eğildi ve masadaki her şeyi bir kenara süpürmeye başlarken onu arkasına yaslanmaya çağırdı.

Akıl sağlığının tek bir belirtisi kalmıştı. Adamın ağzından tekrar uzaklaşırken, nefesi kesildi, "Yapma! O yemeği pişirmek için saatlerimi harcadım ve burada paket servis yok."

Nefesini içine çekerken göğsü kabardı. Sert elmacık kemikleri boyunca uzanan deri koyu renkte kızarmıştı. "Tanrım, ağzın inanılmaz. Paket servisin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Fark etmez," diye soluk soluğa arkasına baktı. "Yemeği yere düşürme. Oh-ve daha şarap var." Bazı insanlar için, kalan şarap miktarının değeri bir ipotek ödemesine eşitti.

"Peki, lanet olsun," diye mırıldandı.

Ama daha da eğilip onu kaldıracakmış gibi yaptığında, gerçek akıl sağlığı tam zamanında araya girdi. Kadın onun tutuşuna karşı mücadele etti. "Oberon, yapamazsın. Unutma, bir hafta boyunca ağır kaldırmak yok."

Hırlayarak, dizlerinin üzerine çökerken onu belinden sıkıca tuttu ve kendisiyle birlikte aşağı indirdi. "Bunu nasıl hatırladın? Yanıyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı. Adamın açılı kalçalarına oturarak gömleğinin uçlarını pantolonundan çekip çıkardı ve adam da ona yardım edebilecek kadar uzun süre onu serbest bıraktı; gömleği başının üzerinden çıkarırken gövdesinin ve kollarının geniş kasları esniyordu.

Onu yarı çıplak görmek kadının aceleciliğini daha da körükledi. Elbiseyi kalçalarının üzerinde oynatarak çıkardı. Altında sadece yıkayıp temizlediği külotu ve gardırobunu yağmaladığı bilinmeyen Daoine Sidhe kadınından aldığı ipek çorapları vardı. Sütyenleri hâlâ kuruyordu, bu yüzden başka bir şey giymeye zahmet etmemişti.

Kadın göğüslerini açtığında, adam alçak sesle, aceleyle bir inilti çıkardı ve bu inilti kadının kafasına şaraptan daha güçlü bir şekilde ulaştı. Onlara bakarak, yumuşak küreleri avuçladı ve başparmaklarıyla meme uçlarını ovuşturdu. Çok büyük göğüsleri yoktu - bunun için çok hafif yapıydı - ama çok hassastılar ve onlarla oynadıkça vücudunda daha fazla his sarsılıyordu.

Adam fark etti ve okşamaları yavaşladı. Şimdi onun yüzünü izleyerek, sertleşmiş, esmer tepeleri baş ve işaret parmakları arasında yuvarladı, tırnaklarıyla uçlarını hafifçe çizdi. Onunla alay ederken

Vücudundaki aciliyet, bacaklarının arasındaki birleşme noktasında acil, boş bir ağrıya dönüştü. Bu ağrı hızla büyüyerek ciddi bir acı hissine dönüştü.

Ona duyduğu açlık onu çılgına çeviriyordu. Ona yeterince dokunamıyor, yeterince tadına bakamıyordu. Adam onun vücuduyla oynarken, titreyen dudaklarını adamın boynunun yan tarafında ve köprücük kemiğinin geniş, güçlü kıvrımı boyunca gezdirdi.

O ana kadar keyif verici uyuşturuculardan hiç anlamamıştı ama onun tadı uyuşturucudan bile daha bağımlılık yapıcıydı. Onun kokusuna, sıcaklığına doyamıyordu. Tek başına bile yeterince seksiydi ama buna bir de uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu. Kendini onun her tarafına sürtmek istiyordu.

Bir yanı, aralarındaki ilişkinin bu kadar hızlı ve tamamen patlamasından rahatsız olmuştu. Ama geri kalanı onu her şekilde elde etmek için yanıp tutuşmaya başladığında, bu ölmekte olan bir parçaydı.

Bir elini adamın pantolonundaki çıkıntının üzerine koyarak, adam tıslayana kadar onu ovuşturdu. Hızlı ve şiddetli hareketlerle pantolonun bağını açtı ve iri ereksiyonu dışarı fırladı.

Her yeri çok güzeldi; kalın, sert sikinin üzerindeki kadife gibi derisi damarlarla doluydu. İri, yuvarlak testisleri uyarılmanın etkisiyle alttan sıkıca yukarı doğru çekilmişti.

Ona vücudunun içinde ihtiyacı vardı. İkisinin de içinde olduğu bu çılgın yolculuğu tamamlaması gerekiyordu, çünkü şimdi dururlarsa buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Bacaklarının arasına uzanarak onu parmakladı ve bu kez kendi uyarılmasının ıslaklığı parmaklarını kaplarken ikisi de inledi. Kadın adamın sikini tutmak için döndü, böylece adam onu çalıştırırken o da onu çalıştırabilecekti ama birkaç dakika sonra adam tısladı ve elini çekti.

"Henüz değil," diye nefes nefese kaldı. "İçine girene kadar boşalmak istemiyorum."

"O zaman içime gir!" Kadın kendini yukarı kaldırdı ve adamın içine girmesine yardımcı olmak için leğen kemiğini eğdi.

Gözleri ıslıl ıslıldı, altın rengi ve vahşiydi, gözbebekleri büyümüşü ama nedense durakladı. Düzensiz nefes alışları dişlerinin arasında titriyordu ve alnında hafif bir ter parıltısı belirdi. "Genelde bir kadını mutfakta yere sermekten daha fazla incelik gösteririm."

Sesinde ne vardı? Endişe mi? Gözlerini kocaman açarak, "Neden hâlâ konuşuyorsun?" diye haykırdı.

Bununla birlikte, duygu her neyse, yok oldu. Geride kalan şey tam odaklanma, tam bir hayvandı. *Ve bu tam da olması gerektiği gibiydi. Tam da ihtiyacı olan şeydi.*

Adam ereksiyonunu tuttu ve başını kadının kıvrımlarına sürttü. Tırnaklarını kollarına geçirerek bacaklarını daha da araladı ve onu içeri davet etti. Dişlerinin arasından tıslayarak, sikinin geniş başı içine girene kadar itti.

Büyüktü. Gerçekten büyüktü ve bir sevgilisi olmayalı uzun zaman olmuştu. İç kaslarını acı verecek kadar gerdi. Yüzünü buruşturarak adamın gergin yanağını okşadı. "Sakin ol," diye soludu. "Bırak da sana alışayım."

"Endişelenme," diye fısıldadı adam. "Seni oraya götüreceğim. Ağırlığını ellerinin üzerine ver."

Onun yayılmış kalçalarının üzerine oturduğunda, gövdesini yukarı kaldıracak ve onu ona gösterecekti. Bu fikir çok hoşuna gitmişti.

Geriye yaslanarak ağırlığını ellerinin üzerine verdi. Adamın tepkisi anında oldu. Yüzü gerilerek, "Bu bir hata olabilirdi" diye homurdandı.

Dudaklarını yalayarak, "Neden?" diye sordu.

"Kontrolüm... şu anda çok tehlikeli." Göğsüne dokundu, düz karnından bacaklarının arasındaki yumuşak kahverengi saç kıvrımına doğru okşadı. Sonra parmaklarını çatalladı ve onu sikinin iki yanına sürttü. "Seni yemek istiyorum," dedi ona kabaca. "Çılgılık atana kadar seni emmek istiyorum ama bunu yapmak için seni o soğuk taş zemine yatırmayacağım. Bir yatağa girene kadar beklemek zorunda kalacaksın."

Adam onu okşarken göz kapakları yarı kapalı kaldı. "Bunu ben de istiyorum. Ama en çok, daha derine inmeni istiyorum."

"Daha fazlası için hazır mısın?"

Başını salladığında, adam içeri itti, sonra geri salladı. Yavaşça tekrar pompaladı, daha derine gitti ve tekrar geri çekilmeden önce onu daha da gerdi. Yüz ifadesi acı çekecek kadar gergindi.

Kız bu acıyı anlıyordu. O da hissetmişti. İçindeki ihtiyaç bir kreşendoya dönüşmüştü. Adamın bir sonraki hamlesini iterek, kendini sonuna kadar ona dayadı. Bunu yaparken, küçük, sertleşmiş klitorisi onun köküne süründü ve onu saran doruk patlaması, çekirdeğine doğru fırlayan bir şimşek gibiydi.

Kadın sarsılıp soluk soluğa kaldığında, adam onu kollarının arasına aldı ve hafifçe ona doğru salladı. "İşte buradasın," diye fısıldadı sırtını okşarken.

"Her yönden enfes birisin."

Zirveye ulaştığında, başını geriye attı, iç kaslarını ona sıktı ve nefesini tuttu, "Bitirmedim. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Sözleri onu ateşlerken, kibriti çakma sırası da ona gelmişti.

Daha önce onu kendisine yasladığı yerde, şimdi bencil bir açgözlülükle bedenini kavıyordu. Sinir uçları boyunca nazikçe okşadığı yerde, şimdi kabalaştı, başka bir doruğa doğru hızla fırladığında artan sert bir ritimle içine girdi.

Bu onu ele geçirdiğinde haykırdı ve elini uzatarak tutunacak sağlam bir şey aramaya başladı. Etrafındaki en sağlam, en gerçek şey oydu ve adam içine girerken kadın onun ensesini tuttu.

Adam kamburlaştı ve soluk soluğa kaldı; kadın adamın etrafında o kadar sıkı gerilmişti ki, adamın boşalırken nabzının attığını hissedebiliyordu. Adamın işi bitene kadar hafifçe salladı ve sonrasında kollarını ona dolayarak sarıldı.

Hâlâ daha fazlasını istiyordu ama paylaştıkları şey muhteşemdi, görkemliydi. Daha fazlası yakında gelebilir, dedi aceleci bedenine, kendini çılgınlıktan kurtarmaya çalışarak.

Ama sonra adam onu kalçalarından kavradı ve homurdandı, "Daha bitirmedim."

Bu önemliydi. Nedenini düşünmek için biraz zaman ayırmalıydı. Ama adamın derin sesi teninde titreşirken, tüm düşüncelerinin kontrolünü kaybetti. Tırnaklarını adamın sırtında gezdirirken tısladı, "Sahip olduğun her şeyi bana ver."

* * *

DAHA ÖNCE HİÇ BU KADAR KENDİ KONTROLÜ DIŞINDA KALMAMIŞTI. Sahip olduğu tek tutarlı farkındalık buydu. Gerisi tamamen hayvani, tamamen azgınlıktı ve onunla ilgili her ayrıntı çılgınlığı körüklüyordu.

Göğüs kafesinin zarif kemikleri, esnek gövdesinin altında dalgalanıyor, esniyor ve eğiliyor, içine girerken sert itişlerinin her birini karşılıyordu.

Adamın kısa sakalıyla ovduğu ince tenindeki kızarıklık bölgeler.

Öğleden sonra güneşi üzerlerine vururken kızgın gözlerinde parlayan ışık, daha önce birlikte olduğu hiçbir kadına benzemiyordu.

Saç düğümü kayıp çözüldüğünde, yumuşak kahverengi uzunluğu omuzlarına döküldü. Teller sıcak ve nemli tenine yapışmıştı. Her şeyi seviyordu

çok hoşuna gitti. Zeki ve alaycı doktorunun kontrolünü kaybetmesini izlemek hoşuna gidiyordu.

Onu ısırmak zorundaydı ve bu konuda dikkatli değildi. Dişleri boynunun omzuyla birleştiği yere battığında, kadın hırladı ve başının arkasına bastırarak onu teşvik etti.

Adam boşaldı ve tekrar boşaldı. Ve tekrar. Bu yeterli değildi. Asla doyamadı, yeterince derine inemedi. Onu olabildiğince çok şekilde içine almaktan asla bıkmayacaktı. Onun da tekrar orgazm olduğunu düşündü ama emin olamadı, artık neye ihtiyacı olduğuna dikkat etmiyordu.

İhtiyacı olanı alıyor ve aynısını yapması için ona güveniyordu. Dişleri parladı ve onu da ısırdı. Onu da tırmaladı ve her küçük acı, aşırı coşkunun noktalanması olarak alevlendi. Adamın derinlerdeki içgüdüsel bir parçası onun kendisiyle savaşmadığını biliyordu. Aralarında yarattıkları bu göz kamaştırıcı sıcak gerçekliğin kalbine ulaşmak için onunla savaşıyordu.

Seks eyleminin aşkın olmasını hiç beklememişti. Seks seksti, zevkliydi ve hatta bazen gerekliydi ama en iyi ihtimalle geçici bir zevkti. Her zaman doğru kadını bulduğunda, paylaştıkları duyguların aşkın bir deneyim olacağına inanmıştı.

Ama Kathryn'le her şey bir ve aynıydı. Onun o güzel vücudu güçlü ve parlak bir ruhu barındırıyordu ve Kathryn'in içine olabildiğince derinlemesine girmesi, onun doruğa ulaşmasını, ruhunun ve bedeninin, ayrık dudaklarının titreyerek bir başka doruğa ulaşmasını izlemesi gerekiyordu. Böyle bir sevinç karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Yapabildiği tek şey, çoklu salınımların birikimi sonunda onları dünyaya geri getirene kadar daha fazlasına doğru zorlamaktı.

Sonunda durduklarında, dışarıda ışık azalıyordu. İkisi de sanki bir maratonu yeni tamamlamışlar gibi zor nefes alıyordu ve kadın bacaklarını adamın kalçalarına dolamıştı. Adam onu soğuk kaldırım taşlarından korumaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti ve birlikte yere yayılmışlardı. Garipti ve hiç de rahat değildi.

Yavaş yavaş kollarının onu sıkıca sardığını fark etti. Tutuşunu gevşetmeliydi, yoksa kız onun zaten olduğundan daha da deli olduğunu düşünecekti.

Ama kadın şikâyet etmiyordu. Onu aynı sıkılıkla tutuyordu.

Adam onun teninde parmaklarının belirgin şeklindeki bir izi fark etti ve sonunda konuşma kapasitesi geri geldi. Saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak mırıldandı, "Her yerin morarmış. Biliyordum ki

en yakın yatağa gitti." Ama bu izleri kaldırım taşı zemin yapmamıştı. Onu nasıl işaretlediğini görmekten duyduğu vahşi tatmin onu şok etmişti. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ve bir parmağını hafifçe kolundaki bir çizikte gezdirdi. Sessiz sesi boğuktu. "Sen de biraz hasar almışsın."

Gülümsemek istedi ama hâlâ onun nasıl hissettiğini anlayamıyordu. "Senin için sakıncası yok."

"Hem de hiç." Dudaklarını az önce okşadığı çizige bastırdı ve iyileştirici büyüünün hafif dokunuşu adamın içinden altın salveri gibi aktı.

Hayal kırıklığına uğrayan adam itiraz etmek için bir nefes çekti ama artık çok geçti. Kadının yaptığı izler, hem çizikler hem de emme ısırıkları, düzeldi ve tamamen iyileşti. Sessizce, "Bunu yapmana gerek yoktu. Zaten kısa sürede iyileşecektim."

Her halükarda çok çabuk iyileşecekti. Onun izlerini olabildiğince uzun süre vücudunda taşımak isterdi.

"Benim için yaptığın onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirdim." Başını kaldırarak ona bir gülümseme verdi.

Ama bu gülümsemenin kaygılı bir gülümseme olduğunu fark etti ve bu da kendi ruh halini kararttı. Aleti henüz içinden çıkacak kadar yumuşamamıştı bile ve az önce paylaştıkları inanılmaz deneyimden duygusal olarak geri çekilmeye başlamıştı bile.

"Ne oldu?" Konuşurken, kız onu zaten iyileştirmiş olduğu için, o da bu iyiliğe karşılık verdi -büyülü iyileştirme onun güçlü yanlarından biri değildi, ama bu kadarını yapabilirdi. Cildindeki kızarıklık ve izlerin geçmesini izledi. Eğer onu hâlâ kollarında tutuyor olmasaydı, hiç dokunulmamış gibi görünecekti.

Cevap olarak onu öptü. Derin bir öpücük değildi ama uzun süren bir öpücüktü ve sonunda çekildiğinde onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu gerçekten şaşırtıcı ve güzeldi, ama Oberon, bunu tekrar yapamayız."

On BEŞİNCİ Bölüm

Onu doğru duyduğundan tam olarak emin değildi. "Ne demek tekrar yapamayız?" diye hırladı. "Tabii ki yapabiliriz. Ne istersek yapabiliriz."

"Benim yapmak istediğim şey yukarı çıkıp odamı temizlemek. Üşümeye başlıyorum ve seninle bu şekilde konuşmak istemiyorum." Onun omzuna bir öpücük kondurdu.

Bu okşama onu daha iyi hissettirmedi. İçgüdüleri onu bırakmamasını söylüyordu ama tutunmak için mantıklı bir yol göremiyordu. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ben de elimi yüzümü yıkayabilirim, o yüzden birlikte yukarı çıkalım."

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi ona.

Lanet olsun, neden doktor yüzünü takınmıştı ki? Adamın gözleri kısıldı. "Neden?"

"*Neden* mi? Sadece istiyorum, hepsi bu!" Gözle görülür bir şekilde kendini topladı, sonra daha ölçülü bir tonda, "Yakında burada buluşalım. Akşam yemeği yeriz ve benimle paylaşma nezaketini gösterdiğin o muhteşem şaraplardan biraz daha içeriz. O zaman konuşmaya hazır olacağım."

Birkaç dakika sonra dişlerini sıkarak, "Peki, öyle yapalım," diyebildi.

"Güzel. Yakında görüşürüz." Onu tekrar, hızlıca öptü ve kucağından sıyrıldı. Giysilerini toplayarak mutfaktan çıktı.

Adam onun gidişini izledi. Kadın sürekli bir şaşkınlık kaynağıydı. Az önce gerçekleştirdiği türden hızlı bir geri çekilmeyle, bedeninden utandığına ya da utanç duyduğuna dair bir kanıt göstermesini beklemişti - davranışını açıklayacak bir şey.

Ama bunların hiçbiri yoktu. Hızı bir amaçtan kaynaklanıyordu. Giysilerini bir yumruğunda dikkatsizce tutuyor ve zarif, çıplak vücudu açık odada dilinden akan enfes bir şiir gibi hareket ediyordu. Kendi bedeninde tamamen evindeydi ve bir başkası tarafından çıplak görülmekten en ufak bir utanç duymuyordu.

Hayır, geri çekilmesinin kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Onunla bir ilgisi vardı.

Onun kafasının içinde neler olup bittiğini öğrenmesinin tek yolu, bir sonraki bölüme olabildiğince hızlı geçmesiydi. Kendi kıyafetlerini kaptığı gibi sessiz saraydan geçerek kendi dairesine doğru yürüdü. Oraya vardığında, geniş ve zengin döşenmiş banyoya girdi ve bacadı açarak suyun küçük bir yüzme havuzunu andıracak kadar geniş olan küvete akmasını sağladı.

Lyonesse'de sihir yeteneği olan neredeyse herkes suyun nasıl ısıtılacağını bilirdi. Bu, çocukken öğrendikleri ilk büyü yöntemlerinden ve en faydalı olanlarından biriydi. Su küveti yeterince doldurduktan sonra, içine bir ısıtma büyü yaptı ve içine daldı.

Suyun altında ısınmanın kafasını boşaltmak gibi hoş bir etkisi vardı.

Kathryn'le paylaştıkları şey... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Daha önce ne boşaldıktan sonra ereksiyonunu sürdürebilmişti, ne de daha önce tanıdığı diğer tüm erkekler gibi birden fazla orgazm yaşamıştı... Wyr hariç.

Sevişmeleri Kathryn için de aynı derecede muhteşem miydi?

Wyr'ler çiftleştiklerinde olağanüstü bir süreçten geçerlerdi. Ayrıntıları tam olarak bilmeseyse de, bunun doyumsuz bir arzu çılgınlığı olarak tanımlandığını duymuştu.

Evet. Tam olarak böyle bir şeydi. Ve Wyr çiftleştğinde, ömür boyu çiftleşiyorlardı.

Bu düşünce aklına geldiğinde, nefesi kesildi, donup kaldı. Bu ona düşünmesi için yepyeni bir alan açmıştı. *Ve bunun her zerresine bayılmıştı.*

Kathryn'in tartışmak istediği şey *bu muydu...* ama ancak uygun bir zaman geçtikten ve biraz yalnız kalma şansı bulduktan sonra, böylece tüm engellerini yeniden kurabilecek miydi?

Acı bir çürük gibi içine yayıldı ama onu bilerek itti ve onun yerine öfkeye uzandı... Öfke, eski yoldaşı, ama bu kez en ufak bir soğukluğu yoktu. Volkanikti, alev alev yanıyordu.

Kendini kontrol altına alarak yıkamayı bitirdi ve tekrar düz, yıpranmamış siyah pantolon, gömlek, bot ve ceket giydi. Sert giysiler ruh haline uygundu. Aşağıya, mutfığa döndüğünde Kathryn'in henüz ortaya çıkmadığını gördü.

Kendine Lyonesse şarabından bir kadeh daha doldurarak sarayın ana kapısına doğru yürüdü ve kapıları gün batımına doğru ardına kadar açtı. Dışarıda onu göksel renklerden oluşan gösterişli bir kaleydoskop karşıladı.

Doğa onun ruh halini zerre kadar yansıtmıyordu. Kaşlarını çatarak şarabını içti ve öngörülebilir bir gelecek için aslana dönüşmeyi düşündü. Aslanın hayvani ve yırtıcı doğasının derinliklerine dalmayı çok istiyordu.

Kathryn istediği kadar kediyle makul bir şekilde konuşsun, umurunda değildi. Kedi onun ağzından çıkan kelimeleri umursamayacak ve yine de istediği şeyi yapmaya odaklanacaktı.

Uzaktaki bir hareketlilik dikkatini çekti. Şehrin alt ucunda, su hattı boyunca, birileri -birkaç birileri- kırık bir geçitte dikkatlice ilerliyordu.

Hızla şarabın kalanını geri attı, kadehi basamağa bıraktı ve geçide doğru yöneldi. Aşağı şehre ulaştığında koşmaya başlamıştı. Ana cadde boyunca sadece birkaç blok daha, sonra da iki blok daha onu rıhtıma ulaştıracaktı.

Son depoların yanından hızla geçip açık alana çıktığında, bir grup insan geçidi geçmeyi bitirmişti. Yaklaştığını duymuş olmalıydılar, çünkü o görüldüğünde birkaçı başını kaldırdı.

En yakındakilerden biri uzun boylu, yaşlı bir erkekti; İblis ve Kara Fae karışımıydı, uzun beyaz saçları hınzır, saten yüz hatlarından geriye doğru toplanmıştı. Oberon'a baktığında yüzünde inanılması güç bir sevinç ifadesi belirdi. "Efendim?"

Arayan Owen'dı, sarayın castellan'ı ve en eski arkadaşlarından biriydi. Bu kez duyguları kabardığında, onu ikiye bölmekle tehdit etti. "Owen," dedi derinden, öne doğru adım atarak. "Tanrım, seni görmek çok güzel, eski dostum."

Owen onu karşılamak için fırladı. Sarılmaktan çok çarpıştılar. Oberon'un göğsünde donuk bir acı belirdi ama bu sadece bir uyarıydı. Gerçek bir hasar vermemişti, bu yüzden görmezden geldi.

"Majesteleri," diye fısıldadı Owen, gözlerinde yaşlar vardı. Gözbebekleri bir keçinininki gibi yarılmıştı. "Uzun zamandır böyle bir gün geçirmeyi umuyordum...."

"Burada ne arıyorsun?" Sonunda diğer adamın gitmesine izin veren Oberon grubun geri kalanına baktı. Şimdi neredeyse yetmiş kişi onun etrafında büyük bir daire oluşturmuştu. "*Elias-Edric!*... Brielle ve Zara. Ve Alden, Isla... Elliana..."

Işıl ışıl parlayan ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını silen bu kişiler de onu kucaklayarak, sevinç çılgınlıkları atarak ve haykırarak selamladılar. Grubun onun yakın çevresinde yer almayan diğer üyeleri derin bir şekilde eğildi ya da reverans yaptı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Owen'a. "Ve geri dönmeyi nasıl akıl ettiniz?"

Owen ona, "Bazılarımız çeşitli çiftliklere dağılmış aile ve arkadaşlarımızın yanında kaldı ama çoğumuz Raven's Craig'deki yeni yerleşim yerine tahliye edildik," dedi. "Sel çok kötüleşmişti ve Raven's Craig Lyonesse'deki en yüksek arazilerden bazıları. Hava değiştiğinde önemli bir şey olduğunu anladık."

Raven's Craig ayrıca şehre Annwyn ve grubunun seyahat ettiği geçitten çok daha yakındı, bu yüzden elbette Owen'ın grubu önce gelmişti. Oberon kendine bu kadar odaklanmamış olsaydı, bunu bir olasılık olarak düşünebilirdi.

Ameliyattan önce hiç umursamamıştı. Sonrasında ise tamamen Kathryn'e odaklanmıştı.

Owen'ın omzunu sıktı. "Ya öldüğümü ya da iyileştiğimi biliyordun."

Owen'ın yüz ifadesinden bir gölge geçti. "Evet, majesteleri. Bir grup bir araya geldik ve neler olduğunu öğrenmek için şehre doğru yürümeye karar verdik. Sizi bu kadar güçlü ve iyi görmek, hayal ettiğimiz her şey ve daha fazlası. Nasıl iyileştin?"

Oberon gruptaki diğerlerine de ulaşacak kadar yüksek bir sesle, "Bilge bir doktordan çok ihtiyacım olan yardımı aldım," dedi. "Onun müdahalesi olmasaydı, aklımda hiç şüphe yok ki kaybolurdum. Şu anda sarayda, yani onunla tanışma şansınız olacak. Adı Dr. Kathryn Shaw ve ben onun hakkında oldukça iyi şeyler düşünüyorum. Eminim siz de öyle düşüneceksiniz."

"Doktor burada mı?" Owen dönerek kadınlardan birini işaret etti; Oberon onun yanında duran erkeğe ağır bir şekilde yaslandığını fark etti. "İsla kötü bir şekilde düştü ve tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Ona yardım getireceğiz." Gruptaki herkes yorgun görünüyordu. Buraya olabildiğince çabuk gelmeye çalıştıkları belliydi. Neredeyse öne çıkıp kadını kucağına alıp taşımayı teklif edecekti ama son anda Kathryn'in sert bir dille verdiği talimatları hatırladı.

Bunun yerine bir kolunu Owen'ın omuzlarına doladı ve onunla birlikte saraya doğru döndü, diğerleri de arkalarında sıraya girdiler.

Yürürlerken sessizce, "Seni görmenin ve sesini duymanın ne kadar güzel olduğunu anlatamam," dedi.

"Benim için de öyle majesteleri. Hepimiz için aynı, ama özellikle benim için." Şehrin sokaklarında yürürlerken Owen'ın yüz ifadesi düştü. "Hasar oldukça büyük. Ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim."

"Sadece hasar. Başka bir şey değil." İnancının sesine güçlü bir şekilde yansımaya izin verdi. "Her şeyi yeniden inşa edip onaracağız ve Lyonesse hiç olmadığı kadar iyi olacak. Bu benim hepinize sözüm."

Ve bu sözü hissetti. Her kelimesini hissetti. Bunun gerçekleştiğini görmek bir zevk ve ayrıcalık olacaktı.

Saraya giden tepeyi tırmanırken, Owen'a çeşitli kişiler hakkında bazı sessiz sorular sordu. Birkaçı ölmüştü. Bazıları da İngiltere'ye ve başka ülkelere göç etmişti.

Ama halkının büyük bir kısmı, hatta çoğu, iyileştiği haberi yayıldıkça şehre akın edecekti. Bu gruptaki erkeklerden bazıları saray ve şehir muhafızlarının bir parçasıydı ama Annwyn ya da başka bir kıdemli subayla konuşana kadar ordusunun durumu hakkında gerçek bir fikir sahibi olamayacaktı.

Annwyn'in söyleyeceklerini duymak için ne kadar endişelense de, bu buluşma çok yakında gerçekleşecekti, bu yüzden şimdilik tam önünde duran insanlara odaklandı.

Dönüş yolundaki kısa yürüyüş sırasında güneş batmayı bitirmiş ve gerçek gece başlamıştı. Kathryn'in kendini meşgul ettiğini gördü, çünkü sarayın etrafındaki tüm dış cadı ışıklarını yakmıştı. Yaklaştıklarında, sarayın ana ön girişinin açık kapılarında duran ince, düz figürünü gördü.

Tazelenmiş ve sakın, şık ve güzel görünüyordu, parlak saçları basit bir örgüyle arkaya toplanmıştı. Pantolon ve sıcak tutan krem rengi bir tunik giymişti.

Ona bakarken açlık ve öfke aynı anda kabardı ve her iki duygu da ameliyattan önce hissettiklerine o kadar benziyordu ki onu sarstı. Ondan Owen'a baktı ve gülümseyerek tekrar geri döndü.

"İnsanlarından bazılarını bulmuşsun," dedi. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim. Bu Owen Margeld, sarayın kastellanı. Owen, Bu benim hayatımı kurtaran doktor, Dr. Shaw." Onlar gelene kadar bekledi.

Birbirlerini selamladılar ve sonra ekledi, "Kathryn, yaralı bir kadın var. Ona yardım edeceğine dair onları temin ettim."

Kathryn'in ifadesi değişti. "Elbette edeceğim!"

Isla'ya yardım eden erkek onu tepeye kadar taşımıştı. Onlar öne çıkınca Kathryn onları selamladı ve sonra dikkatini Isla'ya çevirdi.

Oberon onun dikkatinin ve ilgisinin tek öznesi olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Birkaç soru, hızlı bir tarama ve güven verici bir gülümsemeden sonra Isla ve erkek gözle görülür bir şekilde rahatladı ve üçü de içeri girmek için döndü.

Oberon Kathryn'in yanından geçerken koluna dokundu. Kathryn merakla ona baktığında, "Ofisimi kullanmakta özgürsün," dedi.

Yüz ifadesi aydınlandı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gülümsemesine karşılık vermeyi kendine yediremedi ve arkasını dönerken onunki de soldu.

Hâlâ o lanet konuşmayı yapacaklardı ama şimdilik yapması gereken başka şeyler vardı. Owen'a, "Mutfakta biraz yiyecek var ama herkesi doyurmaya yetmeyecek," dedi.

Owen alçak sesle cevap verdi: "Yemek iyi olurdu ama benim asıl endişem herkesin bu gece nerede uyuyacağı. Geçtiğimiz binaların çoğu güvenli görünmüyordu ve karanlıkta onları incelemenin akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Kimse bir yere gitmiyor." Etrafındaki bitkin yüzlere baktı. "Burada herkesi güvenle barındıracak kadar yer var. Brielle, saray mutfağının ve kilerlerin nerede olduğunu biliyorsun. Senin ve diğerlerinden oluşan bir ekibin gidip herkes için yemek hazırlamanızı istiyorum. Owen, sen ve Edric gece için hangi odaların uygun olacağına karar vermelisiniz. Son birkaç gündür hava ısınıyor ama hava karardıktan sonra soğuk oluyor. Seçtiğiniz odalarda şömine olduğundan emin olun ve havanın bacalara zarar verip vermediğini kontrol edin. Hepinizin uzun bir gün geçirdiğini biliyorum ama Alden, sen ve diğerlerinin her oda için bol miktarda yakacak odun getirmeniz gerekiyor." Gülümsedi. "Yapacak biraz daha işiniz var, sonra yemek yiyip dinlenebilirsiniz."

"Bu sevindirici bir iş ve önümüzde güzel bir gece olacak!" dedi Owen. "Teşekkür ederim, efendim!"

İnsanlar çalışma gruplarına ayrılırken, Alden ve odun taşıyacak diğer güçlü bedenlere katılma dürtüsü hissetti ve yapamayacağını hatırladığında hayal kırıklığı bir kez daha arttı.

Kathryn'in sözleri tekrar aklına geldi. Ne tür bir hayal kırıklığıyla karşı karşıya kalacağını biliyordu. Daha önce düzinelerce hastada aynı şeyi görmüş olmalıydı ama bu durumu kolaylaştırmıyordu.

Sonunda Owen'la birlikte odaları incelemeye yardım etmeyi seçti. Faaliyete ara verildiğinde yaşlı adama sessizce şöyle dedi: "Yarın herkes iyice dinlendikten sonra kristal mağaraya bir temizlik ekibi götür. Orada bulacaklarınız sizi telaşlandırmamasın. Kathryn o piçin suikast büyüsunü çıkarmak için ameliyat yapmak zorunda kaldı."

Owen onun kolunu kavradı ve telepatiye geçti. *Ama sen iyi misin?*

İçiniz rahat olsun, iyiyim, diye teminat verdi yaşlı adama. Şu anda hiçbir şey kaldıramadığım ve dört hafta boyunca birkaç kısıtlamaya daha dikkat etmem gerektiği için hayal kırıklığına uğradım ama çok iyiyim.

Owen rahatladı. Şeytani yüz hatları onu tanımayanlar için korkutucu olabilirdi ama Oberon yüzyıllardır onun yüz ifadesinde sevgi ve nezaketten başka bir şey görmemişti. *O halde başka hiçbir şeyin önemi yok.*

Kathryn'le ilgili düşünceleri arka plana itmek için kendini zorladı ve gülümsedi. *Haklısın, başka bir şey yok.*

* * *

Oberon'un saraydan ayrıldığını ilk fark ettiğinde Kathryn endişelenmişti. Daha önce ona şaşırmış ve kızmıştı ve bunun için de haklı sebepleri vardı. Ona vahşi bir kedi gibi yaklaşmış, ancak daha sonra tamamen geri çekilmişti. O da bunu hissediyor olmalıydı.

Bu onun normal davranışlarının çok dışındaydı ve ona karşı adil değildi. Ancak Wyr'ler içine düştükleri duruma girdiklerinde, öngörülemez ve bazen de tehlikeli olma eğilimindeydiler. Başka ne yapacağını bilemediği için dışarıdaki cadı ışıklarını çalıştırdı, izledi ve bekledi.

Şimdi, grubun gelişiyile birlikte, her şey hep bildiği gibi değişmişti.

Jorrend adında bir erkek Isla'yı taşıyarak Oberon'un ofisine kadar takip etti. İkisi de etraflarına hayranlıkla ve içten içe gülümseyerek baktılar,

sarayın son birkaç gün içinde ne kadar çabuk tanıdık bir çevre haline geldiğini fark etti.

Jorrend onun talimatlarına uyararak Isla'yı dikkatle koltuklardan birine oturttu ve Kathryn yaralı kadının bacağını taburenin üzerine koydu.

Derinlemesine muayene ettikten sonra Isla'ya, "Sadece bacağını değil, sırtını da incitmişsin. Ama iyi haber şu ki, ameliyat olmana gerek yok."

Isla bembeyaz kesildi. "Ameliyat olmam gerekebilir miydi?"

Jorrend, "Hayatta olduğun için şanslısın!" diye haykırdı. Kathryn'e dönerek, "Başını çarptı ve bilincini kaybetti," dedi.

"Bunu gördüm," diye yanıtladı Kathryn, ses tonunu sakın ve güven verici tutarak. "Ama kalıcı bir hasar yok. Isla, başının arkasında derin bir morarma var ve birkaç gün baş ağrısı çekebilirsin ama kafatasında kırık ya da beyin sarsıntısı yok. Dizinde yırtık bağlar var ama bence şu anda en acı verici şey sırtına olanlar olmalı. Spondilolizis denen bir rahatsızlığınız var, yani omur kemerinizde bir stres kırığı." Dönerek, bahsettiği bölge hakkında bir fikir vermek için kendi sırtını işaret etti. "Kırığı ve yırtılan bağları iyileştirmek için seni iyileştirme büyülerıyla tedavi edeceğim. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ağrı hissedebilirsin, ki bu beklenen bir şey. İyileştirme büyülerinden sonra bir korseye ihtiyacın olacağını sanmıyorum ama tüm ağrı ve sızı geçene kadar ağır bir şey kaldırmamalısın. Anladın mı?"

Isla başını salladı. "Teşekkür ederim, Doktor."

"Rica ederim." Isla'nın vücudu daha fazla dayanamayana kadar büyüler art arda yaptı. Sonra da ertesi güne kadar sürecektir derin bir ağrı kesici büyüyle bitirdi. Bu da tamamlandığında topuklarının üzerine oturdu ve sırtıttı. "Etkisi geçene kadar kendini çok iyi hissedeceksin... Yapman gerekenden daha fazlasını yapabileceğini düşünerek seni kandırmasına izin verme."

"Yapmayacağım, söz veriyorum." Isla gülümsedi. "Majesteleri sana çok değer verdiğini söylediğinde, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum."

"Öyle mi dedi?" İçine hoş bir sıcaklık doldu. Belki de onun hakkında ne düşündüğü o kadar da önemli olmamalıydı, ama önemliydi, özellikle de tekrar anlaşmazlığa düşmüş gibi göründükleri için. Ve gerçekten de ondan uzaklaşmış hissetmek istemiyordu. Ortasında, daha önce sıcak bir ısıltının bulunduğu yerde bir boşluk vardı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu" diye mırıldandı.

Isla'ya yardım etmeyi bitirdiğinde Oberon'u aramaya gitti ama her yerde insanlar vardı ve Oberon kastellanıyla birlikte bir yerlerde kaybolmuştu. Başka ne yapacağını bilemediğinden, yemek pişirmeye yardım etmek için mutfağa doğru ilerledi.

Yemek pişirme ekibinden sorumlu kadın Brielle, Kathryn'i sıcak bir şekilde karşıladı. "Yemeğin köşede hazır, canım. Turtalarda iyi iş çıkardın!" Daha yakına eğilerek fısıldadı, "İki şişe şarap da orada. Tanrım, bu bir ziyafet olmalı."

Güldü. "Öyleydi. Şimdi herkesin yemeği hazır. Lütfen insanlara yedirdiklerinize kızartmaları ve turtaları da ekleyin."

Brielle başını salladı, memnun görünüyordu. "İzninizle şu geyik eti rostosunu kesip güveçlere atmak istiyorum."

"Senin için keserim." Tuniğinin kollarını sıvayarak işe koyuldu.

Yorgun insanlar karınlarını doyurmak için dönüp duruyorlardı ve Brielle de akşam yemeği için ellerinde olanları genişletmek ve aç karınları doyurmaya yardımcı olmak için sıcak yulafli kekler pişirdi. Kathryn yulafli keklerin üzerine dökmek için bal, kurutulmuş elma, baharat ve cevizle hızlı bir şurup hazırladı. Büyük bir tencere yapmasına rağmen şurup birkaç dakika içinde bitti.

"Bunu yanlış değerlendirmişim," dedi gülerek.

"Sabah daha fazlasını yapman gerekecek." Brielle mutluluk ifadesiyle kaşığını yaladı. "Bu muhteşemdi."

"Memnuniyetle," dedi Kathryn ona. Kathryn kaşlarını çattı. "Oberon'u bir süredir görmedim, ya sen?"

Diğer kadın başını salladı. "Majesteleri akşam yemeği için gelseydi fark ederdim. Hepimiz fark ederdik."

Elbette fark ederlerdi. Kathryn için o sadece Oberon'du, ama onlar için krallarıydı. Onun daha önce mutfağa ne sıklıkta girdiğini merak etti. Muhtemelen çok sık değil.

"Ben ona bakmaya gidiyorum. Onun da yemeye ihtiyacı var." Son kalan iki turtayı alıp bir beze sardı ve bir kase yahniyle birlikte bir tepsiye koydu. Bir şişe salveri de ekledikten sonra dışarı çıktı.

Bu kez onu ilk kontrol ettiği yerde kolayca buldu. Ofisine gitmişti ve şöminenin yanında oturmuş, alevleri düşünüyordu. Kadın içeri girdiğinde etrafına bakmadı.

"İşte buradasın," dedi. "Ben de seni arıyordum." "Şimdi olmaz, Kathryn," diye cevap verdi.

Kadın yerinden kıpırdamadı. "Mutfağa gelmedin, ben de sana yemek getirdim."

Hâlâ ona bakmıyordu. "Bırak onu ve çık dışarı."

Bu çok kötüydü. Ona karşı duyduğu öfke elle tutulur bir şeydi. Dudaklarını bükerek kapıyı arkasından kapattı ve bir an düşündükten sonra kilidi çevirdi. İşlerin normal seyrinde, saray personelinin onun mahremiyetine karşı çok korumacı davrandığına şüphe yoktu ama bunlar normal zamanlar değildi ve herkes için yorgunluk ve heyecan had safhadaydı. Şu anda insanların pişman olabilecekleri bir şey yapma olasılığı daha yüksekti.

Bu düşünce onda da yankılandı ve bunun kendisi için de geçerli olduğunu çok iyi biliyordu ama bu onu harekete geçmekten alıkoymayacaktı. Pişmanlık duymak çoğu zaman af dilemekle aynı çizgideydi ve izin almaktansa af dilemeyi tercih ederdi.

Tepsiyi masasına bıraktı, sonra ona doğru yürüdü. "Bu konuşmayı şimdi yapmalıyız."

"Tanrı aşkına, az önce sana ne dedim ben?" Adam koltuktan fırlayıp öfkeli bir ifadeyle kadının üzerine yürürken hırıltısı yeri titretti.

Yüzüne çarpınca irkildiğini hissetti. Geçmişte ona ne kadar kızgın olsa da, daha önce ona hiç küfretmemişti. "Ne dediğini duydum," diye cevap verdi sessizce. "Ama adamların gelmeye başladığına göre artık daha meşgul olacaksın. Sana söylemem gereken şeyleri bitirmeliyiz...."

"Yani bana Wyr kuşları ve arıları hakkında ders mi vermek istiyorsun?" İlk hırlamasından sonra aynı sessizlikte ama her kelimesinde vahşi bir ısırıkla konuştu. Ona doğru ilerledi, her bir kasında saldırganlık vardı. "Seni zahmetten kurtarayım. Tekrar sevişmememiz gerektiğini düşünmenin tek bir nedeni var.

-Çiftleşmeye başladık. Çünkü aniden birden fazla kez orgazm olma yeteneğini kazanmamın tek bir nedeni var... ve tüm bu süre boyunca yanımda olduğunu biliyorum. Değil mi Kathryn?"

Onun zeki olduğunu bilse de, her şeyi kendi başına çözebileceğini tahmin edememişti. Adamın sözleri ve tavırları karşısında sarsılan Kathryn, adam yaklaştıkça geri çekildi, ta ki baldırları sert bir şeye çarpana kadar.

Dengesini bozulan kadın geriye doğru düşmeye başladı. Adam onu omuzlarından yakalamak için hamle yaptı ama ayağa kalkmasına yardım etmek yerine

Onu göğsüne yasladı. Ona çarparken beline sarıldı ve kendisini neyin düşürdüğünü aramaya başladı. Adam tabureyi koltuklardan uzaklaştırmıştı ve o bunu fark etmemişti.

Sonra, adamın vücudunu kendi vücudunda hissettiğinde ve kokusunu aldığı anda, birlikte yaptıklarının içgüdüsel anısı onu karnından bıçakladı. Hain bedeni, daha mantıklı içgüdüleriyle çatışan yeni bir açlıkla alevlendi.

Adam onu sarstı, tek ve hızlı bir sarsıntıyla bakışlarını sert yüz ifadesine çevirdi. "Bana yanıldığımı söyle."

"Yanılmıyorsun!" diye nefesi kesildi. Tanrım, o çirkin ve şehvetli ağzıyla ona neler yapmıştı. Onun kendisine tekrar yapmasını istediği şey. Henüz birlikte keşfetmedikleri bir şeyi yapmasını istiyordu. "Çiftleşmeye başlayan Wyr'ler, belirtileri yeterince erken fark ederlerse zamanla durabilirler..."

Sanki onu yakmış gibi aniden onu bıraktı. "Eğer belirtileri yeterince erken fark ederlerse," diye tükürdü. "Benimle çiftleşme ihtimalini bir hastalıkla karşılaştırılabilir bulmana üzuldüm."

Titreyen parmaklarını saçlarında gezdirirken "*Hayır!*" diye tersledi. İşler o kadar hızlı ve kötü gitmişti ki, onları daha nazik, daha makul bir rotaya geri döndürmenin bir yolunu düşünmekte zorlandı. "Oberon, durmak zorundaydık. Durmak *zorundaydık*. Sana neler olduğunu bilmeyi hak ediyordun - neredeyse her Wyr'in ergenliğe girmeden önce öğrendiği şeyi, çünkü biriyle çiftleşmek geri dönülmez bir şeydir. Beni duyuyor musun? Bu bir ömür boyu hapis cezasıdır. Bir Wyr'in kötü bir şekilde çiftleşmesinden daha büyük bir trajedi yoktur, çünkü bu onları *öldürebilir*. Duyguların çok uzun zamandır uyuşmuş durumda ve bana gelince..." Bir an için sesi kesildi. "Böyle bir şeyin olmasını hiç beklemiyordum."

"Hayır," diye acı acı onayladı. "Ve daha önce de söylediğin gibi, New York'ta seni bekleyen dolu dolu bir hayatın var. Arkadaşlar. Sevgililer. Başından beri en büyük hedefinin burayı bitirip eve dönmek olduğunu açıkça belirttin."

"Lyonesse'de kimseyi tanımıyorum," diye fısıldadı. "Seni ve Robin'i tanıyorum ve Annwyn'le iki kez konuştum. Yıkık bir şehrin kemiklerini gördüm, *hepsi* bu. Ve bu bizi şimşek hızıyla vurdu - sen ve ben birbirimizi bir haftadan daha az bir süredir tanıyoruz. Bu benim için normal ya da rahat olan her şeyin o kadar dışında ki, artık kim olduğumu bilmiyorum."

Uzun süre sessiz kaldı, büyük elleri kalçalarında duruyordu. O konuşurken yüzünü başka yöne çevirmişti, uzun bedeni reddedilmişlikle gerilmişti.

"Sana katılıyorum. Bu çok hızlı oluyor ve zamanlama daha iyi olabilirdi ama yine de oluyor. Bana göz kulak olmaya çalıştığın için sana minnettarım ama ben her şeyi kendi başıma çözdüm. Kendime bakabilirim ve kendi seçimlerimi yapabilirim. Bunları benim için yapmana ihtiyacım yok." Durakladı ve sonra sordu: "Ameliyattan sonraki sabah uyandığın yatak odasını biliyor musun?"

Adam yine vites değiştirmişti. Sanki içindeki kırılğan bir şey onunla odak noktasını değiştirmeye çalışırken öğütülüyormuş gibi hissetti. "Evet. Normal odan değildi."

"Hayır, orası kraliçe sütiydi."

Kraliçe mi? Daha önce evlenmiş miydi? İçinde delice bir kıskançlık canavarı kükredi ve bir çığ gibi büyüyen sorularla elleri yumruk haline geldi. Pençelerinin çıktığını hissetti. Uçları a v u ç l a r ı n ı deldi.

Kim-ne *zaman-kim*? Kimse bir kraliçeden bahsetmemişti. Onu sevmiş miydi? Ölmüş müydü? Hâlâ hayatta mıydı ve *hâlâ evli miydiler*?

ON Altıncı Bölüm

Soru bombardımanı yıldırım hızıyla geldi ve onu titretti. Ona sırtını dönerek ellerini açtı ve kanayan deliklere baktı. "Bir kraliçeniz olduğunu bilmiyordum."

"Yok. Burayı inşa ettiğimizde, doğru kadını bulacak kadar şanslı olursam, gelecekteki kraliçemin keyif alacağı bir alan yaratmak istedim. Ama bulamadım." İç çekti. "Ama onun hakkında epeyce düşündüm ve her ihtimale karşı onun için hazırlandım. Eğer gelseydi onu memnuniyetle karşılardım. Onu hâlâ hoş karşılardım ama..." Sesi keskinleşti. "Kan kokusu mu alıyorum?"

"Evet."

O farkına varmadan yanındaydı ve bileklerini yakaladı. "Ne yaptın sen?"

"Ellerimi yumruk yaptım ve pençelerim çıktı. Merak etme, delikler çoktan iyileşti." Kadın uzaklaşmaya çalıştı ama aslan gitmesine izin vermedi.

Aslanın gözleri adamın yüzünden ona bakıyordu. "Pençelerin neden çıktı, Kathryn? Az önce oldu, değil mi - kraliçenin sütinden bahsettiğimde?"

Tekrar bileklerini kurtarmaya çalıştı ve başaramayınca içindeki kırılgan şey koptu. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı.

Aksine, daha da insanlık dışı bir görünüme büründü. "Artık öyle düşünmüyorum," diye mırıldandı. "Beni dinle. Aldığım her nefeste seni daha çok istiyorum ve bundan geri adım atmaya hiç niyetim yok -kötü zamanlama, yıldırım hızı ve hepsi. Ama ne dediğini de duydum. Mücadeleni görüyorum, bu yüzden sana bu kadarını vereceğim, daha fazlasını değil. İhtiyacın varsa, çek git. Seni durdurmayacağım ve peşinden gelmeyeceğim. Ama benden alacağın tek şey bu ve şimdi gitsen iyi olur."

Hiç olmadığı kadar tedirgin bir halde ellerini taytının baldırlarına sildi. "Burada doktorunuz yok."

"Biri gelene kadar idare ederiz. Büyük olasılıkla Annwyn'in grubu yarın gece burada olacak." O sabit bakışları acımasızdı ve

bir kez göz kırptı. "Ne bekliyorsun? Sana daha kaç kere dışarı çıkmanı söylemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum." Omuzlarını kaldırdı ve ellerini çaresiz bir omuz silkme hareketiyle uzattı. Botları yere yapışmış gibiydi. "Belki de çok."

Eğer şimdi ayrılıp New York'a dönerse, onu yıllarca göremeyecekti. Isabeau'nun peşine düşecekti ve birbirlerinden o kadar uzakta yaşıyorlardı ki, Isabeau'yu bir daha asla göremeyecekti.

Bir daha asla tartışmayacaklardı. Şu anda yaptıkları gibi birbirlerinin gözlerinin içine derin derin bakmayacaklardı. Onu asla kızdıramayacaktı. Asla yatağında yuvarlanmayacak ve yanında onunla huzur içinde uyanmanın nasıl bir şey olduğunu keşfedemeyecekti.

Onu asla içine alamayacaktı. Bir daha asla. Ve kraliçe dairesini istediği herhangi biriyle doldurmakta tamamen özgür olacaktı.

Kırılan parçaları onu ikiye ayırıyormuş gibi hissediyordu.

"Şansın yok," diye fısıldadı. "Çünkü konuşmam bitti. Ne yapacaksın?"

"Gidiyorum!" diye bağırdı. "Gitmeyeceğimi sanma!" Ona doğru fırladı.

Göğsüne çarptığında sendeledi ve homurdandı, "Yedi cehennem, kadın. Göründüğünden daha ağırsın."

"Neden hâlâ konuşuyorsun?" diye tısladı.

Vahşi bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve cevap verme zahmetine girmede. Ağaç gövdesi büyüklüğündeki kaslı kollar kadının etrafını sardı ve adam bir yumruğunu kadının başının arkasındaki saçlara indirdi. Bu hapsedici ve o kadar barbarcadı ki nefesini kesti.

Bunun kabul edilebilir olduğunu nasıl düşünebilirdi? Kızın, onun sert hâkimiyeti karşısında tamamen eriyeceğini ve *saçını çekmesi* yüzünden neredeyse orgazm olacağını...

...yapmasına rağmen....

Gömleğini yırttı. Malzeme yırtıldı. Dizlerinin üzerine çöküp tuniğini parçaladığında onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Sonra tozluklarını aşağı çekti. Kadın kurtulmak için mücadele etmeye çalıştı ama botlarını unutmuşlardı. Kadın küfredip çizme sorununu halletmek için tozluklarını geri çekmeye çalışırken, adam onu ters çevirdi ve elleri ve dizleri üzerinde, tabureye yaslanana kadar öne doğru itti.

"Bekle," diye nefes nefese kaldı. "Bu ağır bir iş miydi?" Zihnini bulandıran acil ihtiyaç sisinin içinden hesaplamaya çalıştı.

"Şimdi kim çok konuşuyor?" diye homurdandı. "Kapa şu lanet çeneni."

"Benim vücut ağırlığımla *yükselmedin*, daha çok..." Vay anasını. Arkadan üzerine geldi ve onu örttü. Bacakları sıkışmıştı. Gövdesinin ağırlığı tabureye dayanıyordu, bu yüzden kolları serbestti ama ona ulaşamıyordu.

Bu arada adamın ağırlığı kadının üzerine çökmüştü. Adamın göğsündeki gevrek tüylerin omurgasının hassas kıvrımlarına süründüğünü hissedebiliyordu. Adam tekrar saçlarını tuttu -bu hiç onun yapacağı bir şey değildi- ve başını aşağıya doğru iterek onu orada tuttu.

"Yerde kal, duyuyor musun?" diye tısladı kulağına.

"Oberon!"

Durakladı. Ciğerleri fazla mesai yaptığı için nefes alış verişleri sert ve gürültülüydü. Yavaşça, "Bu iyi mi?" diye fısıldadı.

Saçlarının hepsini avucunun içine toplamamıştı. Geri kalanı yüzünün etrafına düşmüş, uçları yere saçılmıştı. Elleriyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Pençeleri tekrar dışarı fırlamıştı. Onları kalın, zengin halıya sapladı ve "Eğer şimdi durursan, seni öldürebilirim" diye hırlarken asılı kaldı.

"Buna izin veremeyiz, değil mi?" diye mırıldandı.

Dişleri ensesine indi ve onu o şekilde, vücuduyla, yumruğuyla ve dişleriyle sabit tutarken, bir göğsünü avuçladı ve meme ucunun ucunu sıkıştırdı, istediği her yeri okşadı ve keşfetti. Nasıl isterse.

Adam onu okşamak için kalçasına uzandığında, kadın küfretmeye başladı. Sonra klitorisini buldu ve ovuşturdu ve ortaya çıkan şok zevk dalgası o kadar yoğun ki, eğilip kıvrılırken neredeyse ikisini de tabureden havaya kaldırdı.

Dövüşmek gibiydi ve adam onu yerinde tutup okşadıkça ve okşadıkça onu kolayca alt etti. Tüm bu süre boyunca onun kocaman, muhteşem ereksiyonunun kıkına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Orada öylece uzanmış.... boşa harcıyordu. Ona dokunmak, emmek ve acının keskin ve bıçak gibi olduğu vücudunun içine çekmek istiyordu.

Bir sonraki doruk noktası yuvarlanan bir dalga gibi tepeye çıktı, o kadar sertti ki kısık sesle haykırdığını duydu. Adamın yumruğu kadının saçlarını bıraktı ve elini kadının üzerinde kenetledi.

Ağzına. Tüm bu süre boyunca, doruğa ulaşınca ve dalgalar onu tepetaklak edinceye kadar acımasız bir ritimle ona masaj yaptı.

Daha sert haykırdı. Yanağındaki parmakları sıkılaştı, ses geniş avucuyla engellendi. "Henüz herkes yatağında değil," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Ama istediğin kadar çığlık at. Ben sustururum."

Allah kahretsin! Allah kahretsin! Gürültü yapabilmesinin tek bir yolu vardı, o da ona telepatik olarak bağırmaktı. Kısa saçlarını çekiştirmek ve ensesini pençelemek için arkasına uzandı. *Neden beni becermiyorsun?*

Sende bir sivrisineğin sabrı var, dedi ona.

Sivrisineklerin sabrı yoktur! diye tersledi, sonra onun kastettiğinin bu olduğunu anlayınca kaşlarını çatı.

Bir doruk noktası daha yaklaşıyordu.... Aman Tanrım, dayanamadı.... Bu seferki bir tsunami gibiydi ve ardındaki her şeyi dümdüz etti. Gözlerinden yaşlar fışkırdı ve sarsılırken hıçkıra hıçkıra ağladı.

Onunla birlikte sallandı, penetrasyon olmadan seks eylemini taklit etti, okşadı, okşadı. Sonra dişlerini boynundan çekerken, "Daha fazla bekleyemem," diye mırıldandı.

Kimse senden bunu istemedi! diye haykırdı.

Adam bir kahkaha attı. "Seks yaparken partnerlerine hep azarlar mısın?"

Kimse bana senin gibi hissettirmedi.

Sözcükleri söylemenin eşiğindeyken titredi, ama zaten kendini o kadar çıplak, o kadar aşırı gergin hissediyordu ki, onları yuttu ve kendine sakladı.

* * *

GİDİYORUM! Gitmeyeceğimi düşünme!

Bu sözler zihninin arkasında dolaşıyor, onunla sevişirken ve onu tekrar tekrar doruğa çıkarırken bile çürük gibi karanlık bir gölge bırakıyordu.

Onu terk ediyordu ve uyarılmışlığı parmaklarını ıslatıyordu. Onu teşvik ederken bile gidiyordu. Vücudu ona verdiği zevkle titrerken bile.

Bunu anlayamıyordu. Kadın gitmeden önce yapması gereken o kadar çok şey vardı ki. Nezaketi ortadan kaldırmış ve geride kibar hiçbir şey bırakmamıştı.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Sıcak bir ihtiyaç yumağına dönüşmüştü. Aletinin kalın başını kadının girişine sürttü ve uzun, agresif bir hamleyle sonuna kadar soktu. O zamana kadar kadın onun için o kadar hazırdı ki, girişi kaygan, sıkı bir kayma oldu. Daha uzağa, daha sıkı girmek için zorladı, ama zaten kökünden girmişti. Dışarı çekip tekrar içeri sokmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Kadın onu yumruk gibi sıkıca kavradı ve telepatik olarak tekrar küfretmeye başladı. Eğer bunu yapacak yeri olsaydı gülerdi. Çok pis bir ağız vardı. Onun eğitimli soğukkanlılığından bunu asla tahmin edemezdi.

Üç sert itişten sonra boşaldı. Aynı anda hem görkemli hem de boş hissetti.

Bu yeterli değildi ve bir tane daha zorladı. Ve sonra bir tane daha. Hepsinin içi boştu. Ruh ve bedeninin sinerjik karışımı bozulmuştu ve o lanet solucanın gölgesi çok önemli bir şeyi çalmıştı. Yok olana kadar ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir şey.

Sonunda kendini boşaltmayı bitirdiğinde kolları titriyordu. Ağır bir şekilde onun sırtına uzanan adam, nefes alış verişini kontrol altına almak için mücadele ederken alnını onun omzunun ince kanadına dayadı. Kadın başının yan tarafını kavrayıp saçlarını okşadı ve adam ağzını kapatan elini bıraktı.

Çılgınlığın yatıştığını söyleyemezdi. Yorgunlukları karşısında, sadece diğer işlevlerine devam edebilecekleri kadar geri çekilmişti. Kadın gittiğinde bununla nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Bunca zaman sadece şifacısının onu öldürmesi için hayatta kalmış olabilirdi.

"Hareket edebiliyor musun?" diye mırıldandı. Sesi boğuk geliyordu. Adam kıpırdandı. "Ağırlığımdan yorulmuş olmalısın."

Bir kıkırdama hayaleti gövdesini titretti. "Ağırlığın sorun değil. Sadece botlarımı çıkarmak istiyorum."

Uzaklaşırken güldü. Kahkaha çürümeyi uzaklaştırdı, en azından şimdilik. Kadın tabureden yuvarlanıp oturur pozisyona geçerken, adam onun tozluklarını çözmesine ve garip botlarının -bunlara yürüyüş botları diyordu- bağcıklarını çözmesine yardım etti. Sonrasında ikisi de dengesizdi ve onun elleri de onunkiler kadar titriyordu.

Başka bir acil ihtiyaç kendini belli etti. Başını kaldırdı. "Akşam yemeği getirdiğini söylemiştin."

Kadın saçındaki karışıklıkları parmaklarıyla taramaya çalıştı. "Getirdim." Sesi yorgundan da öteydi. Çok yorulmuştu. "Kalmak istememiştim, o yüzden sadece bir kişiye yetecek kadar getirdim. Paylaşmanız gerekecek."

"Elbette." Pantolonunu çıkarmak için hiç zaman ayırmamıştı. Kendini toparladıktan sonra pantolonunu bağladı ve tepsiyi almaya gitti.

Ateşin önündeki alana döndüğünde, gömleğinin içine girdi. Gömleği yırtılmıştı ama adam tuniğini tamamen yok etmişti. Gömleği ona çok büyük gelmişti. Kollarını kıvrırmak zorunda kaldı ve sonra uzun uçlarını belinde bir düğümle bağladı.

Onun kendi kıyafetlerini giymesi hoşuna gitmişti. Bu sefer ikisinin de üzerindeki izleri iyileştirmeyi düşünmemiş olması ya da karışmış saçlarını düzeltmeyi başaramamış olması hoşuna gitmişti.

Ve onunla birlikte olmanın onun için bu kadar zor olmasından nefret ediyordu, çünkü onun için onunla birlikte olmak çok basitti. Kolay hissettiriyordu. Zamanlamanın yanlış olması, büyük bir ameliyattan çıkmış olması ya da çok hızlı gitmeleri önemli değildi. Hayat kazalarla, fırsatlarla ve sürprizlerle doluydu ve insan elinden geldiğince bunlardan faydalanıyordu.

Bir eşte bulmayı umduğu her şey ondaydı; güçlü, analitik, şefkatli, etik ve son derece kadınsı ve seksiydi. Onu şaşırtıyor ve güldürüyordu. Onu arzuyla taş gibi sertleştirdi.

Hayatınızın en kötü zorluklarıyla yüzleşmek zorunda kaldığınızda güvenebileceğiniz biriydi. Hayatınızı onun ellerine teslim etmek zorunda kaldığınızda güvenebileceğiniz biriydi.

İşte buradasın, demek istedi. Hayatım boyunca seni aradım.

Çiftleşme çılgınlığı zaten doğru olan şeyi daha da pekiştirmişti ama acı bir şekilde, bu sözleri muhtemelen hoş karşılamayacağını ya da söylese bile ona inanmayacağını fark etti. Mücadelesine ve şüphelerine çok fazla gömülmüştü.

Düşündüklerini yüz ifadesinden belli etmemek için kendini zor tuttu. Tepsiyi taburenin üzerine koyup yanına oturduğunda, kadın esnedi ve mırıldandı: "Bu gün sonsuza dek sürdü."

"Destansı bir gün oldu," diye kabul etti. Salveri'nin yarısı şişede kalmıştı ve kadın kadeh alma zahmetine katlanmamıştı. Adam şişeyi ona uzattı. Kadın kabul etti, içti ve geri uzattı. Adam içerken, kadın sessiz bir zevk sesi mırıldandı. "Ne görüyorsun?"

"Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum," dedi ona. "Sanki biri etrafıma güzel kırmızı ipek bir pelerin sarmış gibi. Sıcak ve rahatlatıcı,

ve senin Lyonesse şarabının tadı gibi geliyor. Umut gibi." "Çok güzel."

"Merak ediyorum, Wyr formunuz bir aslan olduğu için mi Lyonesse adını verdiniz?"

"Atalarında Wyr kedisi olan birkaçımız var - Annwyn, Nikolas ve diğerleri," dedi ona. "Lyonesse 'aslanlar şehri' anlamına gelir. Bu malikâneyi kurduğumuzda, bunun güçlü bir isim olduğunu ve gurur duyabileceğimiz bir şey olduğunu düşündük."

Tam o sırada kendi vizyonu ortaya çıktı. Sessiz bir nefes aldı.

"Bu sefer ne görüyorsun?" Yaklaştı, yorgun yüzünde merakla parlayan bakışlar.

"Uçan bir alaca şahin görüyorum." Ağzı çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Oldukça güzel, gökyüzünün küçük imparatoriçesi."

"Biliyor muydun," dedi sinsi, yan bir bakışla, "daldığımızda dünyadaki en hızlı canlılar olduğumuzu? Gryphonlardan, harpillerden ya da ejderhalardan daha hızlıyız."

"Çünkü onlar benim aslanım gibi iri ve yapılı, kemik ve kas dolu, oysa senin kuşun avının peşinden giderken bir mermi gibi yapılı." Bir turtayı parçaladı ve ona bir parça ikram etti. "Hiç en yüksek hızınızı kaydettiniz mi?"

Kadın turtayı yedi. "Bayne ve Graydon beni bir keresinde saatte iki yüz kırk mil hızla dalarken kaydetmişlerdi. O uçuşu çok net hatırlıyorum.

- "Açtım ve az önce beni alt etmeye çalışan bir sığırcığı yakalamak için çok zorlanıyordum ve tüm gücümle bastırıyordum, eğer kayıtları doğruysa, bu benim en yüksek hızım olmalı."

Yüzyıllar boyunca birçok kez şahin avından zevk almıştı ve tarif ettiği uçuşu hayal edebiliyordu. Havadayken son derece ölümcül olurdu. Bu ölümcüllüğü herhangi bir mesleğe taşıyabilir ve üstün zarafet ve hız gerektiren her şeyi yapabilirdi.

"Senden çok iyi bir suikastçı olurdu," dedi gülümseyerek. "Ya da çok iyi bir kılıç ustası. Bunun yerine tıbbı seçtin."

"Seçtim ve çok da seviyorum, gerçi bugünlerde sadece ekstrem vakalarla ilgileniyorum." Çarpık bir gülümsemeye dirseğini adamın kalkık dizine dayadı. Bu açık, rahat ve sevecen bir hareketti.

"Bu bana şunu hatırlattı," dedi ona. "İsla'nın tedavisini de faturama eklemeyi unutma."

"Hayır, Oberon. Bana bir şey ödemene gerek yok. O kadar da kötü yaralanmamıştı ve özellikle ikisi de bu kadar yorgun ve korkmuşken yardım ettiğime sevindim."

"Emin olduğun sürece."

"Eminim. Her şey yolunda."

Bu gecenin bitmesini istemiyordu ama ateş sönüyordu ve yeni gelenler uykuya daldığından sarayın geri kalanı bir süre önce sessizleşmişti.

Ve sabah onlara doğru acımasızca ilerliyor, değişim getiriyordu.

"Yatma vakti geçti," dedi ona.

Kızın gözlerinin karardığını gördü ama itiraz etmedi. "Evet, öyle."

Onun eline dokundu. Onu geri çevirecek ve stratejik geri çekilişlerinden birini gerçekleştirecekti. Bundan emindi ama yine de yapabiliyorken sormak zorundaydı. "Gel benimle yat."

Kadın tereddüt etti. Sonra önce güzel gözleri gülümsedi ve ifadesinin geri kalanı da onu takip etti. "Çok isterim."

Kendini o kadar hafiflemiş hissetti ki içindeki çürüme neredeyse kaybolacaktı. Neredeyse.

Parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek elinin tersini öptü. Sonra ayağa kalktılar ve karanlık koridorlardan geçerek sessizce üst kata çıktılar. Dairesinin kapısını iterek açıp cadı ışıklarını yakarken, dağınıklık için özür dilemeye başladı ama cümlesinin ortasında durdu.

Birisi ortalığı toplamak için gelmişti. Yatağı yapmışlar ve kirli giysileri kaldırmışlardı. Yakındaki şifonyerin üzerinde bekleyen boş konyak bardağına ve sürahiye bakarken içine bir sıcaklık yayıldı.

Tepsinin kenarına dokundu. "Bu Owen'ın işiydi. Yıllar öncesinden kalma bir gece ritüeli."

"Seni ne kadar çok sevdiği belli," diye cevap verdi. "Hepsinin ne kadar sevdiği."

"Benim onları sevdiğimden daha fazla değil." Bunu söylerken gülümsedi.

Onları gerçekten seviyordu ve bu duyguyu sadece hatırlamakla kalmıyor, hissediyordu da.

Sözler yeniden gerçek olmuştu.

"Gördüğüm kadarıyla oldukça sevimliler," dedi ona esnerken. "Her şey çözüldüğüne göre muhteşem tesisatınız çalışıyor mu?"

"Evet, çalışıyor."

Banyoya girdiklerinde küvetin boşaltılmış olduğunu ve lavabonun yanındaki tezgâha temiz havlularla birlikte bilenmiş bir tıraş bıçağı, bornoz ve terlikler ile yumuşak sedir ve narenciye kokulu sabun kâselerinin yığıldığını gördü.

"İnanılmaz küvetinizi kullanma fantezilerim vardı ama bu gece çok yorgunum." Sözleri yavaşça çıkmıştı.

"Sabah kullan," dedi adam ona. "Hâlâ burada olacak."

"Yeterince doğru."

Kısa bir süreliğine ayrıldı ve çantasını ve bir kolunun üzerine atılmış bir yığın kıyafetle geri döndü. Birlikte, sanki gerçekten evlenmiş ve çiftleşmişler gibi akşam tuvaletlerini yaptılar.

Önce lavaboyu ona bıraktı ve her küçük şeyi, dişlerini tuhaf görünümlü diş fırçası ve nane kokulu pudrayla nasıl temizlediğini, lavaboda, diğer birçok yorgunluk zamanını ima eden deneyimli bir hareket ekonomisiyle nasıl yıkandığını ve maksimum fayda elde etmek için minimum çabayı nasıl kullandığını fark etti. Saç fırçasını saçlarında birkaç kez gezdirdikten sonra çıkarken adamın omzunu öptü.

Adam da kısa süre sonra onu takip etti. Yatak örtülerinin arasına girdiğinde kızın çoktan uyuduğunu düşündü ama kız dönüp onun etrafında kıvrıldı. İkisi de çıplaktı ve omuzları arasındaki son gerginlik de derin bir iç çekişle onu terk etti. Onunla ten tene olmak hayal ettiği her şeydi ve fark ettiğinden çok daha gerekliydi.

Adam kollarıyla onu sararken, kadın da başını adamın omzunun çukuruna yerleştirdi.

Bunu her gece yapabilirlerdi, tam bir huzur ve rahatlık içinde birlikte uyuyabilirlerdi, yeter ki gitmesin.

Neredeyse söyleyecekti. Ama solucan çürümesi hâlâ oradaydı, o akşam yarattıkları tüm güzel şeylerin altında sessizce ikamet ediyordu ve bunu yüksek sesle dile getirerek ona güç vermek istemedi. Ya gidecekti ya da gitmeyecekti ve onun söyledikleri yüzünden bu iki şeyi de yapmayacaktı. Bunun için fazla güçlü fikirlere sahip olduğunu çoktan göstermişti.

Bu yüzden farkındalığını aslanının derinliklerine gömdü, çünkü kedi sadece şimdiki zamanı biliyor ve önemsiyordu.

Gelecek henüz gerçekleşmemişti ve geçmiş yok olmuştu. *Şimdi* sahip oldukları tek şeydi, sahip oldukları tek şeydi. Bununla yetiniyor ve

Kedi, eşinin kendisiyle ilk kez yattığını bildiği için sırlarını gizli tuttu ve mırıldanarak uyudu.

Belirsiz bir süre sonra, ne yaptığını bilecek kadar uyanmadan önce onun içindeydi. Bir adrenalin dalgasıyla kendine geldi. Kadın onun üzerinde oturuyor, ona biniyordu. Pencerelerin dışındaki gökyüzü, odayı neredeyse tamamen karanlıkta bırakan bir miktar şafak öncesi grisi taşıyordu, ancak yine de mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Kadın başını arkaya yatırmıştı ve yüz ifadesi neredeyse hülyalı gibiydi. Adam onu kalçalarından kavradığında, kadın gölgeli bir gülümsemeyle ona baktı. Adam o anda kendini biraz daha kaybetmişti.

"Buraya gel," diye fısıldadı boğuk bir sesle, onu hafifçe okşayarak.

Saçlarını bir tarafa doğru çekerek onu öptü ve dudaklarını ayırarak öpücüğüne karşılık verdi. Neredeyse tam bir sessizlik içinde şiddetle seviştiler ve daha sonra birbirlerine sarılmış halde yattılar ve ayrılmadılar.

Gelecek yok, dedi kendi kendine. Geçmiş yok. Şimdi *buna* tutun.

Kadın tekrar uykuya daldı ama adam uyumadı. Bu gerçekliği iliklerine kadar hissetmekle meşguldü.

Bu, bir süre sonra yatak odasının kapısı sessizce açıldığında uyanık olduğu anlamına geliyordu. Owen kafasını içeri uzattı ve Kathryn'i Oberon'un yatağında görünce gözleri büyüdü.

Oberon parmağını dudaklarına götürdü. Owen başıyla onayladı ve kapıyı tekrar kapattı.

Bunca yıl sonra yatakta uzanıp sarayın yeniden canlanan uzak seslerini dinlemek ne tuhaftı. İnsanlar koridorda birkaç kez aceleyle yürüyor, sessiz seslerle konuşuyorlardı. Çok saygılıydılar. Duyuları çok keskinleştiği için onları sadece duyabiliyordu.

Günaydın efendim, dedi Owen birkaç dakika sonra telepatik olarak. Size ve doktora çay ve kahvaltı tepsisi hazırladım, yandaki oturma odanızda. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa Alden kapınızda nöbet tutuyor.

Gülümsedi. Oberon'un yatağının konumunun, Owen'ın gerektiğinde oturma odasından ona telepati yapabileceği anlamına geldiğini uzun yıllardır biliyorlardı. *Teşekkür ederim, Owen. Kapıma nöbetçi dikmeye gerek yok, herkes yolculuktan yorgun dönmüşken ve yapacak bu kadar çok şey varken olmaz.*

Efendim, aynı fikirde değilim, dedi Owen. Zihinsel sesine alışılmadık bir çelik iplik girmişti. Oberon'a neredeyse hiç karşı çıkmadı. Sen

Biri yıllar önce gerçekleşen bir suikast girişiminin yaralarını sarmaya çalışıyor. Kapınızda her zaman bir nöbetçiye ve elimizden geldiğince her yerde düzenli nöbetçiye ihtiyaç var.

Düzelteyorum, dedi. *Haklısınız, elbette. Teşekkür ederim.*

Benim için bir zevk, majesteleri.

Sessizlik çöktü ve üzerine huzur çöktü. Owen'ın özenle hazırladığı çay ve kahvaltı soğuyacaktı, çünkü Kathryn uyuduğu sürece sessizce yatıp ona sarılmak niyetindeydi. Kathryn uyandığında ise aklında başka planlar vardı.

Dışarıda, uzaktan biri bağıırıyordu. İlk başta bunun oruçlarını bozduktan sonra daha da hareketlenen grubun bir parçası olduğunu düşündü. Sonra saraya yakın bir yerden başka biri bağırdı ve insanların koştuğunu duydu.

Başını kaldırdı. Eğer tamamen Wyr olmasaydı bunların hiçbirini duyamayacaktı. Şimdi de duymamış gibi davranmayı şiddetle istiyordu.

Ama sonra kaldırım taşları üzerindeki at toynaklarının belirgin, ritmik sesi geldi - birkaç atın. Başka bir parti de olabilirdi ama Annwyn ve askerlerinin geldiğini iliklerine kadar hissediyordu.

Dikkatle Kathryn'den uzaklaştı ve yataktan çıktı. Kathryn kıpırdandı ve "Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Boş ver," diye fısıldadı, eğilip saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltmek için. Sabahları tarif edilemeyecek kadar güzeldi, ince kemikli yüzü savunmasız ve açıktı. Mesleğinden öğrendiği o müthiş kalkanlardan hiçbirini henüz takmamıştı. Onu alnından öptü. "Sen yatakta kal ve uyu. Kahvaltı ne zaman istersen diğer odada." "Mmm." Adam doğrulurken, kadın onun elini tuttu ve

tuttu, ancak bir süre sonra isteksizce bıraktı.

Gidiyor olabilirdi ama en azından bu onun için kolay olmayacaktı. Bundan karanlık, bencilce bir tatmin duyuyordu. Çabucak giyinerek kapıdan çıktı.

"Günaydın efendim," diye selamladı Alden onu.

Owen sabahın erken saatlerinde saray muhafızlarının üniformalarını ortaya çıkarmıştı. Gülümseyecekti ama dışarıdaki yeni gelenlerin seslerinde bir aciliyet var gibiydi.

"Benimle gel," diye emretti.

Alden koridorda ilerlerken onu takip etti. Hızını artırdı ve ana merdivene ulaştığında koşmaya başlamıştı. Birlikte

koşarak ana kata indi.

Bir gece önce yeni gelenlerden birkaçı açık ön kapılarda toplanmış, dışarı bakıyorlardı. Onun ve Alden'in geçmesine izin vermek için geri çekildiler.

Aşağıda, geniş avluya bir grup asker gelmişti ve Kathryn'in tarif ettiğinden çok daha kalabalıklardı. Çamur içindeydiler, suratları asıktı ve birkaçı savaş görmüş gibi görünüyordu. Eski kanın demir kokusunu alabiliyordu.

Annwyn, yorgunluktan bitkin görünen Gawain, Rowan ve Robin'le birlikte hareketliliğin ortasındaydı.

Altıncı bir his Annwyn'in koşarak merdivenlerden inerken dönmesini sağladı. Yüzündeki gergin ifade rahatlamaya ve akkor halindeki neşeye dönüştü. Ona doğru fırladı, kollarını ona sımsıkı sarıldı, o da onu kendine çekti.

"*Tanrılar, Oberon!* Robin bize haberi verdiğinde inanmaya cesaret edemedim." Yüzünü onun boynuna gömdü ve Oberon onun gözyaşlarının ıslaklığını teninde hissetti. "Kathryn başardı - seni bize geri getirdi."

Kuzenlerdi ama sanki kardeşmişler gibi yetiştirilmişlerdi. Çocukken onunla oynamış, onunla savaşmış ve onunla eğitim görmüştü. İlk av gezilerinden bazılarında birlikte çıkmışlardı ve Lyonesse'i yaratma hayali hakkında onunla ilk konuşan o olmuştu.

Annwyn'in kendisine ihanet edebileceği ihtimalini aklından geçirmiş olması, Morgan'ın büyüünden ne kadar kötü etkilendiğinin en ciddi belirtisi olarak hafızasında sonsuza dek yer edecekti.

İlk başta onun gitmesine izin veremedi. Önce Gawain'i, sonra da Rowan'ı kucaklamak için bir kolunu onun boynuna doladı. Robin birkaç adım geride durup izlerken, Oberon onu da sıkı bir sarılmanın içine çekmek için işaret etti.

Puck'ın ince kolları onu bırakmadan önce kısa bir süre sıkıca sarıldı. Ondan sonra selamlanacak ve kucaklanacak başkaları da vardı; yüzyıllardır tanıdığı ve liderlik ettiği sadık, çalışkan askerler etrafına toplanmıştı.

Hepsi de arkadaştan daha yakındı. Onlar onun ailesiydi.

İçindeki kurt çürümesi yayıldı, kemiklerini kemirdi ve neşesini çaldı. Bu gibi bağların yeri doldurulamazdı. Kathryn'in tanıdığı ve sevdiği herkesi ve kendisi için uzun zamandır kurmaya çalıştığı hayatı geride bırakabileceğini nasıl umabilirdi?

Edemezdi. Başından beri bu konuda haklı ve dürüsttü.

Sanki biri vücuduna bir kılıç saplamış gibi ortasına bir acı saplandı. Onu itti. Şimdi değiştiremeyeceği bir şey için umutsuzluğa kapılmanın zamanı değildi.

"Konuşacak o kadar çok şey var ki," dedi Annwyn'e. "Ve senden duymak istediğim çok şey var ama önce haberler nedir?"

Bununla birlikte herkesin ifadesindeki hafiflik tekrar sert ve acımasız bir hal aldı.

Annwyn'in berrak bakışlarında dehşet dolu bir ifade belirdi: "Korkarım akıl almaz derecede kötü. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama Isabeau istila etti. Oberon, o burada Lyonesse'de."

ON Yedinci Bölüm

OBERON GİTTİĞİNDE, Kathryn yatağın içinde onun yattığı büyük alana doğru kaydı. Çarşaflar hâlâ sıcaktı ve onun kokusunu taşıyordu ve bu neredeyse onunla aynı yatağı paylaşmak kadar lezzetliydi.

Olan biten her şey sonsuz bir döngü halinde zihninden geçerken, gecenin çoğunu uykusuz bir şekilde yatarak geçirmişti. *Güven bana*, demişti adam ve o da diğer tüm düşünceleri bir kenara bırakıp aynen bunu yapmıştı. Bu tür aceleci bir karar normalde hiç de böyle davranmazdı.

Normalde harekete geçmeden önce akla gelebilecek her türlü sonucu düşünürdü ve bu düşünme hali onu işinde başarılı kılmıştı. Ama Oberon söz konusu olduğunda, aceleci ve fevri davranıyor ve daha önce geçmeyi asla düşünmeyeceği çizgileri aşıyordu. Bir anda onunla seks yapmaya atlamak şöyle dursun, daha ameliyattan yeni çıkmıştı ki, Oberon boyun eğip onu tekrar öpmüştü.

Ama *bana güven* demişti ve o da *güvenmişti*. Gerçekten güvenmişti, şimdiden, çok yakında, şu anda. Kendisini, onun hayatta olduğundan çok daha uzun süredir tanıyordu ve büyüden kurtulduğunda eve dönmüş gibi hissetmiş olmalıydı. Onun kendine gelmekte olduğu gerçeğini şiddetle seviyordu.

İşler tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Dün gece eşyalarını toplayıp gitmeliydi.

Ama ya yapmadıysa? Ya onun yerine kalmayı seçtiyse? O anda, birbiriyle çelişen duyguların kakofonisi yükseldi. Tüm kırık parçaları isyan ediyordu.

Bu çok bunaltıcıydı. Onu bir kenara itti ve birkaç çalıntı an daha yakalamaya çalıştı. Vücudu dünyanın geri kalanını görmezden geliyormuş gibi davranarak onun sıcaklığını içine çekiyordu ama zihni devreye girmişti ve bu numarayı yutmuyordu.

Koridorda Alden'la yaptığı konuşmayı duydu. Dışarıdaki gürültüyü de duydu ve Alden'ın acele etmemesini söylemesine rağmen yorganı arkaya attı, kıyafetlerini yırttı ve onların peşinden koştu.

Açık kapıları dolduran gruba ulaştığında Oberon gözden kaybolmuştu. Özür dilemeden dirsekleyerek içeri girdi ve Annwyn'in söylediklerini duymak için tam zamanında dışarı çıktı.

Isabeau burada, Lyonesse'de miydi? Olamaz.

Kathryn'in beyni bu bilgiyi kabul etmeyi reddetti. Bu ona söylenen her şeye ters düşüyordu. Son duyduğuna göre, Hafif Fae Kraliçesi ağır yaralanmıştı ve saklanıyordu, toplumu kargaşaya sürüklenmiş ve ordusu parçalanmıştı. Ünlü, ölümcül Tazıları bile onu terk etmişti ve Daoine Sidhe - Annwyn'in kendisi- yakın zamanda onu alaşağı etme konusunda iyimserdi.

Bakışlarını, haberi duyunca kıpırdamadan duran Oberon'a dikti. Sonra yüzünde ölümcül bir gülümseme belirdi.

"Sonunda evime girecek kadar cesaretlendi," diye homurdandı. "Bu onu bulup öldürmemizi kolaylaştıracak, böylece ona olan kinimizi sonsuza dek bitirebileceğiz." Etrafına bakınarak askerlere şöyle dedi: "İhtiyaçlarınızı karşılayın. Atlarınıza bakın, ihtiyacınız varsa tıbbi yardım alın ve yiyebildiğiniz kadar yiyin ve dinlenin. At sürebilenlerin her an at sürmeye hazır olması gerekir. Robin, bu özellikle senin için geçerli."

"Emredersiniz efendim," diye cevap verdi disk. "Hayatım üzerine yemin ederim ki hazır olacağım." Ne kadar bitkin görünse de, ince gövdesinde hummalı bir gerginlik vardı. Ona bakmak acı veriyordu.

Ama Oberon'a bakmak daha da çok acı veriyordu. Ateşler içindeydi, bir amaç uğruna yanıyordu.

Bu felaketin de ötesindeydi. Daoine Sidhe'lerin her birinin güç, amaç ve rehberlik için ona baktığını gördü. Onun varlığıyla, çok ihtiyaç duyulan bir yağmuru alan ölmekte olan bitkiler gibi ıslanıyorlardı. Askerlerin en bitkin olanları bile Oberon'un parıldayan canlılığı karşısında gözle görülür bir şekilde canlanıyordu.

Hiçbiri onun bildiklerini bilmiyordu. Aptalın üç buçuk hafta daha savaştan kaçınması gerekiyordu ve bunu yapmayacaktı. Ve savaş savaşa yol açacaktı... ve onun arkadan liderlik edecek türden bir hükümdar olmadığını söylemesine gerek kalmadan biliyordu.

Onun hayatını kurtarmak için yaptığı onca şeyden sonra, kaçacak ve kendini öldürtecekti.

Zihni koştururken yumruklarını sıktı ve açtı.

Odaklan Shaw. Burası senin ülken değil. Bu senin savaşın değil. Eve gidiyor olman gerekiyordu, unuttun mu? Ve o senin hayatta olduğundan çok daha uzun süredir bir yetişkin - nasıl talimat alacağını ya da almayacağını biliyor, nasıl isterse. Uyarılarının her birinde açtın ve o da seni ona güvenmeye çağırırken çok açtı.

Daha ne bekliyorsunuz? Sana daha kaç kez dışarı çıkmanı söylemem gerekiyor?

Omzunun üzerinden baktı. Brielle kapıdaki grubun en önünde duruyordu ama Kathryn'in ona baktığını görünce yüzündeki endişeli ifade yumuşadı ve Brielle ona sıcak, güven verici bir gülümseme verdi.

Avluda birkaç kişi bir araya toplanmıştı -Oberon, Annwyn, Gawain, Rowan, Owen ve Kathryn'in tanımadığı diğer üç sert yüzlü asker- bu sırada grubun geri kalanı hareketlendi, bazıları atları uzaklaştırırken diğerleri ilk gelenlerin üyelerini kucaklamak için ileri atıldı.

Oberon, dedi Kathryn, telepatik sesini sıkılaştıran bir aciliyet duygusuyla. *Konuşmamız gerek.*

Isabeau'nun istilası haberini aldığı anda olduğu gibi sustu. Bakışları Annwyn'in başının üzerinden onunkilerle buluştu. Etraflarındaki herkesi bir amaç yönlendirirken, hareket etmeyen tek ikili olarak birbirlerine baktılar.

Yüz ifadesindeki ve duruşundaki bir şey son derece kesin görünüyordu. *Özür dilerim Kathryn*, diye nazikçe cevap verdi. *Seninle konuşmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama şimdi zamanı değil. Gitmeye niyetli olduğumu anlıyorum. Hazır olduğunda Owen'a haber ver, o da sana en yakın güvenli geçiş yoluna kadar eşlik etsin.*

Ben hâlâ senin doktorunum! diye tersledi.

Owen başını salladı. *Annwyn ve askerleri geldiği anda bu anlaşma sona erdi. Gitmeden önce faturanızı ofisime bıraktığınızdan emin olun.*

Kırılan parçaları gece boyunca bir araya gelmemişti. Çatışma, incinme ve öfke onları öğütücü bir acıya sıkıştırmıştı.

Bu muydu yani? Paylaştıkları onca şeyden sonra söyleyeceği tek şey *faturanı ofisime bırak* mı olacaktı? Bunu hemen unutamayacaktı. Bunu ona binlerce farklı şekilde ödetecekti.

Etrafı kıdemli subaylardan oluşan çekirdek grupla çevrili olan kadının yanından geçip gitti. O anda tam bir Daoine Sidhe Kralı gibi görünüyordu. Annwyn

grubun kenarına taşındı ve Owen ile konuşuyordu.

Kathryn Annwyn'in kolunu tuttuğunda, diğer kadın ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Yüzündeki gergin ifade kısa bir gülümsemeye dönüştü. "Dr. Shaw, sizi güvende ve iyi görmek çok güzel. Robin sizinle birlikte kaçtığında çok endişelenmiştik. Bize sunduğunuz hizmet için tüm malikanenin minnettarlığını kazandınız. Keşke yaptığınız her şey için size hakkıyla teşekkür edecek zamanım olsaydı-"

Kathryn telepatik olarak onun sözünü kesti, *Bağışla beni Annwyn, şu anda işlerin ne kadar acil olduğunu anlıyorum ama zaman ayırmalısın. Oberon görüldüğü kadar güçlü değil. General duraksayıp gözlerini kısıncı Kathryn öfkeyle ekledi: "Söyleyeceklerimi dinlemek istemiyor, beni başından savmaya çalışıyor ama birilerinin bunu duyması gerekiyor..."*

Kathryn, istila edildiğimizi ve savaşta olduğumuzu yeni öğrendi, Annwyn cevap verdi ama kaşları daha da çatıldı ve kıpırdamadı. Parmakları Annwyn'in kolunda sıkılaştı. İşlerin kötü gittiğini biliyorum!

Sen biliyor musun? Sadece bir haftadır buradasın, işlerin ne kadar kötü olduğunu farkında olduğunu sanmıyorum.

Oberon sarayın kapısından, "Annwyn, diğerleriyle birlikte sana da ihtiyacım var," dedi.

Annwyn'in dikkati ona yöneldi. "Evet efendim, elbette."

Kathryn öfke, keder ve giderek derinleşen bir korkuyla kaskatı kesilmişti. Tam Annwyn'in dikkatini sonsuza dek kaybettiğine ikna olmuştu ki, Annwyn bileğinden yakaladı ve ileriye doğru yürürken onu da yanına çekti.

Benimle kal, diye emretti Annwyn. Ve çeneni kapalı tut.

Eğer güçlü biri tarafından dinlenmek ve dahil edilmek için gereken buysa, en azından şimdilik buna uyacaktı. Kral'ın grubunu daha önce keşfetmediği bir başka alana, Oberon'un ofisinden koridorun sonundaki büyük bir yuvarlak masanın etrafında on altı kişiyi rahatça ağırlayabilecek kadar geniş bir odaya kadar takip ederken Annwyn'in hızlı adımlarına ayak uydurdu.

Kathryn bir bakışta her şeyi gördü. Bir uçta büyük bir şömine vardı ve panelli duvarlarda harita resimleri asılıydı. Başka bir duvar boyunca, içi parşömenlerle dolu uzun kutular duruyordu. Owen dikkatini bu odaya verecek zamanı henüz bulamamıştı. Hava soğuk ve nemliydi ve her yeri kalın bir toz kaplamıştı.

Owen koridora geri döndü, Annwyn ve Kathryn'in yanından geçerek içeri girdi ve odaya girmiş olan çeşitli kişilere hızlıca bir dizi emir verdi.

arkadan takip etti. Üçü birden odaya daldı. Biri şömineyi kontrol etmek için acele etti, sonra odunla geri dönüp ateşi yakmak için dışarı koştu, diğer ikisi ise tekrar sıvışmadan önce aceleyle her şeyi bezlerle sildi.

Ne Oberon ne de yedi konsey üyesi hizmetkârların yaptıklarına aldırmış etti. Onlar masanın etrafında toplanırken, Oberon gözlerden birinden büyük bir parşömen çıkarıp yere çarptı ve masanın yüzeyine yaydı.

Rowan büfeden aslan şeklindeki demir ağırlıkları aldı ve her bir köşeye yerleştirdi. Odada güçlü bir adrenalin kokusu vardı ve kimse oturmuyordu.

"Rapor verin," dedi Oberon.

Odadaki herkesi tanımasa da, tanıdıklarını da çok iyi tanımasa da, sahne tamamen tanıdık geliyordu. Nöbetçi değildi ama daha önce bunun gibi pek çok konsey toplantısına şahit olmuş ve katılmıştı. Annwyn'in yanında yerini aldı.

Diğer herkes tereddüt etti. Birkaçı Kathryn'e baktı ve rahatsız görünüyordu. Gawain ve Rowan gibi diğerleri ise ne yapacaklarını şaşırılmış görünüyorlardı. Eh, bunu aşmaları gerekecekti. Kollarını kavuşturarak, hiçbir yere gitmiyorum duruşuyla ayaklarını dikti.

Annwyn gruba, "Unutmayın, burada on beş yıl geçti ve o hiçbir şey bilmiyor," dedi. Oberon'a baktı. "İşte genel hatlar. Siz durağanlığa girdiğinizden beri savaş bizim lehimize gitmedi. Şimdiye kadar burada karşılaştığımız hasar ve zorluklar hakkında bir fikriniz olmalı ama bunlar sel ve kötü hava koşullarından çok daha kötüydü. Westmarch'ta, Old Friar's Lane'deki o savaşta neler olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Oberon ağzını ovuşturdu. "Çok iyi hatırlıyorum."

"O sadece daha sonra olacakların habercisiydi. Sen durağanlığa geçtikten sonra Morgan diğer geçiş yollarımızı ya kırdı ya da onları kıramayacağımız kadar güçlü bir gizleme büyüsü ağının altına sakladı. Dünya ile bağlantımız tamamen kesildi. İngiltere'deki insanlarımız avlandı ve sadece birkaçı hayatta kalana kadar öldürüldü. Diskiniz ortadan kayboldu - uzun bir süre kaçtığını düşündük ama daha sonra onun Işık Fae Kraliçesi tarafından yakalandığını öğrendik."

"Ona ne olduğuna dair bir şeyler duydum," diye yanıtladı Oberon. Koyu renk kafası masanın üzerindeki büyük haritaya eğilmişti. Henüz fark etmemişti

Kathryn de oradaydı. "Yani, geçitlerimizin çoğu üzerindeki kontrolümüzü kaybettik mi?"

Gawain konuştu. "Hayır, efendim. Geçiş yollarına *tüm* erişimimizi kaybetmiştik ama İngiltere'deki son yaz, talihimizde büyük bir değişikliğe yol açtı. Önce Westmarch yakınlarındaki kırık geçidi kullanmanın bir yolunu bulduk. Sonra Morgan diğer tüm geçiş yollarını yeniden açtı ve biz de onların kontrolünü yeniden ele geçirdik."

Oberon hızla başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Bunu neden yapsın ki? Kendi geçitlerimizin kontrolünü bize geri mi versin?"

Gawain ona, "Büyücünün tüm bu savaş boyunca bir geas'a hapsolmuş olduğu ortaya çıktı," dedi. "Kraliçe'nin hizmetinde hiçbir zaman gönüllü olarak çalışmamıştı. Kraliçe adına yaptığı her eylemi onun kölesi olarak gerçekleştirmişti. Birkaç ay önce -en azından İngiltere'de birkaç ay önceydi- büyüden kurtulduğunu keşfettik. Isabeau bir tür savaşta ağır yaralanmıştı. Morgan Modred'i öldürdü, Isabeau'nun şehirlerinden birini yok etti ve Tazılarının çoğunu ya dağıttı ya da yok etti ve geri kalanını da yanında götürdü."

Annwyn hikâyenin geri kalanını anlattı. "Belinin kırıldığını düşündük. Yaralıydı, saklanıyordu ve savaş gücünün çoğunu kaybetmişti. Halkı dağılmış ve kargaşa içindeydi. Onu bulup öldürmemizin an meselesi olduğunu düşündük." Yüz ifadesi acı bir suçlamayla buruştu. "Ve alabileceğim en kötü kararlardan bazılarını aldım. Kendi kuvvetlerimizi daha da böldüm - dört geçiş yolunun her birini korumak için birkaç kişi görevlendirdim. Raven's Craig'de daha fazla askerin yanı sıra tahliye edilenlerin birçoğu var ve Isabeau'yu avlamaları için birkaç ekip gönderdim...."

Brifing sırasında Kathryn'in bakışları Oberon'dan hiç ayrılmamıştı. Oberon'un Annwyn'e baktığı ve Kathryn'in de grupta olduğunu fark ettiği anı gördü. Yüz hatlarında açık bir yara gibi çığ bir şey kırbaçlandı.

Hızla öfkeye dönüştü. Öne doğru eğildi ve iki elini masanın üzerine koyarak hırladı, "Hâlâ burada ne arıyorsun? Seni çoktan kovdum."

"Kovdun mu? Size haberlerim var, Kral." O da öne doğru eğildi ve adamın saldırganlığına kendi sert bakışıyla karşılık verdi. "Beni kovduğunu düşünüp düşünmemen umurumda değil, çünkü senin için çalışmıyorum - beni işe alan Annwyn ve burada olmamı o istiyor."

"Lanet olsun Kathryn!" diye bağırdı, bir yumruğunu öyle sert indirdi ki eski, ağır masa çatırdadı. "Bu seni ilgilendirmez!"

"Beni de ilgilendirir!" diye bağırdı. Sonra da en ufak bir pişmanlık duymadan mesleğinin temel ilkelerinden birini daha çiğnedi. "Ve görüldüğün kadar iyileşmediğini öğrendiklerinde bu odadaki herkesi ilgilendirecek!"

Daha önce ona kızdıysa bile -ki kızmıştı- bu kızgınlığı, onun bu sözlerine duyduğu akkor halindeki öfkeyle kıyaslanamazdı. "Benim kişisel tıbbi bilgilerimi sen söyleyemezsin!" diye hırladı. Masanın etrafında dolandı. "Bu ne cüret!"

Uysalca durup onun gelişini izlememeye karar verdi, bu yüzden masanın üzerine sıçradı, haritayı ve ağırlıkları bir kenara attı ve kendini masanın ortasına yerleştirdi. Adam ayak bileğine hamle yaparsa ona ulaşabilirdi ama onun geldiğini zamanında görmeyi umuyordu, böylece her açıdan masanın kenarına geri sıçrayabilirdi.

"Neye cesaret edebileceğim hakkında en ufak bir fikrin yok!" Adam bir kolunu uzatarak hamle yaptı ve kadın öfkeli bir kahkaha atarak tam zamanında geri sıçradı. "İlk defa mı bağırış çağırış içindeyim sanıyorsun? Dragos ve benim daha önce hiç kafa kafaya gelmediğimizi mi sanıyorsun?"

Gözleri altın sarısı ve sıcak parlıyordu. "Bence o ejderhanın sabrının bir kanıtı da seni hiç boğmamış olması!"

"Tehdit etti." Ejderha ona doğru bir hamle daha yapınca kadın tekrar geriye sıçradı.

Diğer herkes masadan geri sıçramış ve bu karşılaşmaya farklı derecelerde endişe ve şaşkınlıkla bakıyordu.

"Neler oluyor?" Rowan sessizce sordu.

Yanındaki meçhul asker "Şşşt" diye fısıldadı.

"Seni hayatımdan çıkarmak için ne yapmam gerekecek?" Oberon vahşice konuştu.

"*Şimdi* gitmemi istiyorsun!" Yine onun ulaşamayacağı bir yerde dans etti. "Dün gece böyle konuşmuyordun."

"Gideceğini söylemiştin!" Kükremesi odayı salladı ve camları çatlattı.

"*Daha ne kadar orada durup kanamamın akmasını izlemek istiyorsun?*"

Onun ulaşamayacağı bir yerde dans etmeyi bıraktı ve "Oberon, ben de kanıyorum" diye fısıldadı.

Adamın sert ellerinden biri kızın ayak bileğine kenetlendi. Vahşi aslan bakışları kızın yüzünden hiç ayrılmadı ve şöyle dedi: "Herkes dışarı. Birkaç dakikaya ihtiyacımız var."

Bir odanın bu kadar hızlı boşaldığını nadiren görmüştü. Sadece Rowan ayaklarını sürüyerek dışarı çıkan son kişi oldu. Kapı arkasından kapandığında Oberon onu öne doğru çekti. Ona karşı koymadı. Bunun yerine, bacaklarındaki gücün gitmesine izin verdi ve masanın kenarına sertçe oturdu.

Kadın yere düştüğünde, Oberon ona tekrar dokunmaya kalkışmadı. Bunun yerine, elleri kalçalarında durdu ve sessizce ona baktı. Çenesindeki bir kas spazmodik bir şekilde sıçradı. Onun dışında sert ve sabit yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Az önce yaptığın şey tamamen uygunsuzdu," diye ısırdı.

"Biliyorum." Kadın başını salladı. Yanağı gıdıklandı. Elini kaldırdığında yüzünün ıslak olduğunu fark etti. Elinin tersiyle sildi. "Üzgün değilim. Halkınızdan daha fazlası geldi ve *hepsinin* size ihtiyacı var.... İhtiyaçları elle tutulur, fiziksel bir şey. Ve olaylar şok edici derecede boktan bir hal aldı ve seni de görüyorum, biliyorsun. Hızlanıyorsun. Beni uzaklaştırıyorsun ve senden istediklerini düşündükleri her şey olmaya niyetlisin. Isabeau'dan bu kadar nefret etmekte sonuna kadar haklısın ama üç buçuk hafta daha çatışmaya giremezsin, yoksa büyük ihtimalle ölürsün."

Dudakları bembeyaz oldu. "Bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir!" diye bağırdı. "Çünkü *kimsenin* sana benden daha fazla ihtiyacı yok!"

Sıkı ve sert bir nefes aldı ve masanın kenarını kavrayıp alnını onunkine bastırarak kadar yaklaştı. "Bana bu şekilde ihtiyaç duyup eve gidemezsin, Kathryn."

"Biliyorum." Boğazı düğümlendi.

Derisi ters yüz olmuş ve tüm kırık parçaları ortaya dökülmüş gibi hissetti. Bir parçası bir adım geri çekildi ve onun titremesini ve sessizce ağlamasını izledi. En son ne zaman böyle bir yıkım hissettiğini hatırlayamıyordu - babasının öldürüldüğünü öğrendiğinde bile. Keder korkunçtu ama onu bu kadar yok etmekle tehdit etmemişti.

Geniş omuzları çöktü. "Kendini bu şekilde yıpratamazsın, aşkım," diye fısıldadı. "Keşke bu kadar zor bir seçim yapmak zorunda olmasaydın, ama zorundasın. Ya kalacaksın ya da gideceksin, çünkü ben gitmiyorum - senin için bile, hayatım için bile, kalbim için bile. Bana olan inançları yüzünden yıllarca *her şeylerini* verdiler ve şimdi ellerinde hiçbir şey kalmadı. Eğer bundan vazgeçebilseydim, ben ben olmazdım."

"Biliyorum." Yüzü buruştu. "Bana ne istediğini söyle."

"Gitmeni istiyorum," dedi dişlerinin arasından. "Her zaman yapmak istediğin ve yaptığina memnun olduğun bir maceranın aklında güzel bir anı olarak kalmasını istiyorum. New York'a geri dönmeni, bundan kurtulmanı ve uzun yıllar boyunca başarılı olmanı istiyorum." Her kelimedeki yalancı duyabiliyordu, ama sonra söylediği şey gerçeğe çınıladı. "Tehlikede olmanı istemiyorum. Bu cehennem savaşına karışmanı ya da hayatta kalmak ve yeniden inşa etmek için karşı karşıya olduğumuz türden bir mücadeleyle uğraşmanı istemiyorum. Güvende olmanı yanımda olmandan çok daha fazla istiyorum çünkü eğer yanımda olursan ve ölürsen bunu asla atlatamam. Bu beni de öldürür."

Öne doğru eğilerek adamın göğsüne yaslandı ve yanağını gömleğinin açıklığındaki çıplak tene bastırdı. "Görünüşe göre senin de zor bir seçimin var."

Sonunda kolları onu sardı ve o kadar derin bir rahatlama hissetti ki neredeyse tekrar ağlayacaktı. "Seninki gibi değil. Ameliyattan önce nasıl bir adama dönüşeceğim konusunda endişeliydim ama artık değilim. Morgan'ın büyüğü beni uyuşturdu, temelde kim olduğumu değiştirmede. Kim olduğumu ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Seninle barış zamanında tanışmayı tercih eder miydin, böylece birbirimizi ve duygularımızı keşfetmek için dünya kadar zamanımız olurdu? Elbette, ama bilirsiniz, krallar nadiren dünyadaki tüm zamana sahip olma lüksüne sahiptir."

"Teşekkür ederim," dedi ona. "Bana tam da duymak istediğim şeyi söyledin." Adam onun saçlarını okşadı. "Neydi o?"

"Sen hep yaşamak istediğim bir macerasın ve yaşadığım için çok mutluyum. Ama maceraların sonuçları vardır.... Biliyor musun, eğer olmasalardı macera olurlar mıydı emin değilim. Seni bırakmayacağım," dedi ona. İçinde, farklı parçaların yeniden bir araya geldiğini hissetti. Daha önce olduğu gibi hizalanmamışlardı ve artık kendini kırık hissetmiyordu. "Buna benden daha fazla şaşırın kimse olamaz. Eğer maceramın sonucu eski hayatımdan uzaklaşıp yeni bir hayat kurmam anlamına geliyorsa, o zaman öyle olsun. Bu da başka bir macera olacak, değil mi?"

Adam onu ensesinden kavradı. O konuşurken, koca vücudunun her çizgisi kaskatı kesilmişti. "Kalıyorsun. Sen benimsin. Benim eşim olacaksın. Bunu geri alamazsın, Kathryn. Sana çekip gitmen için adil bir şans verdim, hatta neredeyse seni itip kaktım...."

"Bunun için kırıgın değilim," diye mırıldandı. "Evet, bu bir iğnelemeydi."

"Başka ne yapmam gerekiyordu ki?" diye tersledi.

"Bilmiyorum, Oberon." Parmaklarını onun göğsünde gezdirdi. "Cömert ve özverili olmaya çalışıyordun... sanırım... ve eminim bu senin için kolay değildi..."

"*Sakin ol!*" diye patladı. "Siktir et, sanmıyorum!"

Adamın küfretmesine bayılıyordu. "...ama *gitmeden önce faturanızı ofisime bıraktığınızdan emin olun?* Gerçekten mi? Neden dişlerime bir tekme atıp bu işi bitirmedin?"

Başını geriye doğru salladı ve çenesi kilitlenmiş bir şekilde ona baktı. Aslan bakışları yine parlıyordu. "Gitmek istediğin yer orası mı? Bana attığın tüm tekmeler hakkında konuşalım, olur mu?"

İki omzunu da kaldırarak çenesini eğdi ve ona yan bir gülümseme verdi. "Neden bunun yerine nasıl kalacağım hakkında konuşmaya geri dönmüyoruz?"

Bakışları ısındı ve başını eğdi. "Daha iyi bir fikrim var," dedi onun ağzına karşı. "Neden birkaç dakikalığına konuşmayı bırakmıyoruz?"

Birden göz kapakları dayanamayacak kadar ağırlaştı. "Bana harika bir fikir gibi geldi."

Sonra onu öyle sert ve derinden öptü ki, herhangi bir şey konuşmak şöyle dursun, düşünme yetisini bile kaybetti.

* * *

Her şeyi yanlış yapıyordu. Bunu biliyordu.

Onun kalmasına ve bir sonraki cehenneme karışmasına izin vermemeliydi. Bu karar, o lanet suikast büyüünün etkisi altındayken yaptığı her şeyden daha bencilceydi.

Kalma kararını kabul ederek onun hayatını riske atıyordu ve çiftleşme bağlarını derinleştirmeye devam ettikçe kendi hayatına da daha büyük riskler ekliyordu.

Tüm bunlar, onun New York'taki hayatından vazgeçip kalmayı seçtiği gerçeğinin yanında soluk kalıyordu.

Benim. Benim. Benim. Sahiplenici sözcükler zihninde nabzının ritmiyle birlikte atıyordu. O anda onu işaretlemekten başka bir şey istemiyordu. Onun

Yüzünü çerçevelerken elleri titriyordu.

Eski hayatından çok daha fazlasını bırakıyordu - sanki bu yeterli değilmiş gibi. Mahremiyetinden ve tüm bir tebaanın ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmadan bir birey olarak hareket etme özgürlüğünden vazgeçiyordu. Vahşi, görkemli bir kraliçe olacaktı.

Onun ağzına karşı mırıldandı, "Kraliçe'nin dairesinde asla uyumayacaksın. En azından bensiz."

İçinden kararsız bir kahkaha yükseldi. "Ne kadar çılgınca olursa olsun, her şeyi çözmek için uzun bir zamanımız olacak. Kendime ait bir yerim olması fikri hoşuma gidiyor ve bir şekilde doktorluk yapmaktan vazgeçmeyeceğim, ama şu anda düşünmem gereken daha acil şeyler var - şu kapının diğer tarafında kaç kişinin sabırsızlıkla bizi beklediğini ve bir savaş planlamak için harekete geçmemizi bekledikleri gibi."

"Biliyorum." Büyük bir çabayla onu bırakmayı başardı. *Şimdi* içi boş çürümeyi öldüren parlak bir kesinliğe dönüşmüştü, ama kapıyı açtıkları anda başka her türlü belirsizliği ve riski içeri alacaklardı. Ona, "Başına her zaman bir koruma koyuyorum," dedi.

Kadın iç geçirdi ama bir an için itiraz etmedi. "Peki."

İlerlemesi ve Isabeau'nun getirdiği bu yeni cehennemle başa çıkması gerekiyordu, ama parmağıyla dudaklarına dokunacak kadar uzun süre oyalandı ve "Başka ne olursa olsun, bu gece yine birlikte uyuyacağız" diye söz verdi.

Bakışları aydınlandı. "Evet," diye kabul etti. "Ne olursa olsun."

Bu onun istediği her şeydi -istediği tek şey- ve ondan alabileceğini düşündüğünden çok daha fazlasıydı. "Tamam o zaman?"

Omuzlarını dikleştirerek başıyla onayladı.

Bununla birlikte, kapıyı açmak ve dünyanın geri kalanının içeri girmesine izin vermek için adım attı.

Koridorda diğerleri küçük kümeler halinde durmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Yüzlerini ona döndüler ve o da onlara içeri girmelerini işaret etti. İçeri girdiklerinde, Kathryn ve onun arasında temkinli bir bakış atıldılar. Annwyn ve Rowan haritayı ve dağınık ağırlıkları toplayıp tekrar masanın üzerine koydular. Bu kez Oberon dışında herkes oturdu.

Bir elini Kathryn'in omzuna koydu ve onun arkasında durdu. Buna nasıl başlamalıydı? "Ele almamız gereken çok şey var," dedi. "Bunu benden daha iyi kimse bilemez ama öncelikle az önce olanları ele almalıyız. Bu gemideki herkes

Oda, durağanlığa girmeden önce başarılı bir şekilde tam Wyr'e geçtiğini biliyor, değil mi?"

"Evet, efendim." Bu kez generallerinden biri olan Malin cevap verdi.

"Hayatı tam bir Wyr olarak yaşamamanın... yansımaları var," dedi ona. "Bunlardan bazılarını şimdiye kadar düşünmemiş olabilirsiniz. Kathryn ve ben çiftleşmeye başladık ve Wyr'ler ömür boyu çiftleşir; ancak sürecin yeterince erken aşamalarında neler olduğunun farkına varırlarsa, bunu sona erdirmeyi seçebilirler. Bu seçimle mücadele ediyorduk ve devam etmeye ve birlikte yeni hayatlarımızda neler yapabileceğimizi görmeye karar verdik. Bu da Kathryn'in benim Kraliçem olacağı anlamına geliyor, ancak çoğunuz onu tanımıyorsunuz ya da en azından iyi tanımıyorsunuz. Bu yüzden bunu size sunmak zorundayım. Onu kabul edecek misiniz? Eğer kabul etmezseniz, Annwyn'in Lyonesse'in gerçek hükümdarı olarak mümkün olan en kısa sürede yerini alabilmesi için hemen tahttan çekilmem gerekiyor."

O konuşurken Kathryn'in şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini hissetti. Dönüp ona bakmaya çalıştı ama Annwyn parmaklarını sıkarak sessizce yerinde kalmasını işaret etti.

Annwyn homurdandı. "Seni geri kazanmak için yaptığım onca şeyden sonra senin yerine geçeceğimi düşünüyorsan, bir kez daha düşünsen iyi edersin. Tartışmanız kesinlikle yıkıcı ve görgüsüzceydi, ama bunun dışında Kathryn hoş bir sürpriz oldu." Kathryn'e baktı. "Seni tebrik mi etmeliyim yoksa başsağlığı mı dilemeliyim bilemiyorum."

"Hey-Ann," diye homurdandı Oberon. "Tam burada duruyorum."

"Şahsen ben yıkıldım," diye mırıldandı Rowan. Kathryn'e göz kırptı.

Owen gülümseyerek konuştu. "Seni uzun zamandır tanımıyorum ama senden sadece cömertlik ve nezaket gördüm. Kristal mağaraya da indim, bu yüzden majestelerinin hayatını kurtarmak için ne kadar mücadele ettiğine dair bir fikrim var. Ve açıkça görülüyor ki, gerekli gördüğünüzde ona karşı durabilecek kadar güçlü bir zihne sahipsiniz. Bizimle birlikte yaşarsan çok mutlu oluruz."

"Teşekkür ederim Owen," diye mırıldandı Kathryn. "Bunun anlamı çok büyük."

"Seni daha yeni geri aldık," dedi Gawain Oberon'a. "Bir daha gitmene izin vermeyeceğiz. Kabul edemeyeceğimiz hiç kimseyi hayatımıza sokmayacaksın. Eğer onları seviyorsan, biz de onları seveceğiz." Yüzündeki sert ifade sözleriyle ciddi bir tezat oluştuyordu. "O yüzden şu anda başka şeyleri konuşmaya devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Dr. Shaw, Oberon'un görüldüğü kadar iyileşmediğini söylerken tam olarak neyi kastettiğinizi açıklamanız gerekiyor."

ON Sekizinci Bölüm

'' KESİNLİKLE HAKLISINIZ," diye yanıtladı Kathryn. "Onun sağlığı, insanların benden hoşlanıp hoşlanmamasından çok daha önemli, yine de..." Oberon'un elini omzuna koyarak parmaklarını sıktı ve ona şöyle dedi: "...Söylenen her şey için minnettarım. Morgan'ın iğnesini başarıyla çıkarabilmem için Oberon'un büyük bir ameliyat geçirmesi gerekti. Owen'ın ima ettiği de buydu. Bir hafta, dört gün daha ağır kaldıramayacak. İki hafta içinde *dikkatli* bir şekilde eğitime devam edebilir ama üç buçuk hafta daha fiziksel çatışmaya giremez. Şu anda göğsüne yeterince sert bir darbe alırsa, bu onu büyük olasılıkla öldürecektir."

Sözlerini kederli bir sessizlik karşıladı.

Sonra Annwyn ağır bir sesle, "O halde göğsüne sert bir darbe almadığından emin olmalıyız," dedi.

"Kesinlikle," dedi Kathryn. "Teşekkür ederim. Size söyleyeceği konusunda ona güvenmedim, bu yüzden mesleğimdeki tüm etik kurallara karşı geldim ve doktor-hasta gizliliğini ihlal ettim."

Öfke yeniden ortaya çıktı. "Bu kabul edilemez, Kathryn." diye çıkıştı.

"Üzgün değilim, bu yüzden bana bağırmanın bir anlamı yok," dedi ona. Yüzünü ovuşturdu. "Ama söz veriyorum bir daha yapmayacağım."

Oberon izleyenlere, "Savaşmanın fiziksel yollardan başka yolları da var," diye hatırlattı. "Devam edersek, birliklerimiz dağınık durumda, bazıları Lyonesse'de çeşitli yerlerde konuşlanmış durumda, bazıları da başka diyarlarda görevde. Ve Lyonesse yıllardır doğru düzgün bir hasat görmedi. Yiyecek stoklarının az olduğunu varsaymalı mıyım?"

"Öyle olmalı," dedi Annwyn acımasızca. "Tahıl ve diğer malzemeleri taşıyarak bunu düzeltmeye başladık ama birden fazla sorun var -Bazı sevkiyatlar Raven's Craig'e ulaştı ama yeterli değil. Bir de şehirde yiyecek için ne yapacağımız sorunu var. Giderek daha fazla mülteci akınına uğrayacağız ve Owen az önce bana aşağı şehirdeki tahıl ambarlarının sular altında kaldığını söylüyordu. Oradaki dükkânlar harap olmuş."

Gawain burun kemiğini sıktı. "Umarım buraya akın edenler yanlarında biraz erzak getirirler, ama bunun ne kadar olacağını kimse tahmin edemez. Ve uzun vadede hiçbir şey için yeterli olmayacaktır."

Oberon Annwyn'i izledi. "Fonlar konusunda ne durumdayız?"

"İngiltere'de son zamanlarda çok iyi iş yapan yatırımlarımız var," dedi Annwyn. "Ama ne yazık ki, özellikle son zamanlarda gerçekleşen birkaç büyük işlemle birlikte sermayemiz tükendi."

Kathryn beklenmedik bir şekilde, "Şu anda para konusunda endişelenmeyin," diye söze girdi. "Bende biraz var. Neredeyse hiç dokunmadığım aile servetimde epey bir miktar var ve kendi başıma da iyi bir miktar kazandım. Manhattan'da birkaç milyon dolar değerinde bir dairem var. Londra'da da en az o kadar değerinde başka bir dairem var."

Odaya sessizlik çöktü ve herkes ona ciddiyetle baktı. Onların ifadelerinden derinden etkilenen Oberon tekrar omzunu sıktı.

Gawain usulca, "Bu olağanüstü cömertliğiniz Doktor," dedi.

Kadın başını salladı. "Kalmak için bir seçim yaptım ve bunu yarı yolda bırakmayacağım. Artık tamamen seninleyim."

"Ve bunun için daha iyi olacağız," dedi Owen ona.

Oberon ona telepatik olarak, "*O haklı,*" dedi. *Oturup bir eşte ve Kraliçe'de aradığım özelliklerin bir listesini çıkarsaydım daha iyi bir seçim yapamazdım.*

Kız parıldayan bir gülümsemeyle ona baktı.

Adam boğazını temizledi. "Yani, savaş gücümüz tükenmiş ve aşırı genişlemiş durumda, zaten kökünden sökülmüş ve daha da sökülmeğe üzere olan bir nüfusumuz var ve buradaki konutlar hasarlı ve yetersiz. Biraz yiyeceğimiz var ama yeterli değil ve hepsi de yanlış yerlerde."

Rowan ekledi, "Ve sadece bir diskimiz var, o da görevlerini yerine getirme konusunda pek iyi bir sicile sahip değil."

Oberon başını salladı. "Şimdi Isabeau hakkında konuşalım." Karşılaştıkları zorlukları fiziksel aktiviteye girmeden tartışmak giderek zorlaşıyordu. Elini Kathryn'in omzundan bıraktı ve odanın içinde gezinmeye başladı. "Annwyn, onun ordusunun da dağınık ve tükenmiş olduğunu söylemiştin." "Öyle. Sorun şu ki, ordusuyla birlikte burada değil." Annwyn ovuşturdu yüzünü. "Gracelyn, onlara neye sahip olduğunu göster."

Oberon'un kıdemli kaptanlarından biri olan Gracelyn ayakta duruyordu. Çoğunlukla Hafif Fae olan Gracelyn'in atalarında bir parça Trol vardı, bu da ona neredeyse

Gri, ağır yüz hatları ve geniş, güçlü yapısıyla Oberon'unkine benziyordu.

Oberon ilk kez kadının toplantı boyunca rulo haline getirilmiş bir bezi tuttuğunu fark etti. Onu salladı ve masanın üzerine fırlattı. Tanımadığı bir Mürver Irklar bölgesine ait bir sancaktı bu. Kırmızı-siyah kaleye baktı. Altına ARKADIA kelimesi dikilmişti.

"Bunun kim olduğunu bilen var mı?"

Kathryn kararsızca, "Sanırım ben biliyorum," diyene kadar masada sessizlik hakim oldu. Arkadia Rusya dışında bir Hafif Fae demesne'idir." Oberon'la yüzleşmek için koltuğunda döndü. "Morgan'ın büyüğü altındayken sana bazı şeyleri söylemek istemedim ve kesinlikle bu şekilde söylemek istemiyorum ama buraya gelmeden önce New York'ta Morgan'la birkaç kez görüştüm."

"Sen *ne*?" Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Kadın yüzünü buruşturdu. "Isabeau'nun kölesi olduğu gerçeğini özümseme fırsatı bulana kadar bunu iyi karşılamayacağını biliyordum. Ona yaptırdığı şeylere asla gönüllü olarak katılmadı ama uzun zamandır nefretinin odağındaydı...." Sesinin uzaklaşmasına izin verdi.

Adam gözlerini Annwyn'e dikti. "Bundan haberin var mıydı?"

Ağzını ekşiterek başını salladı. "Buluşmayı ben başlattım. Hâlâ onu öldürmek istiyorum ama bu noktada bu arzusun mantıksız olabileceğini kabul etmeye hazırım."

Bakışları tekrar Kathryn'e kaydı. Korkunç bir an için eski paranoyası geri geldi. Kendisinden böylesine hayati bilgileri saklayabilen biriyle nasıl çiftleşebilirdi? Ve Morgan'ın büyüleri çok karmaşıktı. Büyücünün Kathryn'i şeytani bir şekilde haksız yere etkilemediğine nasıl güvenebilirdi?

Onun içgüdüsel olarak geri çekildiğini gördü ve bundan çekinmedi. "Bu bilgiyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacın olabilir ve bu son derece normal." Sabit bakışlarındaki ifade sakin ve kabul ediciydi. "Sadece tepkinin geri kalanını duymanı engellemesine izin verme, tamam mı?"

Bir anlık içsel mücadelenin ardından, "Peki. Başka ne var?" Kathryn devam etti. "Morgan ve harika bir müzisyen olan

Sidonie kaçırılıp haraç hediyesi olarak Isabeau'ya götürüldüğünde tanıştılar. Birbirlerine aşık oldular ve geas'ı kırmak için birlikte çalışmaya başladılar.

Robin de oradaydı ama onun olaylardaki rolü hakkında pek bir şey söylemediler. Onlar kendilerini özgürleştirmenin bir yolunu ararken, Isabeau'nun sarayında Valentin adında bir Hafif Fae soylusu vardı. Arkadia adında başka bir diyardan ziyarete gelmiş ve Isabeau'nun evliliğine kur yapıyormuş. Sidonie onu tecavüzle tehdit edince öldürdü. Sonra Isabeau, Morgan'ı bunu yapana ihanet etmeye zorladı." Derin bir nefes aldı. "Belli ki bu onlar için çok acı verici bir konuydu, bu yüzden daha sonra ne olduğuna dair detayları biraz yarım yamalak biliyorum ama bu kriz Morgan'ın geas'tan kurtulması için bir fırsat yarattı."

"Bunu size neden söylediler?"

"Gelmeyi zaten kabul ettiğim için, sanırım beni çatışmanızda yer alabilecek çeşitli oyuncular hakkında uyarmaya çalışıyordu," dedi düşünceli bir şekilde. "Arkadia kendilerinden birinin öldürüldüğünü öğrendiğinde ne olacağını hep merak ettiğini söyledi. Bunun Sidonie'nin başına daha fazla bela açmayacağını umuyormuş - yanlarında küçük bir Tazı grubu var ve grup Isabeau'nun kontrolünden kurtulduğundan beri tetikte yaşıyor."

"Yani Isabeau bir şekilde Arkadia'yı onunla savaşmaya mı ikna etti?" Rowan yemin etti. "Bunu neden yapsınlar ki? Burada bir türlü rahat edemiyoruz."

Oberon, hayal kırıklığının düşük hırıltısına dönüşen bir iç çekti. "Belki onları neyin motive ettiğini bulabiliriz ama şu noktada nedenlerin bir önemi yok. Artık buradalar ve onlardan nasıl kurtulacağımızı bulmalıyız. Gracelyn, o pankartı nasıl ele geçirdin?"

Küçük gözlerinde akmayan yaşlar parlarken dudaklarını sıktı. "Yüz birliğin komutanıydım ve Tellemair geçidini savunmakla görevlendirilmiştim. Orayı tutabileceğimizden oldukça emindik. Bir geçidi savunmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

Bilirdi. Çapraz geçitler, bir karadan diğerine dar patikalar yaratan özel bir tür kara büyüydü. Birini başarıyla kullanmak için bir ucundan girmek ve doğru büyü yolunu takip etmek gerekirdi. Çapraz bir geçit *boyunca* çapraz bir çizgide yürümek işe yaramazdı. İçinden geçmek zorundaydınız.

Birçok yönden, bir geçidi korumak dar bir dağ geçidini savunmaya benzerdi, sadece yüksek fiziksel duvarlar olmadan. Bir geçidi istilacı bir güce karşı savunmak için nispeten az sayıda asker gerekiyordu.

"Devam et," dedi.

"Geçidin diğer tarafında, Galler'de konuşlandırıdığım birlikleri yok ettiler, ama onları geçitten tamamen geçmeden yakaladık ve bir süre için onları geri tutmakta başarılı olduk." Çakıllı sesi kesildiğinde Gawain onun omzunu kavradı. Bir süre sonra devam etti, "Ama kaç Arkadian öldürdüğümüzün bir önemi yoktu - gelmeye devam ettiler ve ölümler birikmeye devam etti.... Bir süre sonra cesetlerden oluşan bir tepede savaşıyorduk. Yüz askerimin çoğu o geçitte öldü. Onları tutamayacağımızı anladığımda atlıları Raven's Craig'e ve diğer geçitlere gönderdim. Son kalanımız, haberi alıp kaçtıklarından emin olmak için dayanabildiğimiz kadar dayandık. Yanımda getirdiğim altı kişi Tellemair'den gelen son birlikler."

Keder ve öfke - Isabeau'yla uğraşırken hep bunlara geri dönüyordu, diye düşündü. Sözlerini bitirdiğinde oda ağırlaşmıştı.

Bir süre sonra boğazını temizledi. "Kaç tane Arkadyalı askerleri olduğuna dair bir fikir edinebildin mi?"

"Binlerce olmalı," diye fısıldadı. "Belki beş bin? Yedi bin mi? Koşmakla o kadar meşguldük ki tam olarak sayamadık." "Yüce Tanrım!" Owen'ın yüzü bembeyaz kesildi.

"Bu sefer bizi gerçekten yok etmek istiyor," dedi Malin acı acı. "Çünkü o büyüklükte bir orduya karşı tutunmayı ummamızın imkânı yok, hele de bu kadar kırılmışken."

"Bu kadar yeter," diye tersledi Oberon. "Hiçbirinizin bir daha böyle konuştuğunu duymak istemiyorum." Gözlerini masanın etrafına dikti. Her biri bitkin ve tükenmiş bir halde gelmişti. Sakin bir tavırla onlara şöyle dedi: "Çok uzun zamandır imkânsız ihtimallere karşı savaştınız ve hepimizin burada tekrar bir arada oturabilmesi büyük bir zafer. Şimdi gözlerinizin içine bakma ve başardıklarınızla ne kadar gurur duyduğumu söyleme şansına sahip olduğum için inanılmaz derecede minnettarım. Sizler mucizevi ve kahramansınız ve size arkadaşım demekten onur duyuyorum."

Annwyn yüzünü sildi. O kadar sert ve kararlıydı ki, çocukluklarından beri onun gözyaşlarını görmemişti. Bugüne kadar da görmemişti.

Sözlerinin kafasında yer etmesi için durakladı. Sonra şöyle dedi: "Şimdi size de diğerleriyle aynı şeyi yapmanızı emredeceğim; gidip yemek yiyin ve dinlenin. İhtiyaçlarınızı karşılayın ve her an ata binmeye hazır olun. Planlarımın ne olduğunu yakında size bildireceğim, o yüzden işe koyulsanız iyi olur."

Kathryn dışındaki herkes ayağa kalktı ve itaat etti. Sonuncusu da çıktığında Oberon kapıyı tekrar kapatarak Kathryn'le baş başa kaldı.

Kapıya yaslanarak ona gülümsedi. Kathryn karşılık vermedi. Sandalyesini masaya doğru açarak oturdu, bacak bacak üstüne attı ve çenesini bir elinin topuğuna dayayarak o sabit, zeki bakışlarıyla ona baktı.

Hayranlık uyandırdı. Çelikten yapılmış bir omurgası vardı. Kollarını kavuşturarak ona şöyle dedi: "Her zaman fikrini değiştirip gidebilirsin. Bunu yaparsan kimsenin seni suçlamayacağını garanti ederim, ben bile."

Kızın kaşları kalktı ve yüzünde bir öfke kıvılcımı belirdi. "Siktir. Seni."

Sessizce güldü. Kedisi bir kuşla çiftleştiği için biraz şaşkıındı ama bunun dışında delicesine mutluydu. Şu anın içinde yaşıyordu.

Onu sanki daha önce hiç görmediği garip bir biyolojik örnekmiş gibi inceledi. "Hiç bu kadar acımasız bir brifing duymamıştım," dedi. "Lyonesse'in çöktüğü daha önce de belliydi. O büyüklükte bir orduya karşı durabilmeniz imkânı yok."

"Hayır, dayanamayız," diye kabul etti. "Şu anda bu şehri koruyacak kadar iyi bir muhafız bile toplayamıyoruz. Neyse ki Tellemair geçidi batıya o kadar uzak ki, Arkadya kuvvetleri buraya ulaşmadan önce biraz zamanımız var."

Alnını ovuşturarak masanın üzerine yayılmış haritayı inceledi. "Bu da bize... onlar buraya gelmeden önce bir şeyler düşünmek için üç hafta gibi bir süre verir."

"Harekete geçmeden önce o kadar beklersek, ölümcül bir hastalık gibi Lyonesse'in her yerine yayılırlar," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Bunun olmasına izin veremem. Ayrıca, üç hafta bize burada bozuk olan şeyleri düzeltmek için yeterli zaman vermeyecek. Eğer kısıtlamalarınızı esnetirsem..."

"Üç buçuk hafta dedim ve bunun için iyi bir nedenim var. Asla üç ya da daha az demedim."

Kathryn'in sözünü kesmesi üzerine tek kaşını kaldırdı ama şimdi başka bir tartışmaya girmenin sırası değildi. "...Eğer dedim Kathryn. O zaman teorik olarak savaşa girebilirim ama yine de onlara karşı yürüyecek bir ordum olmaz, yani bu çatışma fiziksel yollarla kazanılamaz. Benimle misin?"

Kız kaşlarını çattı ama "Peki. Evet, varım."

"Elimizde Isabeau'nun bilemeyeceği tek bir şey var." "Neymiş o?"

Gülümsemesi genişlerken dişleri biraz fazla sivriydi. "Durumum hakkında bir şeyler duyduysa, komada olduğumu düşünüyor olmalı, ama değilim. Hayattayım ve uyanık durumdayım. Arkadya ordusuna rağmen, aksini düşünseydi istila edeceğine inanmıyorum. Buna cesaret edemez."

Sandalyesinden fırlayarak masanın etrafından dolaştı ve ona doğru yürüdü. "Senin zaten bir planın var." dedi.

"Oh, hayır." Başını iki yana salladı. "Plan kadar derli toplu, iyimser ya da işlevsel bir şeyim yok. Ama bundan sonra ne yapacağımı biliyorum."

"Hangisi?"

Kız onun önünde dururken, adam kızın kollarını ovuşturdu. "Bir şey gecikti. Gidip pakımla konuşacağım."

* * *

Kathryn'i iyice öptükten sonra saraydan dışarı çıktı ve yakınlarda insanların olduğunu duyunca, dikkatini dağıtmamaları için varlığını gizledi.

Şehrin dışında, çok eski, aşırı büyümüş bir patika boyunca yürüdü. Bir noktada patika bir uçurumun kenarından geçiyor gibiydi. Sadece karanın en ucunda durulduğunda, bir dağ keçisinin zarafetine, sınırlarına ve dengesine sahip birinin aşağıdaki denizle ıslanmış kayalara tırmanmasına izin verebilecek bir dizi dar çıkıntıyı görmek mümkündü - hiç kimse buna bir *yol* diyemezdi.

Oberon daha önce de uçurumdan aşağı biraz zorlanarak inmişti. Bu sefer daha kolaydı, artık kedi formu ona yardımcı oluyordu. Denizin kayalara çarpıp köpürdüğü yere neredeyse ulaştığında, uçurumun kenarında karanlık bir yarık gibi görünen şey nemli, tuzlu su kokulu bir mağaranın dar açıklığına dönüştü.

İçeri doğru ilerledi. Yarık toprağın derinliklerine doğru ilerleyip bir süre sonra genişledikçe hava karardı, sonra tekrar aydınlandı. Sabah güneşi, tepedeki sık ve karışık bitki örtüsünün arasından süzülerek aşağıdaki dar, kayalık alanı aydınlatıyordu. Çatlağın kenarları boyunca yosunlar, likenler ve başıboş ot tutamları büyümüştü ve zeminde ince bir tatlı su damlası akıyordu.

Burası çok özel bir yerdi. Tek sesler uzaktaki rüzgâr, dalgaların yankısı, derenin sessiz şırıltısı ve ara sıra duyulan kuş sesleriydi. Oberon'un bildiği kadarıyla, o ve Robin buranın varlığından haberdar olan tek iki kişiydi.

İleride, paltolu ve mavi atkılı dar bir figür derenin kenarına çömelmişti. Oberon diskin vahşi büyüünden bir ürperti hissetti. Oberon engebeli zeminde ilerlerken Robin omzunun üzerinden baktı. Bir an için Oberon'un hiç görmediği kadar vahşi ve tehlikeli görünüyordu.

Sonra bir göz kırpışıyla gergin duruşu yumuşadı ve cebine bir şey koydu.

Oberon telaşsızca yolculuğunu bitirdi ve yanındaki kayanın düz yüzeyine oturdu. Etrafına bakınarak, "Sen ve ben buraya birlikte gelmeyeli epey zaman oldu," dedi.

"Öyle oldu," diye kabul etti Robin. Sesi kısılmıştı. "Çok uzun zaman oldu."

"Katılıyorum." O ince omuzların ne kadar güçlü olduğunu biliyordu ama şimdi Robin'in kendini tutuşunda göğsünü sızlatan belirgin bir kırılma vardı. Dikkatle bir elini Robin'in sırtına koydu. "Seninle daha önce konuşmaya özen göstermeliydim. Özür dilerim."

"Hayatın için savaşmakla meşguldün." Robin'in bakışları onunkilerle kesişti, sonra kayarak uzaklaştı. "Ve ameliyattan önce bu konuda pek de nazik değildin."

Belirgin bir mizah eksikliği ile kıkırdadı. "Hayır, değildim, değil mi? O iğne beni öldürürken uyuşmama ve üşümeme neden oluyordu. Duygularım olduğunu hatırlayabiliyordum ama onları hissetmiyordum."

Robin ona tekrar baktı. "Artık farklısın, daha sıcak. Sanki *Onu* tekrar. Eski halin."

Başını salladı. "Evet. Her neyse, sen geldiğinde böyle bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Kathryn'in aramıza girmesine sevindim ama çoğunlukla keşke geri alabilseydim diyorum. Beni affedecek misin?"

Robin ona hızlı bir gülümseme verdi ve ona doğru eğildi, vücuduna temas edecek kadar değil ama kırgın olmadığını belli edecek kadar. "Affedilecek bir şey yok efendim."

Oberon sessizliğin çökmesine izin verdi. Birlikte otururlarken, suyun sakinleştirici şırıltısını ve tepelerinde uçan bir karganın belirgin *gaklamasını* dinledi. Sonra sessizce, "Ayrıntıları bilmesem de, seni incittiğini duydum," dedi.

Robin cevap vermedi. Uzun, ince parmaklarına baktı ve sanki ağrıyormuş gibi onları birbirine sürttü.

Disk çocuk değildi. Oberon kadar yaşlıydı, belki de daha fazla. Ama bazen en yaşlı ve en vahşi yaratıkların bile dokunulmaya ve kucaklanmaya ihtiyacı olurdu.

Oberon bildiği kadar nazikçe hareket ederek Robin'i kollarının arasına aldı. Bunu yaparken Robin'den boğuk bir inleme sesi yükseldi. Bu, tahammülünün ya da anlayışının ötesinde yaralanmış bir hayvanın sesiydi.

Puck'ı kucağına çekti ve kontrolsüzce hıçkırırken ona sarıldı. "Eğer bunu senden alabilseydim, senin yerine alabilseydim, alırdım. Bir daha asla böyle acı çekmeni istemiyorum ve olman gerektiği gibi yeniden vahşi ve özgür yaşayabilmen için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Kafes hâlâ etrafımda!" Robin feryat etti. "Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim beni kuşatıyor. *Buna dayanamıyorum!*"

Bir şeyleri vahşileştirmek istiyordu. Lyonesse'in vahşi yaratıkları en çok sevdiği şeylerden bazılarıydı.

Robin'i daha sıkı tutarak usulca, "Her zaman böyle olmayacak. Hayatım üzerine yemin ederim ki öyle olmayacak. Seçenekleri araştırmak için bana yeterince güvenirsen sana yardım bulabiliriz." Kathryn modern tıp alanındaki gelişmelere aşındı. Onun bir şeyler önerebileceğinden emindi. "Biraz daha dayanabilir misin? İnanılmaz bir güç harcamış olmalısın ama buraya kadar geldin, benimle biraz daha devam et, ben de eve dönmeni sağlayayım. Belki sen de benim gibisin. Belki henüz hissedemiyorsun ama evin nasıl bir his olduğunu *hatırlıyor* musun?"

Sessizlik çok uzun sürdü. Sonra Robin kararsız bir şekilde başını salladı.

Kendi gözlerinin de ıslandığını hissetti ve diskin alnından öptü.

"İyi iş çıkardın. Eğer bu anının kaybolduğunu hissedersen, beni bulmanı istiyorum, ben de sana bunu hatırlatacağım. Tamam mı?"

Robin tekrar başını salladı. Vücudu Oberon'unkine karşı hafif ve kemiksiz hissediyordu, sanki büyüsü neredeyse tükenmişti.

Oberon buna izin veremezdi. Kendi Gücünü toplayarak pakın içine akıttı. Bu tam olarak bir iyileştirme büyüsü değildi, daha çok bir enerji aktarımı gibiydi. Robin'in daha fazla ememeyeceğini hissetmeden önce biraz vermek zorunda kaldı.

İşi bittiğinde Robin'e şöyle dedi: "Her şeye rağmen hayatta kaldığın için seninle gurur duyuyorum. Ne kadar sıkı savaştığınla gurur duyuyorum..."

"Çok fazla hata yaptım," diye mırıldandı Robin.

Hiç vakit kaybetmeden devam etti. "Ve senin yaptığın tüm hatalarla gurur duyuyorum çünkü deneyecek kadar önemsiyorsun. Sen benim için önemlisin ve sana şimdi her zamankinden daha fazla değer veriyorum. Eğer daha fazlasını yapamayacağını hissedersen, seni anlayacak ve destekleyeceğim. Her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istiyorum Robin ve seni aynı şekilde seveceğim." Derin bir nefes aldı. "Ama biraz daha fazlasını yapabiliyorsan, yardımına ihtiyacım var."

"Evet." Robin içini çekti. "Yapacak daha çok şey olmasını bekliyordum. Kaç asker taşımamı istiyorsunuz?"

"Hiç asker olmayacak," dedi Oberon.

Disk onun kucağından fırlayıp dizlerinin dibine çömeldi ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Oberon ona Kathryn'e söylediklerini anlattı. "Isabeau'nun yanında getirdiği orduya karşı fiziksel bir savaşı kazanamayız, bu yüzden büyülü bir savaşla kazanmak zorundayız. Robin, taşımanı istediğim tek kişi benim. Beni Isabeau ve ordusuna götürür müsün, böylece mümkünse onları Lyonesse'den çıkarabiliriz?"

Robin'in dar yüzünde bir gülümseme belirdi; az önceki acısı ne kadar siyah ve kasvetliyse o kadar parlak ve keskin bir gülümsemeydi bu. Oberon bu ifadeyi tanıdı. Bu, avının tadına bakmak için çok uzun süre beklemek zorunda kalmış aç bir yırtıcının bakışıydı.

"Seni taşımak benim için her zaman en büyük onur olmuştur," dedi Robin, "gitmen gereken yere seni her zaman götüreceğim."

"Mükemmel," dedi sertçe. "Bir duyuru yapmayacağız. Bu insanların tartışmasına ve gecikmelere yol açabilir." Durdu ve düşünmeye başladı. "Kathryn'e söylemek zorundayım ama bunun dışında, basitçe ayrılacağız. Bir saat içinde sarayın bahçesinde buluşalım. Ve tanrılar aşkına, oraya varmadan önce bir şeyler ye. Bir deri bir kemikten başka bir şey değilsin ve önünde uzun bir yol var."

"Emredersiniz efendim," dedi Robin hain, beklenti dolu bir gülümsemeyle.

"Aynen öyle."

Oberon onu omzundan alkışladı ve ayağa kalktı. Mağaradan çıkarken Kathryn'le son derece zor bir konuşmayı nasıl yapacağını düşünmeye başladı.

Kathryn'in söyleyeceği her Şeye direneceğini iliklerine kadar biliyordu ve onu suçlayamazdı, özellikle de az önce yaptıkları Şeyden sonra. Eğer Kathryn ona bu tür bir planla gelmeye kalkarsa, kontrolünü kaybedecekti.

Robin'e Morgan'ın üç kez lanetlenmiş iğnesini sormayı unuttuğunu ancak saraya dönmek üzereyken fark etti.

ON DOKUZUNCU Bölüm

Kathryn mutfağa doğru ilerlerken yemek salonundan konuşma ve çatal bıçak sesleri geliyordu.

Kendisine tahsis ettiği odalarda sessizce bir şeyler yemeyi düşünüyordu ama mutfağa girdiğinde buranın büyük bir faaliyet merkezi haline geldiğini fark etti. İçerisi sıcaklığın uğultusu, pişen yemeğin kokusu ve çeşitli işlerle uğraşan bir grup meşgul insanla doluydu. Etrafına bakınarak Brielle'i aradı ama göremedi.

"Dr. Shaw!" Isla koşarak geldi, yüzü ısıltı ısıltı.

"Nasılsın, Isla?" Diğer kadının uzattığı ellerini kısa bir süre için sıktı.

"Çok iyiyim ve hepsi senin sayende. Bazı ağrılarım var ama artık görmezden gelirsem daha da kötüleşecek bir yara olmadıklarını bildiğim için idare etmesi kolay. Yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Elinde büyük bir tepsi dolusu tabak taşıyan bir erkek önünden geçerken kadın geri çekildi. "Sadece bir şeyler atıştırmak için gelmiştim, yolunuza çıkmak istemezdim."

Isla ellerini bir beze sildi. "Git yemek salonunda bir yer bul. Sana sıcak bir tabak yemek getireceğim."

"Eğer sakıncası olmadığına eminsen..."

Diğer kadın homurdandı. "En azından bunu yapabilirim! Şimdi git bakalım." "Teşekkür ederim." İçten içe omuz silerek plan değişikliğine gitti.

ve yemek salonuna doğru yürüdü.

İçeri adımını atar atmaz, birlikte oturmuş boş tabakların üzerinde konuşan Brielle ve Owen onu gördü. Hemen ayağa kalktılar. İlk başta onların üzerine yürüyeceklerini ya da başka bir hoş geldin jesti yapacaklarını düşündü.

Bunun yerine alkışlamaya başladılar. Kathryn, diğer insanlar dönüp neler olduğunu fark ettiklerinde ve kendi alkışlarına katılmak için ayağa kalktıklarında salonda bir dalganın yayılışını izledi.

Tanrım. Bu hiç de garip ya da utanç verici değildi. Olduğu yerde durup yüzünün alışılmadık bir şekilde kızardığını hissetti.

Brielle aceleyle yanına geldi. "Ekselansları, lütfederseniz Owen ve benimle oturmak ister misiniz?"

Ekselansları mı? Onun ve Oberon'un kararı kulaktan kulağa yayılmaya başlamıştı.

Bu da garip değildi, değil mi?

"Teşekkür ederim," dedi Kathryn ona. "Bu çok hoş olur. Yalnız, lütfen beni alkışlamayı bırakın."

Brielle ona, "Başardığın şey için hepimiz sana minnettarız," dedi. "Majestelerinin hayatını kurtardınız. Her şeyi size borçluyuz." Sesini alçalttı. "Ben de Owen'la birlikte o mağaraya girdim. Şimdi temizlendi ama orada ne olduğunu gördük. Bu konudaki aşırı duygusallığımıza izin vermelisiniz."

Sessiz bir kahkaha attı. "Böyle düşününce, sanırım hayatta kalacağım." "Kahvaltıya ihtiyacın var mı?"

"İsla bana bir şeyler getiriyor." "Çok iyi."

Owen ve Brielle'le birlikte otururken, sanki başlarında yakın bir kıyamet yokmuş gibi onlarla sohbet etti. Isla ona bir fincan sıcak çay, bir kâse yulaf lapası, peynir ve kuru meyve dolu bir tabak getirdi.

Et ya da balık yemeyi tercih ederdi ama yaklaşan gıda krizi nedeniyle, kendisi avlanmadan balık bulabileceğinden emin değildi. Bir aladoğanın avlarının çoğu diğer kuşlardan oluşuyordu ama sürüngenler ve fareler gibi diğer küçük avları da yiyebiliyordu. Tavşan ve sincap avlayabilirdi ama bunlar onun için biraz büyüktü ve tercih ettiği avlar değildi ve bunların hiçbiri mutfağın kaynaklarını genişletmeye çok yardımcı olmazdı. Yardım edebileceği en güçlü yol, taşımak için yiyecek satın almaktı... ve bu da sahip olmadıkları değerli zamanlarını alacaktı. İç çekişini bastırarak diğer kadına teşekkür etti ve

içine gömüldü.

Kısa süre sonra Owen ve Brielle işlerine devam etmek üzere ayrıldılar ve o da çayını içerken birkaç dakika yalnız kalmanın keyfini çıkardı.

Sonra Rowan onun karşısındaki sıraya kayd, bir dirseğini masaya dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı ve ona gülümsedi. Onun cazibesine karşı ne kadar bağışık olsa da, o hınzır gözler ve o gülümsemeyle yüz yüze gelmek tam anlamıyla bir deneyimdi.

"Söylesene," dedi, "bu kadar çabuk aşık olmak nasıl bir şey?"

Kadın başını salladı. "Bu Wyr çiftleşmesi hakkında yaygın bir yanlış anlama. Çiftleşmek için aşık olmamız gerekmez ve çiftleşmeden de aşık olabiliriz. Bunlar iki ayrı şeydir; yine de çok şanslı olduğumuzda bazen tam bir paket elde edebiliriz. Çiftleşen her Wyr bunu elde edemez."

Kaşlarını çattı. "Pekâlâ.... Bu kadar çabuk çiftleşmek nasıl bir şey?"

Kadın ne yapacağını bilemez bir halde omuz silkti. Bir süre doğru kelimeleri aradıktan sonra, "Bir yabancıyla tanışmak ve sonra çok az tanıdığınız ve güvenip güvenemeyeceğinizi bilmediğiniz birine ne kadar çabuk ihtiyaç duyabileceğinize şaşırarak. Oberon ve ben hayatımızda birbirimize ihtiyacımız olduğunu keşfediyoruz. Birbirimize cinsel olarak ihtiyacımız var. Bu, sahiplenici, son derece rahatsız edici, mantıksız ve çoğu zaman tehlikeli olan itici, ezici bir güç."

Verdiği açık sözlü cevap onu şok etmişti, gözlerinin açıldığını gördü. Sessizce, "Onun için endişelenmeli miyiz?" diye sordu.

Buna nasıl cevap vereceğini düşünürken tekrar duraklamak zorunda kaldı. "Onunla ilgili beklentilerinizi ayarlamalısınız," dedi sonunda. "Bir noktada ben onun için Lyonesse'den daha önemli hale geleceğim. Bundan nefret edebilir, buna karşı mücadele edebilir ve dikkatli olmazsak bu onu bana karşı kinle zehirleyebilir ama eğer fikrimizi değiştirmez ve ilişkimizi bitirmezsek bu yine de olacak."

O anda, Rowan'ın ifadesi hiç değişmese de, ani bir sezgi parıltısı ona tehlikede olduğunu söyledi. Rowan'ın çekici ve yakışıklı görüntüsünün ardında, onu öldürmenin potansiyel avantajlarını tarttığını biliyordu.

Gerekçeyi mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Çiftleşme fırsatı nadir bulunan, değerli bir şeydi ve bu Oberon'a yapabileceği en acımasız şey olurdu ama onun bakış açısından Lyonesse için yapabileceği en iyi şey olabilirdi.

Onu öldürmek aynı zamanda yüzyıllardır süren ve onun için çok önemli olması gereken bir ilişkiyi de yok edecek ve bunun onun hayatına mal olacağından hiç şüphesi yoktu.

Buna hayranlık duyuyordu. Tüm bunlarla korkusuzca yüzleşmek için ülkesine özel bir tür adanmışlık gerekiyordu. Rowan'ın bir çift günahkâr rock yıldızı gözünden çok daha fazlası vardı.

Boş ay fincanını bir kenara iterek dirseklerini masaya dayadı. Neyse ki, dedi telepatik olarak, *yeni eşimle ilişkimi zehirleyecek hiçbir şey yapmaya niyetim yok. Eşler Wyr için inanılmaz hazinelerdir. Herkes böyle bir nimete sahip olma şansını yakalayamaz - işte bu yüzden New York'taki dolu dolu, keyifli bir hayatı bırakıp burada kalmayı seçtim ve bunu yapmak için kendi hayatımı riske atıyorum, çünkü siz şu anda gerçekten kötü durumdasınız. şansınıza, çok param ve masaya getirebileceğim bazı faydalı becerilerim var.*

Yavaşça cevap verdi: *Sende de cesaret var, hakkını vereyim.* Ona ani bir sırtış attı. *Sen ve Dragos gerçekten kafa kafaya mı gittiniz?*

Bununla birlikte tehlikenin geçtiğini anlamıştı. Ellerini havaya kaldırarak yüksek sesle haykırdı, "*EVET! Beni deli ediyor!*"

Rowan'ın yüzü canlı bir eğlenceyle buruştu.

O anda Oberon'un koridora doğru adım attığını hissetti ve dönüp ona baktı. Oberon ona doğru ilerlemeye zahmet etmedi. Onun yerine elini kaldırdı. "Kathryn, seninle konuşmam gerek."

"Elbette." Ayağa kalkarken Rowan'ın önündeki masaya iki kez vurdu. "İyi konuşmalar."

"Sonra görüşürüz." Ona sıcak bir gülümseme verdi.

Koridoru geçmesi için geçen doksan ksur saniye içinde beş kişi Oberon'a yaklaştı. Oberon'un her biriyle sabırla ilgilenişini izledi ve bu, tanıştığı soğuk puşta o kadar benzemiyordu ki kendi kendine gülümseme zorunda kaldı.

"Ah, işte buradasın," dedi Oberon, kız ona katıldığında. Bir elini onun dirseğinin altından geçirdi ve diğerlerine, "şimdi bize müsaade etmelisiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa Owen ya da Annwyn ile konuşun."

Dönerek koridorda hızla ilerlemeye başladı. Adımları onunkinden çok daha uzundu, bu yüzden ona ayak uydurmak için tırıs gitmesi gerekiyordu. Buna aldırmadı; özel bir alana daha çabuk ulaşmalarını sağlıyordu.

Onu dışarı çıkardı ve bir bahçe yolu boyunca, saray pencerelerinden herhangi birinin görüş alanından uzakta, iyi büyüklükte bir açıklığa götürdü. Sonra yüzünü ona döndü. Yüzü sabitti.

Uh-oh, diye düşündü. Kendini hazırladı.

"Artık bir önemi kalmayana kadar bunu gizli tutacağına dair söz vermeni istiyorum," dedi.

"Ah," diye mırıldandı kadın yüzünü buruşturarak. "Ama bunu hak ediyorum. Sana söz veriyorum."

Hafifçe gevşedi. "Teşekkür ederim."

"Ne yapacağına karar verdin, değil mi?" Bunu söylerken bile, bundan sonra olacaklar için kendini nasıl hazırlayacağını bilmediğini fark etti. Sert önlemler dışında hiçbir şey bu istilacı ordunun gidişatını değiştiremezdi.

"Aldım. Robin ve ben birkaç dakika içinde ayrılacağız." Bir nefes aldı. "Tek başımıza gidiyoruz. Diğerleriyle konuşmadan ayrılmayı planlıyorum ama bunu sana yapamam. Sana söylemek zorundaydım."

Bir an için duyduklarına inanamadı. Sonra içeride patlayan patlama o kadar nükleerdi ki, açıklıktaki her şeyi dümdüz etmediğine şaşırı.

Söyleyebileceği, bağırabileceği ya da çığlık atabileceği hiçbir şey bu iç patlamanın büyüklüğünü doğru bir şekilde ifade edemezdi. Başını sallayarak düz bir sesle "Hayır" dedi.

Sonra duyduklarına inanamıyormuş gibi bakma sırası Oberon'a geldi. Başını eğerek kuşkuyla tekrarladı: "*Hayır* mı? Beni *yasaklamaya* mı çalışıyorsun?"

"Doğru," diye ısırdı. "Bir tür planın ya da niyetin olduğunu varsayıyorum. Fark etmez. Bunu yapmanı yasaklıyorum."

Öfkeli bir kahkaha attı. "Sana bu hakkı asla vermedim. Kimsenin bana bir şeyi yasaklamaya hakkı yok."

"Seni bencil piç, benimle çiftleşirken sana tek taraflı kararlar alma hakkını asla vermedim," diye fısıldadı. "Senin için *her şeyden* vazgeçiyorum. *Her şeyden*. Senden de aynısını yapmanı istemedim ve bunu sırf senin doğru dürüst bir destek olmadan yalnız, kahramanca bir göreve çıkmanı izleyebilmek için yapmadım. En azından Annwyn, Rowan ve Gawain'i yanına almalısın. Ve bunu bensiz yapmanın *hiçbir yolu yok*."

Bir elini havada gezdirdi. "Hepsi çok yorgun, lanet olsun! Onlardan gitmelerini istesem giderler -tabii ki giderler- ama büyük ihtimalle kendilerini öldürtürler. Robin de çok yorgun! Ne kadar az taşımak zorunda kalırsa o kadar hızlı ve uzağa gidebilir."

Uçabileceğinden daha hızlı olan o vahşi yolculuğu hatırladıkça kalçalarındaki büyük kaslar gerildi. Bir ayağına dokunarak onu kaldırdı

kaşlarını kaldırdı ve kendini işaret etti. "Yorgun değilim ve tam burada duruyorum."

"Kathryn." Hızla yanına yaklaşarak omuzlarından tuttu. "*Hayır.*"

"Nedenmiş o?" diye tersledi Kathryn, adamın ellerini savurarak. "Her şeyi kendi istediğin gibi yapabileceğini mi sanıyorsun? Hiçbir şeyden vazgeçmek istemiyorsun ve tüm riskleri alan sen oluyorsun öyle mi?" Adamın yüzünün sanki içindeki patlamayı bastırıyormuş gibi gerilmesini izledi. Sonraki kelimeleri zorla söyledi. "Eğer gerçekten böyle biriysen, ben senin tarzında bir eş değilim. Bana bir ültimatol verdin. Ya kalacaktım ya da gidecektim, çünkü buradan ayrılmayacaktın. İyi, ama şimdi ültimatolun şu: Ya hemen uyum sağlarsın ve beni her konuda tam ortağın olarak kabul edersin ya da bir daha dönüp bakmadan giderim. Bu sefer yapmayacağımı sanma ve sana söz veriyorum bu hiç de zor olmayacak."

Olacaktı elbette. İç burkucu, korkunç ve daha birçok cehennem türü olacaktı, ama bunu yapabileceğini biliyordu, çünkü alternatifiyle yaşayamazdı ve bunu sert bakışlarında görebildiğinden emin oldu.

"*Lanet olsun,*" diye küfrederek ellerini saçlarında gezdirdi. "Çok fazla yeteneğin var ama bu savaş için uygun değilsin!"

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye tersledi. "Bir travma cerrahı olarak, bu ya da başka herhangi bir savaş durumu için *benzersiz bir* şekilde uygunum. Ayrıca hızlıyım, ufak tefeğim, yükseklerle çıkabiliyorum ve olağanüstü bir görüşüm var. Bu arada işitme duyum da oldukça iyidir. Bir hava gözcüsüne mi ihtiyacınız var? Şu anda bir tanesine bakıyorsun. Direniyorsun çünkü gitmemi istemiyorsun. Sen dönene kadar burada güven içinde beklememi istiyorsun. Bu *kabul edemeyeceğim* bir gerçek, *beni duyuyor musun? Bunu yapamam, gitmeni izleyemem ve bensiz kendini öldürtebileceğini bilemem. Bu asla yaşanabilir bir şey olmayacak. Bu tür bir eşi asla kabul etmeyeceğim ve zaten bensiz gidersen seni asla affetmeyeceğim.*"

Söyleminin sonuna geldiğinde ona bağırmaya başlamıştı. Bir parçası geride durdu ve şaşkınlıkla izledi. Daha önce hiç bu kadar kendini kaybetmemişti. Sesi deli bir kadın gibi çıkıyordu.

Yüzü beyazlamış, gözleri donuklaşmıştı. "Dur. Kathryn, dur." Adam ona tekrar uzanmaya çalıştığında, Kathryn ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı ama adam yine de onu yakaladı ve sıkıca kavradı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

"Tüm üzüntülerinle birlikte gidip kendini becerebilirsin," diye hırladı. Konsey odasında olduğu gibi yine tir tir titriyordu.

"*Pekâlâ, lanet olsun,*" dedi adam onu ensesinden kavrayarak. Kadının gözlerinin içine baktı, öfkeli bakışları altın sıcaklığındaydı. "Uyum sağlayacağım. Beni duyuyor musun? Bundan tutkuyla nefret edeceğim ama yine de yapacağım."

"Şu anda yanlış anlamaya yer yok." Ellerin topuklarını gözlerinin içine sokarak, "Açıkça söylemen gerekiyor," diye homurdandı.

Tekrar küfretti, sonra daha sessiz bir şekilde, "Senin varlığın ya da onayın olmadan asla isteyerek bir risk almayacağım. Sana söz veriyorum, bu her yönden tam ve eksiksiz bir ortaklık olacak. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum - uzun zamandır hükümdarım ama hiç hayat arkadaşım olmadı ve ikimizin de buna alışmak için zamanı olmadı - bu yüzden hatalar yapacağım ve eminim sen de yapacaksın. Ama sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

Dinlerken yere ve bir tarafa baktı. Başını sallayarak, "Sana öyle bağırdığım için özür dilerim," diye fısıldadı. Sonra bunu düşünmek için durakladı. "Bu doğru değil. Sana bağırdığım için üzgün değilim. Sadece yaptığımı çok şaşırdım. Daha önce de bağırp çağırdığım olmuştu ama hiç bu kadar kendimi kaybetmemiştim."

Kolları sıkılaştı. "Seni buna zorladığım için özür dilerim. Kathryn, bizimle gelmeni istemiyorum. Gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Senden acilen tekrar düşünmeni ve evde kalmanı istiyorum."

Titrek bir nefes aldı. "Şikâyet etmek kabul edilebilir." "Hâlâ geliyorsun, değil mi?"

"Beni hâlâ eşin olarak istiyor musun?"

"Evet." Gözleri yanıyordu. En ufak bir tereddüt belirtisi yoktu.

Ona, "O zaman bundan sonra, bu soruyu bir daha sorma ihtiyacı hissedersen, bundan sonra kendin cevap *verebilirsin.*" dedi.

"Bundan böyle mi?" İfadesi boyun eğmişlikle kasvetliydi ama tek kaşını kaldırdı.

"Evet." Bundan böyle kelimesinin ne zaman yaygın olarak kullanıldığını hatırlamaya çalıştı ama zihni hâlâ geçirdiği sinir krizinden dolayı biraz kızarmıştı. "O kelimeyi doğru kullandım mı?"

Bir kakhaha patlattı. "Kimin umurunda?"

Onun gülüşünü izledi. Henüz gülümsemeye cesaret edemiyordu. "İkimiz de bunun için ağır bir kişisel bedel ödüyoruz, biliyorsun."

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Aslan gözlerinden dışarı baktı. "Sende, seni tanıdığım diğer kadınlardan ayıran bir güç ve incelik gördüm. Sen her türlü bedele değersin. Krallığımdan ya da gururumdan daha değerlisin. Sen benim hayatıma değersin."

Yani Rowan'a anlattığı şey çoktan gerçekleşmişti. Gözlerini kapattığında, derin ve temel bir şeyin yerine oturduğunu hissetti. İyi hissetti, eve dönmek gibi.

Kırmızı ipek pelerininin etrafına yerleşmesi, yumuşaklık, rahatlık ve sıcaklık getirmesi gibi.

Ona, "Sen de benim hayatıma değersin. Ne zaman gidiyoruz?"

"Her an olabilir. Robin gelir gelmez."

"O zaman acele etsem iyi olur." Kollarından çekildi.

"Ne yapıyorsun?"

"Doktor çantamı almaya gidiyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Umarım ihtiyacımız olmaz ama bu tür seyahat planlarını umuda dayalı olarak yapmam. Hemen döneceğim."

Başını salladı. "Ben burada bekleyeceğim."

Kadın tereddüt etti. Korkunç bir an için, "Döndüğümde hâlâ bahçede olacak mı?" diye düşündü.

Adam bunu gördü ve yüz ifadesi yumuşadı. "Sana bir söz verdim ve bunu her zaman tutacağım. Döndüğünde burada olacağım. Yoksa seninle gelsem daha mı iyi hissedersin?"

Onun sesindeki gerçeği duyabiliyordu ve bu yardımcı oldu. Ona küçük bir gülümseme verdi. "Hayır, sorun değil."

Onu bırakarak içeri girdi ve sarayda koşmaya başladı. On yıllar boyunca büyük bir hastanede çalışmış olması ona çok sayıda insanın yaşadığı bir yerde hareket etmenin inceliklerini öğretmişti. Eğer kaçarsa, diğerleri acil bir durum olduğunu düşünüp onu takip edecekti. Eğer çok yavaş yürürse, insanlar onunla konuşmaya çalışacaktı. Ama tempolu ve istikrarlı bir koşu sadece iş anlamına gelmezdi. Aynı zamanda herkesi bir kol mesafesinde tutuyordu.

Odaya döndüğünde, temel ihtiyaçlarından oluşan çantasını karıştırdı. Kıyafetlerin çoğunu atmış, sadece temiz bir iç çamaşırı ve tuvalet takımını saklamıştı. Hız için hafifliğe ihtiyacı vardı ama bu intihar görevi, keşif

Keşif seferi, büyülu hesaplaşma, son çırpınış, adına ne dersiniz deyin... sonunda her ne olduysa... günler sürebilir.

Doktor çantası. İç çamaşırı. Diş fırçası ve diş pudrası. Başka ne var?

Aldığı son şeyler, gece geç saatlerde atıştırmak için odasına sakladığı fındık ve kuru meyve torbasıydı. Şahsen, bir daha hiç ceviz ya da kuru şeftali dilimi görmezse, bu onun için çok erken olurdu ama acil bir durumda kalori kaloridir.

İşini bitirdiğinde çantası çok daha hafif ve küçüktü. Onu sırtına geçirdi ve sarayın içinde tekrar koşmaya başladı. Bulduğu ilk kapıdan kayarak çıktı ve açıklığa doğru ilerledi.

Oberon ayakta durmuş Robin'le konuşuyordu. Puck'ın fındık kahverengisi saçları her zamankinden daha da diken dikendi, sanki parmaklarını defalarca saçlarında gezdirmiş gibiydi ve Oberon'un çok daha iri gövdesine bakarken vücut dilindeki hayranlık aşikârı.

Oberon'un onun için dünyalara bedel olduğu açıktı. Şimdi Oberon'la çiftleştiklerine göre Robin onu nasıl kabul edecekti?

Bunu bir an sonra, onun geldiğini fark ettiklerinde öğrendi. Robin ona tatlı bir gülümseme verdi, vahşi bakışları hoş geldin dercesine parlıyordu. Ciddiyetle sordu, "Robin, beni tekrar taşımayı kabul edecek misin?"

Robin değişip devasa siyah aygır ortaya çıkana kadar hızla genişlerken, vahşi bir büyü dalgası açıklığı doldurdu.

Dev toynaklarından birini yere vurarak başını salladı. "Kabul ediyorum" diye cevap verirken iri kara gözlerinde şimşekler çaktı.

O kadar güzeldi ki. Yumuşak burnuna dokunmak için uzandı ve o da buna izin verdi. "Teşekkür ederim."

"Gitmeliyiz." Oberon ellerini uzatmaya başladı.

Ona binmesine yardım etmeyi teklif edecekti ama bir sıçrayışla aygırın geniş sırtına bindi. Kat kat kışlık giysiler giymediğinde bu numarayı yapmak çok daha kolaydı.

Adam bir kaşını kaldırdı ve kız da ona sessizce güldü. Evet, gösteriş yapıyordu ama aynı zamanda bir noktaya da parmak basıyordu.

Tam ortaklar.

Durduğu yerden sıçradı ve arkasındaki aygırın sırtına indi. Tamam, bu onun kendi sıçrayışından çok daha etkileyiciydi. Adam onun vücut ağırlığının iki katından fazlaydı. Adam bir kolunu ona doladığında daha çok güldü.

Oberon'un beline sarılıp onu sıkıca arkasına yasladı ve tam zamanında aygırın yelesinden birkaç avuç almayı hatırladı.

"Git," dedi Oberon.

Aygırın geniş ve güçlü vücudu kasıldı. Öne fırladı ve dünyanın geri kalanı yok oldu.

* * *

OBERON İÇİN, Robin'e tekrar binmek bir başka eve dönüş gibiydi.

Vahşi rüzgârın, Robin'in inanılmaz hızlara ulaşma yeteneğinin ve uzun zamandır kapana kısıldığı şehirden ayrılmanın verdiği inanılmaz özgürlük hissinin tadını çıkarıyordu.

Ama en çok Kathryn'in aygırın adımlarının ritmiyle esneyen kıvrak vücudunun tadını çıkardı ve ata binerken onu kendine yasladı.

Anlaşılır bir konuşma için çok hızlı hareket ediyorlardı. Telepatik olarak, *"Bunu ilk seferinde olduğu kadar çok seviyorum!"* diye haykırdı. *Robin'e binmek, at sırtında olmaktan sabırsızlanmadığım tek zaman!*

Gülerek, onaylarcasına kolunu sıktı. Bu konuda ortak noktaları olduğunu bilmeliydi.

İnişli çıkışlı tepeler ve ovalar inanılmaz bir hızla geçip giderken, bazı hesaplar yapmaya başladı. Bir yürüyüşte süvariler günde kabaca otuz ila otuz beş mil gidebilirken, piyadeler ancak yirmi ila yirmi beş mil gidebiliyordu ve bu tahminler ideal koşullarda yapılıyordu. Tellemair'e'de günler süren bir savaştan sonra, muhtemelen toparlanmak için en az bir gün boyunca geçidin hemen içinde kamp kurmuşlardı.

Gracelyn ve askerleri şehre giderken Annwyn ve ekibiyle karşılaşmışlardı. Kabaca, Gracelyn'in grubu Tellemair'e'den üç günlük zorlu bir yolculuk yapmıştı. Sonra Robin onları yolun geri kalanına taşımıştı.

Bu da Isabeau ve Arkadianların yaklaşık dört gündür Lyonesse'de olduğu anlamına geliyordu. İyileşmeleri ve muhtemelen yaralılarını geçitten geri göndermeleri için onlara bir gün verdiğimizde, bu süre üç güne iniyordu, bu da Tellemair'e geçidinden altmış ila yüz mil uzakta olabilecekleri anlamına geliyordu, ama hangi yönde?

Geçidin kontrolünü ellerinde tutmak için Tellemair'e'i korumak üzere birlikler yerleştirmiş olabilirler. Lyonesse'de düzinelerce kasaba vardı,

yerleşim yerleri ve daha küçük şehirler, ormanlar, göller ve dağlar ve bol miktarda yemyeşil tarım arazileri ve çayırlar vardı, ancak büyük boyutlu sadece bir şehirleri vardı. Ve Isabeau hayal gücünün genişliğiyle tanınmıyordu.

Onun komada olduğuna inanıyordu. Casus ağından, muhtemelen onun henüz ölmediğini biliyordu. İş bitirmek ve Oberon'u sonsuza dek öldürmek kesinlikle ilk önceliği olacaktı. Şehri bir kez ve sonsuza dek yok etmenin tatminini yaşamak isteyecek ve sonra da harabenin geri kalanını yok etmek için acele etmeyecekti.

Efendim, nereye gitmek istersiniz? Robin sordu.

Oberon ona, *"Doğruca Tellemair'e gidelim."* dedi. *Onlara doğru koşacağız.*

Günün geri kalanı eriyip gitti. Akşam geç saatlerde, dağın akışından dolayı kabarmış olan ve hızlı akan bir dere su içmek için durdular. Buz gibi su ferahlatıcıydı. İlk durduklarında Robin sertçe üflüyordu, pırıl pırıl parlayan siyah yanları beyaz köpüklerle beneklenmişti. Su içebilmek için bir süre yürümesi gerekti.

Disk sonunda Kathryn ve Oberon'a dereye katıldığında, Oberon onun iri omzuna bir el koydu ve ona daha fazla güç verdi. Aygırın karanlık bakışları kısa bir teşekkürle ona kaydı. Robin'in kendini yenilemesini beklerken, Kathryn fındık ve meyve torbalarını çıkarıp Oberon'a ikram etti.

Oberon hemen iki avuç dolusu yedi. Kathryn'in hiç yemediğini fark etti ama Robin'e avuç avuç yiyecek uzattı, o da burnunun dibine soktuğu her şeyi içine çekti. Kaşlarını çatarak Oberon'a baktı.

"Bu gece kamp yapmaya ne dersin?" diye önerdi. "Uyuduktan sonra sabah yola devam edebilir miyiz?"

"Hayır." Oberon ve Robin aynı anda konuştular.

Birbirlerine baktılar. Oberon pakın kendisiyle tamamen aynı fikirde olduğunu görebiliyordu. Gece için durmak kesinlikle yapılacak en mantıklı şey olurdu ama Isabeau'nun onun topraklarında olduğunu bilmek tahammül edilemezdi.

"Devam edeceğiz," dedi Oberon. "Ordularını keşfe çıkıp biraz istihbarat toplama şansımız olduğunda, ne yapacağımıza o zaman karar veririz." Aklına bir fikir geldi. "Durmanız gerekmiyorsa tabii?"

"Hayır. Bunu günlerce yapabilirim," dedi Kathryn sırtarak. Aygıra mırıldandı: "Beni hemen hemen her yere götürmene izin veririm, sen

güzel bir şey."

Aygırın gözleri kocaman açılmıştı. Sonra homurdandı ve yelesini savurarak Kathryn'i öyle bir itti ki neredeyse yere düşüyordu. Kathryn gülerek dengesini sağladı ve onun burnunu öptü. Birbirlerine karşı şakacı olduklarını görmek çok güzeldi.

Haklıydın, dedi Oberon ona telepatik olarak. Kız dönüp soran gözlerle ona baktığında, Oberon ona, *"O hâlâ çok yaralı. Ona yardım etmenin yollarını bulmalıyız."*

Kız üzgün görünüyordu ama şaşırmamıştı. *Muhtemelen travma sonrası stres bozukluğu denen bir şeyden muzdarip. Bir kişinin travmatik bir olaydan ya da olaylar dizisinden sonra kendini toparlamakta güçlük çekmesidir. Kurban için korkunç sorunlara neden olabilir.*

Hâlâ kafeste olduğunu söyledi.

Bakışları şefkatle karardı. *Esareti kısa bir süre önce sona erdi. Ameliyat benim uzmanlık alanım, ancak genellikle birlikte oldukları için diğer travma türleriyle başa çıkma konusunda oldukça bilgiliyim. İzninizle, onunla konuşmayı denemek istiyorum.*

Endişesi biraz azaldı. *Nasıl yardımcı olabileceğimize dair bir fikriniz olduğunu umuyordum.*

Başını salladı ve Robin'in omzuna yaslanıp yelesini okşarken ona cesaret verici bir gülümseme verdi. Yürüyüş botlarının iz bırakan bağlarını yalayan disk, okşamaya izin verdi. Oberon'a, *"Onu değerlendirme şansım olduktan sonra ne yapabileceğimizi daha iyi bileceğim"* dedi.

Onları dinleyin, sanki üçünün binlerce kişilik bir orduyla yüzleşmesi deliliğin zirvesi değilmiş gibi normal bir hayat planlıyorlar.

Onlara sert ve hızlı bir sırtış attı. "Devam etmeye hazır mısınız?" "Kesinlikle," dedi Kathryn.

Atlara binerek hızla yollarına devam ettiler.

Sabahın erken saatlerinde, hava nemli ve soğukken ve ay beyaz bir örtüye bürünmüşken, Oberon atların, Fae'lerin ve kamp ateşlerinin kokusunu aldı ve Robin'e yavaşlamasını işaret etti.

Bu bölgeyi çok iyi biliyordu ve Arkadya ordusunun kamp kurduğu yeri tam olarak hayal edebiliyordu. Geniş, sığ bir toprak havzasındaydılar ve bu havzanın içinden geçen bir nehirden faydalanıyorlardı. Havza kuzeyde ve doğuda yüksek arazilerle sınırlıydı.

Aygırı kuzeye doğru itti ve Robin başka bir talimat vermeden onları dik bir yokuştan yukarı, geniş bir kayalığa taşıdı. Oraya vardıklarında Oberon attan indi ve Kathryn de onu takip etti. Ay ışığının parıltısıyla aygır gözden kayboldu ve Robin'in insan formu onun yerini aldı.

Çok sessiz hareket eden Oberon uçuşunun kenarına doğru ilerledi. Yaklaştığında çömeldi ve diğer ikisi de onu takip ederek aynısını yaptı.

Bu noktadan aşağı araziye baktılar. Arkadya ordusu önlerinde yayılmış, tüm havzayı doldurmuştu.

Şimdi ne olacak? Kathryn telepatik olarak sordu.

Oberon ona, *Isabeau'nun tüm bunların neresinde olduğunu bulmamız gerektiğini* söyledi. *Komutanları her kimse onunla birlikte.*

Başını eğdi. Ayın gölgeli ışığında gözleri parlak ve o sabahki kadar uyanık görünüyordu. *Sanırım burada devreye ben giriyorum.*

Yumruklarını sıktı. *Bu işe karışmaktan nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum.*

Ama aynı zamanda, sadece kendine bile olsa, onun yanında olmasını sevdiğini de söylemeliydi.

Not edildi ve şikâyet kabul edildi. Onun eline dokundu. *Biraz rahatla.*

Kathryn, rahatlamak diye bir şey yok, diye tersledi. O kendi başına başarılı bir büyücü. Işık Fae'sinin işitme duyusu çok keskindir ve kim bilir kampta kaç tane daha büyü kullanıcısı vardır -muhtemelen komutanı da onlardan biridir.

Peki, diye cevapladı, senin uyanık olduğunu bilmedikleri gibi beni de bilmiyorlar ve hayvan formundaki bir Wyr'den daha doğal hissettiren bir şey yoktur.

Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve alnından öpebilmek için onu kendine çekti. *Gücün hafif ve güçlü, sertleştirilmiş çelik gibi ve sıradan bir alaca şahine hiç benzemiyor.*

Kendimi gizleyeceğim, diye güvence verdi ona. Dragos, sarayındaki kuş Wyr'lerinin kendilerini iyi gizlemeyi öğrenmeleri konusunda her zaman ısrar etmiştir. Her şey yoluna girecek.

Dişlerini sıkarak hayatında söylediği en zor kelimeyi söyledi. *Tamam.*

Çantasını silkerek Robin'e uzattı ve fısıldadı, "Bunun izini kaybetme. Doktor çantam da içinde."

Oberon ilk kez Robin'in solgun ve biraz hasta göründüğünü fark etti. Sertçe yutkunan Robin, "Yapmayacağım," diye fısıldadı.

Kathryn onlara sırtarak şekil değiştirdi ve şık bir şahin önlerinde yere tünedi. Sonra kanatlarını bir çırpışta havaya kaldırdı ve başlarının üzerinden ok gibi geçti.

Tamamen korkusuzdu. Oberon onun çelik gibi sinirleri olmadığına karar verdi. Hiç siniri yoktu.

Düşünceli bir şekilde her iki elinde de pençelerin çıktığını fark etti. Robin fark etti ve koluna dokundu. Sonra basit bir tasarrufla Oberon'un taklit edebilmeyi dilediği disk, Kathryn'in ayaklarının dibinde duran çantasının etrafında sıkı bir top şeklinde kıvrıldı ve derin bir uykuya daldı.

Kathryn'e tek başına göz kulak olmak zorunda kalan Oberon, cehennemin en karanlık türüyle dolu belirsiz bir süre için yerleşti.

Yirminci Bölüm

BİRKAÇ DAKİKA boyunca Kathryn Gücünü gizledi ve sırf keyif için uçtu. Şahinin içgüdülerinin kontrolü ele almasına izin verdi ve bir şahinin yapmak istediği şeyi yaptı. Bir kere acıkmıştı, bu yüzden akşam yemeği için çayır faresi gibi bir şey avladı.

Bir başka şey de, doğasında olan şeyi yaparak, onu fark edebilecek keskin gözlü Arkadya muhafızlarına tamamen doğal görünecekti. Hafif bir yemek yiyip karnını doyurduktan sonra, ordunun üzerinden birkaç kez geçerek kamplarının düzenini inceledi.

Kendisine ait bir kraliçesi olan bir ordu olsaydı.... kraliçenin maksimum koruma için tüm savaşçıların tam ortasında olmasını isterdi. İşte orada.

Etrafındakilerden çok daha geniş olan birkaç çadır buldu. Ayrıca fazladan muhafızları ve kamp ateşleri vardı ve havadan bakıldığında, çadırların tepesine dev bir X işareti çizilmiş olmasından daha belirgin olamazdı.

Pençelerini açarak bir bombayı bırakma hareketini taklit etti. *Bom.* Bunu Dünya'da, teknolojinin işe yaradığı bir yerde yapıyor olsalardı bu kadar kolay olurdu.

Ama Dünya'da değillerdi. Bunu Lyonesse yöntemiyle yapmak zorundaydılar.

Uzun menzilli görüşünü en iyi şekilde kullanarak ordunun üzerinden bir kez daha geçti ve her muhafızı ve kamp ateşini not etti. Nöbetçilerin hepsi kamp ateşlerinin yanında değildi ve tüm nöbetçiler ordugâhın büyük bölümünde de değildi; kampın dışında çeşitli mevkilerde sessiz karanlıkta nöbet tutan çevre nöbetçileri vardı.

Komutanları için mantıklı ve bunu bilmek güzel.

Başlangıç için bu kadar bilgi yeterli miydi, yoksa yaklaştırmaya cesaret edebilir miydi? Hızlı bir risk değerlendirme hesaplaması yaptı. Sabahın erken saatleriydi, şafaktan çok önceydi. Bu saatlerde çoğu uyuyor olacaktı.

Ayrıca, Arkadya ordusu Gracelyn'in kuvvetlerini tamamen ezmişti. Endişelenecekleri acil bir tehdit olmadığına inanıyorlardı. Büyük olasılıkla Isabeau ve diğer komutanlar uyuyorlardı, bu yüzden olası bir keşif riskine karşı tartılacak fazla bir kazanç olmayacaktı.

Şu anda daha fazla keşif yapmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden uçurumdaki Oberon ve Robin'e geri uçtu. Çullanarak yere indi ve Oberon'un çömelmiş halinden birkaç metre öteye şekil değiştirdi.

Oberon onu yakaladı ve gergin bedenine doğru öyle sıkı kavradı ki, kız baskıya karşı homurdandı. Hırladı, "*Neden bu kadar uzun sürdü?!*"

Sakin ol, diye öksürdü. İşimi tam yapmamı istedin, değil mi?

Lanet olsun, kadın! Az önce bin yıl yaşlandım. Sert bir nefes çekti.

Robin'i uyandırmışlardı, o da oturur pozisyona geçip gözlerindeki uykuyu sildi. Fısıldamaya başladı, "Öyle mi-"

Henüz fark edilmemişlerdi ama şanslıydılar; nöbetçilerden bazıları tahmin ettiklerinden daha yakında konuşlanmıştı. Kathryn işaret parmağıyla Robin'in dudaklarına dokundu ve Robin durdu.

Telepati bire bir iletişimin samimi bir biçimiydi ama konuşmaya dahil olması gereken ikiden fazla kişi olduğunda garip bir hal alıyordu. Önce Oberon'a sonra da Robin'e kendilerine en yakın çevre nöbetçilerinin yerini söyledi.

Robin'in bakışları Oberon'a kaydı ve Oberon başını salladı. Bu konuşmayı anlamak için birbirlerine ne söylediklerini duymasına gerek yoktu. Ses çıkarmadan hareket eden Robin çantasını ona geri verdi ve gölgelerin arasında eridi.

Oberon Kathryn'e, *işi bittiğinde geri döneceğini* söyledi.

Kathryn'in omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Hayatı boyunca bir avcı olmuştu ama bazı şeyler tüyler ürperticiydi. Hemen Oberon'a keşfettiklerinin geri kalanını, kampın düzenini, ortada duran büyük çadırları ve diğer çevre nöbetçilerinin yerlerini anlattı.

Keskin, dikdörtgen bir taş bulduktan sonra, onu kayalık bir toprak parçasına kabaca bir harita çizmek için kullandı ve Oberon'un loş ay ışığında görmek için kendi kedi gibi görüşüne güvendi. Kalemi ve kâğıdı olsaydı daha detaylı çizebilirdi ama çantasındaki gereksiz şeyleri ayıklarken bunları almayı akıl edememişti.

Ona çeşitli kamp ateşlerinin etrafında aktif görünen nöbetçilerin tam sayısını söyledikten ve her kamp ateşinin tam olarak nerede olduğunu tarif etmeye başladıktan sonra ürpermeye başladı. Onun sessizce güldüğünü fark etti.

Ne? diye sordu, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak.

Daha önce bir izci bana hiç bu kadar kapsamlı ve ayrıntılı bir rapor vermemişti, dedi. Teşekkür ederim. Bu çok faydalı.

Sanki adam tüylerini diken diken etmiş gibi hoşnutsuz hissetti ama yine de, *Rica ederim,* diye cevap verdi. *Daha da yakınlaşmak istedim ama konuşmaya fırsat bulana kadar buna değmeyeceğini düşündüm. Şimdi ne olacak?*

Şimdi Robin'in dönmesini bekleyeceğiz, dedi. *Etrafımızın belli bir mesafe boyunca açık olduğunu bilmek istiyorum, böylece çok hızlı bir şekilde sürpriz bir saldırıyla karşılaşmayız. Onun sırtını okşadı. Sen nasılsın?*

Kadın gülümsemekten kendini alamadı. Şimdiye kadar eğleniyordu ama bunun değişeceğinden hiç şüphesi yoktu. *İyiyim,* dedi ona. *Akşam yemeği için küçük bir ısırik yakaladım.*

Dalışını gördüm. Saf şiir gibiydi. Onun telepatik sesindeki gülümsemeyi duydu. Seni gündüz avlanırken görmek için sabırsızlanıyorum.

O da onu görmek için sabırsızlanıyordu. Hayvan formu bir at kadar büyüktü; son derece büyüleyici ve korkutucu olacaktı. Onun yanına yaslanarak, *"En kısa zamanda kampa gitmeliyiz"* dedi.

Evet. Bir kolunu ona dolayarak dudaklarını başının yan tarafına dayadı ve Robin'in dönüşünü beklerken sessizliğe gömüldüler.

Onun sıcaklığında gevşeyerek kendini uykuya bıraktı ve ancak Robin kolunu sıktağında uyandı. Kendini silkeleyerek Robin'i bulmak için etrafına bakındı.

Yere yakın bir hareket gözüne çarptı. Bir kral kobra yılanı yakındaki çalılıkların arasından kayarak çıkıyordu. Bir kral kobranın tek bir ısıığı büyük Wyr'lerden birini öldürmezdi ama birkaç ısırik öldürebilirdi ve tek bir ısırik muhtemelen onu da öldürürdü. Hafif Fae için de oldukça ölümcül olacağından hiç şüphesi yoktu.

Oberon'un vücudunun rahatlamış olduğunu fark ettiğinde bile kalbi hızla çarpıyordu. Bu arada yılan gelmeye devam ediyordu.... En az on sekiz fit uzunluğunda olmalıydı ve kobra Robin'e dönüşene kadar rahatlayamadı.

"Vay anasını," diye fısıldadı. Kalbi hâlâ çarpıyordu. "Az önce fark ettim ki, bu bölgeye özgü zehirli yaratıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Lyonesse."

"Size pek çok şey öğretmemiz gerekecek." Robin önlerine çömelmek için yaklaşırken sesini alçaltmaya zahmet etmedi. "Gittiler."

"Aferin." Oberon ayağa kalktı ve o da kalktı. "Yakınlarda uygun bir sığınak bulabildiniz mi?"

Robin başıyla onayladı. Dönerek, arazinin havzadan keskin, sivri kayalar halinde yükseldiği doğuyu işaret etti. "Şu ak meşe ağacının sağında, granit bir çıkıntının altına gizlenmiş bir mağara var. Çok sığ - en fazla dört buçuk metre derinliğinde ve belki de üç buçuk metre yüksekliğinde, ama bu yeterli olmalı."

"Peki granit çıkıntı sağlam mı?" diye sordu Oberon.

Bunun neden önemli olduğunu sorgulamadan önce Robin, "Evet efendim," diye cevap verdi.

"Mükemmel." Oberon dönerek onun önünde durdu. Yüzü derin bir gölge içindeydi ama yüz hatlarını görebildiği kadarıyla kalbi uzun, sert darbelerle yeniden çarpmaya başladı. Bir avucunu kızın yanağına koyarak, "Gerçekten ama gerçekten şehirde kalmanı dilerdim," dedi.

Şikâyet etmek başka bir şeydi ama şimdi onu korkutmaya başlamıştı. Kadın onun bileğini kavradı. "Neden? Şimdi ne olacak?"

"Şafağa daha bir saat var. Kendilerinden emin ve rahatlar ve saldırmak için daha iyi bir zaman yok. Çok kısa bir süre sonra, açık alanda olmanız çok tehlikeli olacak. Robin'in bulduğu mağaraya sığınmalısınız. Tekrar uçabilir hale gelir gelmez, Isabeau'nun tam yerini bulmanı istiyorum. Ayrıca Arkadlı komutanın kimliğini tespit edip yerini belirleyebilirsen çok yardımcı olur ama yüzyıllardır Daoine Sidhe'yi yok etme saplantısını besleyen kişi *Isabeau*, asıl ortadan kaldırmamız gereken kişi o. Eğer o yılanın başını kesersek, geri kalanı da eninde sonunda ölecektir."

Sonra Robin neredeyse baygın bir gülümsemeyle ekledi, "Unutma, ne görürsen gör Doktor, şimdi çok dikkatli ol. Işık Fae Kraliçesi'ni öldürsek bile, sakın gardınızı düşürmeyin; kesik yılan başları kesildikten bir saat sonrasına kadar ısırabilir."

Büyük Scott, bu her zamankinden daha ürkütücüydü. Zihni her şeyi gözden geçirirken ürperdi. Robin ve Oberon'un ne yapmak istediklerini çok iyi bildikleri açıldı. Bu konudaki her lanet şeyi protesto etmek istiyordu,

Daha sonra ne olacağını bile bilmeden. "Neden seninle kalamıyorum?" diye sormak istedi.

Ama Oberon bunu zaten açıkça belirtmişti. Onu burada istememiş olsa da, şimdi burada olduğuna göre, kendisi ve Robin savaşlarına konsantre olurken onun Isabeau'yu bulmasına ihtiyacı vardı.

Ve tüm ortaklar ne zaman bırakacaklarını ve kendi paylarına düşeni yapmaları için diğerine güveneceklerini öğrenmek zorundaydı.

Sesini sabit tutabildiğinden emin olduğunda "Tamam," dedi. "Anladın sen onu."

Onu göğsüne doğru çekti ve yakıcı bir öpücük verdi. Kadın kollarını onun boynuna dolamaya vakit bulamadan, adam onu tekrar itti. "Git. *Acele* et."

Adamın acımasız yüz hatlarından geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiklerini anladı. O birkaç adım geri çekilirken, Robin tekrar aygıra dönmüştü ve Oberon onun sırtına geçti.

Birkaç adım ötede dururken onları ilk kez bir arada gördü ve aygırın devasa cüssesinin Oberon'un geniş, kaslı gövdesiyle nasıl da mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark etti. Profilden bakıldığında, ayın ince ışığında kusursuz ve kadim görünüyorlardı ve teni yaklaşmakta olan bir fırtına hissiyle karıncalanıyordu.

Isabeau'nun Daoine Sidhe Kralı'nın bineğini ele geçirip onları ayırmaya bu kadar niyetli olmasına şaşmamalıydı...

Oberon ona acele etmesini söylemişti. Dönerek şahine dönmüştü ve ak meşe ağacının yanındaki granit çıkıntıya uçtu. Ancak sığ mağaraya sürünmek yerine, bundan sonra ne olacağını izlemek için çıkıntıya tünedi.

Oberon ve Robin hareket etmemişti. Obsidiyenden oyulmuş bir heykel gibi duruyorlardı. Saldırıya ne zaman başlayacaklardı?

Rahat ve ılıman geçen gecenin aksine, soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Rüzgâr şiddetini arttırdı ve ay ışığının soluk rengi karardı. Yukarı baktığında, gökyüzünün geniş çanağının üzerinde kara bulutlardan oluşan yüksek bir kümenin yuvarlandığını gördü.

Kaşlarını çatarak, daha fazla ısınmak için tüylerini kabarttı. Kışlık paltosunu geride bıraktıktan sonra ona ihtiyacı olduğunu fark etmesi büyük bir talihsizlik olurdu.

Birkaç dakika içinde bulut kümesi yıldızların çoğunu ele geçirmiş ve rüzgâr uğultuya dönüşmüştü. İlk yağmur taneleri düşerken, Oberon'un kendine özgü büyüünden bir ürperti hissetti ve kendini oldukça aptal hissederek saldırısının çoktan başladığını fark etti.

Şimşek gökyüzünü parçaladı ve hemen ardından o kadar büyük bir gök gürültüsü koptu ki, vücudunda yankılandığını hissetti. Cızırtılı bir patlamayla yere daha fazla şimşek çaktı...

...ve bir tane daha.

Sadece bu saldırı aşağıda yayılan ordu kampına isabet etti.

Ve sonra bir saldırı daha. Vay anasını. Birkaç dakika sonra, gök gürültüsü seslerini ayırt edemez hale geldi. Hepsi kozmik yıkımın tek bir davul sesiydi.

Çılgınlıkları duyamayacak kadar uzaktaydı ama alevlerin parlamışını gayet iyi görebiliyordu. Çok sayıda yıldırım havzaya düşmeye devam ediyordu - manzarayı öyle aydınlatıyorlardı ki neredeyse öğle vakti kadar parlak görünüyordu - ve yağmur ölümcül dolu tanelerine dönüşüyordu.

Manzara o kadar kanlı bir kıyamet gibiydi ki kendini titrerken buldu. Tüm *bunlar*, bitkisel hayatta kapana kısılmışken koca bir ülkeyi harap eden adamdan geliyordu. Sonunda Daoine Sidhe Kralı'nın neden bu kadar ölümcül bir ün kazandığını ve Oberon'un, Isabeau'nun onun hayatta ve uyanık olduğunu bilseydi Lyonesse'i işgal etmeye asla cesaret edemeyeceğine neden inandığını anlamaya başladı.

Bunu çoktan içselleştirmiş olmalıydı. Her zaman, Yaşlı Irklar'daki ulus kurucuların en kadimleri, iddia ettikleri şeyi elinde tutacak ve koruyacak kadar Güce sahip hırslı vizyonerlerdi.

Başka bir ışık çizgisi cızırdadı, ancak bu beyaz-sıcak şimşekten farklı bir canavardı. Bu ışık sarıydı ve havada yatay bir yörüngede ilerleyerek aygırın üzerindeki hareketsiz adama doğru ilerliyordu.

Kadın onu tanıdı. Şimşek, sabah yıldızı adı verilen bir savaş büyüsydü.

Işık Fae'leri Oberon ve Robin'in yerini tespit etmiş ve karşılık vermeye başlamışlardı.

Sabah Yıldızı onlara doğru hızla ilerlerken, siyah aygır şaha kalktı ve nefret ve meydan okuma dolu bir çılgık attı. Toynakları yere çarptıkça kıvılcımlar uçuştı. Dörtnala koşarak uzaklaştı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir bulanıklığa dönüştü. Çok kısa bir süre sonra, sabah yıldızı durdukları yerde patladı.

Birçok yerden fırlatılan başka sabah yıldızları da patladı. Arkadianlar'ın birkaç usta büyü kullanıcısı vardı. Dolu patlaması azaldı ve Oberon'un yıldırımları daha seyrekleşti. O ve Robin vurulmamak için umutsuzca hızlı hareket etmek zorundaydı.

Artık sürpriz avantajı azaldığı için savaş daha da korkutucu hale geliyordu. Oberon'un ışıkları kampa çoktan büyük zarar vermişti ama Arkadya ordusu çok büyüktü.

Robin'in de belirttiği gibi, bu kocaman bir yıldı ve hâlâ iki başının nerede olduğunu bilmiyorlardı.

Artık cızırtı ve patlamaların çoğu yatay bir yörüngeye sahip olduğuna göre, belki de uçmak için yeterince güvenliydi. Kanatlarını silkeledi ve uzaktaki bir trenin sesine benzeyen bir ses geldiğinde tepesindeki bulutlara bakmaya başlamıştı.

Dondu kaldı. Tanrı aşkına, şimdi ne olacaktı? Lyonesse'in hiç treni yoktu....

Ses hızla büyüyerek bir kükremeye dönüştü. Boynunu bükerek sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Gökyüzündeki kara bulut kümesinden yere kadar uzanan dikey huniyi gördüğünde içine bir farkındalık çöktü.

Lanet olası tanrılar. Bu lanet olası bir *kasırgaydı*. Oberon'un saldırısı en ufak bir yavaşlama göstermemişti. Bir sonraki aşamaya geçmişti.

Kasırgalar saatte üç yüz mil kadar hızlı hareket edebilirdi, onun uçabileceğinden çok daha hızlı. Mağaraya doğru dalarak şekil değiştirdi ve arka tarafa geçip kürek kemiklerini düz olmayan taş duvara sertçe bastırıırken dışarıdaki dünya dönen, çılgın atan bir cehenneme dönüştü.

Küçük mağaraya başka bir şey daha girmişti. Yağmurla ıslanmış kahverengi kürkünü bir an için görebildi ama kokusundan tanıyabildi. Bir tür porsuktu.

Kuzey Amerika'da porsuklar saldırgandı. Bunun başka türlü olduğunu düşünmek için bir nedeni yoktu ama şu anda porsukla ikisinin bir bölge savaşından çok daha acil meseleleri vardı. Porsuk saldırmak için bir hamle yapmadı ve o da onu rahat bıraktı.

İyi ol, dedi zihninden Oberon'a, onun kendisini duyamayacak kadar uzakta olduğunu bilmesine rağmen. *İyi ol, iyi ol.*

Trenin gürültüsü kulaklarını patlatacak kadar arttı. Yakınlarda dev bir *çatlak* sesi duyuldu. Bu ses meşe ağacına ait olabilirdi. Sonra, büyüdüğü kadar hızlı bir şekilde, gürültü uzaklaştı. Geride

yoğun bir sessizliğin ardında başka bir kükreme gibi. Hava basıncı değişince kulakları tekrar patladı.

Çırpınarak şahine dönüştü ve tekrar çıkıntıya doğru uçtu. Yakınlarda, köklerinden kopmuş meşe ağacı ve Arkadya ordusu... Onlar istilacılardı, düşmandılar, ama yine de içi burkuldu.

Hortum havzaya düşmüştü. Kampın en az yarısı yok olmuş, geri kalanı da dümdüz olmuştu. Ne de olsa sadece çadırları vardı. Kelimenin tam anlamıyla korunacak ve saklanacak hiçbir yerleri yoktu. Yer yer ateşler hâlâ yanıyordu. Oberon'un yakıp yıkma stratejisi son derece etkili olmuştu.

Oberon ve Robin neredeydi? Etrafına baktı ama onları göremedi ve dikey yıldırımlar durmuştu.

Tanrılar, diye düşündü havaya fırlarken. Umarım kendi kitle imha silahı tarafından öldürülmemiştir.

Onları aramak için zaman ayıramazdı. Yapması gereken kendi işi vardı.

Bu kez risk değerlendirmesi radikal bir değişim geçirdi. Arkadya'dan kurtulanlar tepelerindeki küçük bir yırtıcı kuşa hiç dikkat etmiyorlardı. Alçaktan süzüldü, hızlı ve keskin bakışları arazide geziniyor ve aşağıdaki çılgın askerlerin ayrıntılarını düzenliyordu.

Yerde tam bir kaos vardı. Erkek. Erkek. Dişi. Erkek. Erkek. Kadın. Kadın. Erkek. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Erkek. Erkek. Erkek... En büyük iki çadır diğerleriyle birlikte dümdüz edilmişti ve ordunun atlarının önemli bir kısmı paniğe kapılmış ya da hep birlikte kaçmıştı.... Uzakta firar eden askerleri gördü.

Isabeau'nun neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kimi aradığını da bilmiyordu. Kafa sayımında Hafif Fae Kraliçesi ve Arkadlı komutanı es geçmiş olabilirdi ve bunu asla bilemezdi. Kendi tuzuna değen hiçbir komutan kendi birliklerini asla terk etmezdi, ama...

Bunlar Isabeau'nun kendi birlikleri değildi ve artık Oberon'un uyanık ve tetikte olduğundan ve Lyonesse için gayet iyi savaşabileceğinden şüphe duymuyordu.

Ani bir önseziyle Kathryn döndü ve boğulmakta olan bir hayvanı terk eden pireler gibi ağaçların hafif bir dağılımından akan kaçakların peşinden sertçe uçtu. Evet, ileride at sırtında on iki Işık Fae'sinden oluşan bir grup vardı. Bu, firarilerin çoğu için fazla koordineli ve kasıtlıydı. İnsanlar paniklediklerinde böyle bir araya gelmezlerdi. Sadece gidebilecekleri her yere rastgele koşarlardı.

Arama alanını genişlettikten sonra, batıya doğru yaklaşık iki mil ötede duran büyük beyaz bir aslan ve uzun siyah bir aygır gördü.

Sonra her şeyi konsey odasındaki harita kadar net bir şekilde ortaya konmuş gibi kavradı.

Oberon herkesten birkaç adım öndeydi. Araziyi biliyordu ve her şeyi planlamıştı. Kasırga kuzeydoğudan gelmiş ve ordunun kamp kurduğu havzayı güneybatıdan çaprazlama kesmişti.

İnsanların içgüdüsel olarak kaçacaklarını ve kasırgadan kaçmalarının doğal olacağını biliyordu.

Isabeau'nun geçide doğru koşacağını biliyordu ve silahsız olmasına rağmen direnmeye karar vermişti.

Kathryn yanılmıştı.

Bayne ve Graydon onun hızını kaydettiklerinde sığırcığı yakalamak için yaptığı dalış, uçabildiği en hızlı uçuş değildi.

* * *

MORNINGSTAR BOLT vurduğunda, kasırga vurmadan hemen önce gelen ilham verici bir deha eylemi olmuştu.

Bazı okçular böyledir. Hedefin nerede *olduğunu* değil, atış yaptıklarında nerede *olacağını* görürlerdi. Görünüşe göre bilinmeyen bir Arkadya'lı büyü kullanıcısı da aynı yeteneğe sahipti.

Eğer Robin sabah yıldızını göz ucuyla görüp kaçmasaydı, tam isabet edecek ve ikisinden birini ya da ikisini birden öldürecekti. Öyle de oldu, disk tek kamburunun üzerinde şimşegin kenarına takıldı ve acı içinde çığlık attı. Her nasılsa, uçtan uca yuvarlanmaktan kurtulmayı başardı. Gittikleri hızda bu bile başlı başına bir mucizeydi.

Ama yine de Oberon'un koltuğunu kaybetmesine ve omzunun üzerinden düşmesine neden olacak kadar sert tökezledi. Aslanın refleksleri onu yere çarpmaktan alıkoydu - Kathryn'in bunu *göğsüne yeterince sert bir darbe* olarak göreceğinden oldukça emindi - *bu yüzden* havada uçarken bile vücudunu kavislendirdi ve büyük kedinin dört ayağının üzerine inecek kadar hızlı şekil değiştirdi, bu *da darbenin* bir kısmını yaydı.

Neyse ki kasırganın yolu üzerinde değillerdi, çünkü topallayarak aygırın yanına gittiğinde Robin'in hiçbir yere koşmayacağını hemen gördü

yakın bir zamanda. Aygırın arka bacağı kırılmış ve fena halde yanmıştı. Cızırdayan etin kokusu havada asılı duruyordu.

"Pekâlâ," dedi nazikçe. "Seni yakaladım." Aygırı burnundan yakaladı ve hızlı bir tarama yaptı.

Bir felaketin iyi bir tarafı yoktu ama en azından temiz bir kırılma olmuştu. Kasırganın geçerken çıkardığı uğultuyu duymazdan gelerek, Robin'in bacağının alt kısmında kırığın olduğu bölgeyi hedef alan birkaç iyileştirme büyüsü yaptı ve ardından ham, yanmış etin üzerini kapatmak için but boyunca ilerledi.

Acısının en kötüsü geçince disk rahatlayarak sarktı ama Oberon Robin'in daha fazla şifaya ihtiyacı olduğunu bilse de kendi yorgunluğu onu durmaya zorladı.

Hava şartlarında çalışmak çok fazla güç gerektiriyordu. Neredeyse son büyüsünü de kullanmıştı ve zaten dünyadaki tüm iyileştirme büyüleri Robin'in yüksek hızlarda hareket etme yeteneğini geri getiremezdi. Bunu sadece zaman ve dinlenme yapabiliyordu. Tükenmişlerdi ve bunu biliyorlardı.

Ve hâlâ Isabeau'yla yüz yüze gelmemişlerdi. Kasırganın onu öldürmüş olmasını ummanın çok fazla olduğunu düşünüyordu. Robin yürüyebilecek duruma gelince döndü ve birlikte iki tepenin arasındaki doğal bir çukura doğru ilerlediler. Tepeler kırık ve sarp olduğundan, batıya doğru gitmek isteyen biri için en mantıklı yol buydu.

Eğer kaçacaksa, bu ağaç korusunun içinden geçecekti.

Bir noktada şafak sökmüştü. Fırtınanın ardından sabahın erken saatleri zayıf ve belirsizdi. Solgun ışık her şeyin gri ve siyah görünmesine neden oluyordu.

Onlar beklerken Oberon, "Kathryn'i bulmanı ve iyi olduğundan emin olmanı istiyorum," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi Robin, yeterince sakin bir şekilde.

"Onun iyi olduğunu biliyorsun." Bir daha konuşmadılar.

Arkadaşının yanında durmak güzeldi.

At toynaklarının ritmik vuruşları yeri dövüyordu. Birkaç atlı yaklaştı. İşte gidiyoruz, diye düşündü.

Sonra onları gördü, ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı.

Atların üzerindeki on iki Işık Fae'si yaklaştıkça yavaşlıyordu. Oberon Isabeau'yu bulmadan önce kokusunu almıştı. Yüzyıllardır yüz yüze gelmemişlerdi ama onun kokusunu hiç unutmamıştı. Tüyleri diken diken olmuştu.

İki muhafızın arasında at sürüyordu. Güzel yüzü kendi yenilgisinin bilgisiyle dümdüzdü ve Oberon'un görmek istediği her şey yüzündeydi

Biri ölmeden önce. Robin'e bakarken yüzündeki ifade nefrete dönüştü.

"Burada ne işin var, köpek?" diye tükürdü. "Ve neden efendinin yanında değilsin?"

Robin homurdandı, aygırdan gelen tuhaf, sabit ve neredeyse duyulmayan bir sestti bu.

Oberon, Işık Fae'lerinin dağılmaya başlamasını soğukkanlılıkla izledi. Isabeau dikkatini ona çevirdi. Ona güzel bir gülümseme verdi ama bu gülümseme gözlerindeki endişeyi gizleyemedi. İşler onun için yolunda gitmiyordu.

"Lyonesse'de Wyr olduğunu bilmiyordum, hele senin gibi birinin olduğunu hiç bilmiyordum," dedi ona. "Benim anlaşmazlığım sadece Oberon ve onun iğrenç yaratıklarıyla, sizinle bir alıp veremediğim yok efendim. Tek istediğimiz bu topraklardan gitmek, o yüzden geçmemize izin verin ve huzur içinde gidelim."

Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. Telepatik olarak, *"Isabeau, tanrılar şahidim olsun ki buradan canlı çıkamayacaksın,"* diye hırladı.

Kadın bembeyaz kesildi. "Sen! Bunca zaman sonra nasıl hayatta olabilirsin, nasıl tam bir Wyr olabilirsin?" Diğer Işık Fae'lerine bağırdı, "Bu Oberon, sizi aptallar! *Öldürün onu! ÖLDÜRÜN ONU! İKİSİNİ DE ÖLDÜRÜN!"*

Hanımları kadar sert görünen Işık Fae'leri silahlarını çektiler. Bazıları büyü mırıldanmaya başladı. Her birini not etti. Isabeau bir sabah yıldızı yaratmaya konsantre olurken eldivenli ellerinin arasında ışık parlamaya başladı.

Üzgünüm Kathryn, diye düşündü. Her şeye rağmen fiziksel savaştan kaçınamıyorum.

Bununla birlikte, kontrolünü serbest bıraktı ve aslan kükredi. Yılların öfkesi ve nefreti içinden aktı. Yer sarsıldı. Aslan kendisine saldıran en yakındaki askere saldırmak için hamle yaptığında, adam kendi büyüünün sonuncusunu kaldırmaya yetecek kadar kaldı.

Dev bir pençe hareketiyle erkeği atından kaptı, dişlerini gövdesine geçirdi ve belini kırdı. Ölmek üzere olan adamı bir tarafa tükürerek diğer tarafa sıçradı. Robin şaha kalktı, tekmeledi ve dişleri ve toynaklarıyla savaşmak için hamle yaptı. Siyah aygırın dişleri çıkmıştı.

Oberon bir sonraki savaşıyı ve bir sonrakini öldürdü. Dehşet içinde çılgık atarak çabucak öldüler. Görüşü tek bir odağa daraldı; sabahyıldızını salmadan önce Isabeau'ya ulaşması gerekiyordu. Durması için hâlâ çok uzaktaydı.

Yine de denemek zorundaydı.

Çömeldi, büyük bir sıçramaya hazırlanıyordu ama o anda mükemmel şekilli, ölümcül tüylü mermi pençelerini uzatmış bir halde gökyüzünden aşağı düştü.

Alaca doğan çok tuhaf bir şey yaptı. İki pençesiyle Isabeau'nun başının tepesine dokundu. Isabeau onun büyüünün kısa ve parlak bir kıvılcımını hissetti ve sonra süzülerek uzaklaştı.

Isabeau'nun sabah yıldızı büyüü, vücudu kaskatı kesilirken dağıldı. Zararsızca atından yere yuvarlandı.

Oberon'un az önce ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama buna *bayılmıştı*. O katil küçük şahini *sevmişti*. *Onu sevmişti*. Bu kez zevkle bir kükreme daha çıkararak, Robin'le birlikte diğer Işık Fae'lerini parçaladılar. Boynunun ve omzunun yan tarafında bir sabah yıldızı yanıyordu.

Canını çok acıtmıştı ama büyüü yapan büyücüyle mücadele etmek için dönerken, şahin yıldırım hızıyla gökyüzünden fırladı ve şaşırtıcı manevrasını tekrar gerçekleştirdi. Büyü kullanıcısı da tıpkı Isabeau gibi devrildi.

Işık Fae'lerinin geri kalanını öldürdüklerinde Oberon çok zorlanıyordu. Gövdesi devasa bir çürük gibi hissediyordu. Göğsünün ön kısmında lokalize olan ağrı olmadan nefes almak zordu. Şahin yere indi ve Kathryn'e döndü. Endişeyle keskin görünüyordu.

Büyük bir çabayla tekrar bir insana dönüştü ve bir eli göğsünde düzleşmiş halde hırıltılı bir şekilde durdu.

Öfkeyle ona doğru atıldı. "*Sana yapmamamı söylemiştim-*"

"Ah sevgilim, sus," dedi yorgun bir sesle.

Azarlaması, sanki ağzına bir mantar tıkamış gibi aniden kesildi. Kollarını ona doladı ve onu taradı. Adam ona sarıldı - her tarafı kan içindeydi ama kadın aldırıyor gibiydi.

"Artık kavga etmek yok," diye fısıldadı. "Ciddiyim. Kemiklerindeki taze bağlantıları zorladın."

"Biliyorum. Bunu hissedebiliyorum." Etrafına bakındı. "Ne yaptın, onları öldürdün mü?"

Yüzüne kan bulaşmıştı ve başını sallarken kanı sildi. "Hayır, defibrilatör büyüü denilen tıbbi bir prosedür kullandım. Birinin kalbi durduğunda onu yeniden çalıştırmak için kullanılan bir elektrik akımı,

Ama kalpleri zaten iyi atıyordu, bu yüzden vücutları tutuldu ve bilinçlerini kaybettiler. Bunun etkisi yakında geçecek."

Peki, bu durumda. Büyü kullanıcısına doğru yürüdü ve erkeğin boynunu kabaca kırdı. Sonra Isabeau'ya döndü ve o sırada Robin'i fark etti.

Disk de şekil değiştirerek en insani formuna geri dönmüştü. Yere bağdaş kurup oturdu ve Isabeau'nun başını kucağına koydu. Altın sarısı saçlarını okşayarak onun sevimli, hareketsiz yüzünü düşündü.

"Robin...", diye başladı Oberon ama ne söyleyeceğini bilemediğini fark edince durdu.

Isabeau'yu hayatta tutmaktan başka bir şey istemiyordu, böylece Lyonesse'de haksızlık ettiği herkesin önünde onu yargılayabilecekti. Ama üçü de ya yaralıyken ya da bir şekilde aşırı güçlenmişken ve Arkadian askerleri bölgeye zehir gibi serpilmişken onu esir tutmak çok tehlikeliydi.

Kathryn'le sıkıntılı bir bakış alışverişinde bulundu. Kathryn parmaklarını *onunkilerin* arasından geçirerek sessizce, "*Belki de buna senden daha çok ihtiyacı vardır,*" dedi.

Belki, diye kabul etti. Bırakmak zordu ama Robin'in katlanmak zorunda olduğu şeyden çok daha kolay olduğunu biliyordu.

Isabeau kıpırdanmaya başlayana kadar pakın onunla birlikte oturmasını izlediler.

Mükemmel, peygamber çiçeği mavisi gözleri açıldığında Robin ona çok fazla sivri dişle dolu bir gülümseme verdi.

"Merhaba sevgilim." Ona baş ve işaret parmakları arasında tuttuğu ince, parlak gümüş iğneyi gösterdi. Oberon diskin büyüsünün bir parıltısını hissetti. "Sana bir hediyem var."

Isabeau'nun bakışları genişledi. Elleri havaya kalkarken çılgılık atmak için ağzını açtı. Ne kadar yorgun olursa olsun Robin, Isabeau kendini savunamadan saldırdı. Bir kral kobra çevikliğiyle gümüş iğneyi şakağının yumuşak etinden geçirip beyninin derinliklerine sapladı.

Hafif Fae Kraliçesi kasılırken Kathryn ağzını kapattı. Ölümü bitene kadar hiçbir kıpırdamadı ya da başını çevirip bakmadı.

Yirmi Birinci Bölüm

Oberon'a göre savaşın en önemli kısmı bitmişti ama hâlâ bitmemişti.

Kathryn ve Robin'e, "Kendiniz için binekler hazırlayın," dedi. "Heybelerini de kontrol edin; yanlarında ne kadar erzak varsa bize lazım ve buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor."

Kathryn hemen işe koyuldu. Robin de kıpırdandı ama Oberon'un bakışları onun üzerinde oyalanırken, diskin bir bıçak alıp ölü Kraliçe'nin dilini kestiğini gördü. Karanlık, anlatılmamış bir tarihten söz eden bir şiddetle Robin bıçağı bir kenara fırlattı. Sonra Isabeau'nun altın sarısı saçlarını ensesinden kesip paltosunun ceplerinden birine doldurdu.

Oberon, Isabeau onu esaret altında tutarken Robin'e neler olduğunu hiçbir zaman tam olarak öğrenemeyebilirdi, bu yüzden yargılamak ona düşmezdi. Eğer Robin'in gerçekten öldüğüne ikna olması için Isabeau'dan fiziksel bir şey alması gerekiyorsa, Oberon saçlarının ona biraz huzur vermesini umuyordu.

Arkasını döndüğünde Kathryn'in atlardan ikisini çoktan yakalamış olduğunu gördü. Hafif Fae atları deneyimli savaş binekleri idi ve hiçbirini fazla uzaklaşmamıştı. Oberon'un kokusundan rahatsız olsalar da, birkaç tanesini daha yakalamak nispeten kolay bir işti.

Robin de onlara katıldı. Hızla silahları topladılar ve çantaları karıştırdılar. Toplanacak çok şey vardı: bıçaklar, küçük demir tencereler, kurutulmuş etler, tuz keseleri, ateş yakmak için çakmaktaşı ve çakmaktaşıları ve yürüyüşe çıkan birçok ordunun temel yiyeceği olan sert bisküvi depoları. Kathryn buna *peksimet* derdi. Her atlıda ayrıca at yemi olarak bir torba tahıl ve eyerlerin arkasına rulo halinde bağlanmış bir pelerin ve battaniye vardı.

"Isabeau ve ekibi son derece iyi hazırlanmış," dedi. "Herhangi bir nedenle Arkadlıları terk etmeleri gerekirse diye her şeyi hazır tutmuş olmalılar."

"Evet, öyle yaptıklarını görebiliyorum," dedi bilinmeyen bir erkek soğuk, kırılmış bir sesle.

Lanet olsun. Varlıklarını nasıl gizleyeceklerini bilenler sadece onlar değildi. Hiçbir şey duymamıştı ve belli ki Kathryn ya da Robin de duymamıştı.

Robin hırlarken Oberon yeni tehditle yüzleşmek için döndü ve Kathryn şekil değiştirerek en yüksek ağacın tepesine uçtu. Oberon'un onun varlığından sürekli haberdar olan kısmı, kararını not aldı ve tutkuyla onayladı. Güçlü yönlerini herkesin yararına nasıl kullanacağını biliyordu. Ayrıca bu sayede Oberon ve Robin'in karşısında duran yirmi Hafif Fae süvarisinin bir kol mesafesinden de uzaklaşmış oluyordu.

Yüzlerindeki ifade bembeyaz ve çekikti. Isabeau gibi onlar da büyük bir zafer kazanacaklarına inanarak gelmiş olmalıydılar.

Bir Hafif Fae erkeğinin atı diğerlerinin birkaç metre önünde duruyordu. Bu, güçlü bir Güç aurası ve komuta havasıyla birlikte Oberon'a bunun Arkadya ordusunun lideri olduğunu söyledi.

"Her kimsen, mükemmel gizlenme becerilerine sahipsin, hakkını vermeliyim," dedi Oberon acımasızca. Belki bu kadar yorgun olmasalar ve görevlerine odaklanmış olsalardı, içlerinden biri Işık Fae'sinin yaklaştığını hissedebilirdi ama bunu garanti edemezdi.

"Ben Asheroth, Arkadia Lordu," dedi Işık Fae erkeği ona. "Ve sen de Daoine Sidhe'nin kötü şöhretli Kralı olmalısın." Sert bakışları taşa işlenmiş mavi elmaslar gibi parlıyordu. Isabeau'nun bedenine bakmadı bile. "Kraliçe'nin konseyinden gelen raporlara göre, bilincin yerinde değilmiş ve ölüyormuşsun."

Ellerini iki yana açtı. "Gördüğünüz gibi, raporları yanlıştı. Asheroth, topraklarıma izinsiz giriyorsun. Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu kabul ettin mi, yoksa daha fazla kanıta mı ihtiyacın var?"

Rahat ve kendinden emin bir şekilde ayakta dururken ve Hafif Fae kanıyla sıırıslıklam olmuşken, sahip olduğu her şeyi blöfün içine attı. Yeni yaralar ve ameliyatla uğraşmak zorundaydı ve neredeyse tüm gücünü kullanmıştı. Robin yorgunluktan bitap düşmüştü ve koşamayacak kadar yaralıydı. Üçü arasında en iyi durumda olan Kathryn'di ama o sadece bir kişiydi.

Eğer bu başka bir savaşa dönüşürse, bu onların lehine olmayacaktı.

Ancak çoğu insan hava durumu büyüsunün anında sonuç vermediğini bilmiyordu. Hava olaylarının çoğunun zaman içinde inşa edilmesi gerekiyordu. Lyonesse'in hava durumu yıllardır kesintiye uğramıştı ve henüz daha istikrarlı bir düzene oturmamıştı. Oberon'un Lyonesse'de bu kadar uzun süre kalmasının nedenlerinden biri de buydu.

Bu kadar büyük ve güçlü bir fırtınayı bu kadar çabuk yaratabilmesi, bahar fırtınaları için önceden var olan pek çok koşulun zaten mevcut olduğu gerçeğini de beraberinde getirdi.

Ama belki bu yabancı lord da hava büyüğü hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Ordumun yarısından fazlasını yok ettin," dedi Asheroth kırılmış bir sesle, bembeyaz dudaklarının arasından. "Üç binden fazla ruh. Cesetleri her yere saçıldı."

"Ve sen hepsini, eline geçen ilk fırsatta seni terk eden bir kadın için feda ettin," dedi Oberon. "Arkadia'nın ödediği bedel buna değdi mi?"

"Buraya onun için gelmedim," diye ısırdı Asheroth. Atı huzursuzca dans etti ve onu kontrol altına aldı. "Geldim çünkü Daoine Sidhe kardeşimin ölümünden sorumlu! *O benim tek varisimdi.*"

Robin çılgınca güldü. "Sana anlattığı hikâye bu mu? Seni aptal, Lyonesse'de kimsenin kardeşinin ölümüyle bir ilgisi yok, kim olduğunu bile bilmiyorlar! Seni savaşa gitmen için manipüle etti! İstedğini elde etmek için seni kullandı, tıpkı diğer herkesi ve etrafındaki her şeyi kullandığı gibi. Muhtemelen Valentin'in cesedinin başında gözyaşları dökerken, gerçek bir yalan bile söylemeden hikayeyi döndürdü... Beni yıllarca bir kafeste tuttu ve bunu tekrar tekrar yapmasını izledim."

Disk'in sesi o kadar keskin ve acı bir gerçekle çınlıyordu ki Oberon neredeyse tadını alabiliyordu.

Asheroth Robin'e bakarken yavaşça, "Kardeşimin adını hiç anmadım," dedi.

"Buna gerek yoktu. Avalon'daydım. Valentin'in kim olduğunu herkes biliyordu. Birine tecavüz etmeye çalıştı ve kadın da bu yüzden onu öldürdü." Robin dişlerini gösterdi. "Ve sen ısrar etmeden önce, hayır, sana onu kimin öldürdüğünü söylemeyeceğim. Isabeau'nun şatosundaki aşçı mıydı, yoksa hizmetçilerden biri mi? Valentin pek çok kadına tecavüz etmiş olmalı. Ama bunu zaten bildiğinizi tahmin ediyorum. Tecavüz gibi alışılmış bir suçu yüzyıllar boyunca gizli tutmak zordur."

Arkadya lordu sertçe geri çekildi ve uzun, gergin bir an boyunca Oberon onun saldıracağını düşündü.

İçinin derinliklerine inen Oberon, Işık Fae'sinin bir uyarı gök gürültüsü bulutu gibi biriktiğini hissedebileceği kadar güç topladı. "Görünüşe göre seni hemen hemen her konuda yanlış yönlendirmiş."

"Evet," dedi Asheroth dişlerinin arasından. "Görünüşe göre öyle yapmış." Atını öne doğru itti, kasıtlı olarak Isabeau'nun cesedinin üzerinden geçti ve attan indi. Oberon'un bakışlarıyla eşit seviyede buluşarak, "Ölülerim nasıl kırsalınızın her yerine dağıldıysa, yaşayanlar da öyle. Bugün Arkadia'ya vurduğunuz darbeye rağmen, halkımı toplayıp evlerine götürebilmek için bir ateşkes öneriyorum."

"Vurduğum darbeye *rağmen* mi?" Oberon ona sert bir bakış attı. "Bu konuda açık olalım. Sen ve ben asla düşmandan başka bir şey olamayacağız. Evimi işgal ettin ve savaş ihtiyacını haklı çıkaracak doğrulanmış bir kanıt olmadan halkımı katlettin. Sormadan benden aldığın yüz ruha karşılık olarak senin üç bin ruhunu aldım. Ordunuzdan geriye kalanları toplayıp Lyonesse'den ayrılmak için dört gününüz var. Ondan sonra bulacağım her Arkadian merhamet gösterilmeden katledilecek ve ben de onları arıyor olacağım."

Şimdi Asheroth'un gözlerinde nefret parlıyordu. Acıyla şöyle dedi: "Dördüncü günün sonunda gitmiş olacağız. Eğer başarabilirsem daha erken. Seni ya da lanetli topraklarını bir daha asla görmek istemiyorum."

* * *

ARKADİYALı LORD atına bindi ve kulağa sert gelen bir dilde bir emir verdi ve o ve ekibi atlarını sürüp gittiler.

Oberon'un nasıl blöf yaptığını izledikten sonra Kathryn'in kanatları güçsüz ve sulu hissetti. Tek yapması gereken yere inip şekil değiştirmek olduğu için rahatlamış hissediyordu.

Ortaya çıkar çıkmaz Oberon ona ve Robin'e, "Atlarınıza binin. Fikrini değiştirebilir ve değiştirmese bile, emirlerinin kırsaldaki tüm birliklerine yayılması biraz zaman alacak. Bu yerle aramıza mesafe koymalıyız."

Vücudu yorgunluktan ağrıyordu. Tek istediği işini bitirmek, sıcak bir banyo yapmak, güzel bir yemek yemek ve yatağa gitmekti. Ama o böyle hissediyorsa, Robin ve Oberon on kat daha kötü hissediyor olmalıydı. Robin topallamadan yürüyemiyor ve ince vücudundaki her kemik ağrıyormuş gibi hareket ediyordu. Oberon'un boynunda ve omzunda da henüz ilgilenmeye vakit bulamadığı uzun, çığ bir çizgi vardı.

İkisinden önce şikâyet ederse lanetlenirdi.

Ata binerken, yamaçlarda garip bir zikzak çizerek ilerliyorlardı. Yeni binekleri için rahatsız edici olmalıydı ama atlar üçünden çok daha iyi dinlenmişti ve zorlu araziye istikrarlı bir şekilde geçtiler.

Havada, yön duygusu neredeyse dengesi ve koordinasyonu kadar kusursuzdu. Yerdeyken, etrafı ağaçlarla çevriliyken ve giderek artan bir yorgunluk sisi içindeyken, çabucak kayboldu. Ama Oberon nereye gittiğini biliyormuş gibi hareket ediyordu, bu yüzden gerçekten yapması gereken tek şey atının üzerinde kalmak ve mümkünse uyuklamaktı.

Alacakaranlıkta, ateşsiz bir kamp kurabilmeleri için tatlı su akan dar bir dere kenarında mola vermelerini istedi. O zamana kadar hepsi sanki vücutlarındaki her kemik ağrıyormuş gibi hareket ediyordu ama önce atlarla ilgilenilmesi gerekiyordu. Bir miktar tahılla beslenmeleri, su verilmesi ve sonra da otlayabilmeleri için topallatılmaları gerekiyordu.

Kathryn ancak o zaman dikkatini Oberon ve Robin'e çevirdi. "Hanginizin durumu daha kötü?"

"Robin," dedi Oberon.

Aynı anda Robin de "Oberon" dedi.

Kadın homurdandı. "Boş ver, kendim kontrol edeceğim."

Oberon ne kadar kanlar içindeyse, Robin'in o kadar kötü durumda olduğunu görünce şaşırdı. Kas ve bağları zedeleyen bir sabah yıldızından derin doku hasarı almıştı ve bacağındaki kırığın zar zor bir araya getirildiğini gördü. Aygırın ne kadar acımasızca dövüştüğünü hatırlayınca, bacağına tekrar parçalamamış olmasına şaşırdı.

İşe acıyı uyuşturmakla başladı ve sonra elindeki her türlü iyileştirme tekniğini bacağa akıttı, bağları onardı, stratejik yerlerde kas yenilenmesini teşvik etti ve vücudu daha fazla büyü ememeyene kadar kemiği güçlendirdi. Kadın işini bitirdiğinde, adam çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Etrafına bir pelerin ve battaniye örttü.

Oberon derede yıkandı ve sessizce oturup onun çalışmasını izledi.

"Kendi kendine uyanana kadar uyuması gerekiyor, eğer izin verebilirsek ve sonra iyileşene kadar bunu yapmaya devam etmesi gerekiyor," dedi Oberon'a, onun yanında diz çökmek için hareket ederken. Ellerini onun üzerine koyar koymaz vücudundan yayılan acıyı hissedebiliyordu. Bu onu irkiltti. "Aynı şey senin için de geçerli bu arada."

"Eğer yapabilirsek," diye kabul etti. Sesi yorgunluktan pürüzlüydü. Kadın onun üzerinde çalışırken adam sabit durdu.

Kadın işini bitirir bitirmez, adam onu kendine çekti ve kadın onun bedenine yerleşti. Yaşadığı onca stres ve korkudan sonra, yıkanıp bir şeyler yemeden önce sadece sarılmanın rahatlığını yaşamak istemişti ama adamın kollarının ağır ve kaslı ağırlığı her türlü ilaçtan daha hızlı etki etmişti. Robin'in yakınındaki kayalık zeminde uzanmış halde uykuya daldılar.

Ertesi sabah ilk Kathryn uyandı. İstemiyordu ama ihmal ettiği bedensel ihtiyaçları kendini belli ediyordu. Oberon'un uzun, gevşek formundan uzaklaşarak, boş midesi ağrımayı bırakana kadar kurutulmuş et ve peksimet kemirdi ve sonra derede yıkandı ve kamptan uzakta diğer kişisel işlerini halletti.

Daha sonra etrafı kolaçan etmek için şekil değiştirdi. Bölgede hiç Arkadlı olmadığını keşfeder keşfetmez ava çıktı. Üç tane iyi büyüklükte tavşan yakaladıktan sonra onları teker teker kampa taşıdı. Hızlı bir şekilde çalışarak, kısa sürede derilerini yüzdü, kesti ve etrafta yetişen tuz, kuş otu ve karahindiba ile birlikte üç küçük tencerede pişirdi.

Bunlar pişerken kendisi de avlanmaya çıktı. Arazi yaban hayatı açısından zengindi, bu yüzden kolayca tatmin edici bir kahvaltıya yetecek kadar yakaladı.

Ev işleri ona düşünmek için bolca zaman veriyordu. Güveç piştikten sonra, tencereleri sıcak tutmak için ateşin kenarına koydu. Oberon nihayet kıpırdanıp oturduğunda, keskin bakışları hemen ateşe yöneldi.

Kadın gülümsedi. "Güvendeyiz. Ateşi yakmadan önce keşif yaptım. Kilometrelerce etrafta kimse yok. Kahvaltı için hazır mısınız?"

Rahatlayarak ona "Sen bir mucizesin" dedi.

"Biliyorum." Öpücüğü bir zevk mırıltısıyla kabul etti. Adam saksılardan birini alıp beğeniyle içine çekerken, kadın ona, "Kuş otu kas ve eklem ağrılarına iyi gelir, karahindiba da kana iyi gelir. Bunu unutma - hem senin hem de Robin'in buna ihtiyacı var, bu yüzden ben yokken bol bol yemeni istiyorum."

Kaşları çatıldı ve yüz hatları karardı. "Ne demek sen yokken?"

"Düşündüm de, başka hiçbir seçenek mantıklı gelmiyor," diye cevap verdi. "Robin şu anda bizi ışınlamayacak ve senin de onun da biraz sakinleşmesi gerekiyor. Bu arada, tek kelime açıklama yapmadan herkesi şehre geri bıraktık ve Arkadya istilasını konusunda paniğe kapıldık." Durakladı,

Annwyn'in ciddi soğukkanlılığını hatırlayarak. "Ya da paniğe kapılmadıysa bile ciddi şekilde endişeliydi."

Oberon dinlerken bir yandan da yemek yedi. "İlk seferinde haklıydın. Çoğu panik içinde olacak, sadece bazıları bunu diğerlerinden daha iyi saklayacak."

"Sen ve Robin acele etmemelisiniz," diye belirtti. "Ama ben yaralı değilim. İyi uyudum, yemek yedim ve elimizdeki en hızlı haberci benim."

"Böyle söyleyince oldukça açık," dedi kuru bir sesle. "Şehre dönüş yolunu bulup bulamayacağını sormama gerek yok sanırım."

"Cevaplarını zaten bildiğin türden sorular sormayı seviyorsan, buyur sor." Gözleri ona gülüyordu.

Adamın bakışları daraldı. "Alaycılığın çok seksi olabiliyor, biliyorsun. Çok sinir bozucu ama çok seksi."

Birbirlerine dikkatle bakarlarken, Robin'in vücudunda bir sıcaklık dolaşıyordu.

Robin oturdu, onların sesiyle ayağa kalktı. Saçları ince yüzünün etrafında tutam tutam yükseliyordu. Kadın selamlamak için ona tencerelerden birini uzattı ve Robin şaşkın bir minnettarlık ifadesi takınarak içindekileri kemikleri kırarak mideye indirdi.

"Yani gitmem gerektiği konusunda hemfikir miyiz?" diye sordu Oberon'a.

"Anlaştık." Oberon onun parmaklarıyla oynadı ve telepatiye geçti. *Bundan hoşlanmadım.*

Benim de hoşuma gitmiyor.

Onun başka bir şey söylemesini beklemiyordu ama yine de kendini ayırmak oldukça zordu. Yakın bir tehlikede olmadıklarını biliyordu ve artık biraz iyileşip dinlenme fırsatı bulduklarına göre, kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi.

Hayır, bu zorluk tamamen çiftleşmeyle ilgiliydi. Kıpırdamayı erteleyerek başparmağının ucunu onun güçlü ve geniş avucuna sürttü.

"Onlara Tellemaire geçidinin tam doğusunda olduğumuzu ve Plajette kervan yoluna doğru gittiğimizi söylediğinizden emin olun. Bunun ne anlama geldiğini anlayacaklardır."

"Tamam."

Birdenbire, "Buna dayanamıyorum," diye mırıldandı.

"Ben de," diye fısıldadı.

Hareket etme yeteneğini tamamen kaybetmeden önce şekil değiştirdi ve gökyüzüne doğru fırladı.

Arkasına ne kadar mesafe koyarsa o kadar kolaylaşacağını düşündü ama öyle olmadı. Her geçen kilometrede, arkasında bağırsak gibi hayatı bir şey bırakıyormuş gibi hissediyordu.

Ne lanet bir düşünce. Bundan sonra yapmayı planladığı şey için iyi bir işaret değildi bu.

Şehirdeki sıkı kontrollü panik durumu konusunda haklıydılar. Gittikleri kısa süre içinde daha da fazla insan akın etmişti. Raven's Craig'den tüm birlikler gelmişti ve kırık dökük tüm barakalar ve binalar kapasitesinin üzerinde doluydu.

Oberon'un iç konseyinin üyeleri onu gördükleri için hem kızgın hem de rahatlamışlardı. Annwyn son derece öfkeliydi ve Oberon'un çılgınca planını kolaylaştırdığı için onu hapse atmakla tehdit etti ama Isabeau'nun ölüm haberini duyunca öfkesi hızla coşkuya dönüştü.

Kısa süre içinde Annwyn'in kendisi, Rowan ve yüz elli kişilik bir birlik Oberon ve Robin'i karşılamak üzere yola çıktı. Bazıları geri dönüşte güvenli bir eskort sağlarken, çoğunluğu da Arkadian varlığına dair herhangi bir işaret bulmak için etrafı kolaçan edecekti.

Onlar ayrıldıktan sonra Kathryn Oberon'un ofisine girdi, masasına oturdu ve bir dizi mektup yazdı. Mektupları mühürlemek için kendi balmumu ve mührünü kullandı ve bir tanesini masasının temiz yüzeyine bırakırken diğerlerini de aldı.

Ne dinlenebildi ne de yerleşebildi ve kesinlikle bir şey yemeye yüzü yoktu, bu yüzden hemen ardından ayrıldı. Kendisini İngiltere'deki eski malikâneye götürecek olan geçide doğru sert bir şekilde uçarken, sadece bir kez, o da kesinlikle dinlenmesi gerektiğinde kısa bir süre durdu. Sonra yoluna devam etti.

Geçitte konuşlanmış olan askerler onun verdiği haberlere çok sevinmişlerdi. Bir fincan sıcak tatlı çay eşliğinde raporunu kısa tutarak, şehirdeki halkın bildiği her şeyi onlara anlattı ve sonra karşıya geçmekte ısrar etti.

Her kilometrede, her kararda, her dakikada kendinden bir parçayı geride bırakıyordu.

Geçitten soğuk, yağmurlu bir İngiliz gecesine çıktığında, bir muhafız ona Sophie ve Nik'in kulübesine kadar eşlik etti. Muhafız kapıyı çaldı ve kapının çıplak göğüslü, tehlikeli görünümlü Nik tarafından çekilerek açılması ve uykulu Sophie'nin onun omzunun üzerinden bakması sadece birkaç dakika sürdü.

Kathryn onlara, "Oberon uyandı ve iyileşti, Isabeau ise öldü," dedi. O sırada sesi yorgunluktan boğuklaşmıştı. Onlar bu habere tepki verirken duraklamak zorunda kaldı. Onlar sevinçle kıkırdayıp birbirlerine sarıldıktan sonra devam etti. "Yiyeceğe çok ihtiyaçları var, hem de çok. Zaman kayması şu anda ciddi bir sorun - o geçitten olabildiğince çabuk malzeme geçirmeliyiz." Nik'e baktı. "Şehir ciddi hasar aldı ve tahıl ambarlarındaki depolar harap oldu. Sana iyilik borcu olan bir cin tanıdığını sanmıyorum?"

"Tek bir tane bile yok," dedi Nik. "Ödeyebildiğimiz kadar hızlı yiyecek alıyoruz."

"Para konusunda endişelenme," dedi ona. "Davaya katkıda bulunuyorum...."

Etrafına bakınırken sesi kesildi. Hâlâ kapının eşiğinde duruyorlardı ve bahar çiçekleri merdiven sahanlığını süslüyordu.

Zaman kayması jet lag'in en kötü haliydi.

Tabii ya. İngiltere'de artık sonbahar değildi. Artık ilkbahardı. Gittiğinden beri aylar geçmişti. Bunun olacağını en başından beri biliyordu. Sarsıldı.

Sophie cesaretle, "Şimdi içeri gel, Kathryn," dedi. "Belli ki çok şey yaşamışsın ve zar zor dik durabiliyorsun."

"Yapamam!" Kathryn haykırdı. "Geri dönmem gerek." Gitmek için döndü.

Sophie öne fırladı ve kollarını Kathryn'in boynuna doladı, Nik ise, "Hayır, yapamazsın," dedi. Sesi sabırlıydı. "Dr. Shaw, tüm aciliyet Lyonesse dilinde. Bu tarafta işleri çözmek için çok daha fazla zamanınız var...."

"Anlamıyorsunuz!" diye bağırdı, titreyerek. "Çok uzağa geldim!"

Yüzlerindeki ifade şaşkınlıktan donuklaştı. Sophie temkinli bir şekilde sordu,

"Tatlım, ne demek istiyorsun?"

Ne kadar mantıksız davrandığını geç de olsa fark etti; o ana kadar yapmak için geldiği şeyi bitirmemişti bile ve şimdiden geri dönmeye çalışıyordu. Kapı direğini kavrayarak zihnini çalışmaya zorladı.

İçten içe, son bir buçuk hafta boyunca yaptığı tüm seçimleri yeniden değerlendirmek için başka bir zaman olmayacağını biliyordu.

Hâlâ New York'a dönmeyi seçebilirdi. Çok iyi bildiği hayatına, arkadaşlarına, muayenehanesine geri dönebilirdi. Ama bu Oberon'a yapılacak en büyük ihanet olurdu. Pençelerini çıkardı ve tahtaya sapladı.

Kendisiyle boğuşabilmek için hayvani tarafıyla savaşırken hareketsiz kalmaya çalışıyordu.

Ondan sonsuza dek nefret edecekti ve onu suçlamayacaktı. Ve ikinci bir şansları olmayacaktı. Wyr çiftleşmesi sadece cinsiyete değil, zamanlama ve kişiliğin yanı sıra diğer yaşam olaylarına da dayanıyordu.

Ama onun hayatına değdiğini söylediğinde doğruyu söylemişti. Büyünün etkisinden kurtulan adam güçlü, şefkatli, zeki ve dürüsttü. Onurluydu. Hayır, mükemmel değildi ama kadın da değildi. Birbirleri hakkında öğrenecekleri çok şey vardı ve belki çiftleşmeleri henüz aşka dönüşmemiştir ama dönüşebileceğine dair her türlü umut vardı.

Ve Lyonesse'de sahip olabileceği geleceğin görüntüsü her şey kadar çekiciydi. Oberon'la çiftleşmek son derece kişisel olabilirdi ama aynı zamanda bir görevdi ve hayatında bir göreve ihtiyacı vardı. Orada yapacak çok şey, yardım edebileceği çok şey vardı.

O, bulmayı umabileceği en eksiksiz paketti. Ve şu anda her şeyin ne kadar korkutucu hissettirmesine rağmen, o geleceği istiyordu. Gerçekten istiyordu. *Onu* gerçekten istiyordu.

Kendini kontrol etmeye çalışarak onlara olabildiğince sakın bir şekilde, "Oberon'la çiftleşiyorum ve ondan çok uzaklaştım. Buraya sadece bize olabildiğince çabuk yiyecek ulaştırmanızın ne kadar önemli olduğunu söylemek ve ödemeyi yapabilmeniz için size banka hesaplarıma erişim izni vermek için geldim." Sonra aklına geldi ve gömleğinin içine girerek yanında getirdiği imzalı ve mühürlü mektup paketini çıkardı. "Bunlar New York'taki insanlar için. Onları benim için teslim eder misin?"

"Evet, tabii ki!" Sophie hemen cevap verdi.

"Yine de birkaç dakika daha içeri girmen gerekiyor Kathryn." Nik geri çekildi ve kapıyı daha geniş açtı. "Hesaplarınıza nasıl erişmemizi istersiniz? Online transfer mi yapmak istiyorsunuz?"

Kathryn isteksizce içeri adım attı. "Bunun için ne kadar ayıracağımı bilmiyorum, o yüzden size sadece hesap bilgilerini vereceğim, siz de istediğiniz gibi çekebilirsiniz."

Sophie ona ağırbaşlı bir bakış attı. "Bize çok güveniyorsunuz."

Kathryn çarpık bir gülümsemeyi başardı. "Oldukça yoğun bir çalışma içindeydik. Birkaç hafta içinde -Lyonesse'de- daha sağlam planlar yapabilmeliyim ama bu arada doğru kararları vereceğinizi biliyorum."

Bir elini kızın koluna bastırarak ona ciddi bir gülümseme verdi. "Bizim için çok şey yaptın. Tüm hizmetlerin için teşekkür ederim ve ailemize hoş geldin." Sophie, "Daha tam olarak aklıma yatmadı," diye mırıldandı. O ve Nik birbirlerine baktılar. Sophie ona, "Isabeau öldüğüne göre artık o geziyi yapabiliriz," dedi.

Her zaman söylediğimiz gibi senin için Lyonesse'e gideceğiz."

"Evet," dedi, sesi duygusallıkla gerilmişti. "Oberon'u kendim için görmeliyim ve evimi tekrar görmeyi çok isterim."

"Sophie Kathryn'e, "Bu kadar yeter, gidiyoruz," dedi, "ilk yiyecek sevkiyatını kendimiz getireceğiz ve ben de bizimle pazarlık yapacak bir Cin bulup bulamayacağımıza bakacağım."

"Bu tek kelimeyle harika olurdu." Kathryn içini çekti. Omuzlarının arasındaki gerginlik biraz olsun azaldı. "Lyonesse'de pek çok harika insanla tanıştım ve onları seveceğimi biliyorum ama hepsi benim için çok yeni. Ziyaret etmek istediğin sürece orada olman gerçekten çok güzel olacak."

Nik ve Sophie tekrar birbirlerine baktılar ve gülüşüler. Sophie Kathryn'e itiraf etti, "Sadece bir ziyaret için olmayabilir. Geri dönmemeyi konuşmuştuk."

Nik, "Her seferinde bir adım," dedi. "Şimdilik hesap bilgilerinizi not alayım." Nik ona söylediklerini yazdı ve sonra, "Başka bir şey yapmamı ister misin?" diye sordu.

Sophie'nin anlattıklarından Nik'in bir finans sihirbazı olduğunu geç de olsa hatırlamıştı. "Çok yiyecek al ve cimrilik etme. Birçok insan için birkaç ay yetecek kadar iyi ve sağlıklı çeşit olsun. İlkbaharda buzlar çözülmeye başladı ama büyüme mevsimini atlatmamız lazım. İlk sevkiyatı şehre hızlı bir şekilde ulaştırın ve maliyet konusunda endişelenmeyin - oldukça pahalı olmasını bekliyorum. Şimdilik bu kadar yeter."

"Mükemmel," dedi, şiddetli memnuniyeti vücudunun her hattında belirgindi. Kathryn onun bu yoğunluğunun seksi olduğunu fark etti ama bunu uzun bir duygusal mesafeden, güzel bir tabloya hayranlıkla bakar gibi görüyordu. Sonra Oberon'un aslan bakışı zihninde parladı. Bunu içi boş bir fiziksel his izledi

O kadar kötü ağrıyordu ki neredeyse yere çöküp top gibi kıvrılacaktı.

Ama buraya kadar gelmişti. Sadece geri kalanını atlatması gerekiyordu. İşlerini bitirdiklerinde kendini elli kilo hafiflemiş hissetti. "Gitmem gerek," onlara tekrar söyledi.

"Hızlı bir duş almak ve bir şeyler yemek için kalmayacağınıza emin misiniz?" Sophie sordu.

Yapılacak en mantıklı ve sağlıklı şey bu olurdu ama...

"Üzgünüm, yapamam."

"Seninle koridora kadar yürüyelim." Sophie kısa geceliğinin üzerine bir şal çekerken, Nik bir kazak giyerek omuz silkti.

Bu çok acı vericiydi. Kathryn, onlar kapıdan çıkana kadar bir ayağından diğerine geçti ve sonra artık sadece yürüyemez oldu. Koşmaya başladı ve onlar da yapboz gibi olan malikâneye kadar ona ayak uydurdular.

Oubliette'e ulaştıklarında sadece bir an durakladı.

Sophie gülümseyerek, "Hadi gidin! Yakında görüşeceğiz!"

"Güle güle! Acele edin!" Geçit tünelinden hızla aşağı indi ve Lyonesse'in tertemiz havasına çıktı. Egzoz yok. Elektrik ışığı yok. Gövde izleri ya da tepesinde uydular yoktu. Tanrılara şükürler olsun.

Bu noktada, bir çılgınlık içindeydi. Ne yapmalıydı, ne yapmalıydı? Ona mümkün olduğunca çabuk nasıl geri dönebilirdi? Güneş bir ya da iki kez batmıştı... değil mi? En azından bir kere batmış olmalıydı. Karanlıkta gözleri açık uyukladığını hatırlıyordu.

Doğrudan Oberon ve Robin'i en son bıraktığı yere mi gitmeli ve onları oradan mı takip etmeliydi? Yoksa önce şehre mi dönmeliydi?

Az önce bir maratону tamamlamıştı ve şimdi bir tane daha uçuşması gerekiyordu ama az önce yaptığı her şeyi nasıl hesaplayacağını bilmiyordu. Uzun saatler ve mesafeli ruh arayışları, görevler ve zaman kayması birbirine karışarak büyük, karışık bir kalp ağrısına dönüştü.

Nerede olabileceklerini nasıl tahmin edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gittiği süre içinde ne kadar yol kat etmiş olabilirlerdi?

Çıldırması gibi hissederek kendini havaya fırlattı ve çılgınca şehre doğru uçu. Yorgunluk onu yere serdi. Kendi zayıflığına öfkelenerek tüneyecek bir yer buldu ve siyah bir çukura düştü. Sonra bir sıçrayışla gözleri açıldı ve bir başka çılgın uçuşa başladı.

Ne düşünüyordu acaba? Ayrı geçirdikleri zaman ona da yeniden düşünme şansı vermiş miydi? Ya *fikrini değiştirdiyse*? Şüpheler asit gibi mantığı ve sağduyuyu eritti.

Çünkü bu, bir yabancıyla tanışmak ve daha sonra çok az tanıdığınız ve ne kadar hızlı bir şekilde ihtiyaç duyabileceğinizi bilmediğiniz birine şok olmak gibiydi.

güvenebilirsiniz.

Kendinizi güvende tutmanın tek yolu sürekli yakınlıktı.

Diğer kişiye sık sık dokunmak.

Sevişmek, bunu bir çiftleşme çılgınlığına dönüştürmek. Kendi çiftleşme çılgınlıklarında gerçeğe tanıklık etmek.

İkinizin de yaşadığı bunaltıcı, hayatınızı değiştiren deneyimle nasıl başa çıkacağınız hakkında saatlerce birlikte konuşmak.

Oberon'la aralarındaki değerli yeni doğan bağı kopmuş gibi hissediyordu ama kopmuş olamazdı, değil mi?

Sonunda şehir görüldü. Birkaç dakika sonra sarayın önündeki avluya indi ve şekil değiştirdi. Dünya döndü ve bacakları büküldü.

Yakınlarından bağırışlar geliyordu. Başını onlara doğru çevirdi, gözlerini odaklamaya çalıştı ve dünya tekrar döndü. Lanet olsun. Bu çok rahatsız ediciydi.

Biri üzerine eğilmiş, güneşi engelliyordu. "Oh, sevgili bayan, yaralandınız mı?" Bir kadın sesi.

"Duş alıp yemek yemeliydim," dedi. Dili çok kalınlaşmıştı ve sözcükler ağzında geveleyip duruyordu. Hayal kırıklığına uğrayınca tekrar denedi. "Yapmalıydım. Yapmalıydım. Yapmalıydım. Lanet olsun."

Sonra güçlü kollar ona sarıldı. Onu kaldıran Owen, "Tekrar hoş geldiniz, Majesteleri. Kendinizi kötü hissettiğiniz için çok üzgünüm." Sesini yükselterek bağırdı. "Majestelerini getirin!"

Bu onun başını kaldırmasına neden oldu. "O burada mı?"

Owen onu hızla sarayın merdivenlerinden yukarı taşırken, "Evet, Majesteleri," dedi. "O ve Robin birkaç saat önce geldiler-"

Sarayın ön kapısından kaynakayan bir kasırga patladı. Oberon kükredi, "Ne yaptın sen? Kathryn!"

Kathryn gürültüden irkildi. Birden yanlarında belirdi ve gergin, nazik bir dikkatle onu Owen'dan aldı.

"Sen ağır kaldırıyorsun," diye hatırlattı ona.

"Bu. Sikeyim. Ben. Benim." Sessizce söylediği sözler kurşun gücüyle dışarı çıktı. "Birbirimizi birkaç gündür görmüyoruz, nasıl oldu *da* bu kadar kilo verdin?"

"Duş almalı ve yemek yemeliydim," dedi ona. "Ama duramadım. Dünya'ya geçtiğimde senden çok uzaklaştım. Kafamın içinde geri dönmek için pençe atan çılgın bir hayvan vardı. Yemek için duramadım. Olabildiğince hızlı geri dönmek zorundaydım."

"O kadar yolu *iki* kez yemek yemeden mi uçtun? Şu anda seninle konuşmak bile istemiyorum." Onu kucığına alıp merdivenlerden yukarı koşarken bile hırıltısı alçak ve hırçındı.

Biri ona ayak uydurdu. Owen hâlâ onlarla birlikteydi. Oberon yiyecek ve temiz kıyafet siparişlerini sıraladı ve Owen da hızla uzaklaşıp gözden kayboldu.

Oberon Kral'ın dairesinin kapısına yaklaştığında, bekleyen muhafız kapıları açtı, Oberon içeri girdi ve kapılar ihtiyatlı bir şekilde tekrar kapandı. "Bana söylemeden ya da sormadan *Dünya*'ya geçtin-"

Dünya dönmeyi bırakmaya başlamıştı. "Bu doğru değil, sana bir mektup yazdım. Çok susadım." Burnu kırıştı. "Ve tanrılar, leş gibi kokuyorum."

"Gerçekten kokuyorsun," dedi adam. "Ve bok gibi görünüyorsun. Sen de pek mantıklı konuşmuyorsun."

Banyo odasında onu temiz havluların yanındaki süslü, oymalı banka oturttu ve su fişkırmaları için bacayı açmaya gitti. Şimdi bankta bir yerine iki temiz bornoz olduğunu fark etti ve sedir ve narenciye sabununun yanına yasemin ve lavanta gibi hoş kokan sabunlar yerleştirilmişti.

Giysilerini çıkarmak için mücadele etti. Kollarını lastik gibi hissediyordu. Bir süre sonra yardım etmek için önünde diz çöktü. Yüzü gergindi. Çok öfkeliydi.

Giysilerini çıkardıktan sonra lavaboya gitti ve kolu çevirdi. Alışık olduğu lavabolara benzemiyordu. Kol metal bir sürgüyü yukarı çekti ve açık bir borudan su fişkırdı.

Başını sonuna kadar suyun altına soktu ve soğuşun şoku, baş dönmesi ve kafa karışıklığının sonuncusunu da gidermeye yardımcı oldu. Daha fazla tutamayana kadar içtikten sonra nefes nefese yukarı çıktı.

Adam, muhtemelen tekrar yere yığılmasını önlemek için bir elini sürekli çıplak kalçasının üzerinde tutmuştu. Bitirdiğinde, elinde bir havluyla bekliyordu ve onu etrafına sardı, uçlarını ellerine sıkıştırdı, böylece kendisi tutabildi.

Aslanın sıcak altın siyahı bakışlarıyla karşılaştı. Paradoksal bir şekilde, günlerdir olmadığı kadar iyi hissediyordu. "Tükür onu."

Güldü ve bu da aslında bir hırlamaydı. Sonra sert elleri kadının omuzlarına kenetlendi ve "*Dünya'ya bensiz gittin!*" diye tısladı.

"Şey, evet..." Gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çattı. Belki de kafası hâlâ sandığından daha karışık. "Ve şimdi tekrar geri mi döndüm?" Bilinçli bir iradesi olmadan sesi yukarı doğru çıktı ve bir soruya dönüştü. "Gittiğimi hissedebiliyor muydun?"

Eğer bir şey varsa, bu onun öfkesinin alevlerini daha da körükledi.

"*HAYIR!*" diye bağırdı. Adamın parmaklarının her birini ayrı ayrı kollarının üst kısmındaki yumuşak ete saplanırken hissedebiliyordu. "Daha birkaç saat önce döndüğümüzde öğrendim! Annwyn'in partisiyle karşılaştık ve sonra Robin'le geri dönmek için elimizden geldiğince zorladık -beni buraya kadar taşıması için onu zorladım ve hazır olmamasına rağmen bunu yaptı. Ve sen burada bile değildin. Bana lanet bir mektup bıraktın ve lanet Dünya'ya gittin, orada başına her şey gelebilirdi. Ve eğer olsaydı, haberim olmazdı. Ortadan kaybolabilirdin. Ve ben yapmazdım. Bilemezdim. Bilemezdim."

Ah. Adamın neden bu kadar kızgın olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Orada ne kadar kaldın?" diye sordu. Sahiplenici kıskançlık gözlerinde alev alev yanıyordu.

Soğuk, ıslak başı onu titretmeye başlamıştı. Tam bunun farkına vardığında, adam devasa küvete bir ısıtma büyüü fırlattı ve onu sertçe küvete doğru itti. Kadın da buna uyararak havluyu bıraktı ve kendini küvetin içine bıraktı.

Mutluluk verici, mutluluk verici bir sıcaklık. Su başının üzerine kapandı ve sonra yüzeye çıktı. Ona dedi ki, "Emin değilim. Belki de yarım saattir oradaydım? Yavaşlamamı, duş almamı ve bir şeyler yememi istediler - haklı olarak, geçidin o tarafında dünya kadar zamanım olduğunu söylediler, ama Oberon, bir parçam sürekli panik içindeydi." İki elinin parmaklarını başına doğru salladı. "Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyordu, senden çok uzağa gitmişim ve bizimle ilgili fikrini değiştirecektin, bunu biliyordum."

Onu dinlerken öfkeli hareketlerle kendi giysilerini çıkardı ve çırılçıplak kaldığında küvetin kenarına koymak için birkaç kase kokulu sabun aldı. Her yanı çok güzeldi. Erkeksi

Çerçevesi yeterince uzun ve genişti, ağır kasları ağırlıksız, kedi gibi bir zarafetle taşıyorlardı.

Sonra daldı ve ona katıldı.

"Senin için bu kadar zor olmasına sevindim," dedi düz bir sesle, ıslak siyah saçlarını yüzünden geriye doğru savurarak.

"Şimdi sadece kabalık ediyorsun." Ona doğru yüzerek gövdesine sarıldı ve ten tene geldiklerinde ikisi de inledi.

"Kendimi kötü hissediyorum." Bir kolunu onun boynuna dolayarak gözlerinin içine baktı. "Tekrar düşünmek için durakladın mı?"

"Sana asla yalan söylemeyeceğim." Onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Hızlı bir vicdan muhasebesi yaptım. Sanırım sonrasında neden bu kadar paniklediğimin bir nedeni de bu." Sanki kadın ona fiziksel olarak vurmuş gibi nefesi kesildi. Nasıl yapacağını bildiği kadar nazik bir şekilde ekledi, "Üzgün değilim ve bunu senin yaptığın herhangi bir şey yüzünden yapmadım - bunu kendi iyiliğim için yaptım. Bu hayatımda karşılaştığım en uç karar ve bu konuda bir şey yapmak için çok geç olduğunda kendimi ikinci kez sorgulamak istemedim. Ve bunu duymak senin için ne kadar zor olsa da, sana şimdi söylediğim için üzgün değilim. Seçimimi yaptığım için bana güvenilebileceğini bilmeni istiyorum."

Kadın, adamın gözlerini kapatıp darbeyi sindirmesini izledi. Sonra homurdandı: "Bunu bir daha asla yapmayacaksın. *Önce benimle konuşmadan* asla böyle sert bir yolculuk yapmayacaksın. Asla bensiz bir geçit kullanmayacaksın. Nerede olduğunu, güvende ya da tehlikede olup olmadığını, hatta hayatta olup olmadığını bilmediğim bir yere asla gitmeyeceksin."

Yavaşça parmaklarını onun ağzına dayadı.

Adam durdu, ona tekrar baktı ve sakın bir tavırla, "Sana bağıırken bu kadar huzurlu görünmemelisin," dedi.

"Bana istediğin kadar bağırabilirsin," dedi ona. "Yolculuğun beni bu kadar zorlayacağını bilmiyordum. Yola çıktığımda basit, kolay bir plandı

-Karşıya geçip, bize ulaştırabilecekleri en kısa sürede büyük miktarda gıda sevkiyatına ihtiyacımız olduğunu söyleyecektim. Bunu karşılayacak paraya sahip olduklarından emin olacaktım ve sonra geri dönecektim. Robin'in iyileşmesi gerekirken ve bu kadar çok insan gelirken ve şu anda gıda sıkıntısı yaşanırken sizi beklemek mantıklı değildi. Bu yüzden herkes için yapabileceğimi düşündüğüm bir şeydi. Yolculuğa her şeyi yeniden gözden geçirebilmek için çıkmadım ve paniğe kapılacağımı bilmiyordum. Tüm bunlar bir anda oldu."

"Saflığın ve fedakâr güdülerinle beni silahsızlandıramayacaksın," diye hırladı. "Şu anda yanlış anlamaya yer yok. Her şeyi açık açık anlatmanı istiyorum."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümsemenin başlangıcı titredi. "Kin beslemeyi biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten biliyorum," dedi Daoine Sidhe Kralı. "Ve bir savaşı yıllarca nasıl sürdüreceğimi de bilirim. Bana istediğimi ver Kathryn."

Gözlerini açarak ona doğrudan bir bakış attı. "Benden şüphe etmene asla izin verme. Ben gerçekten, tüm kalbimle buradayım - çünkü olmak istiyorum. Bir daha asla seninle konuşmadan böyle bir karar vermeyeceğim. Bir daha asla sensiz bir geçiş yolu kullanmayacağım. Asla ortadan kaybolmayacağım, böylece güvende miyim, tehlikede miyim ya da hayatta mıyım hiçbir fikrin olmayacak."

"Ve sen de düzenli yemek yiyeceksin, Allah kahretsin," dedi. "Bu kilo kaybı bok için. Seni güvende tutmama izin vereceksin."

"Beni güvende tutmana izin vereceğim," diye kabul etti. Adamla yüz yüze gelecek şekilde dönerek bacaklarını adamın beline doladı ve tüm vücuduyla ona sarıldı. "Ve sen de benim seni güvende tutmama izin vereceksin. Sen hâlâ benim seçilmiş eşimsin Oberon ve seni gerçekten özledim."

Bunun üzerine öfkesinin son damlaları da akıp gitti. Onu kucaklayarak öptü
Onu.

Bu, günlerdir kurumuş olan çıraya bir kibrit çakmak demekti. Onlar Birbirlerini yiyorlardı, öpüşmeyi derinleştirmek için umutsuzca çabalarken dilleri düello ediyordu. O kadar kaygan ve ateşliydi ki. Sürtündüğü her sıkı, kaya gibi sert kas açılığını daha da artırıyordu. Sert elleri her yerde dolaşırken kulak memesini, boynunu emiyordu.

Rahat değildi. Belki bir gün tembel bir kış öğleden sonrasında yaşanabilecek o kolay, rahat sevişmeyi başarabilirlerdi ama şu anda bundan çok uzaktaydılar. Bu çok temel bir şeydi.

Onu suyun kenarına kaldırdı ve geriye doğru itti, böylece bacaklarının arasına girip her yerini yalayabilecek ve keşfedebilecekti. Klitorisiyle ne yapacağını çok iyi biliyordu ve bu o kadar zevk vericiydi ki her sarsıntıda neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

Rahatlamak istedi ama çok gergindi ve buna dayanamadı. Onu iterek suyun altına indi ve bir elini kalçasına dayayarak sikini okşamaya ve yalamaya başladı.

Onu saçlarından kavrayarak ağzına pompaladı, kısa, sık darbeler kendi aciliyetini gösteriyordu, ama bu ikisinin de uzun süre dayanabileceği bir pozisyon değildi. Bir süre sonra geri çekildi ve onu yüzeye çağırdı.

"Hayır," dedi. "Bu şekilde değil, bu sefer değil." "O zaman nasıl?" diye sordu kadın, adamın yanağını okşayarak.

"Yüz yüze," diye fısıldadı. "Boşaldığımda gözlerinin içine bakmak istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum."

Bunun üzerine onu kollarına aldı ve banyo küvetinden çıkmak için basamakları kullandı. Onu o kadar kolay taşıdı ki, bu sefer ağır kaldırdığı için ona söylenmeye bile zahmet etmedi.

Büyük yatağa ulaştığında, yatak örtülerini geri çekip onunla birlikte aşağı yuvarlanırken bacaklarının yere kaymasına izin verdi ve aralarındaki aciliyet birleşmeye dönüştü. İki parmağını kullanarak kadının geçişini kolaylaştırdı, uyarılmışlığının kanıtlarını okşadı ve onu kendisi için hazırladı.

Onun ilgisinin altında kıvranıyor, ateşi varmış gibi yanıyordu. Adamın onu çalıştırmasına bayılıyordu. Pazıları ve göğüs kafesi boyunca küçük ısırıklarla, ereksiyonunu eline aldı ve pompaladı.

Ateşi yükselen tek kişi o değildi. Adamın sıkı vücudundan sıcaklık akıyordu. Başıyla yaptığı ritme uyarak kalçalarını itti, ta ki sonunda mırıldandığı bir lanetle geri çekilip bacaklarını açarak içine girene kadar. Bu noktadan sonra kontrolden daha da çıktılar. İçinde yaşayan hayvan, ondan çok uzaklaştığında çok kötü paniklemiş olan hayvan, pençeledi ve ona bağırdı.

Ve hayvanı cevap verdi, onu sıkıştırdı, daha sert ve daha derin itti, ta ki o kadar acımasız, itici bir güçle pistonlayana kadar, doruğa ulaştığında, bir mermi gücüyle onu vurdu. Neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar her biri bir öncekinden daha yüksek olan daha fazla orgazm geldi.

Bu aşırı coşkuyu tek başına yaşaması korkunç ve yalnız bir şey olurdu, ama o da onunla birlikteydi; her fışkırmışta sırtı kamburlaşıyordu. Onun kontrolünü kaybetmesini izlemeye bayılıyordu. Daha fazla ileri gidemeyinceye kadar birbirlerini zorladılar, sonuna kadar suç ortaklığı yaptılar.

Daha sonra, sarmaş dolaş uzandılar. Çarşaf nemliydi. Kraliçe'nin yatak odasına taşınmalarını önermeyi düşündü.

Kuru. Kocaman bir esneme çenesini çatlattı. Belki birazdan geçerdi.

Oberon başını onun omzuna yaslamak için kaydı. Yorgun bir iç çekişle dudaklarını onun omzuna bastırdı ve "Tanrım, sonunda eve geldim" diye mırıldandı.

Zaten bütün gün sarayda kalmıştı.

Adamın kendisini kastettiğini anladığında içine bir sıcaklık yayıldı. Sonra başka bir şey daha fark etti. En kızgın olduğu anda bile, onu en çok incittiği anda bile, ona büyük bir özen göstermişti. Onu tutuyor, her ayrıntısına dikkat ediyor, ihtiyaçlarını karşılıyordu. Ne kadar güçlü olduğunu ve önemli olduğunda bunu nasıl dizginleyeceğini ve kontrol edeceğini çok iyi biliyordu.

Her zaman doğru yapamazlardı. Şimdiye kadar çok büyük hatalar yapmışlardı ama o an, her şeyin umabileceğinin ötesinde yolunda gideceğini anladığı andı.

Geniş olduğu kadar büyük bir kalbi vardı aslanının. Lyonesse kadar büyük. Halkının ona tapmasına şaşmamalı.

Onun da sevmesine şaşmamalı.

Eşine ağırlıksız bir şekilde aşık olurken sıcak, rahat ve uykuya yakın yattığı bu anı her zaman hatırlayacaktı.

Sonsöz

Üç ay sonra.

ASLAN uçurumun tepesinde güneşin altında dinleniyor, şehrine bakarken öğleden sonra sıcaklığını içine çekiyordu. Yeniden inşa çok iyi gidiyordu. Kış tekrar gelmeden önce yapmaları gereken daha çok iş vardı ama artık ilk dondan önce en acil onarımları bitirebileceklerinden emindi.

En önemlisi, kendi kendilerine yetecek kadar yiyecek üretene kadar bol miktarda yiyecekleri vardı. İhtiyaç duyulan yerlerde hava durumunu ayarlamak için günlük büyüler yaptıktan sonra koşullar dengelendi ve Lyonesse'deki çiftçilerin tarlalarında sağlıklı mahsuller yetişti.

Arazisindeki neredeyse herkes için krizin en kötüsü sona ermişti. Patikayı tırmanarak kendisine doğru gelen kadının farkındaydı. Beklenti, salveri şarabı gibi hafif ve altın renginde vücudunu sarmıştı.

Kathryn yaklaşırken gülümseyerek, "Rahat görünüyorsun," dedi.

Rahatım. Adam ona tembelce göz kırptı. *Seansın nasıl geçti?*

Kathryn doktor edasıyla hiçbir şey belli etmeyen ifadesini takındı. "İyiymi." Adam neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle homurdandı ve kadın onun burnuna vurdu. "Kes şunu. Kaç kere sorarsan sor, bu konuda konuşmayacağım."

İçini çekerek cevap verdi: "*Anlıyorum ama tek bilmek istediğim onun için endişelenmem ve yardım etmek için bir şeyler yapmam gerekip gerekmediği.*"

Kehribar rengi gözlerini kısarak suya baktı ve onun hoşuna gitmeyecek kadar uzun bir süre durakladı. Sonra ona dikkatle şunları söyledi: "Sadece birkaç ay oldu ama ben öyle düşünmüyorum. Sana şu kadarını söyleyeyim-Robin artık bana sessiz davranmıyor. Konuşmaya başladı ve onun için zor olsa da bu çok iyi bir işaret. Bana güveniyor ve artık her şeyi içinde saklamıyor - zehrini dışarı akıtıyor."

Tekrar rahatladı. *Bunu duyduğuma sevindim. Teşekkür ederim.*

"Bir şey değil." Kendini onun yanına attı ve yelesine gömüldü. "Mmm, çok lezzetli ve sıcaksın. Neden burada buluşmak istedin?"

Bu cazibeye karşı koymak çok zordu ve şekil değiştirirken kollarını ona doladı. "Çünkü sen ve ben asla kendimize yeterince zaman ayıramıyoruz. Mutfağa piknik için bir şeyler hazırlattım. Arkamızdaki gölgede bekliyor."

"Ne kadar düşünceli bir fikir, teşekkür ederim," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

"Ben de öyle." Onu çabucak öptü ve sonra ayağa kalkarak onu ayağa kaldırdı. "Hadi gel."

Onu piknik alanına götürürken, büyüleyici manzarayı seyrederken yüzünün zevkle aydınlanışını izledi. Büyük bir battaniye sermişti ve yiyecek dolu bir sepet, sarayın yeraltı deposundan alınan buzla dolu bir kovanın içinde duran bir şişe şarapla birlikte onları bekliyordu.

Battaniyenin üzerine yerleşerek haşlanmış yumurtaları, lezzetli tatlı ve dumanlı bir domates *sosunda* pişirilmiş pirzoları -*barbekü* sosu diyordu- kızarmış tavukları, peynir dilimlerini, zeytinleri ve Dünya'dan gelen küçük bir kavanoz havyarı ve tuzlu ekmek paketlerini açtılar.

"Bu tam bir ziyafet," dedi cömertliği gözden geçirirken.

"Bunu hak ettik." Açmak için şarap şişesine uzandı. "Konuştuğumuz kamp gezisine henüz çıkma fırsatımız olmadı ama bu bir sonraki en iyi şey."

"Bu çok güzel." Adamın kadehlere doldurduğu şaraba bakarken gözleri büyüdü. "Ve biraz salveri mi içeceğiz? Sadece beş şişe kaldığını sanıyordum."

"Kaldı. Bundan sonra dört tane kalacak." Gülümseyerek kadehlerden birini ona uzattı.

Kadın kadehi kabul ederken gülümsedi. "Benim bilmediğim özel bir durum mu var? Bir şey mi kutluyoruz?"

Kesinlikle öyle olmasını umuyordu. Ona şöyle dedi: "Kutlama yapmak için özel günleri beklememiz gerektiğini sanmıyorum. Hayatta olmak kutlanacak bir şeydir. Her şeyimi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı ya da çok daha fazlasıyla birlikte hepsini geri kazandığımı için ne kadar minnettar olduğumu asla unutmak istemiyorum."

Gülümsemesi genişledi ve onun kadehini kendi kadehiyle hafifçe tokuşturdu. "Duydum, duydum."

Adamın kendisine bir tabak yemek sunmasına izin verdi ve o da kendisine servis yapana kadar bekledi. Sonra yemek yerken çeşitli şeyler hakkında konuştular.

Sophie ve Nikolas saraya yakın olan yeni evlerine çok iyi yerleşmişlerdi ve Kathryn'le birlikte şehre geri dönen insanlar için ücretsiz bir klinik işletmekten keyif alıyorlardı. Birkaç ay sonra Kathryn kliniği başka şifacılara devretmeyi planlıyordu ve o da dikkatini yeni bir şeye yöneltecekti.

Annwyn dağınık birlikleri toplayıp Lyonesse'in yol ve geçit istasyonlarından oluşan altyapısını onarmakla görevlendirdiği için sarayda pek bulunmuyordu.

Oberon ve Nikolas krallığın mali durumunu yeniden inşa etme görevini üstlendiler ve Kathryn'in mal varlığından gelen sermaye akışını çeşitli yatırımlarda kullanmak üzere aldılar. Kathryn ona defalarca umursamadığını söylese de, Oberon sadece Lyonesse'in kaynaklarını yenilemeye değil, onlara verdiği her kuruşu geri ödemeye de kararlıydı.

Rowan, Isabeau'nun kayıp kütüphanesini bulmak ve Hafif Fae malikânesini istikrara kavuşturmak için Amerika'dan gelen bir keşif ekibine katılmak üzere küçük bir grupta yola çıkmıştı ve Gawain ile Brielle uzun zamandır askıya alınmış olan ilişkilerini derinleştiriyorlardı.

İşler her zaman kolay değildi. Bazen Kathry, New York'tan gelen ilk mektup ve paket paketini aldıktan sonra, uzun yalnız uçuşlar yapmak için saatlerce ortadan kayboluyordu. Ne zaman ve nereye gideceğini her zaman Oberon'a söylerdi. Hiçbir zaman çok uzağa gitmeyi tercih etmediği için Oberon itiraz edemezdi ama Kathryn eve dönene kadar asla tam olarak rahatlayamazdı.

Bu ona güvenmediğinden ya da güvende olacağına inanmadığından değildi. Lyonesse'in sınırları tekrar güvendeydi ve ona güveniyordu. Ayrıca şahinin kendi başının çaresine çok iyi bakabileceğini de biliyordu. Ama aynı zamanda onun bu yalnız zamanı sevdiği ve geride bıraktığı her şeyin ve herkesin kaybıyla başa çıkmak için kullandığını da biliyordu.

"Buradaki her şeyi sevmediğimden değil," diye açıklamaya çalıştı döndükten sonra bir gece. "Seviyorum, hem de çok."

"Kathryn, sorun değil," dedi ona nazikçe. "Uzun süre New York'ta yaşadın ve orada yerleşik ve mutluydun. Bir gün ziyaret etsek bile, asla eskisi gibi olmayacak. Eski hayatından vazgeçmenin yasını tutacaksın."

Ayrıca, anlayışlı ve yüce gönüllü olmayı göze alabilirdi, çünkü o kazanmıştı. Eşini elinde tutacaktı. Ama yine de eşinin o uçuşları yapmak zorunda kalmamasına sevinecekti.

Yemeklerini bitirip tabakları bir kenara koyduklarında, piknik sepetine uzandı ve bir kutu çıkardı.

Ona, "Senin için bir şeyim var," dedi.

"Öyle mi?" Memnun görünerek merakla kutuya baktı. "Nedir bu?"

Kapağı açarak içine uzandı ve akik ve elmas bir yüzük çıkardı. Yüzüğü kızın incelemesi için uzatarak, "İşte en önemli parça. Bunu özellikle senin için yaptırdım. Akikin genellikle elmaslarla eşleştirilmediğini bilsem de, bu elmaslarla bu parçayı sevebileceğini düşündüm. Kristal mağarasındaki levhanın bir parçası ve elmaslar da beni ameliyat ederken kullandıklarınızdan. Yüzüğün kendisi beyaz altından yapılmıştır. En sevdiğim zanaatkâr şehre döner dönmez bunu yapması için onu görevlendirdim."

O konuşurken, kızın bakışları genişledi ve derinden etkilenmiş görünüyordu. "Oberon, bu çok çarpıcı."

Oturduğu yerden kalktı ve onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. Elini tutarak, "Diğer her şeyi aceleye getirdiğimiz için, beklemek ve acele etmemek istedim. Acil durum hissiyle gölgelenmemizi istemedim ve burada olma konusunda kendini daha rahat hissetmen için bir şansın olmasını istedim."

"Kendimi rahat hissediyorum! Bu kadar kısa bir süreden sonra oldukça." Kendini toparlayarak ona mahcup bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, sözünüzü kestim."

Adam onun parmaklarını öptü. "Önemli değil. Burada olmaktan bu kadar rahat hissetmene sevindim. Bilmeni isterim ki sen tanıdığım en harika insansın. Ve sen sadece benim güzel, güçlü, yetenekli eşim değilsin. Şimdiden en iyi arkadaşım oldun. Ve aylar önce sana sırlıslıkla aşık oldum."

"Hiç söylemedin," diye fısıldadı.

Adam ona bir kaşını kaldırdı. "Hiç sormadın. İlişkimize biraz ağırlık kazandırmak için biraz zaman geçirdikten sonra sana söylemek istediğim şeylerden biriydi. Bunun çiftleşmemizle ilgili bir karasevda olduğunu düşünmeni istemedim."

Öne doğru eğilerek bir elini onun yanağına koydu. "Ben de sana aşık oldum, Dünya'ya geçtikten sonra geri döndüğüm gece. Bana çok kızgındın ama yine de neredeyse yaptığın her şeyde çok dikkatliydin."

"Neredeyse mi?" Bunun üzerine, onun sözleri karşısında zevk ve rahatlamaıyla ısınırken bile iki kaşını kaldırdı.

Kadın güldü. "O gece sevişirken de çok dikkatli değildik, ertesi sabah da."

"Pekâlâ, hakkını vereyim." Sırıttı. "Sana daha önce aşık olmuştum ve bunu asla unutmayacağım. O küçük şahinin havadan fırlayıp Isabeau'nun kafasına vuruşunu izlediğim zamandı. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sen çok ölümcül, korkusuz, hızlı ve mükemmeldin. Mükemmeldin ve sevinçten kahkahalarla gülmek istiyordum ama öldürmem gereken çok fazla pislik vardı. Dr. Kathryn Shaw, beni hayata döndürdünüz. Beni güldürdünüz. Beni çıldırtıyorsunuz ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim zamanlarda bile arkamı kolluyorsunuz. Geç saatlere kadar seninle konuşmayı seviyorum. Seninle sevişmeyi seviyorum. Seni eşim ve ortağım olarak görmeyi seviyorum. Benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin?"

Adam daha sorusunu bitiremeden kadın başını sallıyordu. Güldüğü sırada gözyaşları döküldü. "Bundan böyle, soruna *evet* diye cevap verdiğimi hep hatırlayacaksın."

"Bundan böyle hatırlayacağım." Yüzüğü kızın parmağına takarken o da güldü. Sonra da birkaç dakikasını ayırıp onu derinden öptü, o da ona sokulup kollarını boynuna doladı. Onu kendine yakın tutarak, "Senin için başka şeylerim de var. Onları görmek ister misin?"

"Çok isterim."

Kutuyu yanlarına yaklaştırarak kapağını tekrar açtı ve içinden başka mücevherler çıkardı; elmas bir bileklik ve elmas gözlü bir aslan başının altın kolyesi olan elmas bir kolye. "Bu üç parça da ameliyattan çıkan elli sekiz sihirli kalite elmastan yapıldı. Gerçi kolye muhtemelen günlük kullanım için fazla büyük ama umarım bilezik öyle değildir." Durakladı. "Genelde mücevher takmadığımı biliyorum ama yüzük ve bileklikteki taşları iyileştirme büyülerinde kullanabilirsin, böylece acil durumlar için elinin altında bulundurabilirsin."

Yavaşça derin bir nefes aldı, parçaları incelerken yüz ifadesi merakla doldu. "Ne kadar parlak bir fikir. Yapabilirim ve yapacağım da. Oberon, bunlar tek kelimeyle muhteşem."

"Beğenmene çok sevindim." Oberon onun alnından öptü.

"Beğendim, bayıldım! Çok teşekkür ederim. Daha önce hiç bu kadar düşünceli ve güzel hediyeler almamıştım."

"Buna alış, çünkü yerine getirmem gereken bir sözüm var," dedi ona. "Hayatımı kurtarırsan dünyayı ayaklarının altına sereceğimi söylemiştim. Şimdi hayatımı iki kez senin ellerine teslim ettim ve her iki kararımın da bir kez bile pişman olmadım."

Parlayan bakışlarını onunkilere çevirdi. Ona şiddetle, "Sana asla sebep vermeyeceğim," dedi.

Kathryn'i Kathryn yapan her şey gözlerindeydi; kararlılığı, zekası ve azmi. Onun sevdiği her şey.

"Yapmayacağını biliyorum," dedi tam bir kesinlikle. "Ve asla yapmayacağım."

Küçük bir maymun piknik örtüsünün üzerine çıkıp havyarı, tuzlu ekmek paketini ve salveri şişesinden geriye kalanları çaldığında fark edemeyecek kadar öpüşmekle meşguldüler. Yakındaki ağaca tırmandı ve köpüklü suya bakarken ganimetinin tadını çıkardı.

Muhtemelen kulak misafiri olmamalıydı ama muhtemelen yapması gereken şeyleri yapmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Hayatta olmak için güzel bir gündü. Oberon'un da dediği gibi, bu kutlanacak bir şeydi.

Özgür olmak güzeldi. Evde olmak güzel.

Teşekkür ederim!

Sevgili
okurlar,

NYT'de çok satan Moonshadow üçlememin üçüncü kitabı *Lionheart*'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Kathryn ve Oberon'un hikâyesini gerçekten çok sevdim ve umarım siz de sevmişsinizdir. Ve Robin, disk, tüm zamanların en sevdiğim karakterlerinden biri oldu.

İletişimde kalmak ve yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ister misiniz?
Yapabilirsin:

- Aylık e-posta adresime kaydolun: www.theaharrison.com
- Beni Twitter'da [@TheaHarrison](https://twitter.com/TheaHarrison) adresinden takip edin
- Facebook [.com/TheaHarrison](https://www.facebook.com/TheaHarrison) adresindeki Facebook sayfamı beğenin

Yorumlar diğer okuyucuların okumak istedikleri kitapları bulmalarına yardımcı oluyor. Olumlu ya da olumsuz her bir yorum için teşekkür ederim.

İyi okumalar!
~Thea

Thea Harrison'ın bu kitaplarına göz atın

YAŞLI IRKLAR SERİSİ - TAM UZUNLUKTA ROMANLAR

Berkley tarafından

yayınlandı [Dragon](#)

[Bound Fırtınanın](#)

[Kalbi](#)

[Yılanın Öpücüğü](#)

[Kahin'in Ayı](#)

[Lord'un](#)

[Düşüşü](#)

[Bükülmüş](#)

[Gecenin Onuru](#)

[Geceyarısı Öpücüğü](#)

[Gölgenin Sonu](#)

MOONSHADOW ÜÇLEMESİ

[Moonshadow](#)

[Spellbinder Aslan](#)

[Yürek](#)

YAŞLI IRKLAR ROMANLARI

[Gerçek Renkler](#)

[Doğal Kötülük](#)

[Şeytanın Kapısı](#)

[Avcının](#)

[Mevsimi](#)

[Kötüler](#)

[Dragos Tatile Çıkıyor .](#)

[Pia Günü Kurtarıyor](#)

[Peanut Okula Gidiyor](#)

[Dragos Washington'a Gidiyor](#)

[Pia Hollywood'a Gidiyor](#)

[Liam Manhattan'a](#)

[Gidiyor The Chosen](#)

[Dragos Gezegeni](#)

ELDER RACES SERİSİ KOLEKSİYONLARI

[İlahi Tarot Kaderin](#)

[Tarotu](#)

[Mürver Irklar Tarot Koleksiyonu: Hepsi 4 Hikaye](#)

[Bir Ejderhanın Aile Albümü](#)

[Bir Ejderhanın Aile Albümü II](#)

[Bir Ejderhanın Aile Albümü: Son Koleksiyon](#)

[Mürver Irklar: Komple Novella Paketi 2013-2018](#)

GÖLGELER OYUNU SERİSİ

Berkley tarafından

yayınlandı [Yükselen](#)

[Karanlık Düşen Işık](#)

AMANDA CARPENTER ADI ALTINDA

ROMANLAR

Samhain Yayıncılık tarafından e-yayınlandı

(orijinal yayın Harlequin Mills & Boon)

**Bu hikayelerin baskısı şu anda tükenmiş durumda*

[Daha Derin Bir Boyut](#)

[Duvar](#)

[Hasarlı Bir Güven](#)

[Büyük Kaçış](#)

[Flashback](#)

[Rage](#)

[Uyanıyor](#)

Gül Renkli Aşk

Pervasız

Mutluluk Hediyesi

Caprice

Gece Geçidi Ağlayan

Kurt

Yalnız Bir Kalp

Kış Kralı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

